

Giới thiệu **Thống Ngưỡng (Đau)**

Số chương: 64

Thể loại: Tình chi – em, trả thù, chiến tranh học đường, nam cường nữ cường, gương vỡ lại lành, HE.

Biên tập: Rosa

Couple: Đại tỷ hết thời x Đại ca mới nổi

Mọi người cảm thấy khó tin khi Nghe Già và Trần Kính Sinh ở bên nhau. Một người như Trần Kính Sinh, không chỉ lạnh lùng tàn nhẫn với người khác mà còn với chính bản thân mình, một kẻ mà có thể bất chấp bẻ gãy tay của mình chỉ để đánh bại kẻ thù, người như vậy, dường như không hề liên quan gì đến hai chữ "tình yêu"?

Tiếp đó, học sinh toàn trường nhìn Trần Kính Sinh điên cuồng nổi giận với Nghe Già.

Sau khi video của ba năm trước bị lộ, mọi người càng thêm sốc.

Trong video, cô gái cười rạng rỡ nhìn Trần Kính Sinh bị đánh, tên là Nghe Già.

Thì ra, hắn không thích cô ấy, hắn hận cô ấy.

Có lẽ chỉ mình Nghe Già biết, ban ngày ở trường hận cô, ban đêm dục vọng cuộn cuộn.

Đây là câu chuyện về một người đàn ông không tìm không phổi và một người phụ nữ vẫn cười ra tiếng sau những trận hành hạ của hắn.

Có một tình yêu, không ngọt như mật, từ lúc nó xảy ra, đã là một tai họa đẫm máu.

Mà ở trong thế giới hoang đường này.

Em vừa là tín ngưỡng vừa là nỗi đau của anh.

Chúng ta nhìn thỏ nói nó dễ thương, nhìn sư tử nói nó đáng sợ.

Nhưng không ai biết, trong một đêm bão táp, bọn họ đã đổ máu thể nào, yêu nhau thế nào.

Nhắc nhở của tác giả:

Thể tục này khiến người ta đau từng cơn.

Nam nữ chủ không phải người hiền lành.

Nam nữ chủ là nhân vật phản diện.

Hút thuốc lá có hại cho sức khỏe, không nên học theo.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Học sinh chuyển trường

Biên tập: Rosa

Lúc Nghe Già ra khỏi trường học, trời đã hơi tối.

Khi cô đến con phố phía sau, bọn Tiểu Tử Cường đã đánh người xong, chỉ còn vài tên đứng ở kia, không biết đang nói cái gì.

Cô mặc đồng phục, buộc tóc đuôi ngựa, đứng trong một đám lưu manh, trông rất chướng mắt nhưng khí chất chẳng hề ăn nhập.

Nghe Già ném cặp sách cho người khác, đặt mông ngồi xuống ghế đá, không biết ai để một gói Trung Hoa lên bàn. Cô rút một điếu, ngậm trong miệng

rồi lấy bật lửa trong cặp ra.

Cô nghiêng đầu châm lửa, miệng còn ngâm thuốc, hỏi một câu: “Sao còn chưa xong? Lần đầu đánh nhau hay sao mà lè mề vậy?”

Triệu Chính – người đang nhàn rỗi nghịch di động ở bên cạnh, đáp: “Thằng nhóc kia mạnh miệng không chịu xin lỗi, bọn em không thể làm được gì.”

Kẻ mạnh miệng bọn họ đã gặp nhiều, tất cả đều tự cho mình là có khí phách, làm thế nào cũng không chịu cúi đầu, sau cùng, kết cục còn không phải bị đánh tới nổi mặt xám mày tro, thừa nhận mình sai sao?

Nghê Già không đồng ý, chau mày nói: “Đánh đi.”

Triệu Chính cất di động, chỉ tay về phía bên kia: “Đánh? Chị nhìn xem tên ngốc kia bị đánh thành dạng gì rồi kìa.”

Nghê Già nhìn theo.

Cách đó không xa, một người mặc đồng phục giống cô đang dựa vào chân tường, trên mặt, trên người, toàn là máu.

Cậu nghiêng đầu, thấy không rõ mặt, bộ ngực phập phồng, thở hổn hển.

Trong lúc đang quan sát thì lại có một người dẫm vào bụng cậu, cậu bị lực đạo này làm cho chấn động đến nỗi khom eo, run mạnh, nhưng chẳng mấy chốc lại đứng thẳng lên.

Quá là cứng cỏi.

Tiểu Tử Cường đứng bên cạnh tức đến nỗi muốn đập di động.

Nghê Già đã nhớ ra, người bọn họ muốn đánh là học sinh mới chuyển đến, nghe nói rất ngông cuồng. Tiểu Tử Cường có một đứa em họ học lớp 8, tên Tiểu Khải Minh, sau khi bạn gái cậu ta nhìn thấy học sinh mới liền thay lòng đổi dạ, vứt bỏ Tiểu Khải Minh, chuyển sang điên cuồng theo đuổi học sinh mới, nhưng học sinh mới lại chán ghét cô ta, không thèm nhìn dù chỉ một cái.

Nữ sinh đều thích mấy loại thử thách này, học sinh mới càng khó theo đuổi, cô ta càng chủ động; bạn gái cũ càng chủ động, Tiểu Khải Minh càng tức giận, cho nên mới âm ỉ tìm người đánh cậu.

Tiểu Tử Cường là đại ca của bọn họ, ai đánh nhau đều mang tên của hắn ra, chủ yếu là khi xảy ra chuyện hắn đều có thể giải quyết, Tiểu Khải Minh ý vào mối quan hệ huyết thống này, tỏ ra cực kỳ oai phong.

Học sinh chuyển trường này vừa tới đã chọc phải đại ca, cũng thật là trâu bò.

Nghê Già vứt điếu thuốc, đi qua.

Bọn họ vẫn đang đánh, thượng cẳng chân hạ cẳng tay với học sinh chuyển trường.

Tiểu Khải Minh ở bên cạnh cầm di động quay video, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa.

Cậu ta đương nhiên thích ý, vì cậu ta cách biệt một trời một vực với tên học sinh chuyển trường bị đánh thành bùn nhão đang nằm trên mặt đất kia.

“Đinh” một tiếng, cậu ta mắng câu cmm rồi dùng sức đập mấy cái vào di động.

“Chị Nghê Già.” Tiểu Khải Minh quay đầu gọi cô: “Cho em mượn di động của chị quay video đi, di động của em tự nhiên tắt máy rồi.”

Nghê Già nhìn cậu ta một cái: “Có gì hay mà quay.”

Lúc Tiểu Tử Cường nhìn sang, Nghê Già đã đưa di động của mình qua.

Sau đó, cô quay đầu, cong môi cười: “Anh Cường.”

“Ừ.” Tiểu Tử Cường đáp, nhưng sắc mặt không tốt lắm.

Khi đánh nhau, bọn họ phiên nhất là như vậy, đánh tới chết cũng không nhận sai, lại còn mẹ nó không thể đánh chết.

Nghĩ như vậy, Tiểu Tử Cường tiến lên, tàn nhẫn đá một cái. Vóc người hắn cao lớn, lại mang theo tức giận, học sinh chuyển trường kia nặng nề đập lưng vào tường, phịch một tiếng, cả người trông như sắp đổ.

“Có thể chịu đòn nữa hay không?” Tiểu Tử Cường đưa tay túm tóc cậu, ra sức lắc qua lắc lại: “Vậy mày chịu đựng tiếp cho tao.”

Học sinh chuyển trường bị bắt ngẩng đầu lên, lộ ra một gương mặt bị thương.

Hai mắt nhắm nghiền, môi mím chặt.

Tiểu Khải Minh cảm di động của Nghê Già đến gần.

Đột nhiên, cậu mở to mắt, nhìn chăm chăm vào màn hình, trong cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ, như phần nộ đến cực hạn, như một con dã thú cực kỳ hung hãn, âm u đáng sợ.

Tiểu Khải Minh bỏ ra một tay, tát vào mặt cậu.

“Trường cmm, trường cái **. Có bản lĩnh gọi người đến đánh ông đây đi?”

Học sinh lớp 8, giọng nói còn chưa mất đi sự trẻ con, nhưng đã học được cách làm thế nào dùng lời nói để công kích người khác.

Tiểu Khải Minh vừa ra tay, mấy người khác đều xông lên, lại là màn đám đá kéo dài hơn mười phút.

Lần này, học sinh chuyển trường bị đánh đến học máu.

Cậu từ từ đứng lên, toàn bộ trọng tâm tựa vào tường, dựa vào một chút sức lực cuối cùng chống đỡ bản thân, không chịu ngã xuống.

Tình hình lại rơi vào cục diện bế tắc, vài người dừng lại, đi qua một bên hút thuốc.

Tiểu Khải Minh chia sẻ video mới quay với bọn họ, đám người cười đến nghiêng ngả.

Nghê Già cầm khăn giấy đến bên cạnh học sinh chuyển trường, rút ra một tấm, lau máu cho cậu.

Lúc đầu ngón tay chạm đến da ở trán, độ nóng có chút dọa người.

Cậu vậy mà đang bị sốt.

Khăn giấy nhanh chóng ướt đầm, máu me nhầy nhụa, Nghê Già hơi ghê tởm, nhăn mày.

Cô đưa tờ khăn giấy tới: “Tự mình lau được không?”

Không có người trả lời.

Nghê Già lại rút một tờ giấy ra, tay còn chưa duỗi đến, cậu đã né sang bên cạnh.

“Này.”

Nghê Già ngồi xuống cạnh cậu, khều khều vài sợi tóc nhuộm màu bạc từ vai trượt xuống, dịu dàng nói: “Cậu đừng làm như vậy, nói xin lỗi bọn họ đi, sẽ không thiếu miếng thịt nào đâu.”

Cậu làm như không nghe thấy, nghiêng đầu dựa vào chân tường, thờ dõc.

Nghê Già tiếp tục nói: “Bọn họ chỉ muốn cậu nói xin lỗi, nói xong sẽ thả cậu đi. Ở đây chịu tội, không bằng nhận sai, cậu còn có thể tốt hơn một chút, có phải hay không?”

Mặc cho cô khuyên nhủ hồi lâu.

Cậu đều thờ ơ.

Chỉ có tiếng gió cuốn chiếc lá, soàn soạt soàn soạt.

Nghê Già không còn gì để nói, trợn trắng mắt.

Đám người Tiểu Từ Cường hút thuốc xong, bắt đầu đi về phía này.

Nghê Già cảm giác được hơi thở của cậu trở nên dồn dập, toàn bộ gân xanh hiện rõ trên cổ, giống như giấy tiếp theo sẽ nứt toác ra.

Không rõ là sợ hãi hay là phần nộ.

“Như vậy đi.”

Tiểu Từ Cường nghĩ ra biện pháp mới, hần gọi Tiểu Khải Minh tới, bảo cậu ta đứng trước mặt học sinh chuyển trường.

“Nếu mày đã mạnh miệng không chịu xin lỗi, vậy làm hành động tỏ ý đi, quỳ xuống, gọi ‘anh Minh’, về sau ở trường nhìn thấy, phải nhớ gọi anh.”

Trong nháy mắt, bốn phía cười vang, Tiểu Khải Minh – người sắp được gọi là “anh Minh” đặc ý đến nỗi muốn lên trời.

Nghê Già cũng cười theo.

Khi cô cười ra chữ “ha” thứ hai, cảm giác có người nhìn cô.

Cô cong mắt cười, cúi đầu tìm, nhưng không thấy dấu vết nào.

Cậu vẫn nghiêng mặt như cũ, không nhìn bất kì ai.

“Đứng lên, không phải mày rất trâu bò sao?” Trong đó có một người, nói xong thì tiến lên túm lấy cổ áo cậu, cậu theo lực kia đứng lên, đầu vai hơi cong.

Tiểu Khải Minh đi đến trước mặt cậu, cười nhạo một tiếng, nói: “Được rồi, quỳ đi.”

Ánh mắt mọi người tập trung trên người học sinh chuyển trường.

Xem kịch vui, trào phúng, chán ghét.

Duy chỉ không có đồng tình.

Cậu vẫn không nói gì, môi mông mím thành một đường.

Không nhúc nhích.

Sau sự im lặng chết chóc, dường như sự nhẫn nại của Tiểu Tử Cường đã đến cực hạn, hất tron mắt lên, quát: “CMN rắm cũng không thả một cái! Muốn chết phải không?”

Nói xong, nặng nề vung một đấm.

Bùm, một tiếng.

Đánh hụt.

Hai đầu gối rơi xuống đất, giây tiếp theo đầu vai cậu bị hai cánh tay ra sức đè lại.

Lúc này, cậu mới ý thức được mình đã quỳ xuống, bắt đầu liều mạng gẩy dựa, nhưng xương cốt cả người đau đớn khiến cậu không còn sức lực trốn chạy khỏi những gông cùm xiềng xích kia.

Cậu bị ép quỳ trước mặt Tiểu Khải Minh gần mười phút.

Mặc cho Tiểu Khải Minh mắng “cháu trai”, “đồ nhát gan”, “Oát con vô dụng”, “giống như chó”.

Mãi đến khi người xung quanh quay video, chụp ảnh xong, tiếng cười trắng trợn bốn phía cũng kết thúc.

Cậu bị ném ở đó, giống như một đồng rác bị vứt bỏ.

“Mày dám mách giáo viên, tao sẽ phát video này ra.”

Đây là lời cảnh cáo hung tợn của Tiểu Khải Minh trước khi đi.

Rõ ràng một giây trước, nhóm người này còn không sợ trời không sợ đất.

Sau khi đám người còn đồ ra khỏi con phố, Nghê Già lười biếng bước đi, bất giác bị bỏ lại đằng sau.

Cô quay đầu lại.

Sắc trời tối dần, từng ngọn đèn đường sáng lên.

Dưới bóng đêm u ám, cậu còn giữ tư thế quỳ thẳng. Như cỏ dại sau cơn bão, bị rút gân lột da, mất đi hồn phách.

Cậu cúi đầu, cả người toàn máu.

Hai đầu gối trên đất, bả vai còng xuống.

Nhưng lưng lại rất thẳng.

Cứ như vậy, đứng sừng sững, thật lâu không động đậy.

“Chị Nghê Già, cũng là chị lợi hại, trực tiếp cho thằng nhóc kia một đập vào đầu gối.” Tiểu Khải Minh giờ chai bìa cứng với cô: “Nếu không hôm nay Trần Kính Sinh nhất định không quỳ, khiến nó nói xin lỗi cũng khó quá, giống như c*t kéo không ra vậy.”

Tiểu Khải Minh trút giận xong, lúc này rất sáng khoái, chuyện Trần Kính Sinh quỳ gối với cậu ta, đợi đến ngày mai nhất định cả năm khối đều biết, một truyền mười mười truyền trăm, đây là kết cục của việc chọc đến cậu ta.

Tiểu Khải Minh cảm thấy rất sĩ diện.

Tiểu Từ Cường cũng rất vừa lòng, nhận Nghê Già làm em gái.

Ý nghĩa của chuyện này là gì? Vai vế của Nghê Già trong đám lưu manh này cũng thăng hạng theo.

Trước đây, cô mặt dày gọi hần là “anh Cường” giống bọn họ, nhưng bây giờ hần thật sự trở thành đại ca của cô.

Nhờ phúc của học sinh chuyển trường kia.

Cô cười nhẹ, uống một hơi hết nửa chai.

Triệu Chính nghe không hiểu, chọc chọc khuỷu tay cô: “Ý gì vậy? Chị đánh Trần Kính Sinh hả?”

Đuôi mắt của cô đảo qua: “Ai là Trần Kính Sinh?”

Triệu Chính nói: “Chị đùa em sao, là người hôm nay bị đánh.” “À.” Nghê Già nháy mắt mấy cái, kéo âm cuối thật dài: “Không đánh, tôi chỉ đá vào đầu gối cậu ta.”

Triệu Chính: “Vì sao?”

“Cậu ta không quỳ, tôi chỉ có thể đá một cái để cậu ta quỳ.” Nghê Già uống một ngụm rượu, cánh môi vừa hồng vừa trơn bóng giống như mật ong ngậm, càng khiến khuôn mặt xinh đẹp nổi bật hơn.

Cô cười duyên: “Ai biết cậu ta yếu như vậy, đá một cái đã ngã.”

Triệu Chính lắc đầu: “Chị đừng nói, em cảm giác thằng nhóc kia rất kiên cường.”

Nghê Già quay đầu tìm thuốc lá, không hề rảnh.

“Dù gì cậu ta cũng chỉ là một học sinh chuyển trường, không quen biết ai.”

“Thì sao?” Nghê Già ngậm thuốc trong miệng, lập tức có nam sinh ở bên cạnh đến gần châm lửa, cô nghiêng đầu, một tay vén lọn tóc dài rơi xuống, một tay che lửa, lông mi run run trong ánh lửa, một vẻ đẹp mê hoặc.

Cô hút một hơi, tiếp tục đề tài vừa rồi: “Cậu sợ cậu ta trả thù?”

“Sợ cái beep.” Triệu Chính lấy lại bộ dáng cợt nhả: “Có chị Nghê ở đây, ai dám đụng đến em?”

“Cút đi.” Nghê Già cười, đá nó một cái.

...

Năm đó, Nghê Già, lớp 10, 15 tuổi.

Không biết phân biệt đúng sai, không kiêng nể gì, lấy việc bắt nạt người khác làm thú vui, sống kiêu ngạo ương ngạnh.

Cô đứng bên đám người xấu, nhìn cậu bị đánh đến mất hết tôn nghiêm mà không hề cảm thấy thương xót.

Cô không phải người tốt, ngay cả một chút lương thiện cũng không có.

Nghê Già cho rằng bản thân sẽ tiếp tục sống một cách kiêu ngạo như vậy.

Tất cả mọi người cũng cho rằng, cô sẽ tiếp tục sống một cách kiêu ngạo như vậy.

- Hết chương 1-

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Nhìn về cái chết mà sống

Biên tập: Rosa

Một ngày mới lại đến, thành phố thức dậy trong màn sương mờ.

Đường xá đang từ yên tĩnh biến thành đông đúc như thoi đưa, thương nhân lục tục mở cửa buôn bán.

8:30, dân văn phòng chen chúc trên xe buýt và dân lái xe riêng lấp kín cả con phố.

Học sinh vừa đạp xe đạp vừa đeo tai nghe, băng qua những con hẻm nhỏ.

Một nhóm các cụ già tụ tập trước quảng trường, nhảy múa cùng giọng hát rất lớn của Phượng Hoàng truyền kỳ (*).

() một nhóm nhạc của Trung Quốc gồm 2 thành viên, chuyên hát dòng nhạc dân gian.*

Đa số những người sống trên đời này đều là người bình thường, muôn nghìn chúng sinh, sáng chín chiều năm, ai cũng mệt mỏi với trần thế.

Lúc mặt trời lên cao, tất cả mọi người sẽ tiếp tục sống, họ đều sẽ quên đi đêm qua, mưa và gió gần như đã phá hủy thành phố.

Một tuần trôi qua như thường lệ, Nghê Già bắt đầu ít lên lớp.

Một tuần sau nữa, một người bạn xấu của cô cho hay, cô nghỉ học.

Ngay cả kỳ thi chuyển cấp năm đó, cô cũng không tham gia.

Sự biến mất của Nghê Già có liên quan đến gia thế hiển hách sau lưng cô.

Cô biến mất khi đang ở thời kỳ đỉnh cao, phá vỡ lòng ái mộ của vô số nam sinh cũng cuốn đi lòng ghen tỵ mãnh liệt của nữ sinh.

Cho dù nhiều người phẫn nộ, cô cũng đã đi mà không nói một tiếng, không biết ngày về.

Có người nói ba cô bị hãm hại, cũng có người nói nhà cô phá sản.

Nước miếng bay đầy trời, dường như mỗi người đều là nhà tiên tri.

Đáng tiếc, nhân vật chính đã bật vô âm tín, không ai biết được sự thật.

Muốn đi hỏi, nhưng lại phát hiện một Nghê Già kiêu ngạo và ương ngạnh, hô mưa gọi gió như vậy mà ngay cả một người bạn biết rõ tình hình của cô cũng chẳng có.

Lại vài tuần sau, mọi người dần quên đi chuyện này.

Đã quên thảo luận lý do cô rời khỏi, thậm chí đã quên có người như vậy từng xuất hiện.

Cô nhuộm tóc loè loẹt, lên lớp thích trang điểm, mỗi tuần thay móng tay một lần, trốn học, đánh nhau, yêu đương, thói xấu cả người, tiếng xấu lan xa.

Cô trở thành một phần trong thanh xuân của mọi người, những điều đó từng khiến người ta hâm mộ, một đồng chuyện phong lưu, cuối cùng lại không có kết cục của nhân vật phản diện.

Ngày bình thường trôi qua.

Mỗi người đều phải tiếp tục sống.

Mọi người xung quanh chúng ta, ai cũng được tô vẽ.

Bởi vì niềm vui và nỗi buồn của con người không được kết nối.

Ba năm sau.

Sau khi phán quyết của tòa án được đưa ra, Nghê Già đoạt lại khối tài sản 100.000 vạn thuộc về mình.

Chú cô – Nghê Chấn Hải ngồi trên ghế bị cáo tức giận đến thở râu trừng mắt, mở miệng mắng nhiếc.

Nghê Già không nhìn bất kỳ kẻ nào, cắt hết một xấp tài liệu vào túi xách, chân đạp lên giày cao gót đi ra ngoài.

Nhưng, có bước nhanh thế nào cũng bị Phó Dung – thám của cô chặn ở cửa.

Lúc này, khuôn mặt giả tạo mà Phó Dung đã dùng nhiều tiền để có được trông rất dữ tợn, cái miệng đỏ chót lộ ra răng nanh: “Tao thật sự không nghĩ ra, thứ đề tiện như mày sao có thể có được mối quan hệ này? Còn thắng kiện? Thế nào? Muốn cướp tiền của nhà bọn tao hả?”

Nghê Già mặt không biểu cảm, lướt qua bà ta, đi ra ngoài.

Cô còn muốn đón mẹ tan tầm.

Phó Dung hùng hổ đi lên, nhất quyết không buông tha, nắm chặt cánh tay của Nghê Già, giọng điệu sắc nhọn chói tai: “Mày nói rõ ràng cho tao! Có phải mày muốn đòi tiền nữa không? Mày quên người đã trả những khoản nợ xấu của ba mày rồi hả? Là chú mày trả đó! Giờ mày hay lắm, làm phản, kiện chúng tao ra tòa? Mày còn biết xấu hổ hay không?”

“Bà Phó, xin bà tôn trọng nguyên cáo của tôi một chút.”

Một giọng đàn ông bình tĩnh, trầm ổn truyền tới từ phía sau, anh ta dùng một chút lực ở cổ tay, cứu cánh tay của Nghê Già ra khỏi móng vuốt của Phó Dung.

Nghê Già xoa xoa cánh tay phát đau, quay đầu, nhìn Chu Di Sơn một thân âu phục phẳng phiu.

Luật sư của cô.

“Khoản nợ của Nghê Chấn Bình là tất cả các khoản thế chấp của công ty, từ bất động sản đến ô tô của ông ta. Tiền mà Nghê Già yêu cầu, là nội dung được viết rõ ràng bằng giấy trắng mực đen trong di chúc của Nghê Chấn Bình, có hiệu lực pháp lý, không có chuyện cướp đoạt như lời bà vừa nói.”

Chu Di Sơn ngừng một chút, giọng điệu chột thay đổi: “Nói cách khác, cô ấy chỉ cảm về, có điều, là hai người chiếm đoạt 1% tài sản của Nghê Chấn Bình, nghe hiểu chứ?”

Phó Dung “Ồ” một tiếng, giọng điệu kỳ lạ: “Sao luật sư Chu lại nhận vụ án tranh chấp tài sản nhỏ như vậy?”

Dứt lời, quay đầu nhìn về phía Nghê Già, châm chọc: “Tiền ở đâu mày mới được luật sư Chu? Không phải lên giường đấy chứ? Tao nhớ không lầm thì năm nay mày mới 18 tuổi nhì, sao tuổi còn nhỏ mà lại làm mấy chuyện kinh tởm như vậy?”

“Nói xong chưa?” Nghê Già dùng giọng điệu bình thường hỏi bà ta, cũng không đợi Phó Dung há mồm lần nữa: “Nói xong thì tôi đi đây.”

Cô lười âm ỉ với bà ta, từ lúc Nghê Chấn Bình qua đời, cô đã gặp nhiều chuyện kinh tởm hơn thế này rồi.

Ba năm trước, Nghê Chấn Bình bị tai nạn giao thông khiến toàn bộ nhà họ Nghê loạn lên, trước đó, cô và mẹ mình – Dương Nhã Lam dưới sự bảo vệ của Nghê Chấn Bình, mười mấy năm sống trong xa xỉ, chỉ biết tiêu tiền như nước. Cô biết ba mình rất giàu, nhưng không hề biết lúc ông mở công ty lại nợ nhiều tiền như vậy.

Khi Nghê Chấn Bình làm kinh doanh, có vay một khoản tiền lớn từ một người bạn tốt bụng nhưng chưa trả, bọn cô thường nhận được tờ rơi trả nợ của tòa án.

Luật sư riêng của Nghê Chấn Bình bị người chú Nghê Chấn Hải mua chuộc, di chúc bị bóp méo, toàn bộ tiền trong tài khoản bị lấy đi, cô và Dương Nhã Lam một đồng cũng không có.

Nhưng các khoản nợ vẫn còn.

Vì thế, bán công ty, bán xe, bán nhà, bán sạch sạch sẽ sẽ, cuối cùng ngay cả vàng bạc châu báu của Dương Nhã Lam cũng bán hết, mới miễn cưỡng trả hết nợ.

Nhưng, hai mẹ con một nghèo hai trắng, kế tiếp phải sống như thế nào đây?

Nhà họ Nghê ngã xuống vách núi sâu vạn trượng sau một đêm, còn bị người thân hãm hại, tài sản chia cho mỗi người bằng một chén canh; bạn bè trên thương trường, đứng đầu là lợi ích, cảm tình chỉ là giả.

Tiêu hết một đồng cuối cùng trên người, Nghê Già và Dương Nhã Lam bước đi không mục đích ở trên đường, suy nghĩ về tương lai vô vọng.

Dương Nhã Lam trừ tiêu tiền sống qua ngày ra thì cái gì cũng không.

Nghê Già cũng giống bà.

Khi đó, cô cảm nhận được, cái gì gọi là tuyệt vọng thật sự.

Vô lực, một mối, bất đắc dĩ, khiến cô gần như sắp bị cảm xúc uất ức cắn nuốt.

Hai người cứ trải qua cuộc sống màn trời chiếu đất, vô gia cư như vậy.

Mãi đến khi Chu Di Sơn xuất hiện.

Chu Di Sơn là cộng rom cuối cùng của Nghê Già.

Anh ta là một cô nhi mà Nghê Chấn Bình từng giúp đỡ, liên tục tài trợ cho anh ta ra nước ngoài học luật, có thành tựu và danh tiếng, có sự nghiệp của chính mình.

Sau khi anh ta không liên lạc được với Nghê Chấn Bình đã luôn tính toán về nước.

Nhưng bây giờ, anh ta đang giữ một chức vụ cao, là cố vấn pháp luật cho một công ty đa quốc gia, không dễ dàng dứt ra được.

Sau ba tháng bận rộn, anh ta mới dành ra thời gian về nước.

Dựa vào một tin tức hỏi thăm được, bên ngoài thành phố B, cách thành phố A hơn 100km, anh ta tìm được Nghê Già và Dương Nhã Lam nghèo rớt mồng tơi.

Lúc đó Nghê Già và Dương Nhã Lam đã dạo quanh lòng vòng rất nhiều chỗ.

Toàn bộ người thân trở mặt, bạn cũ ngày xưa ai nấy đều diễn nhân vật phản diện.

Cuối cùng, không ai quan bọn họ sống chết, cuối cùng, bọn họ chỉ là một người xa lạ không thân cũng chẳng quen.

Chu Di Sơn cho hai mẹ con thuê một căn phòng 80m², lại tạo điều kiện cho Nghê Già học ở thành phố B.

Có người từng nói cuộc đời là người thầy tốt nhất, nó dạy dỗ người ta lớn lên, không hề nương tay.

Dương Nhã Lam một đêm bạc đầu, mười mấy năm chưa từng làm việc nặng nhọc, bây giờ cái gì cũng biết.

Nhân viên vệ sinh, chả nhà xí, người trông trẻ.

Hiện giờ, nhờ một người chủ cũ giới thiệu mà bà đang làm nhân viên bán hàng trong một siêu thị.

Nghê Già cắt lại mái tóc dài, không làm khổ mình, không trang điểm đậm, không tôn sùng đồ xa xỉ nữa, mặc một áo soni và quần jeans đơn giản nhất.

Tháo hết hai cái khuyên tai đính trên tai xuống, chỉ chừa lại một viên nhỏ nhất trên vành tai.

Góc cạnh trước đây bị mài đi, chỉ chừa một cái vỏ rỗng.

Chu Di Sơn từng đưa cho cô rất nhiều vòng tay rộng bằng một ngón tay và đồng hồ, để cô che đi vết sẹo đáng sợ kia.

Nhưng Nghê Già không muốn.

Vào ngày sinh nhật 18 tuổi, cô tự đi xăm, một dòng chữ tiếng Đức rất nhỏ, phủ trên cổ tay mảnh khảnh của cô, che đi vết sẹo của lần tự sát đó.

dasseinzumtode

Nhìn về cái chết mà sống.

Đây là một thực tế tầm thường nhất trong cuộc sống, xem như cách để cố định sự tồn tại của sinh mệnh...

Là nguyên tắc cao nhất.

Chu Di Sơn chạy xe đến, dừng bên dưới bậc thềm.

Nghê Già vừa xuống cầu thang vừa gọi điện thoại, cô nay đã cao hơn, dáng người uyển chuyển, ngũ quan càng thêm tinh tế, một vẻ đẹp tùy ý, khi đi trên đường luôn khiến người ta liếc nhìn.

Cô sai bước đến chỗ chiếc xe, không biết bên kia nói gì, Nghê Già nhú mày: "...vậy được rồi, mẹ nhớ chú ý sức khỏe."

"Thế nào?" Chu Di Sơn khởi động xe, ổn định tay lái.

Nghê Già cúp máy, cài dây an toàn: “Mẹ em nói không cần đón bà ấy, trong siêu thị người nhiều, bà còn muốn giúp đỡ.”

Chu Di Sơn gật đầu, hỏi cô: “Em muốn ăn gì?”

Cô lười biếng dựa vào ghế, mí mắt đóng một nửa: “Tùy anh.”

Vụ kiện vừa này, đã hao hết toàn bộ sức lực của cô.

Chu Di Sơn đưa cô đến một quán cơm tư nhân.

Đầu bếp là người Tứ Xuyên, đồ ăn rất hợp với khẩu vị của Nghê Già.

Cô là người không cay không vui, vui đầu trong bát canh đỏ ầu không dậy nổi.

“Chậm một chút.” Chu Di Sơn rót một cốc nước đưa cho cô.

Anh ta không quen ăn cay, dính chút hạt tiêu liền sắc đến đỏ mặt tía tai, sau khi bị Nghê Già cười nhạo vài lần, anh ta liền không đụng vào đồ cay nữa.

Nghê Già quét sạch xong, đưa tay nhận lấy, môi cô vừa đỏ vừa trơn bóng, ánh mắt ướt sũng.

Một chén nước ấm vào bụng, cô hóng như bị thiêu đốt thoải mái một chút.

Sau khi ăn uống no đủ, con nghiện thuốc lá lại tới, cô dựa lưng vào ghế, lấy gói thuốc lá từ trong túi ra.

Chu Di Sơn liếc cô: “Bản lĩnh lớn nhỉ?”

“Ừm.” Nghê Già miễn cưỡng, không quên ánh mắt của Chu Di Sơn dần lạnh, rút ra một điếu.

Trong làn sương xanh trắng hỗn loạn, cô thành thạo phun nhanh ra một làn khói, cách một mảnh sương mù, trông vừa gợi cảm vừa lạnh lùng.

Nghê Già hút được nửa điếu, mới hơi hột mở miệng: “Bọn họ gần thi đại học rồi.”

“Bọn họ” này, là đám người mà cô suốt ngày làm bạn, ở cái thời niên thiếu vừa xa xôi vừa văng vẳng kia.

Ba năm không gặp, cuộc sống của cô đã hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo, mà bọn họ đang chờ ở vạch xuất phát, chuẩn bị chạy tới một cuộc sống khác.

Cô tự nói: “Vẫn phải học tiếp thôi.”

Để đánh thắng vụ kiện này, việc học của cô ở thành phố B đều bị đứt quãng, miễn cưỡng học xong lớp 10, 11, sau đó đứt khoát không đến trường nữa.

Cô phải học lại lớp 12.

Chu Di Sơn vẫn không mở miệng, chỉ lẳng lặng chờ cô nói.

Qua thật lâu, Nghê Già mới bổ sung một câu: “Em muốn về thành phố A học.”

Sở dĩ muốn trở về, là vì trong lòng cô không bỏ được, chỗ kia là nhà cô, là nơi cô quen thuộc từng con đường.

Cô cũng biết rõ nếu rời đi, cô sẽ không bao giờ quay về đây nữa.

Cô đã nghĩ xong lời từ biệt.

Từ biệt quá khứ.

Chu Di Sơn ngồi đối diện cô, mặt không biểu cảm, nói: “Em có thể không?”

Nghê Già: “Không gì là không thể.”

“Vậy di Dương thì sao?”

“Ở cùng em, để bà thuê một cửa hàng ở thành phố A, em sẽ làm việc lại.”

Nghê Già nói xong thì ngừng, ánh mắt nhìn thẳng vào người đàn ông đang im lặng ngồi đối diện.

Chu Di Sơn nhìn đôi môi đỏ mọng mở ra rồi chột khép lại của cô, một dự cảm vẫn luôn mơ hồ ở trong lòng, bây giờ càng rõ ràng hơn.

Quyết định rời đi là thật.

Mà anh ta cũng đoán được câu nói tiếp theo.

“Những gì em nợ anh, em sẽ từ từ trả.”

Quả nhiên.

“Không thiếu không nợ.” Chu Di Sơn cắt ngang lời cô: “Là ba em cứu anh trước, theo như lời em nói thì anh nợ ông ấy.”

“Vậy thì anh đã trả đủ rồi.” Mối cô cong lên, khuôn mặt lộ ra nụ cười khê: “Còn lỗi không ít.”

“...”

Im lặng một hồi, Chu Di Sơn bình tĩnh mở miệng: “Chuyện em về thành phố A hãy để anh sắp xếp, những cái khác không cần quan tâm, đi Dương không thể đi theo em chịu khổ.”

Nghê Già không nói chuyện, Chu Di Sơn có thể nói như vậy, xem như là đã ngầm chấp nhận.

Cô vươn người kéo gạt tàn qua dập thuốc.

“Nghê Già.”

Chu Di Sơn nhìn hình xăm lò mờ trên cổ tay cô, giọng điệu nặng nề: “Dù có thế nào, em cũng xứng đáng có được một cuộc sống tốt đẹp. Nhìn vào cái chết mà sống, đây là món quà em tự tặng mình, nói được phải làm được.”

Động tác vờ tàn thuốc của cô ngừng một lát, không đáp. Một hồi lâu, chỉ còn lại tiếng thờ dài.

Tuổi trẻ bi thảm, cuộc sống dường như không kết thúc.

Có người nói, so với tài năng tàn lụi thì mỹ nhân tuổi xế chiều mới dễ khiến trái tim người ta vỡ tan, đây là sự thỏa hiệp của xương cốt kiêu ngạo.

Mà cô của bây giờ, có thói quen cúi đầu khi đi.

Cô ghen tị người khác dễ dàng có được hạnh phúc, mà cuộc sống của cô người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Nếu đã kiệt sức, tại sao còn hi vọng làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nam sinh tàn bạo

Biên tập: Rosa

Nghê Già học lại một lớp.

Những người bằng tuổi cô, hoặc là đã cầm giấy báo của trường Đại học, tự mình bay đến những thành phố khác nhau, hoặc là đã bước chân vào xã hội, bắt đầu vất vả mưu sinh.

Chỉ có cô là còn ở đây.

Xa cách ba năm, Nghê Già trở về trường học. Vòng tròn năm đó đã bị phân tán sạch sẽ, xung quanh đều là những gương mặt xa lạ.

Những ai ở Lục Trung từng biết đến Nghê Già, đã đổi thành một nhóm người vô cùng náo nhiệt.

Ngược lại cũng tốt, không ai nhớ đến cô, cô và tuổi trẻ hoang đường của mình cuối cùng sẽ biến thành một cơn gió ít ỏi, rít qua, không để ai biết.

Con người là những đứa con của gió đã từng là thiếu niên, là bao nhiêu sông hồ cũ đã chết.

Nghê Già ngây người ở lớp học mới một tuần, chỉ nói mấy câu với những bạn học xung quanh.

Những nữ sinh trong lớp đều có một vòng tròn nhỏ riêng của mình, cô là người ngoài, không muốn hòa nhập, cũng không thích xã giao.

Cô đã sớm mất đi tứ hải giai huynh đệ khí phách năm đó.

Nhưng cô xinh đẹp, sự đơn độc khiến cô thần bí, những nữ sinh trong lớp liền chú ý đến cô, sẽ thuận miệng nghị luận hai câu.

Phát triển quá mức, rất dễ khiến đồng loại ghen tị, trời sinh phụ nữ rất giỏi việc bài xích những phụ nữ đẹp hơn mình, cô từng gặp những ánh mắt trắng trợn đánh giá mình nhưng đều mặc kệ, cô không rảnh để nổi giận.

Cũng không thiếu nam sinh để ý đến cô, nhưng mầm mống vừa mới nảy lên, cô liền không hiểu phong tình cắt đứt.

Nghê Già không thích cười.

Cũng không kết bạn với bất kỳ ai.

Hôm sau là tiết thể dục, là tiết cuối cùng trước giờ tan học.

Cô lên sân thượng thượng hút thuốc xong, mới từ từ đi đến sân thể dục.

Trên sân bóng rổ, một nhóm nam sinh cao cao cao gầy gầy đang chơi bóng.

Chắc là cùng khóa... bởi vì mấy nữ sinh ở lớp cô đang ngồi ở trên lễ đài xem.

“Nghê Già! Bên này nè!”

Trong một hàng nữ sinh kia, có người gọi cô, Nghê Già nhìn qua, hình như là Sở Lê – bạn cùng bàn với cô.

Cô bạn bên cạnh Sở Lê kéo cô ấy một cái, giống như muốn nói “Đang ồn ào cậu gọi cậu ta làm gì?”

Nghê Già muốn tròn mắt, cô cũng không định đi qua.

Đang đi về trước thì một quả cầu màu cam rơi xuống cái khung bóng rổ rồi bay thẳng về phía cô.

“Phanh” một tiếng, quả bóng nặng nề đập vào gáy cô, trong phút chốc trước mặt cô là một mảnh đen thui.

Bên kia lễ đài truyền đến tiếng hô hoán, vài nữ sinh chạy đến bên này.

Trên sân, mấy nam sinh đang chơi bóng rổ cũng dừng lại, nhìn về phía người khởi xướng.

Không ai biết Trần Kính Sinh đột nhiên phát bệnh gì, quả bóng kia là cố ý, bọn họ thấy rõ ràng.

Nhưng không ai dám hỏi.

Nghê Già che cổ, cảm giác rất rõ cơn đau, lửa giận trong lòng cháy bùng bùng.

Quả bóng kia lăn một vòng rồi dừng trước mặt cô.

Không bao lâu, một bàn tay duỗi tới, năm ngón tay mở ra, vừa thon vừa dài, khớp xương rõ ràng.

Cái tay kia rất lớn, là tay của nam sinh. Cậu trực tiếp nhặt quả bóng lên bằng một tay.

Nghê Già nhìn theo cái tay kia, đáy lòng chợt dâng lên một chút bất an.

Đó là một gương mặt xa lạ.

Mất một mí, xương lồng mày cứng cáp, đường cong dưới cằm sạch sẽ gọn gàng, mặt mũi cực kỳ nổi bật.

Nhưng cậu lại có một đôi mắt đầy tàn bạo, lạnh như băng, đen kịt, con ngươi không có độ ẩm.

Không biết vì sao tìm cô đập nhanh hơn.

Nghê Già nghĩ rằng mình chưa từng gặp người này.

Nhưng lại cảm thấy ở giây phút nào đó, người này đã từng gặp cô.

Hình như nam sinh không định xin lỗi.

Cậu vỗ quả bóng bằng một tay, chuẩn bị rời khỏi.

Lúc đi ngang qua người cô, Nghê Già nhận ra cậu thật sự không định xin lỗi.

Nghê Già nhìn theo cái gáy của cậu, giọng nói lạnh lùng: “Cậu không xin lỗi?”

Cậu không để ý.

Ngay cả nhìn cũng không thèm.

Cậu trở lại trong đám nam sinh kia, tiếp tục chơi bóng rổ.

Nghê Già một bụng tức giận không có chỗ trút.

Sở Lê và mấy nữ sinh cùng lớp đi tới, nhìn hướng nam sinh đi, bộ dáng đã hiểu: “Thì ra là cậu ta.”

Nghê Già giương mắt: “Cái gì?”

“Cậu ta học lớp 11.” Sở Lê lấy khăn giấy lau bụi trên cổ giúp cô, thấy phía trên đã đỏ một mảng, có chút không đành lòng, nói: “Nam sinh này... cậu hãy nhìn một chút, đừng chọc cậu ta.”

Nghê Già hỏi: “Vì sao?”

Triệu Như – bạn thân của Sở Lê ôi chao một tiếng: “Là cậu không biết, trước giờ, ở trường chúng ta không ai dám chọc Trần Kính Sinh, cậu ta bắt nạt mấy người lớp 12 như chúng ta mà mắt cũng không chớp.”

Nghê Già không khỏi cảm thấy buồn cười: “Lục Trung không có người quản sao?”

“Có.” Triệu Như nhún vai, bộ dáng cái gì cũng biết: “Là Trần Kính Sinh quản, học sinh và bác bảo vệ ở trường dạy nghề bên kia gặp chuyện gì đều tìm cậu ta.”

Nghê Già im lặng.

Năm đó, ở đây, có một kẻ coi trời bằng vung tên Tiểu Tử Cường, giao thiệp sâu, quan hệ rộng; em họ hắn – Tiểu Khải Minh cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, lẽ ra bây giờ cũng học lớp 11 rồi.

Không ngờ ba năm sau, cổ nhân không còn, địa bàn này cũng đổi chủ.

Nghê Già không nhịn được, hỏi: “Tiểu Tử Cường đâu, cậu từng nghe qua hắn ta chưa?”

“Có nghe. Hai năm trước thì phải, lúc đó tôi còn học lớp 10, hình như Trần Kính Sinh đã đánh hắn.”

“...”

Nghê Già cứng đờ cả người.

“Nghe bọn họ nói là ngay con phố sau trường chúng ta, rất nhiều người nhìn thấy. Một Tiểu Tử Cường trâu bò như vậy, năm đó có bao nhiêu uy phong, còn không phải bị Trần Kính Sinh đánh cho tàn phế?”

Nghê Già bỗng nhiên cảm thấy lạnh lẽo.

Trong lúc giật mình, cô nhớ đến những năm tháng không học không hành kia, nhớ đến một bóng lưng không chịu cong xuống.

Nghê Già hoàn hồn: “Đánh cho tàn phế?”

“Ừ, nửa cái tai của Tiểu Tử Cường đều bị Trần Kính Sinh kéo xuống, chắc, cực kỳ đáng sợ.” Triệu Như nói tới đây, hai vai run rẩy, trên mặt của những nữ sinh xung quanh đều lộ vẻ khó chịu, nhưng không ai chất vấn.

Sự tích mấy năm nay của Trần Kính Sinh, phần lớn học sinh ở Lục Trung đều biết.

“Trần Kính Sinh nổi tiếng sau vụ ẩu đả đó, mỗi lần cậu ta đánh nhau, không thấy máu sẽ không ngừng, căn bản là không muốn sống mà, hình như còn tự bẻ gãy một ngón tay nữa, từ trước đến nay vẫn không hề tốt.”

Chờ Triệu Như nói xong, Sở Lê đưa cho cô ấy một bình nước khoáng rồi liếc mắt một cái: “Uống nước đi, cậu nói nhiều lắm rồi.”

Nghê Già tiếp tục hỏi: “Trường học mặc kệ sao?”

Triệu Như nhếch miệng, nói: “Mặc kệ, hình như gia thế của Trần Kính Sinh có lai lịch, trường chưa từng đuổi học cậu ta, chỉ ghi tội để cậu ta đọc kiểm điểm.”

“Vậy Tiểu Khải Minh đâu?”

“Cậu nói em họ của Tiểu Tử Cường hả? Ha, thằng nhóc kia bây giờ là một con chó của Trần Kính Sinh.” Một nữ sinh khác nói xen vào, ngón tay chỉ vào mấy người trong sân bóng rổ: “Người kia kia, đó, mang giày Nike đỏ, cả ngày đi theo sau Trần Kính Sinh, bảo làm gì liền làm đó.”

Người còn lại nói: “Đoán chừng quan hệ của bọn họ rất tốt.”

Triệu Như mặt đầy khinh thường: “Tốt cái rắm, Trần Kính Sinh đã đánh anh họ cậu ta thành như vậy, Tiểu Khải Minh còn không thay đổi sao? Là cậu ta đang sợ đó, sợ mình cũng bị đánh, dù là đàn ông, sợ thành như vậy cũng không sai.”

Sở Lê khẽ vỗ vào gương mặt hơi trầm xuống của Nghê Già: “Cho nên việc này xem như vậy đi, cậu là học sinh mới, đừng chọc vào cậu ta.”

Nghê Già không đáp, trong giây lát, cô vẫn chưa tiêu hóa được nhiều tin tức như vậy.

“Nhưng mà, vừa nãy Trần Kính Sinh xem như tốt, cậu nói chuyện như vậy với cậu ta, cậu ta cũng không nổi giận.” Triệu Như thấy sắc mặt cô không tốt, nghĩ rằng cô đang sợ, nửa đùa nửa thật: “Chắc là thấy cậu đẹp đó.”

Nghê Già gạt nhẹ khóe miệng, không lên tiếng.

Một tiết nghị luận về Trần Kính Sinh trôi qua.

Thái độ của mấy nữ sinh với Nghê Già cũng chuyển biến tốt.

Lúc bọn cô ra khỏi sân bóng rổ, Trần Kính Sinh và Tiểu Khải Minh cũng đã rời khỏi.

Mấy nam sinh chơi bóng khác đều học lớp 12, trong đó một người tên là Trình Thạc, bạn trai của Triệu Như, đang chờ Triệu Như ở cửa sân bóng, sau đó ánh mắt đảo ra sau, dừng trên người Nghê Già.

Trình Thạc nhìn cô, lại nghĩ tới một loạt biểu hiện của Trần Kính Sinh ở hiệp 2.

Cậu chơi rất tàn nhẫn, vào rổ liên tục, giống như đang phát tiết cảm xúc gì đó.

Hình như Trình Thạc muốn nói gì đó với Nghê Già nhưng Triệu Như đã kêu gào đói bụng rồi lôi cậu ta đi.

Tìm Nghê Già đập hơi nhanh.

Bây giờ, chuyện Trần Kính Sinh năm đó quỳ dưới chân Tiểu Khải Minh, có vẻ không mấy người biết.

Mà những người năm đó, về sau đều bị Trần Kính Sinh nghĩ cách đòi lại.

Nghê Già – kẻ đầu têu ép cậu quỳ xuống, dường như trở thành con cá duy nhất không lọt lưới.

Thành phố A liên tục đón những trận mưa lớn, cả ngày âm u, gió lạnh cuốn qua, sương mù dày đặc, không khí dính dính và ẩm ướt.

Thời tiết ảm đạm như vậy, làm gì cũng không vui vẻ.

Sau khi tan học, Triệu Như muốn đi dự sinh nhật một người bạn với Trình Thạc, liền bỏ rơi Sở Lê, cô bạn tui thân nhìn về phía bạn cùng bàn – Nghê Già.

“Cùng về nhé?”

Động tác thu dọn sách vở của Nghê Già ngừng một lát, cô muốn làm thêm ở một tiệm BBQ gần trường, định tan học đi xem thử.

“Tôi có việc rồi.”

Sở Lê nháy mắt mấy cái: “Làm gì vậy?”

Nghê Già không giải thích nhiều.

Sở Lê không tình nguyện, không muốn đi một mình.

Nghê Già mang xong cặp sách, liếc cô ấy một cái, khẽ thở dài: “Đi ra cổng trường đi.”

Sở Lê hai mắt sáng lên: “Được.”

Ra khỏi tòa nhà, gió lạnh rớt đầy cõi lòng.

Mưa vừa ngừng, đầu đầu cũng là nước, ướt sũng.

Nghê Già và Sở Lê cùng đi ra cổng trường.

Ở cổng tụ tập một đám học sinh, có trường của bọn họ, cũng có người mặc đồng phục của trường dạy nghề, tuy trời rất lạnh nhưng vẫn muốn mặc áo ngắn tay để ra dáng thanh niên lêu lổng.

Một đám người hi hi ha ha, trong màn mưa đêm nặng nề, tiếng cười, tiếng mắng mỏ cực kỳ rõ ràng.

Mang cho cô cảm xúc vừa xa lạ vừa quen thuộc của tuổi trẻ nông cuồng.

Bỗng dưng, trong đám người đó Nghê Già nhìn thấy một người.

Cậu không mặc đồng phục, chỉ mặc áo khoác đen, vai rộng chân dài, thân hình cao gầy, trong gió lạnh gào thét giống như một đường cắt ba chiều.

Cậu kẹp điều thuốc trong tay, về mặt thờ ơ đứng ở bên đường hút.

Trong mắt là sự tàn nhẫn nặng nề, tuy cậu có một cái xác tốt, nhưng không hề hòa nhã.

Ánh mắt của Nghê Già ngừng trên người cậu một hồi, nói dài cũng không dài lắm, mãi đến khi cậu quay đầu.

Bốn mắt nhìn nhau.

Nghê Già không trốn.

Sau cơn mưa, gió lạnh ủa tới, vén lên mái tóc dài của cô.

Dù một đám người tới tới lui lui nhưng cậu vẫn bắt được chính xác cái nhìn thăm dò của cô.

Ánh mắt đó không có độ ấm.

Giống như trận mưa to này, vượt qua ba mùa đông giá rét, cuối cùng kết thành băng, nặng nề đập vào trái tim cô.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Trả thù

Biên tập: Rosa

Nghê Già quay về phòng trọ thay quần áo, bỏ lại cặp sách, sau đó rửa mặt rồi đi thẳng ra ngoài.

Tiệm BBQ ở đối diện trường học, qua đường là có thể thấy. Trên bảng hiệu đủ màu sắc hiện ra bốn chữ “Đồ nướng U Ý”, lấp lánh giữa hoàng hôn.

Bà chủ là một người phụ nữ gần 40, hơi mập. Khi Nghê Già qua đường, bà ấy đang vội vàng bụng trà sữa.

Ngoại trừ một người đứng nướng thì không có nhân viên nào khác. Chỉ có con trai của bà ấy, mặc đồng phục trường Lục Trung, đang làm ở sau quầy bar chơi game.

“Bắt đầu làm từ tám giờ đến mười hai giờ khuya, tiền lương tính theo giờ, một tiếng 15 đồng.” Bà chủ xoay người lấy tấm nướng bằng sắt, đặt lên bàn, nói: “Học sinh sắp tan học rồi, lúc này là lúc nhiều người nhất, một mình cô thật sự không làm được. Sau 12 giờ chủ yếu là mấy đứa còn đồ, bọn nó không vội vàng về nhà, chúng ta không cần quan tâm.”

Nghê Già dựa vào bàn bên cạnh, nói: “Có thể cho cháu đến muộn một chút không ạ? Sẽ không quá 20 phút.”

Tám giờ bọn cô mới tan học.

Bà chủ nhíu mày, suy nghĩ chốc lát, ngẩng quan trên gương mặt tròn trịa cũng túm lại, cuối cùng nói: “Cũng được, vậy trước 8:30, cháu đến nhanh chút.”

“Dạ.” Nghe Già gật đầu.

Bà chủ đặt hai cốc trà sữa lên mâm, nghiêng đầu quan sát cô mấy lần: “Trông rất xinh đẹp, cháu bao nhiêu tuổi?”

Cô nói mà mắt cũng không chớp: “20.”

Nghe Già trông rất đẹp, nhưng cả người lộ ra sự lảng lơ, trong vẻ đẹp có chứa tính công kích, là điển hình của phụ nữ hư hỏng.

Còn thêm cặp chân dài, ngực to eo thon, đứng một chỗ, dù không làm gì cũng tràn đầy phong tình, rõ ràng là một con hồ ly tinh, chuyên đến nhân gian gây tai họa.

Bà chủ rất vừa lòng với ngoại hình của cô, chỗ của bà là nơi bọn lưu manh hay lui tới, là bạn hàng tốt nhất.

Bà chủ lại nói: “Vậy hôm nay bắt đầu chứ?”

“Vâng.”

Dứt lời, bà chủ đưa cái mâm cho cô.

Hai chén trà sữa, một đồng hồ nướng, rất nặng.

Mùi hương xông thẳng vào mũi, Nghe Già nhíu mày, cô không hiểu vì sao trước đây mình lại thích cái này đến vậy.

Chỗ nướng dùng một tấm mảnh vừa dày vừa nặng để che, ánh đèn bị cố ý làm mờ đi, để nam nữ trẻ tuổi xây dựng bầu không khí ý loạn tình mê.

Trên đầu phát ra âm thanh mê hoặc, ca từ đơn giản dễ hiểu.

Không là yêu là hận.

Nghe Già đỡ lấy cái mâm, vén mảnh lên, bên trong ngồi một đồng hồ người, cả trai lẫn gái, toàn bộ ánh mắt đều quét lên người cô.

Một mỹ nhân đi vào.

“F*ck.”

Một tên đại ca xã hội đen đầu đinh không nhịn được, khẽ hô một tiếng.

Sau đó là mấy ánh mắt nhìn cô không rời.

Về mặt Nghe Già lạnh tanh, không nhìn bất kỳ ai, sau khi bỏ mâm xuống liền xoay người đi ra.

Hôm sau lại là một ngày bình thường.

Vẫn không có gì ngoài mưa gió bay bay.

Bình thân vượt qua mười tiết học, rồi tan học.

Bốn bề hỗn loạn, có người còn ở lại hỏi đề, có người đã mang cặp lên lưng; Sở Lê và Triệu Như bàn bạc đi mua tài liệu ôn tập, trước khi đi còn chào Nghe Già.

Nghe Già xua tay, nói hẹn gặp lại, sau đó cũng ra khỏi phòng học.

Cô mặc áo khoác, một mình lên sân thượng.

8 giờ đêm, sắc trời âm đạm, mây đen đè ép thành phố.

Cô đẩy cửa ra, không ngờ, đánh gãy một đôi uyên ương đang triển miên.

Cô thật sự không nghĩ là trên sân thượng có người.

Nữ sinh kêu ối một tiếng, không phải giật dỗi mà như làm nũng, tiếng kêu khiến người ta ngứa ngáy tim gan.

Nghe Già không nhìn thêm, cũng không đi, bây giờ da mặt cô rất dày, cảnh tượng gì cũng có thể làm như không quan tâm.

“Các cậu cứ tiếp tục, tôi hút hết điều thuốc sẽ đi.”

Cô chỉ nói như vậy.

Hiển nhiên, nữ sinh kia không ngờ Nghe Già sẽ phản ứng như thế, ngừng một hồi, khôi phục lại giọng nói bình thường: “Học khối nào?”

Đêm đen đậm như mực, bọn họ không nhìn rõ mặt nhau.

Nhưng giọng nói này hơi quen tai.

Nghê Già không nghĩ ra là ai, vừa ngậm điều thuốc trong miệng, vừa nói: “Khối 10.”

Nữ sinh dừng lại, cười nhẹ một tiếng: “Lớp mấy?”

Trong lời nói có loại cảm giác hơn người.

Nghê Già thấy thú vị, hút một hơi, khói thuốc và hơi lạnh trong không khí cùng tiến vào phổi.

Lạnh thấu xương.

Thấy cô hỏi lâu không trả lời, nữ sinh kia thêm vào một câu: “Đừng nói những lời không nên nói, hiểu không?”

Nghê Già muốn cười, còn không nên.

Có bản lĩnh hai người đừng làm chuyện không nên làm đi.

“Nói với mày đấy, nghe thấy không?” Nữ sinh cao giọng, hỏi.

Chỉ một câu này, Nghe Già đã nghe ra cô ta là ai.

Giọng tốt thật.

“Tâm phúc” của khối bọn cô – Phan Nhân.

Lớn lên xinh đẹp, đáng người tốt, biết ăn mặc biết trang điểm, hình như còn là người mẫu từng tham gia rất nhiều cuộc thi.

Trọng điểm là, bạn trai cô ta là một trong những đại ca của khối bọn cô, tên Đường Ứng Vinh, đậm mùi lưu manh.

Cô biết chuyện này, may mà cái loa to Triệu Như kia cả ngày làm nhảm bên tai cô.

Nhưng mà, giờ này phút này, người nói chuyện chỉ có Phan Nhân, nam sinh kia không nói gì, vẫn luôn im lặng.

Yêu đương vụng trộm trắng trợn như vậy, Nghe Già cảm thấy trên đầu Đường Ứng Vinh sắp xanh như rừng rậm rồi.

Nghê Già lấy điều thuốc xuống, nói: “Biết rồi.”

Sau đó, cô không ngờ, họ thật sự tiếp tục ... vẫn là ở trước mặt cô.

Một âm thanh khó hiểu vang lên khiến cô cảm thấy kỳ lạ.

Nghê Già không ở lại được nữa, cô định đi. Trong lúc xoay người, ánh trăng ló ra từ sau tầng mây.

Trăng tròn vành vạnh, lúc này đặc biệt sáng.

Chiếu tới một cảnh hồng hạnh đang xuất tường.

Phan Nhân hoàn toàn không biết gì cả, cô ta bấu vào cổ nam sinh, chôn mặt bên gáy cậu, nhẹ nhàng mút.

Một tay nam sinh đặt lên eo cô ấy, nhưng không có động tác gì.

Cậu để mở đồng phục, cổ áo hơi lộn xộn lộ ra viền xương quai xanh, nhìn lên trên, yết hầu nhô ra, cái cổ rõ ràng, xuôi theo mép cảm là đường cong phóng khoáng.

Bộ dạng này của cậu, quá hấp dẫn phụ nữ.

Dụ người từ trong xương.

Chẳng trách Phần Nhân chủ động thành như vậy.

Nghê Già không dám xem tiếp.

Một là sợ xấu hổ, hai là, trong lòng cô kích động.

Cô và Trần Kính Sinh gặp mặt mấy lần nhưng chưa bao giờ nói qua một câu.

Nhưng, lớp băng trong mắt cậu thật sự không phải chỉ có một ngày sống trong lạnh giá.

10:30 tối, khói hun sương mù quán quanh tiệm BBQ, đầy rẫy lưu manh và mỹ nhân, ai nấy đều nép sát vào nhau.

Trong tiếng cười đùa và chế giễu dung tục, tìm kiếm niềm vui rẻ tiền.

Nghê Già ngồi sau quầy bar, cúi đầu, ngón tay kẹp điếu thuốc, sương mù vây quanh.

Hôm nay bà chủ đã ra ngoài, con trai bà ấy giống như được giải phóng, chơi đến thỏa thích mới trở về, lén lút vào tiệm.

Thấy nó cong lưng đi vào, Nghê Già nhàn nhạt nói một câu: “Mẹ em chưa về.”

Thằng nhóc trong nháy mắt thẳng lưng lên.

Nó nhanh chóng chạy ra sau quầy bar, tùy tiện vút cặp sách, sau đó đến bên cạnh Nghê Già: “Chị, chị hút thuốc hả?”

Ánh mắt sáng long lanh.

Nghê Già không nói chuyện, ném hộp thuốc lá cho nó.

Bạc hà song bạo.

“F*ck.”

Nó hoảng sợ hô một tiếng, rút một điếu ra, đập vỡ hạt nỏ, lại mượn bật lửa của Nghê Già rồi châm lửa, hít sâu một hơi.

Động tác thành thạo như một tay lão luyện.

Thở ra một luồng khói đặc, nó gật đầu khen ngợi: “Hút thật lạnh.”

Nghê Già miễn cưỡng ừ một tiếng.

Thằng oát này mới bao lớn, gờ tay nhấc chân đều là đáng vẻ du côn, giống như khách hàng ở đây vậy.

Trong cái vòng lẩn quẩn và hỗn loạn này, ngày đêm vẫn thế, khiến cho bao người dính vào thói hư tật xấu, phí hoài tuổi xuân đẹp đẽ.

Nghê Già chính là một ví dụ.

Không học thức, không ham thích, không theo đuổi.

Ngoài trừ một khuôn mặt lớn lên giống như yêu tinh thì con nghiện thuốc lá càng lúc càng nặng.

Cô của năm đó không chết được, chỉ có thể sống tiếp.

Con trai của bà chủ bị một thằng nhóc khác gọi đi, bọn họ ở trong phòng một hồi lâu mới đi ra, còn mang theo một câu “Mày đừng quên” của một người đàn ông ở bên trong.

Nó quay lại quầy bar lần nữa, không khỏi liếc Nghê Già vài lần, cái mông xê tới xê lui, không an phận lắc lư.

Nghê Già cúi đầu lướt đi động, rừ mắt, không nói chuyện.

Qua một hồi, thằng nhóc chịu không nổi.

Nó nằm sấp xuống, cọt nhả hỏi: “Chị, chị tên gì?”

Nghê Già không ngẩng đầu, chỉ hỏi lại: “Em tên gì?”

Nó bật thốt lên: “Ngô Triệt.”

“Ồ.”

Ngô Triệt nhìn vào màn hình di động của cô, Nghe Già trở tay úp di động lên quầy, nhắc mắt: “Có chuyện gì?”

“Cho em Wechat của chị đi.” Ngô Triệt muốn lôi kéo làm quen, mở miệng đều là chị.

Nghê Già liếc nó một cái: “Em muốn sao?”

Ngô Triệt liên tục gật đầu.

Cô chột cười một tiếng.

“Không cho.”

“Chị, chị thật tốt!” Ngô Triệt kéo cánh tay cô: “Là bạn học của em, cậu ta nói chị rất đẹp.”

Nghê Già thờ ơ, rút tay lại: “Bạn học nào?”

“Là...”

“Là tôi muốn.”

Ngô Triệt còn chưa nói xong, đã bị một giọng nói trước quầy bar cắt ngang.

Nghê Già nhắc mí mắt.

Trước quầy bar, một nam sinh đang dựa người vào quầy, quần jean đen, tóc ngắn, gầy nhom.

Xăm kín nửa cánh tay.

Ngô Triệt sấp đến, gọi một tiếng: “Anh Minh.”

Cố Nam Minh đáp, mắt nhìn chằm chằm Nghe Già: “Cho tôi số Wechat đi?”

Nghê Già không nhìn hắn ta, nhìn Ngô Triệt lộ ra nụ cười không hiểu phong tình: “Đây là bạn học của em à?”

Ngô Triệt hả một tiếng, rồi về phía Cố Nam Minh, ôi một tiếng.

“Chuyện này không phải em, là anh Minh bảo.”

Cố Nam Minh làm bộ cốc một cái trên đầu nó, cánh tay vừa vung lên, đã bị người khác cản lại.

Nghê Già chụp lấy tay hắn ta.

Cố Nam Minh quay đầu nhìn, bị dẫn dụ vào một đôi mắt trong veo và xinh đẹp.

“Động tay cái gì?”

Lúc cô cười lên, đuôi mắt quyến rũ, có thể khiến người ta nín thở.

Cố Nam Minh thờ dốt: “Vậy cô có cho hay không?”

Nghê Già khôi phục vẻ lười nhác, ném di động cho hắn ta: “Cho chứ.”

Giữa giờ ngày thứ hai, Triệu Như chạy như bay từ bên ngoài vào lớp, ngồi vững vàng trước bàn của Sở Lê và Nghe Già.

Nghê Già đem qua ngủ trưa, đầu chôn trong khuỷu tay ngủ bù.

Mãi đến khi bị giọng nói kích động đến vụn vụn của Triệu Như đánh thức.

“Cậu nói cái gì?” Sở Lê không tin, hỏi thêm lần nữa.

Vừa vặn Nghe Già đang cau mày, ngẩng đầu lên, Triệu Như thấp giọng nói lại tin tức vừa mới nghe được.

“Hình như Phan Nhân với Trần Kính Sinh đã vượt rào.”

Ba chữ “Trần Kính Sinh” đánh lui con buồn ngủ của Nghê Già trong nháy mắt.

Mỗi khi nghe thấy, cô đều sẽ có cảm giác chột dạ.

Giống như liên tục chạy tội, không biết báo ứng khi nào đến.

“Thế Đường Ứng Vinh đâu? Phan Nhân không phải bạn gái của Đường Ứng Vinh sao?”

Triệu Như nhún nhún vai: “Ai mà biết, Phan Nhân không xấu, Trần Kính Sinh lại đẹp trai như vậy, chắc là vút Đường Ứng Vinh mấy con phở rồi.”

“Hai người bọn họ đánh nhau rồi sao?” Bất thành linh, cái vòng nhỏ hẹp ở tiết thắt lưng kia lại vây thành một khối, bắt đầu bảy miệng tám lời.

“Lớp 12 với lớp 11, woa, Đường Ứng Vinh đánh thắng được không?” Nữ sinh A nói.

Triệu Như bĩu môi: “Nhất định đánh không lại, cậu cũng không phải không biết Trần Kính Sinh cái dạng gì.”

“Vậy thì mất mặt lắm, bạn gái bị đoạt không nói, bản thân lại còn bị đánh.”

Trọng điểm của đề tài nghiêm nhiên không phải chuyện Phan Nhân một chân đứng hai thuyền, mà là Đường Ứng Vinh và Trần Kính Sinh ai trâu bò hơn.

“Việc này cậu nghe ai nói?” Sở Lê – người vẫn luôn im lặng lắng nghe, đặt câu hỏi: “Tớ cảm thấy hai người bọn họ sẽ không ầm ĩ lên đâu, người chịu tiếng xấu cuối cùng chỉ có thể là kẻ đã rêu rao chuyện này ra, Phan Nhân lại không ngốc, sao có thể tự hắt nước bẩn lên người mình?”

Triệu Như bị hỏi cho lơ mơ, hé miệng hồi lâu nhưng không biết nói cái gì.

Nhưng Nghê Già trong lòng lộp bộp một tiếng.

Cái gì gọi là một lời trúng đích.

Sở Lê nói không sai, Phan Nhân quả thật không ngốc, nếu không thể hắt nước bẩn lên người mình, vậy chỉ có thể hắt cho người khác.

Người ngẫu nhiên đụng vào cô ta hôm đó là Nghê Già, qua hỏi thăm, cô ta biết cô là học sinh chuyên trường, không quan hệ không giao thiệp, đương nhiên bị hắt hết.

Nghê Già tiêu xài vô độ mười mấy năm, cũng từng nghĩ đến một ngày danh tiếng mất hết, ngã xuống, rơi vào trong tay người khác, cô sẽ tình nguyện đập đầu tự tử chứ không chịu đựng nhục nhã.

Nhưng, thế sự vô thường, đợi đến khi một thân nông nghênh bị đánh đến bảy vỡ tám nát mới phát hiện, tất cả những thứ kia đều là c*t chó.

Cô không có gì cả, kiêu ngạo cho ai xem?

Sau khi tan học, Nghê Già liền bị người ta mạnh mẽ dẫn đến con phố sau trường học.

Chỗ này từng xảy ra rất nhiều vụ đánh nhau, năm đó cô đánh người khác, quanh đi quẩn lại bây giờ cô sắp bị đánh, mặc cho người xề thịt.

Một nhóm người đang vây quanh ở kia, là học sinh trường cô, cả trai lẫn gái, càng cười lớn tiếng, càng mài mòn thần kinh của cô.

Bọn họ chờ xem kịch.

Xem vở kịch của cô.

Giống như cô đã từng vậy, chiều theo ý mình bắt nạt người khác.

Nghê Già cả người cứng ngắc, cô bị đẩy đi về trước, đến khi nhìn thấy một người đang ngồi sau ghế đá hút thuốc, hơi thở đều đã ngưng.

Cô ngẩn ra, nhìn cậu.

Người nọ cũng mặc đồng phục, giống cô, là Lục Trung.

Cảm nhận được của tầm mắt của cô, cậu quay đầu nhìn.

Cậu thở ra một ngụm khói, sương khói cũng không che được sự rét lạnh trong mắt cậu.

Cả sự chán ghét nữa.

Nghê Già ra sức nhéo vào lòng bàn tay.

Cô nên sớm nghĩ tới.

Trần Kính Sinh.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Tôi đối với cô đã đủ tốt

Biên tập: Rosa

Phản Nhân khoác hờ áo đồng phục lên người, lộ ra nửa vai, rúc vào lòng người bạn trai chính thức Đường Ứng Vinh.

Cô ta liếc xéo Nghê Già, cười khê: “Cô nói xem, một nữ sinh mà sao mồm miệng rảnh rồi, rêu rao khắp nơi tôi và Trần Kính Sinh có tư tình hả?”

Nói dối mà mặt không đỏ tim không đập, Phản Nhân bắt cặp chéo chân dài, tỏ ra rất tức giận.

Chụp chắc cho cô cái danh hiệu “Con nhỏ nhiều chuyện”.

Ánh mắt trêu tức của những người xung quanh nhìn cô giống như nhìn một thằng hề.

Nhưng Nghê Già không có phản ứng, căm giận của cô, buồn vui của cô, tất cả đều bị thời gian mài mòn sạch sẽ.

Cái gì cô cũng có thể nuốt xuống được.

So với Phản Nhân, Nghê Già trông cũng không tệ, dáng người lại đẹp, một vẻ đẹp câu hồn lớn lên trong nghèo túng, đa phần các nam sinh chung khối chưa từng nhìn thấy cô, ánh mắt liên tục dừng trên người cô.

Trần Kính Sinh – người vẫn ngồi yên như cũ bỗng nheo mắt lại.

Cậu lại muốn hút thuốc, sờ soạng tìm nhưng hộp thuốc lá đã rỗng tuếch.

Trên đất, toàn là tàn thuốc.

Cậu đã hút hết một gói.

Một nữ sinh bên cạnh thấy thế, nói với cậu: “Cậu nghiện thuốc lá dữ thật đó.”

Giọng nói nhẹ nhàng.

Trần Kính Sinh không đáp lại, ánh mắt cũng lười cho.

Cách đó không xa, mấy nữ sinh đi đến trước mặt Nghê Già, không biết nói cái gì, trong đó một nữ sinh đẩy cô một cái.

Đẩy không mạnh.

Tính khí của Nghê Già hơi cao.

Nhưng đây là một hành động sai lầm, bởi vì sau đó cô đã nghênh đón một cái tát.

Cô bị đánh đến nỗi người cũng nghiêng theo.

Nghê Già che mặt, tim đập rất nhanh.

Cũng rất lạnh.

Cô có thể làm gì đây, cô biết mình không nên phát tác cái tính khí thôi tha kia, bởi vì ở đây không ai nhân nhượng cho cô.

Cô cũng biết, nếu đánh nhau với bọn họ, cũng đánh không lại 6,7 nữ sinh trước mặt.

Trước đây đánh nhau, đều là vào những lúc kết cục đã định sẵn, cô sẽ xông lên góp thêm hai chân vào, cô luôn ở phe đông người, trước giờ không biết cái gì gọi là đánh không lại.

Cô chỉ giống như một con gà mờ, khi thế lúc trước, cũng là đám bạn xấu ở phía sau kia cho.

Mãi đến giờ phút này, Nghe Già mới nhận ra, khi lấy một địch trăm, Trần Kính Sinh mạnh hơn cô nhiều.

...

“Ôi, còn có hình xăm này.” Một nữ sinh phát hiện trong cổ tay cô có một chuỗi chữ cái, cao giọng.

Phản Nhân cầm tay cô qua xem, xuy một tiếng: “Xăm hay là dán?”

“Dán đó, giả làm đại tỷ xã hội đen cơ, Phản Nhân, chúng ta đánh đại tỷ xã hội đen có hình xăm, tớ sợ quá.”

Tiếng cười không chừng mực.

Không dứt.

Cảm giác nhục nhã lúc đầu qua đi, Nghe Già nhanh chóng bình tĩnh lại.

Ngày Nghe Chấn Bình hạ táng cô cũng không khóc, hiện tại cũng không thể khóc.

Cô và mẹ làm ở nhà ga ngủ ba ngày ba đêm, cô cũng không cảm thấy mất mặt, hiện tại cũng không có gì để mất mặt.

Cô vốn không có gì để mất.

Nhưng, một chuyện rồi một chuyện “kinh hĩ” cứ theo tới.

Tiểu Khải Minh – người bị Trần Kính Sinh gọi điện thoại tới, nhìn thấy cảnh này, ngây người một hồi lâu.

“... chị Nghe Già?”

Nhất thời không phản ứng kịp, hay là đã từng gọi.

Bây giờ nghe cực kỳ chói tai.

Mấy nữ sinh quả nhiên tóm được điểm này, cả đám cười to, kéo mái tóc dài của Nghe Già: “Thật đúng là chị đại sao?”

Trong nháy mắt, sắc mặt của Tiểu Khải Minh chuyển từ tím sang xanh, không thể tin mà nhìn Trần Kính Sinh.

Cậu ta đã sớm lĩnh giáo sự đáng sợ của cậu, nhưng sự nhục nhã như vậy dành cho cậu ta, khi nào thì mới bắt đầu?

Lúc Nghe Già nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên và hoảng hốt của Tiểu Khải Minh, bức tường thành trong lòng cô cũng đổ sập.

Cô không gãy dựa nữa, đau đớn nhắm mắt lại.

...

Bắt nạt kết thúc, đám người cảm thấy nỡ nản rời khỏi.

Cô ngồi dưới đất, dựa lưng vào tường, hai tay vòng qua đầu gối, vùi đầu vào trong.

Gò má nóng lên, đầu óc ong ong.

Cô cảm giác được có người đi về phía này.

Mùi khói gay mũi đập vào mặt.

Nghe Già đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng cặp mắt đóng băng kia.

Tóc tai tán loạn một bên vai, áo quần bị kéo đến lộn xộn.

Trên cái cổ trắng nõn toàn là vết cào của móng tay, rỉ ra máu, lưng lay sắp đổ.

Trần Kính Sinh cúi đầu nhìn cô.

Trong con người tối đen, mãnh liệt, giống như con bão đêm.

Nghê Già cong môi, nở nụ cười độc ác, ánh mắt cũng cong lại, cô chậm rãi nói: “Trần Kính Sinh, cậu còn là đàn ông không?”

Cậu không nói chuyện, nhìn cô nổi điên.

“Chuyện ba năm trước nhớ dai như vậy? Không khoan dung chút nào sao?”

Giọng nói của cô vô cùng ích kỷ, ánh mắt như muốn phóng độc.

Hoàn toàn quên trước đây mình cũng từng làm chuyện nhẫn tâm.

Tinh thần cũng sắp hoảng hốt.

Trần Kính Sinh chống tay lên đầu gối, chậm rãi ngồi xuống.

Bóng dáng cậu che lấp ánh sáng trong tầm mắt cô.

“Nghê Già.”

Cậu mở miệng, lần đầu tiên kêu tên của cô.

Giọng nói còn khàn hơn cô, thấp đến dọa người.

Cậu liếm liếm răng nanh, híp nửa mắt, nói:

“Tôi đối với cô đã đủ tốt.”

Năm đó, người không bị hấn đánh đến mức vào bệnh viện, chỉ có một người muốn làm chó – Tiểu Khải Minh.

Sự biến mất đột ngột của cô khiến cô tránh được một kiếp.

Nhưng cũng khiến cậu nhớ kỹ cô ba năm.

Nghê Già cười lạnh, đáy mắt bắt đầu khởi động cảm xúc gần như điên cuồng: “Cậu định làm gì? Cậu không phải muốn trả thù sao?”

“Trả thù?”

Trần Kính Sinh nhếch môi, đưa tay nắm lấy cái cổ mảnh khảnh của cô, dùng ngón cái lau đi một vệt máu trên mặt cô.

Đầu ngón tay lạnh lẽo, cọ xát trên da thịt của cô, sau đó chậm rãi dừng trên vết thương của cô, ngón tay chọt dùng sức, bóp mạnh.

Cậu cảm nhận được cả cơ thể cô đột nhiên run rẩy vì sợ hãi và đau đớn, khẽ nói: “Như Tiểu Tử Cường mới gọi là trả thù, còn cô, chỉ có thể xem là bắt nạt.”

Nghê Già nghỉ học một ngày, làm thêm cũng nghỉ.

Bà chủ không quá hài lòng chuyện cô mới đi làm mấy ngày liền xin nghỉ, Nghê Già không quan tâm, trực tiếp cúp máy.

Khi mẹ gọi đến, cô cũng chỉ nói mấy câu rồi vội vàng cúp máy, cô không muốn để bà lo lắng; Chu Di Sơn lại nhận một vụ án lớn, bận đến nỗi chân không chạm đất, chỉ nhắn tin qua Wechat bảo cô chăm sóc bản thân thật tốt, qua một thời gian ngắn sẽ đến thăm cô.

Nghê Già làm ỏ cả ngày trong căn phòng mấy chục mét vuông, buồn bã ỉu xiu xem TV.

Xem người khác hi nộ ái ố, diễn như thật.

Một người lớn như cô cũng không có nhiều cảm xúc như vậy.

Hết một ngày, sắc trời dần tối đi.

Trong cuốn sách giáo khoa hồi tiểu học có câu như thế này.

Đèn hoa vừa lên, màn đêm buông xuống.

Câu nói này Nghe Già nhớ rất rõ.

Vì lúc này, Nghe Chấn Bình luôn phong trần mệt mỏi chạy về nhà.

Qua đi sự bận rộn, hết thảy quay về tịch lặng. Chợt có tiếng động cơ xe ai chạy vụt qua bầu trời đêm, từ xa đến gần, thoáng cái rồi biến mất.

Nghê Già tắt TV, lặng lẽ nằm trên sofa, tóc dài xõa xuống đất, điều thuốc trong tay đang cháy.

Một luồng khói, ngưng tụ rồi tiêu tán.

Cô không nói gì, cũng không làm gì, chỉ nằm lẳng lẳng như vậy.

Nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Thế giới yên tĩnh cực kỳ.

Như mặt biển trôi nổi, mênh mông mà rỗng tuếch. Một mình cô phiêu bạc, xa xôi không có tương lai.

Ngày mai là cuối tuần.

Nghê Già ngủ đến nửa buổi chiều mới dậy, tắm rửa một cái mới cảm thấy cả người nhẹ nhàng khoan khoái.

Vết sưng trên mặt đã tiêu, nhưng vẫn còn hồng dễ nhìn thấy.

Nghê Già ngồi ở trước tấm gương, không nói một tiếng, lấy ra hòm trang điểm trong vali, đã lâu cô không trang điểm đậm, không biết đồ đạc bên trong còn đủ không.

Những thứ cô cần cơ bản đều có.

Cô trang điểm xong, ngũ quan vừa thâm thúy vừa có chiều sâu, môi đỏ như lửa, đẹp đến phô trương.

Lại lục ra khuyên tai đính trước đây, vành tai đeo một cái khuyên tai lớn, còn lại đều là những mảnh kim cương nhỏ.

Bên trái sáu, bên phải ba.

Cô búi mái tóc dài đang xõa tung lên thành một búi tóc, cất hộp thuốc lá trong túi xách, nhưng không mang bật lửa.

Cứ như vậy mà ra ngoài.

Đêm đã khuya, gió đêm đang chảy trên đường phố.

Hít một ngụm khói vào phổi, hay cho một ngày của tháng 9.

Lúc Trần Kính Sinh và một đám người đẩy cửa vào trong, nhấc mắt liền trông thấy cô gái ngồi trên quầy bar.

Bên ngoài trời còn mưa mà cô dường như không biết lạnh, chỉ mặc một chiếc áo thun bó sát màu đen, kéo căng bộ ngực đầy đặn, vạt áo không thể che hết eo, da thịt nhẵn nhụi như ả như hiện. Dưới chiếc quần short denim, là một đôi chân vừa nhỏ vừa dài, trắng đến chói mắt.

Cô kẻ mắt đậm, đôi môi đỏ mọng ngậm một điều thuốc nhỏ, sờ túi tiền phát hiện không mang bật lửa, người đàn ông bên cạnh lập tức sấp lại châm lửa cho cô, cô vừa cười vừa đánh hất một cái, sau đó cúi đầu, một lọn tóc rối từ từ rơi xuống, cô nâng tay vén ra sau tai, lộ ra một vành tai đeo đầy đinh lấp lánh.

Cô luôn biết cách khiến người ta xúc động.

Đây mới là Nghe Già.

Một Nghe Già khiến cậu hận thấu xương năm đó.

Trong những năm tháng vừa mới chớm nở, cũng là Nghe Già người khiến cậu cả người khô nóng bùng tình từ trong mộng.

Nghe thấy tiếng huyết sáo, cô miễn cưỡng nhìn qua.

Cô giống như nhìn thấy cậu, lại giống như không thấy. Nhưng cô nhìn cậu, giống như nhìn bọn họ, nhìn một đám người nông cạn, thô tục khuất phục trước dung nhan tuyệt đẹp của cô.

Cô cười nhẹ, cầm menu đi tới.

“Tìm chỗ ngồi đi, chọn món xong thì gọi tôi.”

Cô đưa menu cho nhóm người của cậu, nói đơn giản một câu, sau đó quay đầu đi khỏi.

Tổng Chương nhìn theo bóng dáng của cô, thốn thức một tiếng, vừa nghiền ngẫm vừa mang theo chút đùa giỡn.

“Cô nhóc này thật năng động.” Cậu ta nói.

Ánh mắt của Trần Kính Sinh u ám đi, không nói chuyện, đốt một điếu thuốc.

Tổng Chương nhìn cậu: “Hai ngày nay trông cậu hơi khác thường, thuốc hút dữ như vậy.”

Cậu vẫn im lặng như cũ, cả người như một khối băng lạnh, đựng một cái cũng đã thấy lạnh thấu xương.

Trần Kính Sinh nói chuyện không nhiều lắm, chưa từng thấy cậu nhiều lời với ai, cũng không ai dám đoán.

Tổng Chương được coi như là một người bạn trong đám bạn xấu của cậu, một trong số ít những kẻ không sợ chết.

Cậu ta lại hỏi: “Cậu cãi nhau với ba sao?”

Trần Kính Sinh không đáp.

“Chủ nhiệm lớp lại tìm cậu gây sự?”

Vẫn không đáp.

“...sẽ không phải là vừa ý cô gái nào rồi chứ?”

Trần Kính Sinh bắn tàn thuốc ra, lạnh lùng mở miệng: “Tôi vừa ý cậu.”

Bóng người vén màn bước vào dừng lại một lát, dùng ánh mắt mĩa mai nhìn cậu.

Cô bỏ đồ ăn xuống bàn rồi vén màn lên, đi ra ngoài.

Giống như gió, mùi hương trên người cô tràn ngập khắp nơi.

Ánh mắt Trần Kính Sinh lạnh hơn, cậu đứng dậy, đi ra theo.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chó mẹ

Biên tập: Rosa

Mười hai giờ rưỡi, Nghê Già xách túi đi ra khỏi tiệm.

Sau khi đưa số Wechat cho Cố Nam Minh, hắn ta liền năm lần bảy lượt tìm cô.

Hắn ta hẹn cô uống rượu ở tiệm “Số 6” – một quán bar ở trung tâm thành phố đã kinh doanh rất nhiều năm.

Cô vừa đi vừa nghe tin nhắn bằng giọng nói của Cố Nam Minh gửi qua Wechat, nghe được một nửa liền dừng bước lại.

Giọng đàn ông vô vị trong di động phát ra hết nhưng Nghê Già không nghe vào một câu.

Ở góc đường có một người đang đứng, đèn đường chiếu xuống kéo dài cái bóng của cậu, tựa như muốn men theo đến nơi tận cùng của đêm đen.

Dưới đất đầy tàn thuốc, giữa ngón tay phả ra vài luồng sương trắng.

Phía sau là ngõ cụt.

Nhìn bộ dạng này không biết cậu đã đứng đây bao lâu?

Một hồi sau, Trần Kính Sinh ném tàn thuốc xuống rồi đi vào trong đất, sau đó, cậu ngẩng đầu lên, ánh mắt nặng nề dừng trên người cô.

“Tan tâm rồi?”

Giọng của cậu rất thấp, hơi khàn, không sang sảng như bạn cùng lứa.

Lộ ra mấy phần âm u.

Nghê Già không muốn nói chuyện với cậu, nhìn lướt qua.

Lúc đi ngang qua người cậu thì bị cậu níu lại.

Cậu kéo cổ tay cô về, chỉ dùng một bàn tay liền giữ chặt cô, lực mạnh đến dọa người.

Nghê Già trong lòng hơi lạnh, không phải Triệu Như nói cậu từng bị gãy ngón tay ư? Sao còn mạnh như vậy?

Lòng bàn tay cậu khô ráo, lạnh như băng, xương ngón tay rõ ràng, cắn vào khiến ngón tay cô phát đau.

Nghê Già không tránh ra, cũng không giãy, cô để mặc cậu giữ chặt, nặn ra khuôn mặt tươi cười: “Chưa tan tâm, tôi còn phải làm thêm.”

Gió đêm lạnh yên phất qua, đung đưa sợi tóc đen sẫm của cô.

Đường kẻ mắt rất đậm, phác họa ra đôi mắt quyến rũ như nước mùa thu.

Môi đỏ khê đóng khê mờ, xinh đẹp như mặt trời chiều sắp lặn.

Hơi thở phả ra cũng yên tĩnh.

Màu mắt của Trần Kính Sinh càng sâu: “Làm thêm cái gì?”

Nghê Già nhú mày: “Đi. ngủ.”

“Thiếu tiền?”

“Thiếu.” Cô không che giấu.

Cậu không nói chuyện, ghét bỏ mà thả tay cô ra.

Nghê Già nhàn nhạt liếc cậu, không hé răng, chỉ cong môi cười: “Có chuyện gì không? Không có thì tôi đi đây.”

Sự nhẹ nhàng của cô khiến Trần Kính Sinh bực bội.

Cậu giương mắt, đôi mắt một mí như lưỡi dao sắc bén.

“Đi cái gì, vội vàng lên giường với người ta sao?”

Vừa nãy, cậu nghe rất rõ tiếng đàn ông trong di động của cô.

Nói không lưu tình, đâm thủng lòng tự trọng của cô.

Cô cho rằng mình đã sớm không có thứ này.

Nghê Già néo vào lòng bàn tay, móng tay sắp khảm vào.

Hồi lâu sau, một đôi mắt quyến rũ từ từ dừng trên người cậu, khiêu khích: “Nếu cậu trả tiền, lên giường với cậu cũng được.”

Trần Kính Sinh bình tĩnh nhìn cô một lát, ánh mắt càng ngày càng lạnh, đột nhiên, cậu cười một tiếng: “Cô có biết mình giống gì không?”

Cô vẫn có thể cười được: “Gái. điểm.”

Ánh mắt cậu đầy châm chọc.

“Chó. mẹ.”

Đêm đó, Nghê Già đồng ý với Cố Nam Minh đến tiệm số 6.

Tay cô không rời khỏi chai rượu, cố ý chuốc say mình, Cố Nam Minh ngồi dính sát cô, dục vọng viết hết lên mặt.

Hơi thở của người đàn ông nặng nề, treu chọc bên tai cô.

Nghê Già uống hơi quá, nhưng trong lòng lại tĩnh lặng.

Cô đẩy cái tay không an phận của Cố Nam Minh ra, vì nhuộm đậm mùi rượu nên giọng nói càng thêm nũng nịu.

Cô biết rõ còn cố hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

Cố Nam Minh nghẹn đến mức hai tai đều đỏ lên: “Hai ta đổi chỗ khác nói chuyện đi.”

“Không được.” Nghê Già cười duyên nhưng đáy mắt lại lạnh lẽo: “Tôi đang đến tháng.”

“F*ck, cô định lừa tôi hả?” Cố Nam Minh vẽ mặt u oán.

“Không tin cậu sờ đi?” Nghê Già cực kỳ lộ liễu, sắp cả người đến cạnh hần ta, duỗi thẳng cặp đùi đẹp ra.

“Được được được, tôi không đụng vào cô.”

Về mặt cô thản nhiên, trái lại Cố Nam Minh khó mà nói được gì.

Dù cô thật sự không muốn, hần ta cũng không phải người thích ép buộc người khác làm chuyện đó.

Thấy Cố Nam Minh bực bội dựa vào sofa hút thuốc, Nghê Già cầm chai rượu cười khanh khách, tiếng cười giống tiếng chuông vang.

Dù cười nhưng cái mũi đau xót.

Suýt nữa là chảy nước mắt.

Tầm mắt mơ hồ, cô xoay mặt, sâu hít sâu một hơi, trong không khí đầy mùi vẩn đục, ủ rũ của rượu và thuốc lá.

Hai chữ kia Trần Kính Sinh mắng thật khó nghe, giống như ma quỷ hết lần này đến lần khác quanh quẩn bên tai cô.

Trái tim bị đào một cái hố.

Nghê Già nhìn khung cảnh xa hoa và hỗn loạn trước mắt, mặc cho rượu làm tê liệt mọi giác quan.

Cô rất muốn biết, rốt cuộc cô phải làm thế nào mới vượt qua được cuộc sống dài đằng đẵng và đen tối này.

Cuộc sống của Nghê Già biến thành một đường đơn giản với ba điểm, trường học, phòng trọ, tiệm đồ nướng.

Thỉnh thoảng đi theo Cố Nam Minh hỗn ăn hỗn uống, dù quan hệ vẫn không rõ ràng, nhưng cũng không vượt quá giới hạn.

Tuy Cố Nam Minh rất thô kệch nhưng tính tình không xấu.

Ở trường, Nghê Già càng ngày càng ít nói chuyện.

Cô không ra khỏi lớp, tiết thể dục trốn được thì trốn, không trốn được thì xin nghỉ ốm nằm bò trong lớp mà ngủ.

Thỉnh thoảng sẽ đụng phải mấy nữ sinh dưới trường của Phan Nhân, họ đều nhìn cô với ánh mắt đầy mỉa mai.

Cô tiếp nhận hết, không đau không ngứa.

Năng lực chịu đựng của con người thật sự không có điểm cuối.

Nghê Già trải qua từng ngày tệ hại trong cuộc sống và không còn gặp lại Trần Kính Sinh nữa.

Hai tuần sau.

Vào cuối tuần, Chu Di Sơn mang theo mẹ cô – Dương Nhã Lam đến thành phố A thăm cô.

Mua túi lớn túi nhỏ gì đó, chất đầy cái giường đơn của Nghê Già.

Chu Di Sơn còn có việc phải làm, Nghê Già vừa vặn trò chuyện với mẹ Nghê, kéo đông kéo tây, thoáng cái nhanh hết một buổi trưa.

Ban đêm, Chu Di Sơn đưa hai mẹ con cô đi ăn tối.

Nhà hàng phượng Tây nằm trên tầng 21 của một vị trí đắc địa ở thành phố A. Xuyên qua các cửa sổ sát sàn, có thể ngắm nhìn tất cả mọi thứ.

Đền được rực rỡ, giống như một thành phố không bao giờ ngủ.

Lúc Chu Di Sơn gọi món, mẹ Nghê lén lút nhét một tấm thẻ ngân hàng cho Nghê Già, bà nháy mắt ý bảo cô đợi lát nữa cầm đi thanh toán.

Nghê Già nhận xong, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Nơi này mới được xây, chiếm phần đất tốt nhất trong thành phố, mức tiêu thụ rất cao.

Giá của bữa cơm này, ít nhất cũng phải bằng nửa tháng tiền lương của mẹ Nghê.

Dù Chu Di Sơn đưa cô đi trải nghiệm những thứ tốt nhất, nhưng cô thừa nhận mình không nhận nổi.

Ăn được một nửa, Chu Di Sơn đột nhiên hỏi cô: “Em đi làm thêm ở đâu?”

Nghê Già còn chưa kịp trừng anh ta, Dương Nhã Lam đã kinh ngạc lên tiếng: “Con còn làm thêm? Làm cái gì?”

“...”

Nghê Già trợn mắt với Chu Di Sơn, người đàn ông này rất khôn khéo, hỏi trước mặt mẹ cô, rõ ràng là muốn công việc này của cô không làm được nữa.

Chả trách lúc trước không phản đối chuyện cô đi làm thêm, rõ ràng là cô không nghe lời anh ta, liền đem mẹ cô ra.

Nghê Già vụng về đáp: “Chỉ giúp đỡ người ta một chút, không có gì.”

“Giúp cái gì? Con tới thành phố A là học hay là làm thêm? Nếu như vậy thì trở về ngay cho mẹ!”

Mẹ Nghê dạy dỗ, cô chỉ đành ngoan ngoãn nghe.

Chu Di Sơn ở bên cạnh ung dung cất bút tét, thấy thời cơ tới liền chen vào một câu: “Nghỉ đi.”

Nghê Già muốn liếc anh ta, nhưng Dương Nhã Lam đang tức giận, cô chỉ có thể nhin xuống, ngoài mặt đồng ý: “Dạ.”

Giọng nói rất qua loa.

Chu Di Sơn liếc mắt một cái liền nhìn thấu suy nghĩ của cô: “Bây giờ nghỉ luôn.”

Nghê Già nói: “Bà chủ ngủ rồi, ngày mai đi.”

Chu Di Sơn nâng đồng hồ nhìn thoáng qua: “Tám giờ đã ngủ?”

Nghê Già: “...”

Cô thật sự là nhật thiên nhật địa (*).

() từ ngữ mạng, chỉ những người đối mặt với không khí cũng bị choáng váng. (mang nghĩa chế giễu)*

Lấy tính cách không đạt được mục đích không chịu bỏ qua của Chu Di Sơn, công việc này 8,9 phần là không làm được nữa.

Không làm thì không làm, càng làm thì cô tìm lại.

Nghê Già lấy di động ra, gọi cho bà chủ tiệm nướng.

Điện thoại vang một tiếng liền có người nghe, giọng nói bên kia khá kích động và dồn dập: “Alo?”

“Bà chủ, là cháu.” Cô tạm dừng một chút rồi nói: “Nghê Già.”

“À... Nghê Già.” Bên kia hạ thấp âm lượng xuống: “Chuyện gì vậy?”

Cô nghe thấy giọng điệu phập phồng của bà chủ, nhưng không hỏi nhiều nói dứt khoát: “Cháu định nghỉ làm.”

“Tại sao?”

“Có thể cháu sẽ về nhà một thời gian.” Khi Nghê Già nói dối, hai tay sẽ dính vào nhau.

Bà chủ thờ dài: “Ồi, cháu đang đùa cô hả?”

Cô chỉ có thể nói xin lỗi, thấy Chu Di Sơn – người vẫn đang dự thính, khoe miệng mang ý cười, cuối cùng không nhịn được mà ra sức trợn mắt với anh ta.

Khi cô chuẩn bị cúp máy thì bà chủ gọi cô lại.

“Nghê Già, cô muốn nhờ cháu chuyện này.”

Nghê Già không phản ứng kịp: “Dạ?”

“Thằng nhóc Ngô Triệt đã hai ngày không về nhà, gọi điện nó không nghe, liên lạc với bạn nó, bọn chúng đều nói không biết, thằng nghiệp chương này thật muốn cô tức chết đây mà.”

Cơ thể lười biếng của Nghê Già dần dần ngồi thẳng dậy: “Hai ngày không về?”

“Ừ, nói là dự sinh nhật bạn học, cô nghĩ ngày mai là cuối tuần nên để nó đi, ai dè đến tận bây giờ cũng không thấy bóng dáng, gọi điện cũng không được, trong lòng cô rất lo.”

Giọng nói của bà chủ rất sốt ruột: “Cháu xem thử có thể hỏi thăm nó ở đâu được không, bảo nó nhanh chóng về nhà!”

Lông mày của Nghê Già từ từ nhăn lại, nói được.

Cô cúp máy, cầm lấy áo khoác, đi ra ngoài.

Dương Nhã Lam ở sau kê lên: “Con bé này, trẻ như vậy rồi còn đi đâu?”

Cô cũng không quay đầu lại: “Con trai của bà chủ con bị lạc.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Ai nói với cô đây là chuyện cá nhân?

Biên tập: Rosa

Nghê Già đi ra thang máy liền gọi điện cho Cố Nam Minh, kể đơn giản cho hắn ta nghe, hỏi hắn ta có biết người ở đâu hay không.

“Tôi qua tôi còn thấy nó mà.”

Vì say rượu nên đầu Cố Nam Minh còn hơi đau: “Sau khi tan tiệc nó không đi chung với bọn tôi, chắc là đi với ai đến quán nét nào qua đêm rồi.”

Nghê Già đi dọc theo đường phố: “Vậy cậu hỏi bạn cậu xem, bà chủ của tôi bảo nó về nhà gấp.”

Cố Nam Minh sáng khoái đồng ý: “Được, để tôi gọi điện hỏi một chút.”

Nghê Già đi không có mục đích, tùy tiện tìm cái ghế đá ven đường ngồi xuống, nhàn nhã nhìn chăm chăm đường phố.

Sau khi đếm tới chiếc xe thứ 15 chạy vùn vụt qua, Cố Nam Minh gọi lại.

Cô đặt di động bên tai.

Cố Nam Minh hỏi: “Cô ở đâu?”

Nghê Già cất giọng nhàn nhạt: “Ven đường.”

“Đường nào? Tôi đi tìm cô.”

“Tìm tôi làm gì, tìm Ngô Triệt đi.”

“Hãy, chuyện của thằng nhóc kia khá phức tạp.”

Nghê Già giương mắt, quả nhiên là gặp rắc rối, cô đã đoán được tám chín phần.

“Gây chuyện rồi?”

“Ừ, nó đi hát ở Bách Nhạc Môn, không biết vì sao đánh nhau với một thằng nhóc cùng tuổi, đúng lúc anh trai của thằng nhóc kia cũng ở đó, Ngô Triệt bị bọn chúng chặn lại, không đi được.”

“...”

Nghê Già hết chỗ nói, bây giờ, thằng oắt con này thật cmm bận rộn.

Nghê Già đứng dậy, đứng ở ven đường ngăn một chiếc taxi.

Nghe thấy cô nói với tài xế địa chỉ của quán karaoke Bách Nhạc Môn, Cố Nam Minh sốt ruột: “Cô muốn đến đó?”

Nghê Già: “Nếu không thì sao?”

“Cô đi thi làm được gì? Đừng tự mình chuốc lấy phiền phức.”

Nghê Già không đáp, thần nhiên nói: “Cúp đây.”

“F*ck, cô có thể hay không đừng...”

Tiếng rống gấp gáp của Cố Nam Minh bị cô cắt đứt.

Cô đặt khuỷu tay trên mép cửa sổ, gió lạnh rót đầy trong xe, tóc bị thổi tán loạn.

Ánh sáng loang lổ của đèn đường rơi trên mặt cô, mặt mờ không rõ.

Leng keng một tiếng, di động rung lên, Cố Nam Minh gửi tới một tin nhắn...

“Phục cô rồi, ngoan ngoãn chờ ở cửa, bây giờ tôi đi tìm cô.”

Nghê Già cười nhẹ.

Trần Kính Sinh từ toilet trở về phòng bao, nhìn quét một vòng, không thấy bóng dáng Tống Chương.

Hứa Hòa Nghiên chen lên bục, chọn trước một bài hát, đẩy ca khúc “Like” mình đã chọn lên đầu tiên.

Cô ta thích bài này sáu năm rồi.

Tối nay, cô ta muốn hát cho người trong lòng cô ta nghe.

Sắc mặt của Trần Kính Sinh từ lúc trở về đã không tốt, cậu tùy ý ngồi xuống sofa, tiện tay cầm lấy hộp thuốc lá trên bàn.

Ngâm một điệu, nghiêng đầu châm lửa, ánh lửa lóe lên đường cong thon gầy dưới cằm của hắn, lưu loát, kiên nghị.

Cậu hút một hơi, môi mỏng phả ra một luồng khói, ngón tay kẹp điếu thuốc, cổ tay lười biếng phủ lên đầu gối, ngồi bất chéo chân.

Trần Kính Sinh là người lạnh lùng, cậu hiếm khi cười, lúc cười chủ yếu là da thịt đang cười, còn trong mắt không có bất kỳ sự thích thú nào.

Cậu có đủ thói xấu: bắt nạt người khác, bắt nạt bất nghĩa, đánh nhau đến đổ máu.

Nhưng nếu bạn nhìn vào mắt cậu, bạn sẽ hiểu rằng cậu nên là một người như vậy.

Tính côn đồ có sẵn trong xương, không có tình bày ra đáng vẻ giống bạn cùng lứa. Một âm tiết phát ra từ ánh mắt của cậu cũng đủ làm cho người ta miệng khô lưỡi khô.

Nhưng, trong mắt cậu toàn là sự độc ác, tính cách gần như cố chấp, cậu rất nóng tính, lúc nổi giận rất gay gắt khiến người ta không dám tiếp cận.

Hứa Hòa Nghiên thích cậu như vậy.

Lúc thiếu niên đã bất chấp như vậy, chờ đến khi cậu đội trời đạp đất thì sẽ đoạt lấy cảm tình của người khác như thế nào? Cô ta không dám tưởng tượng.

Trần Kính Sinh thuốc hút được một nửa, dùng mắt bảo Tiểu Khải Minh tới đây.

Tiểu Khải Minh bỏ chai rượu xuống, đi qua, cậu ta ngồi xuống bên cạnh rồi hỏi: “Sao vậy?”

Trần Kính Sinh thở ra một ngụm khói, giọng điệu lạnh lùng: “Tổng Chương đâu?”

“À, em trai anh ấy xảy ra chút chuyện, nói là đi qua xem một chuyến, vừa khéo cũng ở Bách Nhạc Môn.”

Trần Kính Sinh trên mặt không biểu cảm, không biết đang nghĩ cái gì.

“Hình như là con trai của bà chủ tiệm đồ nướng ‘Uy Ý’, em trai của Tổng Chương chẳng phải học lớp 8 sao? Hai bọn nó chung khối.”

Động tác hút thuốc của Trần Kính Sinh dừng một chút, cô gái vừa mới xuất hiện trên hàng lang kia, dù là dáng người hay tư thế, đều rất giống Nghê Già.

Cậu biết cô làm thêm ở tiệm đồ nướng ‘Uy Ý’.

Có thể người đó là cô.

Trần Kính Sinh dụi thuốc lá, đứng dậy đi ra ngoài.

Tiểu Khải Minh còn đang nghi ngờ vì sao cậu đột nhiên quan tâm chuyện của người khác thì người đã kéo cửa, đi mất.

Hứa Hòa Nghiên ở bên cạnh ôm microphone, nước mắt sắp trào ra.

Cô ta hát cực kỳ xúc động nhưng Trần Kính Sinh vốn không hề nghe.

“Cậu ấy đi làm gì vậy?” Hứa Hòa Nghiên tủi thân, hốc mắt hồng hồng nhìn về phía Tiểu Khải Minh.

Tiểu Khải Minh nói: “Tìm Tổng Chương.”

Hứa Hòa Nghiên mắt hửng: “Tổng Chương có gì tốt mà tìm? Cậu ta không phải đi xem em trai sao?”

Tiểu Khải Minh thấy phiền, nói: “Nếu cô muốn tỏ tình thì nhanh đuổi theo đi, phòng 308, đi đi.”

“Ai muốn tỏ tình?” Hứa Hòa Nghiên tức giận không thừa nhận, microphone cũng ném cho người khác: “Để cậu ta ở chung với Tổng Chương luôn đi!”

Tiểu Khải Minh lười quan tâm cái tính khẩu thị tâm phi của nữ sinh: “Cắt, cô làm dáng cái gì? Nếu thích thì cứ nói thẳng, tỏ ra giận dữ cái gì, chờ ai dỗ cô sao?”

Hứa Hòa Nghiên đỏ mặt, không hề rảnh.

Tiểu Khải Minh còn không quên kích thích cô ta: “Lần trước cô nói chuyện với hắn, người ta quan tâm đến cô sao?”

Cậu ta nói là ngày Nghê Già bị đánh.

Hứa Hòa Nghiên có ấn tượng, ngày đó cô ta nhìn Trần Kính Sinh một hút hết một bao thuốc, lập lại trong lòng hồi lâu, mới nói ra.

Cậu nghiện thuốc lá dữ thật đó.

Giọng nói dần đo, mềm mại đáng yêu, vừa lộ liễu vừa nhẹ nhàng.

Ai nghe xong không đỏ mặt?

Đáng tiếc Trần Kính Sinh giống như khối băng vạn năm, dù cô ta có hóa thành nước xuân mềm mại cũng không thối bay được cậu.

Từ trước đến nay, Hứa Hòa Nghiên đều thích định nghĩa mình thành kiểu phụ nữ lãng lơ đê tiện, cứ chỉ đến lời nói đều hiện lên mùi vị phụ nữ, mặc quần áo hay trang điểm cũng theo phong cách trưởng thành.

Trong số bạn gái mà Trần Kính Sinh quen, kể cả Phan Nhân, ai nấy đều biết rõ cậu thích loại này, thon gầy, xinh đẹp gợi cảm, ngực to eo nhỏ.

Tóm lại là hai chữ, ưu tú.

Hứa Hòa Nghiên lớn lên cũng không kém, tóc dài hơi xoắn, mặc đồ đen, hôm nay còn đặc biệt mang một đôi giày cao gót màu hồng. Tuy không hợp với lứa tuổi nhưng hóa trang như vậy còn rất giống thật.

Mãi đến ngày hôm nay gặp Nghê Già, Hứa Hòa Nghiên mới biết được cô ta đã thua ở đâu.

Nghê Già vừa vào phòng liền thấy Ngô Triệt đang bị mấy người lôi kéo, trong miệng còn mắng nhiếc.

Thấy cô và Cố Nam Minh xuất hiện, ánh mắt của nó liền đỏ nhưng lại cố nén, buồn bực gọi.

“Anh Minh, chị Già.”

Mấy nam sinh 14,15 tuổi đang kéo Ngô Triệt, thấy anh chị nó đến, thả lỏng tay, đồng loạt nhìn qua.

Cố Nam Minh bọn họ biết, nhưng cái người tên “chị Già” này là ai?

Dù chưa từng gặp cô nhưng không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trông cô rất đẹp, cao cao gầy gầy, khí thế lại mạnh mẽ.

Nhưng Tống Chương nhận ra cô.

“Không phải là nhân viên của tiệm kia sao? Thằng nhóc này cũng là nhân viên của tiệm?” Tống Chương giờ cảm về phía Ngô Triệt, ánh mắt mọi người cũng nhìn theo.

Nghê Già cũng nhận ra hắn ta, ngày đó hắn ta ngồi bên cạnh Trần Kính Sinh, nghe hắn ta chế nhạo, hắn là quan hệ của bọn họ không tệ.

“Tống Chương, anh hãy cho tôi chút mặt mũi.” Cố Nam Minh kéo Nghê Già ra phía sau, nói: “Các người cũng chặn chúng ở đây hơn nửa ngày, như vậy là được rồi.”

Tống Chương cười: “Chủ yếu xem hai thằng nhóc này, dù sao cũng học chung một khối, có mâu thuẫn không tốt.”

Có mâu thuẫn không tốt, còn chặn không cho người đi?

Nghê Già nhướn mày, đứng phía sau Cố Nam Minh hỏi: “Anh muốn giải quyết như thế nào?”

Bàn tay đang nắm lấy tay cô căng thẳng, Cố Nam Minh quay đầu mắng nhỏ: “Đừng gây chuyện nữa!”

Nghê Già mặt không biểu cảm quay đầu nhìn hắn ta.

Tống Chương nhìn hai người tới tới anh đi, hỏi Cố Nam Minh: “Cô ấy là bạn gái cậu?”

Nghê Già không lên tiếng.

Cố Nam Minh liếc cô một cái rồi nhìn Tống Chương: “Đúng vậy.”

Tống Chương chau mày, giống như nhớ tới gì đó, ánh mắt có chút hứng thú.

“Đều là người quen, tôi cũng không muốn làm mọi người khó xử. Theo như tôi biết, cả hai đều sai, nói xin lỗi nhau về nhà trong hòa bình, thế nào?”

Lời này của Tống Chương là cho Cố Nam Minh bậc thêm.

Hắn ta gật đầu.

Nhưng trong phòng rất nhanh yên tĩnh lại, Ngô Triệt cứng đầu, em trai Tống Chương cũng quay mặt sang, cục diện rơi vào bế tắc vì không ai chịu mở miệng trước.

Nghê Già nhàn nhạt lên tiếng: “Ngô Triệt, em nhanh xin lỗi người ta trước đi.”

“Dựa vào cái gì!” Ngô Triệt lập tức quay đầu, về mặt không phục.

Nghê Già đề ép lửa giận, tiếp tục khuyên: “Đây là chuyện cá nhân của hai đứa, em rộng lượng một chút, nói xin lỗi trước, người ta cũng sẽ...”

“Ai nói với cô đây là chuyện cá nhân?” Một giọng nam lạnh lùng cắt ngang lời cô.

Khí lạnh tràn vào.

Nghê Già cứng người.

Cô quay đầu lại, Trần Kính Sinh đã dựa người vào cửa phòng bao.

Mặt mày lạnh lùng, ánh mắt vừa tàn nhẫn vừa rét lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thống Nguỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Xin cậu đó, Trần Kính Sinh

Biên tập: Rosa

Ở đây không ai không biết Trần Kính Sinh.

Không khí trở nên căng thẳng.

Trần Kính Sinh đến, sự việc không đơn giản chỉ là nói xin lỗi.

Tổng Chương cũng không ngờ cậu sẽ đột nhiên xuất hiện, sững sốt một hồi mới chạy nhanh qua: “Sao cậu lại tới đây?”

Sau khi vào phòng, Trần Kính Sinh không nhìn Nghê Già thêm lần nào nữa, cậu ngồi xuống sofa, nghiêng đầu đốt một điếu thuốc.

Tuy trong phòng chỉ có mình cậu đang hút thuốc nhưng Nghê Già lại cảm thấy trước mắt toàn là sương mù.

Cậu không nói chuyện, trong phòng cũng không ai nói chuyện.

Im lặng hồi lâu, Cố Nam Minh mở miệng.

“Cậu muốn thế nào?”

Trần Kính Sinh nghe xong chợt cười một cái, thờ ra một ngụm khói: “Đến lượt mày hỏi sao?”

Trong nháy mắt, Cố Nam Minh giống như ăn phải ruồi bọ, sắc mặt trở nên rất khó coi, nhưng nhiều người nhìn như vậy, huống chi hắn ta lớn tuổi hơn Trần Kính Sinh nên chỉ đáp lại một câu:

“Cậu có thể nói chuyện đằng hoàng chút không?”

Câu này nói ra, toàn bộ phòng rơi vào một mảnh yên lặng.

Trong lòng Tổng Chương giật thót, xong rồi.

Quả nhiên, giây tiếp theo Trần Kính Sinh giống như dã thú bị chọc giận, từ trên sofa hắn trực tiếp đạp lên bàn trà, nhảy đến, hung tợn kéo cổ áo Cố Nam Minh ném vào tường.

Một tiếng “phịch” trầm đục, cả người Cố Nam Minh bị một lực mạnh làm cho choáng đầu hoa mắt, phát ra tiếng kêu đau đớn.

“Ông đây phải nói chuyện đằng hoàng với mày sao?”

Trần Kính Sinh bóp cổ hắn ta, giọng nói cực kỳ hung ác, cơ bắp trên cánh tay căng chặt tạo thành những đường nét sắc bén.

Tất cả những người ở đây đều hít một hơi lạnh.

Ai cũng nói lúc Trần Kính Sinh đánh nhau rất tàn nhẫn nhưng không ngờ hắn ác độc đến như vậy, trước giờ tính khí bất định, một chút liền nổi quạu.

Thật sự là một tên điên không muốn sống.

Nghê Già bị dọa cho lơ mơ, sau một giây mới phản ứng lại, xông lên can cánh tay đang vung lên của Trần Kính Sinh, nhưng cậu nhanh hơn cô, đám một phát lên mặt trái của Cố Nam Minh.

Cố Nam Minh cũng bị chọc giận, gầm nhẹ một tiếng, lau mặt rồi đám trả, nắm đám mang theo gió nhưng bị Trần Kính Sinh chặn được, trở tay vịn một cái, trong nháy mắt, cánh tay của Cố Nam Minh biến dạng.

“Á!” Chỗ sai vị trí đau như bị muối xát, về mặt Cố Nam Minh vịn vẹo quỳ trên đất.

Trần Kính Sinh một chút cũng không phản ứng, xách cổ áo hắn ta lên, vừa muốn đánh tiếp thì Nghê Già đã hét chói tai gọi cậu: “Trần Kính Sinh!”

Trần Kính Sinh đánh nhau không ai khuyên được, nhưng một tiếng gọi của Nghê Già lại giống như liều thuốc an thần, trấn định cơn cuồng bạo trong cơ thể cậu.

Cậu dừng lại động tác, hất tay, nắm đấm lướt qua người Cổ Nam Minh.

Từ đầu đến cuối chỉ quá ba phút nhưng lại giống một trận mưa gió tanh máu quét qua, Cổ Nam Minh mặt mũi đau đớn nằm rạp trên mặt đất, vẻ mặt Trần Kính Sinh như thường, cậu ngậm điều thuốc trong miệng lần nữa nhưng không châm lửa, ánh mắt rét lạnh.

Mọi người im phăng phắc.

Nghê Già tiến đến bên cạnh Cổ Nam Minh, ngồi xổm xuống, cẩn thận diu hất ta lên: “Còn đứng lên được không? Tôi đưa cậu đến bệnh viện.”

Giọng nói mềm mại như chưa từng có.

Cổ Nam Minh hít một hơi lạnh, nâng một cánh tay không bị thương nắm lấy tay Nghê Già, muốn mượn lực của cô đứng lên.

Trong nháy mắt vẻ mặt của Trần Kính Sinh biến đen, hất lấy điều thuốc ra khỏi miệng, trầm giọng nói: “Thả ra.”

Cổ Nam Minh theo bản năng muốn buông tay nhưng bị tay Nghê Già nắm chặt.

Giọng Trần Kính Sinh trầm hơn: “Cái tay kia mày cũng không muốn nữa hả?”

Lúc này, hai người đều dừng động tác.

Nghê Già không thể nhịn được nữa, cô quay đầu lại: “Có thể đưa cậu ta đến bệnh viện trước không?”

Trần Kính Sinh thờ ơ nhìn cô.

“Xin cậu.”

Cậu không phản ứng.

“Xin cậu đó, Trần Kính Sinh.” Cô lặp lại lần nữa.

Dáng vẻ ăm nói khép nép của cô khiến sắc mặt cậu hơi dịu lại.

Hắn ghét việc cô bày ra khuôn mặt thờ ơ nhìn người khác, đặc biệt khi là nhìn hắn.

Trần Kính Sinh lên tiếng: “Tổng Chương.”

Tổng Chương giật mình một cái: “Hả?”

“Đưa hắn đi bệnh viện.”

“Gi, à.”

Đánh người xong còn đưa đi bệnh viện? Trần Kính Sinh tốt bụng như vậy khi nào thế?

Tổng Chương nói thầm trong lòng, người đã qua đi đỡ Cổ Nam Minh, trước khi đi, cậu ta nhìn Nghê Già cúi đầu đứng ở đó, tóc dài buông xuống, không thấy rõ vẻ mặt.

Tổng Chương thở dài.

Mấy năm nay, dù Trần Kính Sinh có hồ đồ thế nào đi nữa, cũng không hồ đồ đến mức này.

Vẫn là đối với một cô gái.

Tổng Chương có loại dự cảm.

Sớm hay muộn Trần Kính Sinh cũng thua cô gái này.

Dù hận hay yêu.

Tổng Chương đỡ Cổ Nam Minh rời khỏi, những người khác còn đứng ở tại chỗ.

Ngô Triệt và em trai Tống Chương đã sớm tròn mắt.

Trần Kính Sinh nhìn bọn họ, cất giọng lạnh lùng: “Đi ra.”

Đoàn người cấp tốc rời khỏi, sợ ra cửa chạm một giây đều sẽ bị đánh.

Chỉ còn Nghe Già.

Trần Kính Sinh ngồi xuống sofa, hai cánh tay chống trên chỗ tựa lưng, nhìn cô gái trông như mất hồn kia một hồi mới mở miệng: “Cô định đứng đó tới khi nào?”

Nghê Già ngẩng đầu, vén tóc ra sau, bước đến gần cậu.

Cặp chân dài run nhẹ trước mặt Trần Kính Sinh.

“Tôi thay Cố Nam Minh xin lỗi cậu.” Cô nhàn nhạt nói: “Còn có Ngô Triệt, cậu thay tôi nói với bạn cậu một tiếng, tôi nói thay nó, nếu các người không vừa lòng, cứ tới tìm tôi là được.”

“Thay?” Trần Kính Sinh giương mắt, mí mắt cong thành một đường nếp nhăn rất nhạt: “Cô cũng thật coi trọng mình.”

“Nếu không thì thế nào? Tôi còn có thể làm sao đây?” Giọng của Nghe Già rất bình tĩnh, ánh mắt trống rỗng: “Nếu cậu còn tức giận về chuyện ba năm trước, tôi quý xuống cho cậu là được.”

Con giận cả người cô đang dần dần trôi đi.

Ánh mắt Trần Kính Sinh dần lạnh, môi mím thành một đường.

Nghê Già thấy cậu không nói chuyện liền cong một gối xuống đất.

Trần Kính Sinh túm lấy cô, trở tay kéo cô ngã vào sofa, cô bật lên hai cái giống như lò xo rồi bị cậu đè trên lưng ghế.

Cậu sát tới gần: “Nghê Già, đáng vẻ rách nát này cô diễn cho ai xem?”

Nghê Già bình tĩnh nhìn lại cậu, thả chậm giọng nói: “Trần Kính Sinh, cậu đừng không nói phải trái.”

“Không nói thì sao?”

Nghê Già không nói chuyện nữa, buông mắt xuống, lông mi vừa dài vừa nhỏ khẽ run lên.

Trần Kính Sinh đột nhiên nắm chặt cằm của cô, hai ngón tay đã có thể nắm, cô quá gầy.

Mặt cô bị kéo lên, bị bắt nhìn thẳng vào đôi mắt đen như mực của cậu.

“Nghê Già, nếu nói phải trái tôi đã sớm chết.” Trần Kính Sinh gần từng tiếng: “Nghe hiểu chưa hả?”

Lòng tốt, sự mềm yếu và lương tri của cậu bị tàn nhẫn đập nát trong một biểu chiều hỗn loạn. Không có cách nào trở lại trong cơ thể cậu nữa.

Nghê Già nhìn cậu.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn cậu ở khoảng cách gần như thế.

Cũng khiến cô hiểu rõ, cậu hận cô, không phải chuyện một sớm một chiều.

“Trần Kính Sinh.”

Nghê Già nhẹ giọng gọi cậu.

Trần Kính Sinh chống tay ở một bên, cúi đầu nhìn cô.

Trong cánh tay của cậu, cô ngẩng đầu, hỏi: “Đây là cuộc chiến giữa tôi và cậu sao?”

Giọng cậu có chút mỉa mai: “Cô lấy cái gì đấu với tôi?”

Đúng vậy.

Cô của bây giờ còn tư cách gì.

Nghê Già cười: “Tôi sẽ hận cậu.”

Trần Kính Sinh không cần: “Tùy cô.”

Nghê Già gạt đầu, không nói gì nữa, cánh tay để trên ngực cậu, đẩy ra, bước thẳng đến cửa phòng.

Vừa kéo cửa ra thì trông thấy một mỹ nữ mặc váy đen đang đứng bên ngoài.

Không biết đứng bao lâu, lúc này nhìn ánh mắt cô ta khá đáng sợ.

Ánh mắt còn hơi đỏ.

Nghê Già nhìn ngực cô ta rồi lại nhìn lớp trang điểm đậm trên mặt.

Một cô gái nhỏ giả làm thực nữ.

Hứa Hòa Nghiên cúi đầu theo ánh mắt của cô, lùi về sau như bị điện giật, trừng mắt: “Cô và Trần Kính Sinh ở bên trong làm gì?”

Thì ra là đòi nợ tình.

Cô suýt nữa đã quên, người trong phòng bao, ngoại trừ tính cách biến thái kia thì lớn lên quả thật không tệ.

Nghê Già cười: “Tự đi vào hỏi cậu ta chẳng phải sẽ biết?”

Nói xong, cũng không chờ cô ta phản ứng gì, trực tiếp đi lướt qua.

Hứa Hòa Nghiên nhìn chằm chằm bóng lưng yếu điệu kia, chỉ cảm thấy một trận gió yêu ma phát qua.

Vừa nãy nhìn lên qua khe cửa, cô ta hầu như không tin đó là Trần Kính Sinh.

Dù khuôn mặt kia vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng trong con ngươi cậu chỉ in hình bóng một người.

Mọi ánh nhìn của cậu đều đi theo cô gái kia.

Mà người kia, mỗi tiếng nói mỗi cử động đều lộ ra sự mềm mại, hoàn toàn tự nhiên như có sẵn từ trong xương.

Cô ấy bị Trần Kính Sinh đối xử thô bạo.

Cậu chưa từng đối xử với nữ sinh nào như vậy.

Nghê Già đi ra Bách Nhạc Môn thì đứng ở ven đường gọi điện cho Cố Nam Minh.

Gọi mấy cuộc, đều không ai nghe.

Nghê Già liếm môi, đoán chừng hẳn ta đang tức giận.

Dù sao cũng đi cùng cô, vậy mà vô duyên vô cớ bị đánh, lần này sẽ hận chết cô.

Nghê Già đang phát ngốc, di động liên vang lên, một dãy số xa lạ, nhưng là số trong vùng.

Cô bắt máy, alo một tiếng.

“Là tôi đây. Di động hết pin rồi, tôi mượn Tổng Chương.”

Sắc mặt Nghê Già dịu xuống, chậm rãi đi dọc ven đường: “Cánh tay của cậu sao rồi?”

“Còn xài được, hà, không có chuyện gì lớn.”

Giọng điệu của Cố Nam Minh rất thoải mái, vẫn là cái giọng cà lơ phất phơ kia, nhưng cô biết, trong xã hội hỗn tạp này, làm gì có đạo lý nào là bị ăn đòn một cách vô ích?

Nhưng mà, ân oán giữa cô và Trần Kính Sinh, cô không muốn liên lụy người khác.

“Cố Nam Minh, cậu đừng đi tìm hấn nữa, việc này là tôi có lỗi với cậu.”

“Không liên quan đến cô.” Cố Nam Minh nói: “Chuyện sau này cũng không cần cô quan tâm.”

“Chuyện gì? Mày còn muốn gây chuyện?” Điện thoại bên kia truyền đến tiếng Tống Chương từ xa lại gần: “Mẹ nó, mày còn đang ở bệnh viện mà đã nghĩ đến bước tiếp theo rồi? Tao cảnh cáo mày, lần này vì có Nghê Già ở đó nên Trần Kính Sinh mới thu tay lại, nếu có lần sau, mày chết như thế nào cũng không biết đâu, bớt ngu một chút đi!”

“Liên quan gì đến mày? Mẹ mày, im miệng đi!” Cố Nam Minh quay đầu mắng xong, lại quay sang an ủi Nghê Già hai câu, đang chuẩn bị cúp máy, Nghê Già trầm giọng cất ngang: “Cậu đưa điện thoại cho Tống Chương đi.”

Cố Nam Minh nhú mồm: “Cô đừng nghe hắn nói bậy.”

Nghê Già lặp lại, thái độ cương quyết: “Đưa cho hắn.”

Cố Nam Minh không có cách gì, vừa ném điện thoại cho Tống Chương, vừa dùng cánh tay không bị thương vung một nắm đấm, làm khẩu hình: Mày dám mắng cô ấy, ông đây đánh chết mày.

Tống Chương lườm hắn một cái, nghe máy: “Có việc gì?”

“Tống Chương.” Giọng nữ nhàn nhạt từ bên kia truyền đến nhưng lại mang theo một tia hung ác: “Cậu ít ở bên kia hoàng thượng không vội thái giám đã gấp đi, còn có lần sau, tôi sẽ không để hắn động đến bất kỳ ai bên cạnh tôi đâu.”

Tống Chương lần đầu tiên gặp một cô gái có tính cách mạnh bạo như thế, buồn cười nói: “Nếu cô có bản lĩnh như thế, vậy sao lúc này không ngăn cản?”

“Cậu không cần phải khích tôi.” Nghê Già ở bên kia cười lạnh hai tiếng: “Tôi có cách riêng của mình.”

Tống Chương cảm thấy thú vị: “Cách gì?”

Nghê Già chỉ nói bốn chữ.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Em không phải con chó hăn nuôi

Biên tập: Rosa

Buổi tối trở lại phòng trọ, Nghê Già đã sức cùng lực kiệt, cô vứt túi xách lên sofa, giống như tê liệt mà ngã xuống.

Dương Nhã Lam rót cho cô ly nước, ngồi xuống bên cạnh cô, lo lắng hỏi: “Sao rồi? Tìm được con trai của bà chủ con chưa?”

“Tìm được rồi ạ, đã về nhà.”

Trước khi vào cửa nhà, cô đã nhận được điện thoại cảm ơn của bà chủ, thuận tiện đồng ý chuyện cô nghỉ làm, còn nói với cô khi nào muốn quay lại làm việc đều có thể. Nghê Già uống một ngụm nước ấm rồi hỏi: “Chu Di Sơn đâu ạ?”

“Com nước xong liền đưa mẹ về rồi lại đi tiếp, cậu ấy bận bịu lắm.”

Dương Nhã Lam giúp cô vuốt lại mái tóc dài lộn xộn: “Tìm được người là tốt rồi, sau này con không được đi làm thêm nữa, học hành cho thật tốt, thi vào một trường đại học tốt, tương lai tìm một công việc tốt mới là chính sự.”

Nghê Già cười: “Mẹ, con không còn học được nữa.”

Hồi học cấp 2 cô chỉ biết chơi, lên cấp 3 nhiều va chạm hơn, năm 12, căn bản là áp lực trên người nên cô không thể hiện ra vì cô hoàn toàn không theo kịp.

Dương Nhã Lam phản đối: “Có được hay không đều phải nỗ lực đã rồi hẵng nói, nếu không có bằng cấp sau này con dựa vào cái gì ăn cơm?”

“Con kế thừa gia nghiệp.” Nghê Già lười biếng đặt tay lên vai bà: “Tiệm mới của mẹ trang hoàng sao rồi?”

Cô giao 100.000 vạn kia cho Chu Di Sơn để anh ta tìm giúp Dương Nhã Lam một chỗ ở thành phố B, chuẩn bị mở một tiệm bánh ngọt, tuy không phải trung tâm thành phố nhưng giao thông trước cửa hàng rất tiện, đường xá thông suốt, lượng người cũng không ít.

Lúc Dương Nhã Lam vẫn còn là một phu nhân giàu có, không cần thiết phải làm một ngày ba bữa, thời gian rảnh thường nghiên cứu nhiều đồ ngọt, cũng coi như là một tài năng của bà.

Mẹ Nghê nói: “Mẹ định mai trở về, hai ngày nay trang hoàng xong rồi, mẹ phải đi xem.”

Nghê Già gật đầu “Vâng” một tiếng.

“Sẽ khai trương vào tuần sau, nếu con rảnh, nhớ quay về xem.”

“Dạ.” Nghê Già cười, duỗi tay ôm chặt cơ thể không còn đầy đặn của Dương Nhã Lam, nhẹ giọng nói: “Mẹ, cố lên.”

Dương Nhã Lam xoa xoa mu bàn tay cô, nếp nhăn ở khóe mắt nổi lên.

“Con cũng phải cố lên.”

Lúc Tiểu Khải Minh tìm tới cửa, Nghê Già không hề kinh ngạc, sau lần gặp vừa vội vàng vừa không chịu nổi đó, cô đoán được cậu ta sẽ đến.

Ngay giờ tan học tối, trước cửa lớp, nhiều người đến rồi đi, Tiểu Khải Minh cũng được xem như là một nhân vật trong trường, không ít người học lớp 12 nhận ra cậu ta.

Nghê Già không muốn để quá nhiều người biết, cô cảm thấy Tiểu Khải Minh trực tiếp đến khối 12 tìm cô đã là một hành động ngu xuẩn rồi.

Cô cầm cặp sách bằng một tay, đi ngang qua, liếc cậu ta một cái, sau đó không nói một lời đi lên sân thượng.

Tiểu Khải Minh đuổi theo sau.

Nghê Già đi lên, quét nhìn xung quanh một vòng, xác định trên sân thượng thượng không có người mới bảo Tiểu Khải Minh đi lên.

Sau cơn mưa đêm, trời rất lạnh, mặt đất bị nước thấm ướt, lộ ra ánh sáng nhiều màu và mờ mờ.

Cô lấy bao thuốc từ trong cặp ra, chia cho Tiểu Khải Minh một cây, cậu ta nhận lấy nhưng không hút.

Cô mặc kệ, tự mình nghiêng đầu châm lửa, hút được hai ngậm, mới miễn cưỡng nhắc mắt lên: “Nói đi, chuyện gì?”

Tiểu Khải Minh há miệng thờ dốt, giống như có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng lại không biết hỏi từ đâu.

Nghê Già thấy cậu ta như vậy, cười khẽ một tiếng.

“Có phải rất chăm chọc hay không? Gặp lại, mọi người đều thăm như vậy.”

Tiểu Khải Minh liếc nhìn cô, nhìn hồi lâu rốt cuộc cũng hỏi ra: “Năm đó chị bị sao vậy? Không liên lạc với ai, thì chuyển cấp cũng không đến.”

Nghê Già hút thuốc, hỏi lại: “Các người đoán thế nào?”

Tiểu Khải Minh chần chờ một lát rồi nói: “Nhà chị bị phá sản?”

“Không khác lắm” Nghê Già vui vẻ: “Đoán rất chuẩn.”

Tiểu Khải Minh thấy đáng về bình bình đạm đạm của cô, cảm thấy khá khó khăn khi so sánh cô của bây giờ và cô sắc sảo của trước đây.

Cô đẹp hơn trước nhiều, hơi thở quyến rũ như có như không lúc còn trẻ theo năm tháng lộ ra càng ngày càng rõ.

Nhưng không thấy nơi chói mắt nhất của cô.

“Chuyện lần trước của chị với Phan Nhân là sao?” Tiểu Khải Minh hỏi vào chủ đề chính, lông mày chau lại một chỗ: “Có phải có người cố ý hại chị không?”

Lời này của cậu ta ám chỉ rất rõ, Nghê Già nhìn chăm chăm đám người tụ ba tụ năm trong sân trường, gãy tàn thuốc rơi xuống sau đó mới quay đầu, lạnh nhạt nhìn cậu ta.

“Ài?”

Trong nháy mắt, sắc mặt âm u của Tiểu Khải Minh chìm xuống: “Trần Kính Sinh.”

Nghê Già cong đuôi mắt: “Đúng, thì thế nào?”

Cuộc gặp mặt ngẫu nhiên ở sân thượng ngày đó, kẻ thấy mặt cô chỉ có Trần Kính Sinh và Phan Nhân đang hôn hít hân, căn bản không có ai khác.

Cho nên chỉ có một khả năng, chuyện này là Trần Kính Sinh truyền ra ngoài, mục đích chính là khiến cô chịu tiếng xấu.

Tiểu Khải Minh thấy cô có phản ứng, vội vàng nói: “Em có chuyện này muốn chị giúp.”

Nghê Già xoay người, dựa lưng vào đoạn tường rào cao một nửa trên sân thượng: “Chuyện gì?”

“Di động năm đó của chị, chị còn giữ không?”

Câu nói này của Tiểu Khải Minh nhanh chóng kéo Nghe Già về ba năm trước.

Lúc đó, di động của Tiểu Khải Minh hết pin, muốn mượn di động của cô quay video, vì muốn lấy lòng Tiểu Tử Cường nên cô đã cho cậu ta mượn.

Cho nên, toàn bộ quá trình Trần Kính Sinh quỳ xuống đều lưu trong di động của cô.

Mà hôm sau, Nghe Chấn Bình liền xảy ra tai nạn giao thông, từ đó, cuộc sống của cô hồng hết, vốn không rảnh bận tâm trong di động có gì.

Về sau, Chu Di Sơn đã đổi cho cô một chiếc di động mới, cái cũ đã bị Dương Nhã Lam cất đi, bỏ trong thùng đựng đồ cũ.

Cô lại ngước mắt, vẻ mặt đã hơi lạnh: “Cậu muốn làm gì?”

“Video trong tay bọn em đều bị xóa hết rồi, nhưng mà Trần Kính Sinh không biết sau đó em đã dùng di động của chị quay!” Tiểu Khải Minh kích động, nhảy lên trước một bước.

“Chị Nghe Già, chị có thể tìm được video kia rồi gửi cho em không?”

“Sau đó thì sao?” Nghe Già nhìn Tiểu Khải Minh: “Phát lên mạng, vạch trần những lịch sử đen tối kia của Trần Kính Sinh?”

“Không được sao?! Bây giờ hấn thật ngông cuồng!”

Tiểu Khải Minh càng nói càng kích động, thần kinh liên tục bị kéo căng, giống như đã tới cực hạn, cậu ta trực tiếp rống ra: “Chị không biết hấn đã tra tấn em thế nào đâu! Năm đó nhiều người như vậy, ai vậy xem cũng bị hấn đánh, mà em thì sao? Hấn không động vào em, chị nói xem hấn muốn làm gì? Uy hiếp em? Hay là vũ nhục em? Mẹ nó, em không phải con chó hấn nuôi!”

“Tiểu Khải Minh.” Nghe Già ném tàn thuốc, liên tục nghiền nát nó trên mặt đất: “Cậu cảm thấy Trần Kính Sinh của bây giờ sẽ bị một cái video đả đảo sao?”

“Không có cũng sẽ có, dù sao cũng có thể diệt bớt cái tính kiêu căng của hấn. Hấn từng tưởng rằng mình có thể cao cao tại thượng suốt đời, những chuyện tồi tệ của hấn trước đây, cũng chính là chuyện em và chị không lật tẩy ra. Nếu mọi người nhìn thấy cảnh hấn từng quỳ trước mặt em, hấn còn có thể ngông cuồng như vậy sao?”

Nghê Già xuy nệ: “Cho dù người khác thấy được thì phải làm sao? Phao tin đồn sau lưng Trần Kính Sinh? Hay là truyền tai nhau nói xấu hấn?”

Cô nói xong, đi về trước một bước, kéo gần khoảng cách của họ, nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ bừng của Tiểu Khải Minh, gần từng tiếng hỏi: “Cậu xem trong cái trường này, ai dám?”

Không riêng gì trong xã hội, ở trong trường, bất nạt kẻ yếu cũng là chuyện bình thường.

Bây giờ ai dám chọc Trần Kính Sinh?

Trong lòng Tiểu Khải Minh đã có đáp án, phút chốc ánh mắt u ám đi.

Cậu ta nói: “Em vốn đã thừa nhận, bây giờ tai anh họ đã bị điếc, em cũng không làm được gì, còn phải theo sau mông Trần Kính Sinh mỗi ngày. Em đã nghĩ, sống qua trung học thì tốt rồi, chỉ còn hơn một năm, nhằn nài rồi sẽ qua, cho đến ngày đó nhìn thấy chị.”

Tiểu Khải Minh nói xong, ngồi xồm xuống, đưa hai tay ôm đầu: “Đã lâu như vậy, con giận của hấn với chúng ta không hề giảm bớt, em bỗng nhiên cảm thấy, trần nhục nhả này vốn không có chừng mực.”

“Vậy cậu muốn thế nào?”

Tiểu Khải Minh ngẩng đầu: “Bây giờ, thứ duy nhất có thể giúp em thoát khỏi tình cảnh này chỉ có video kia.”

Nghê Già hỏi: “Hậu quả thì sao, cho dù rất xấu?”

Cậu ta cười khò: “Còn có thể tệ hơn giờ sao?”

Nghê Già không nói nữa.

Cô chuyển đến, từ chuyện bị Phan Nhân đánh đến chuyện Cố Nam Minh vào bệnh viện, không tới một tháng, cô đã hiểu biết sâu sắc con người của Trần Kính Sinh một lần nữa.

Cuộc sống của cô có thể dễ dàng bị hấn đảo loạn, khó có thể tưởng tượng, mấy năm qua Tiểu Khải Minh đã phải sống như thế nào.

Hiện giờ, cậu ta bị buộc đến tình cảnh cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, cũng là bình thường.

Nghê Già cảm thấy cậu ta rất ngu ngốc, biện pháp vừa liều lĩnh vừa không chắc có hiệu quả này chẳng khác nào bức mình đến đường cùng.

Nhưng cô có thể hiểu.

Vì phần nộ, không cam lòng, bất bình, cô cũng từng có những suy nghĩ phi lý giống vậy.

Nghê Già không nói thêm nữa.

Về đến nhà, cô bảo Tiểu Khải Minh chờ dưới lầu.

Cô để thùng đựng vật cũ trong ngăn kéo, có thể tìm được dễ dàng.

Nghê Già xuống lầu, ném chiếc di động dán đầy kim cương phát sáng hồi còn là thiếu nữ của mình cho Tiểu Khải Minh.

“Hết pin rồi, về nhà tự nạp đi.”

Thấy cậu ta hung hăng bóp di động trong tay, cô cất giọng lạnh nhạt: “Tiểu Khải Minh, tôi chỉ nhắc nhở cậu một lần, đừng đi quá xa.”

Trong bóng đêm dày đặc, cậu ta đứng ngược đèn đường, vầng sáng chiếu trên mặt cậu ta khiến Nghê Già không thấy rõ vẻ mặt.

Chỉ nghe cậu ta thì thầm: “Được, cảm ơn chị, Nghê Già.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Trần Kính Sinh, cậu quên được tôi ư?

Biên tập: Rosa

Đêm đó, video Trần Kính Sinh bị đánh được lan truyền trên mạng một cách mạnh mẽ.

Video được đăng trong nhóm chung của trường cấp 2 và cấp 3, mọi người sôi nổi nhảy vào trang của người đăng, có mấy người không ngại lớn chuyện đăng lên một video hoàn chỉnh.

Người xem càng ngày càng nhiều, sau đó, lượt share tăng mạnh, không đầy một tiếng đã hơn một nghìn, còn bị gửi đến trang chủ của trường, trong phần bình luận toàn là sự khó tin và những dấu chấm than cùng một màu.

Cảm thán vì Trần Kính Sinh lại có quá khứ tệ hại như vậy, không thể tin người mà cậu quý xuống lại là Tiểu Khải Minh.

Cùng là những khuôn mặt non nớt năm đó, nhưng bây giờ, nhân vật và địa vị lại khác một trời một vực.

Rõ ràng, video là nhiều người luân phiên nhau quay, người đứng đằng trước cầm di động là Tiểu Khải Minh, cậu ta nhắm ngay mặt Trần Kính Sinh rồi tát cậu một bạt tai, sau một hồi nghiêng ngả, đổi thành một người khác quay, trên hình ảnh, Trần Kính Sinh cuộn người nằm trên mặt đất, bị vài người vây đánh, trông vừa đáng thương vừa tuyệt vọng.

Có thể là người quay cố ý, trên màn ảnh nhiều lần lướt qua một cô gái, cô ấy có một khuôn mặt xinh đẹp và quyến rũ, trên mặt treo nụ cười rạng rỡ, ung dung đứng bên cạnh quan sát.

Nụ cười trào phúng và ngạo nghễ, không mây may che dấu.

Nữ sinh kia là ai không khó nhận ra, vì khí chất của cô ấy quá đặc biệt, vừa xinh đẹp vừa câu hồn, trong đầu mọi người chỉ xuất hiện một người.

Nghê Già.

Càng ngạc nhiên hơn là, cô đã đá một phát vào Trần Kính Sinh – người không chịu quỳ xuống kia.

Hơn hai mươi phút của video, tràn ngập bạo lực và ức hiếp, một đoạn chuyện cũ mất mặt của Trần Kính Sinh, cậu cố ý che giấu thậm chí hủy diệt hết, cứ như vậy truyền ra.

Điều Nghê Già không ngờ là, chuyện này có thể gây ra sự xôn xao lớn như thế, cô cho rằng không ai dám nghị luận về Trần Kính Sinh, nhưng, cũng chỉ mình cô nghĩ như vậy.

Thời đại này, ai cũng giỏi nịnh bợ và tăng bốc, ai cũng thích thừa nước đục thả câu.

Ánh mắt của họ có thể biến bạn thành thần thành thánh, cũng có thể nhìn bạn như chuột chạy qua đường.

Trong một đêm, nhiều ý kiến khác nhau và lời đồn đãi tùy ý tăng lên, cũng không phải lời dễ nghe gì.

Bình thường, Trần Kính Sinh không phải dựa vào sự hấp dẫn của tính cách để làm người khác phục mà là tính cách gần gũi và hung ác của mình, ở cậu có một hơi thở chói đến gần, khiến người ta sợ hãi, không dám trêu chọc.

Tất nhiên, cũng có nhiều người đồng cảm với cậu.

Nhưng cái này là thứ người tâm cao khí ngạo không cần nhất.

Đối với Trần Kính Sinh mà nói, nếu như lần đầu tiên là tổn thương sinh lý thì bây giờ là tổn thương tâm lý.

Đoạn video và những bình luận này, rõ ràng dán lên mặt cậu, nói cho cậu rằng dù trải qua bao lâu, đó từng là cậu, từng rách nát như vậy, mặc người giày xéo.

Mọi đấu tranh của cậu sau này chẳng qua là muốn rửa sạch quá khứ đen tối đó mà thôi.

Nghê Già nhìn những bình luận liên tục hiện lên, lạnh lẽo tràn lan từ đáy lòng đến những đầu ngón tay đang nắm di động.

Cô lặng lẽ nhìn trang chủ của người đăng video, vẻ mặt không rõ.

Tiểu Khải Minh độc ác hơn cô nghĩ.

Cậu ta muốn hại Trần Kính Sinh còn muốn kéo cô xuống nước.

Ngay lúc này, Nghê Già tin rằng người đáng thương tất có chỗ đáng giận.

Trong đầu cô lướt qua đáng về đau khổ của Tiểu Khải Minh, tự giấu cái lòng trắc ẩn buồn cười kia của mình, bất ngờ xuất hiện sau khi đánh đổ với sự thiếu hiểu biết.

Rốt cuộc cô đang thương xót ai đây.

Mỗi ngày của Nghê Già ở khối 12 vốn là tro mắt mà qua, bây giờ đã trở thành người nổi tiếng, video ngày hôm qua truyền ra, hôm nay, ánh mắt mọi người nhìn cô đều thay đổi.

Nhưng, dù nhắc đến nhân vật hay là chuyện gì đều khá nhạy cảm, cho nên một buổi sáng trôi qua không ai dám chủ động hỏi.

Giữa trưa nghỉ trưa, Sở Lê gọi cô cùng ăn cơm.

Hồi mới khai giảng, vào giờ ăn trưa cũng từng gọi Nghê Già, nhưng cô luôn từ chối, cô ấy liền không gọi nữa.

Hôm nay, cô ấy lại gọi, Triệu Như ở bên cạnh khuyến khích: “Đi chung đi.”

Khuôn mặt không chịu nổi muốn biết bát quái của cô ấy, Nghê Già thu hết vào đáy mắt.

Thật sự là hôm nay, cô không định ăn cơm một mình.

Vì thế đã đồng ý.

Sau khi ba người đến căn tin, tự nhiên nghênh đón cái nhìn của bốn phía.

Triệu Như rất hưởng thụ cảm giác được người khác chú ý, cô ta có ý hất sợi tóc, lớn tiếng hỏi: “Nghê Già, cậu muốn ăn gì?”

Lời vừa ra khỏi miệng, rất nhiều học sinh đang đứng xếp hàng đều nhìn qua chỗ họ.

Sở Lê gạt nhẹ cô ta: “Cậu nhỏ tiếng chút đi.”

Đáy lòng Nghê Già chợt nảy lên một tia hối hận, đáng lẽ cô không nên tới căn tin.

Sở Lê thấy vẻ mặt lạnh lùng của cô thì đi qua, nhỏ giọng: “Cậu tìm chỗ ngồi trước đi, tôi lấy cơm giúp cậu.”

“Ừ.” Nghe Già nói cảm ơn, nhanh chóng xoay người, bỏ đi.

Trong căn tin không còn chỗ ngồi, lúc Nghe Già đi qua, đúng lúc có một nhóm nữ sinh vừa ăn xong.

Cô lấy khăn giấy ra, lau sạch bàn, sau đó ngồi chờ họ.

Rất nhanh, Sở Lê và Triệu Như bung theo mâm đến, tìm thấy cô, Sở Lê chia cho cô một phần ăn cơ bản, hai món mặn, một món canh.

Ánh mắt của Triệu Như không ngừng tròn tròn, cô ta đã xem cái video hôm qua không dưới năm lần, cô gái trông như côn đồ kia, cô ta chắc chắn là Nghe Già.

Triệu Như có một đồng vấn đề muốn hỏi, tiếc là cô ta còn chưa nghĩ ra nên nói thế nào mới tốt thì nam chính trong video liền xuất hiện.

Sự bất an và lo lắng đan xen từ đáy lòng của Nghe Già, cuối cùng cũng lên tới đỉnh điểm ngay giờ phút này.

Trần Kính Sinh nâng cái chân dài, trực tiếp ngồi xuống cạnh cô.

Phía sau cậu, Tổng Chương dứt hai tay vào túi quần, cười híp mắt chào hỏi bọn họ: “Hi.”

Nghe Già có thể cảm giác được thân thể của mình, từng chỗ từng chỗ đang trở nên cứng ngắc.

Cảm giác đó, giống như bị một ngàn cây kim đâm vào người cùng một lúc, tê dại toàn thân.

Trần Kính Sinh chắc là vừa mới hút thuốc, mùi thuốc lá trên người rất nặng, vậy lấy không khí trong khoang mũi của cô.

Nghe Già từ từ đặt đôi đũa xuống, chậm rãi hỏi: “Cậu có việc gì?”

Tiếng cô cũng không lớn nhưng ngay lúc này lại vô cùng rõ ràng.

Thì ra, trong căn tin đầy người cũng có thể yên tĩnh đến như vậy.

Trần Kính Sinh không nói chuyện, trực tiếp lấy đi bát canh của cô, ngửa đầu, một hơi uống hết.

Đường cong dưới cằm cậu, vừa sạch sẽ vừa xinh đẹp.

Cậu uống xong, không mạnh không nhẹ ném cái bát inox lên bàn, sau đó nắm lấy cổ áo cô và kéo cô đứng lên.

Trần Kính Sinh bước khỏi chỗ ngồi rồi lôi cô theo, Nghe Già không kịp rút chân ra, người nghiêng qua, kéo theo ghế dài khiến nó vang lên tiếng ma sát bèn nhọn trên nền gạch.

Trần Kính Sinh quay đầu, nói với Sở Lê – người đã bị dọa cho ngốc ở bên cạnh: “Giúp cậu ấy xin nghỉ buổi chiều.”

Tổng Chương vừa cười vừa tiếp lời: “Cảm ơn, bạn học.”

Nghe Già bị Trần Kính Sinh mang ra khỏi căn tin.

Dọc theo đường đi, không ít người nhìn họ với ánh mắt kinh ngạc.

Nghe Già rút cuộc chịu không nổi, trở tay nắm lấy cánh tay Trần Kính Sinh: “Buông ra!”

Trần Kính Sinh thờ ơ, hần bước như gió, đi cực nhanh, cô ở phía sau thất tha thất thểu đi theo.

Nghe Già hét chói tai: “Cậu buông ra!”

Trần Kính Sinh đột nhiên dừng lại, dùng lực, kéo cô đến bên cạnh, đổi thành bóp cổ cô, giọng nói lạnh lùng hơn bao giờ hết.

“Nghe Già, đây là cách của cô sao?”

Cô hiểu cậu đang nói cái gì, buổi tối Cố Nam Minh vào bệnh viện, Tổng Chương ở trong điện thoại hỏi cô dùng cách gì đối kháng với Trần Kính Sinh, cô đã trả lời bốn chữ.

“Đồng quy vu tận.”

Đó là dự tính xấu nhất của cô.

Nhưng không thấp kém giống thủ đoạn của Tiểu Khải Minh.

Cô bị cậu bóp cổ đến nỗi không thở được, giãy dụa đẩy cậu ra, toàn thân Trần Kính Sinh tản ra áp suất thấp, cậu kéo căng cả người, cơ bắp phát ra lực, cô chạm phải bộ ngực lạnh như băng và cứng rắn như một khối sắt của cậu.

Cô hoàn toàn không đẩy cậu ra được.

Mất Nghe Già trừng lớn: “Cậu muốn làm gì?”

Trần Kính Sinh đột nhiên ghé sát vào cô, giọng nói rét lạnh mang theo sự tàn độc, nghiêng răng nghiêng lợi: “Không phải cô thích quay video sao? Hôm nay tôi quay cho cô mấy cái.”

Tối hôm qua, Nghe Già mở video lên xem, đột nhiên giật mình.

Vài năm trước, khi người ta còn lưu hành việc dùng tài khoản phụ, cô cũng từng tạo ra một cái, gửi cho nhóm bạn bè mấy tấm ảnh.

Mà tài khoản phụ này, còn ở trong QQ của cô, cũng là tài khoản Tiểu Khải Minh dùng để phát video.

Cậu ta còn “Hảo tâm” giúp cô xóa sạch album ảnh, chỉ chừa một tấm chụp bóng lưng cô.

Có lẽ người khác nhìn không ra đó là ai nhưng Trần Kính Sinh nhất định có thể.

Năm đó cô thích nhuộm tóc loè loẹt.

Trong ảnh, Nghe Già đứng dưới ánh mặt trời, khuôn nhẹ vài sợi tóc màu bạc rơi trên đầu vai, vừa bừa bãi vừa chói mắt.

Trần Kính Sinh đẩy cô vào một căn phòng, ở trong đã tụ tập 5,6 người.

Đây là tòa nhà dạy học cũ, phòng học đều trống, toàn bộ học sinh đã chuyển sang tòa nhà mới.

Những người tụ tập ở đây đều là những gương mặt quen thuộc, ắt hẳn có người thành danh sau những trận đánh nhau.

Tiểu Khải Minh đã có mặt.

Nhưng, rõ ràng là cậu ta vừa chịu đòn một trận, mặt mũi bầm dập ngồi xồm ở một góc, cách đó không xa, là một chiếc di động bị vỡ tan tành.

Đó là di động cô đưa cho cậu ta tối qua.

Nghe Già nhìn xong cảnh này, câu “Video không phải tôi phát” làm sao cũng nói không nên lời.

Cô không biết Trần Kính Sinh đã biết bao nhiêu, cũng không biết Tiểu Khải Minh đã khai ra bao nhiêu, nhưng có thể khẳng định là cô không còn lý do gì để biện minh cho mình nữa.

Video là cô đưa, cô có phải người phát ra không, không có gì khác nhau.

Hướng chi, Trần Kính Sinh sẽ không cho cô cơ hội giải thích.

Không để cô nghĩ nhiều, Trần Kính Sinh lại lôi cô, dẫn đến góc tường, ném về phía của Tiểu Khải Minh.

Cô rất gầy, cậu có thể dễ dàng dùng sức nắm cô trong tay, cậu xuống tay với cô lại không có nặng nhẹ, cô đứng không vững, đầu gối đập xuống đất, phát ra một tiếng vang nặng nề.

Rất đau.

Cô ngã vào người Tiểu Khải Minh.

Hai người trong clip cực kỳ kiều ngạo, lúc này lại chật vật, chen chúc trong góc xó xỉnh.

Đã có mấy người quay video.

Trần Kính Sinh đi tới trước mặt cô, nhìn cô từ trên cao xuống: “Nghe Già, nếu tôi là cô, tôi sẽ cút đi thật xa, chứ không phải nghĩ cách phát cái clip rách nát kia ra, một lần nữa nhắc nhở tôi không nên buông tha cô.”

Hiếm khi thấy hắn nói nhiều như vậy, gần từng tiếng, giống như khắc chữ lên băng.

Nghê Già đứng dậy khỏi người Tiểu Khải Minh, hỏi: “Nếu như tôi cút xa, thì thế nào?”

Trần Kính Sinh nói: “Tôi sẽ quên cô.”

Con đau trên đùi không ngừng kích thích thần kinh của cô, Nghê Già cười khê một tiếng.

Hình như cậu không coi cô là phụ nữ, đầu tiên là ném bóng rổ vào gáy cô, hai là nắm cổ áo cô ném tới ném lui.

Quá nhiều hình ảnh chen vào đầu khiến cô có chút hỗn loạn.

Nghê Già cảm thấy, cô nhìn đủ rồi.

Cô từ từ nâng mắt, một tắc rồi một tắc di chuyển dọc theo cơ thể cậu.

“Trần Kính Sinh, cậu quên được tôi ư?”

Ánh mắt cô ôm lấy cậu, quyền rũ vô hạn.

Hơi thở của Trần Kính Sinh đột nhiên rét lạnh.

Tổng Chương thấy cậu càng ngày càng bất thường, nhanh chóng lên tiếng cắt ngang: “Nghê Già, đến mức này mà cô còn không chịu thu lại tính tình sao?”

Cậu ta chưa thấy cô gái nào lẳng lơ như vậy.

Một giây trước còn yếu ớt đáng thương, giây tiếp theo đã có thể biến thành một người khác.

Mà, Trần Kính Sinh gặp ai không gặp, lại gặp phải cô.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Nghê Già, tôi vĩnh viễn không buông tha cho cô

Biên tập: Rosa

“Liên quan gì đến cậu?”

Nghê Già nghiêng mặt, giọng nói đột nhiên cao lên, đuôi mắt đảo qua Tổng Chương.

Tổng Chương ngăn ra vì sự biến hóa bất thành linh của cô, mãi một hồi mới phản ứng lại, buồn cười nói: “Cô không biết tình cảnh bây giờ của mình là gì sao?”

“Biết rất rõ.” Nghê Già híp mí mắt biến nó thành một đường cong nhỏ: “Cậu ta nhớ thương tôi nhiều năm như vậy, làm sao có thể buông tha tôi?”

Cô có một đôi mắt hồ ly quyền rũ trời sinh, khi cười vừa mềm mại vừa ngọt ngào, khi không cười, ánh mắt vừa sắc sảo vừa thẳng thắn, lúc nhìn người khác, lại lộ ra mấy phần lạnh lùng, xinh đẹp.

Trên người cô, quá nhiều thứ dụ người, mấy nam sinh lớp 11 lần đầu trông thấy cô, vừa quay video vừa nhìn không ngừng.

Sắc mặt của Trần Kính Sinh càng ngày càng kém, cậu bước lên một bước, ngăn lại tầm mắt của bọn họ, ngồi xổm xuống trước mặt cô, vè mặt u ám.

“Cô đột nhiên phát điên cái gì?”

Nghê Già nhếch đôi môi đỏ mọng, cười xuy: “Tôi phát điên? Cậu trông thấy đáng về phát điên của tôi rồi?”

Từ trước đến nay, thái độ của cô khi công kích cậu là giữ im lặng và khiêm nhường, đối mặt đáp trả như vậy vẫn là lần đầu tiên.

Đáy mắt Trần Kính Sinh sâu thêm, đen đến nỗi nhìn không ra cảm xúc gì.

Nghê Già cũng không yếu thế, cứ quỳ gối dưới đất, ngửa đầu, đón lấy ánh mắt của cậu.

Sau một lúc lâu đối diện nhau, Trần Kính Sinh cúi đầu cười một tiếng.

Vừa thấp vừa nhẹ, nếu không nghe kỹ, sẽ cho rằng là gió thổi qua.

Nhưng lại rõ ràng như vậy.

Tiếng cười nặng nề phát ra từ trong cổ họng, xa lạ, kết cấu từ tính, khiến lỗ tai người nghe ngứa ngáy trong giấy lát.

Hắn nói: “Nghê Già, cô không cần phải như vậy.”

Cô còn chưa kịp há miệng, cậu đã lướt qua cô, nhìn thẳng Tiểu Khải Minh, nói: “Mày ‘chơi’ cô ta, tao sẽ tha cho mày.”

Khó hiểu và hoang đường.

Lời này vừa nói ra, những người ở đây đều lơ mơ.

Thậm chí cả Tống Chương cũng không thể tin mà nhìn về phía Trần Kính Sinh.

Cậu ta biết Trần Kính Sinh có vấn đề về tâm lý, mắc trầm cảm rất nghiêm trọng, điều tiết cảm xúc cũng có chương ngại, nhưng, dù cậu vừa điên vừa ác, cũng chưa từng tới mức độ này.

Cậu đã hoàn toàn mất không chế.

Tiểu Khải Minh trừng mắt: “Mày nói cái gì?”

Đáy mắt Trần Kính Sinh tối đen: “Tao nói, mày ‘chơi’ cô ta, trước mặt tao.”

Nghê Già ngạc nhiên nhìn cậu.

Cô đã biết, cậu thật sự có bệnh.

“Trần Kính Sinh, cậu nghĩ mình đang đóng phim sao?” Cô sững sờ trước sự vô lý của cậu, ở đây nhiều người như vậy, chỉ có mình cô là nữ, cậu nói như vậy, là công khai sỉ nhục.

“Tôi chưa thấy đáng vẻ phát điên của cô.” Vậy mà cậu lại cười lên, tự trả lời câu hỏi vừa nảy của cô: “Cho tôi xem đi?”

Lửa giận của Nghê Già đốt lên tới não, cô quay đầu, nhìn về mặt không rõ của Tiểu Khải Minh.

Cậu đang nhìn chằm chằm cô.

Camera của mấy cái di động đều nhắm thẳng vào cô.

Trong nháy mắt, trong lòng Nghê Già tràn ngập nỗi tuyệt vọng và sợ hãi không tên.

Cô không ngờ, có một ngày, bản thân cũng sẽ trở thành kẻ làm những chuyện khiến người ta kinh tởm kia.

Đồ điên.

Những kẻ ở đây toàn là đồ điên.

Sau một mảnh yên tĩnh dè dặt, Nghê Già khẽ nhếch khóe miệng: “Cậu muốn xem phải không?”

Cô không đợi bất kỳ ai đáp lại, giờ tay kéo cổ áo xuống, động tác không chút do dự, một mảng lớn da thịt lộ trong không khí.

Cô rất gầy, gầy đến nỗi hai đòn xương quai xanh hõm sâu, cũng rất trắng, trắng như bột phấn trong suốt, dường như có thể sáng lên.

Cô kéo dây thun làm mái tóc đen xõa xuống như nước chảy, rơi tán loạn trên vai.

Nghê Già vén lọn tóc che trước trán, xoay người, ngồi lên người Tiểu Khải Minh.

Chẳng qua là, chỉ trong một giây, Tiểu Khải Minh còn chưa kịp phản ứng lại, cô gái trên người đã bị lôi đi.

Trần Kính Sinh mạnh mẽ ném cô lên bàn, áp cả người lên trên, đôi chân dài ở dưới của cô điên cuồng đá loạn, bị đầu gối của cậu húc lên, cô run rẩy, không nhúc nhích nữa.

“Mẹ nó, cậu cút cho tôi!”

Nghê Già hung tợn trừng cậu, nâng cánh tay định tát nhưng Trần Kính Sinh phản ứng cực nhanh, bắt lấy cổ tay cô, trở tay đè lên mặt bàn.

Cô lại gãy dựa, cơ thể cậu cứng như khối sắt, gắt gao ghì chặt cô.

Lúc này, Trần Kính Sinh là sông băng vạn năm ở phía bắc, lạnh thấu xương, mang theo sức mạnh cuộn trào tích lũy qua ngày tháng.

“Tôi không rút.”

Cậu nghiêng mặt, há miệng cắn vào cổ cô.

Cậu không biết mình đã dùng bao nhiêu lực, liên tục liên tục cắn. Cậu rất hận cô, hận cô hủy đi lòng tự trọng của cậu, hận cô biến mất không nói một tiếng, hận cô xát muối lên vết thương của cậu lần nữa.

Nhưng cậu hận bản thân mình hơn.

Chỉ cần cô xuất hiện, mọi sự kiềm chế của cậu đều uổng phí.

Giây phút cảm nhận được hàm răng đâm xuyên qua da, trong mắt Nghê Già đã đầy nước.

Cô nhìn trần nhà, cảm giác đau đớn cũng trở nên mơ hồ không rõ.

Suy nghĩ của cô bay đi rất xa, bay qua những tháng ngày u ám nhất, bay qua đoạn thời gian sống lang thang đầu đường xó chợ trong những thành phố khác nhau, bay qua thanh xuân oanh oanh liệt liệt rồi dừng ở một ngày nào đó thật lâu của trước đây, lúc đôi mắt cô còn chưa nhiễm trần thế, khen bầu trời thật xanh thật đẹp.

Tầm mắt cuối cùng, cảnh tượng hóa thành bóng dáng của cậu.

Cô thấy, cậu nhếch khóe miệng dính đầy máu lên nói với cô: “Nghê Già, tôi vĩnh viễn không buông tha cho cô.”

Video Trần Kính Sinh bị đánh nhanh chóng bị xóa, mang theo những lời đồn đãi kia, biến mất không còn một mảnh.

Mọi người đều biết chuyện Tiểu Khải Minh bị đánh và Nghê Già bị Trần Kính Sinh bắt đi ở căn tin, Trần Kính Sinh đang trả thù, còn là trả thù trắng trợn, cậu dùng hành động để chặn lại những kẻ thích nghe chuyện.

Chuyện đó cũng khiến cậu giữ chắc cái danh hiệu “không thể chọc” hơn.

Sự tồn tại của Nghê Già ở khối 12 trở nên khác biệt, từ lúc cô chuyển đến, cái khối này đã không có ngày nào yên ổn.

Trừ Sở Lê, hình như không có nữ sinh nào muốn nói chuyện với cô.

Nhưng dễ thấy, cô đã có một số chỗ khác trước, trên tai đeo một hàng khuyên tai, trên vành tai là một viên kim cương nhỏ, tóc buộc cao, uốn đuôi, bắt đầu trang điểm nhẹ khi đến trường, cô có một căn cơ tốt, chỉ phù nhẹ một lớp đã làm người ta kinh diễm.

Gương mặt quyến rũ cũng trở nên rõ ràng hơn.

Khiến nam sinh cùng khối bắt đầu rục rịch.

Sau ngày đó, Nghê Già có mấy ngày không gặp lại Trần Kính Sinh. Tiểu Khải Minh cũng mai danh ẩn tích, núp ở khối 11, không còn xuất đầu lộ diện như trước nữa.

Thoáng một cái đến tối thứ sáu, Cố Nam Minh – người đã gần một tuần không liên lạc – mời cô cùng ăn cơm.

Cô vừa đi ra cổng trường vừa suy nghĩ có đi hay không thì di động bị người ta lấy đi.

Cô không vui ngẩng đầu lên, sau khi thấy rõ khuôn mặt của Tống Chương thì không nói một lời, quay đầu bước đi.

“Này!” Tống Chương bước nhanh đuổi theo, kéo áo đồng phục của cô lại: “Cô đi nhanh vậy làm gì?”

Nghê Già cũng không đẩy ra mà trực tiếp nhấc chân lên đá vào bụng cậu ta.

Tống Chương không phòng bị, phải lui về sau mấy bước mới đứng vững: “Cô ăn phải thuốc súng sao? Tính khí lớn như vậy!”

Nghê Già lạnh mặt: “Tìm tôi làm gì? Chủ của cậu lại phát bệnh muốn tra tấn tôi?”

“Cái gì mà chủ của tôi? Cô không thể nói chuyện dễ nghe một chút sao?”

“Không thể.” Nghê Già xoay người muốn đi.

“Ôi, ôi!” Tống Chương ở phía sau kêu lên: “Hắn không tra tấn cô được, hắn bị bệnh rồi.”

Nghê Già đầu cũng không quay lại.

“Ngày đó, lúc chúng tôi đi uống rượu có người bỏ thuốc hắn.”

Nghê Già chợt dừng bước, quay đầu, cười mỉa: “Không chết à?”

Tống Chương không muốn để ý đến lời nói lạnh nhạt của cô, nói thẳng: “Chuyện này có thể có liên quan đến Cố Nam Minh.”

Quả nhiên, nhắc Cố Nam Minh, biểu cảm của cô liền xuất hiện một tia do dự.

Tống Chương bình tĩnh nhìn cô, cất lời: “Nếu đêm đó không đưa đến bệnh viện kịp thật sự sẽ chết người, chuyện này lớn hay nhỏ phải xem Cố Nam Minh nói thế nào.”

“Nói thế nào? Tống Chương, cậu không cần khách sáo với tôi.” Nghê Già đi về trước hai bước: “Cậu tìm tôi có chuyện gì, nói thẳng đi.”

Tống Chương sợ run, chớp mắt, Nghê Già thông minh hơn cậu ta nghĩ.

Nhưng chuyện này, cậu ta quả thật không tiện mở miệng.

“Trần Kính Sinh không chịu nằm viện, đòi về nhà, người nhà hắn lại không có ở đó, từ trước đến nay hắn cũng không để bảo mẫu vào phòng...”

Nghê Già lên tiếng cắt ngang: “Tìm tôi hầu hạ hắn?”

Tống Chương im miệng, gạt đầu rồi lại lắc đầu, muốn tìm từ để nghe một chút.

“Cậu dùng làm gì?”

“Hắn chưa từng nghe lời tôi.” Tống Chương bắt đầu dĩ nhiên vai: “Suốt ngày không ăn không uống, thuốc cũng không, chỉ ngồi đó hút thuốc.”

Nghê Già: “Vậy hắn có thể nghe lời tôi sao? Cậu cũng biết, hắn ước gì tôi biến mất.”

“Nghê Già, thật ra Trần Kính Sinh...”

Tống Chương đắn đo hồi lâu mới nói: “Tâm lý hắn có chút vấn đề, quan hệ với người nhà vẫn luôn không tốt, hơn nữa, chuyện của cô và Tiểu Khải Minh đã khiến bệnh trầm cảm của hắn nặng hơn.”

Bốn chữ cuối cùng kia, Nghê Già không ngờ đến, cô nhăn mày: “Cái gì?”

“Hắn... để tôi nói thẳng với cô vậy, tâm lý hắn có vấn đề rất lớn, tính khí hiện tại của hắn là từng chút từng chút tạo thành, bây giờ đã biến dạng hoàn toàn.”

Tống Chương nhìn cô: “Trước giờ vẫn luôn phối hợp với bác sĩ, kết quả, từ lúc cô trở về, mọi công sức đều đổ sông đổ bể.”

Chẳng những đổ sông đổ bể mà càng ngày càng nghiêm trọng.

Cậu ta là người nhìn Trần Kính Sinh im lặng nhiều hơn, mọi cảm xúc của hắn đều dồn lên người cô, chỉ một chút kích thích cũng khiến trời long đất lở.

Thứ tình cảm này, còn mãnh liệt hơn cả hận.

Bên cạnh Nghê Già có rất ít người cực đoan như Trần Kính Sinh, ngay cả khi cuộc sống của cô thật tồi tệ, cô cũng không hoàn toàn tách mình khỏi thế giới bình thường giống hắn.

Cô nghĩ Trần Kính Sinh có vấn đề, nhưng không nghĩ mình chính là nhân tố trực tiếp.

Bởi vì cô từng ở trong thế giới đám đá và đánh nhau kia, lấy nhiều khi ít là chuyện rất đời bình thường.

Cô không kiêng nể gì sắm vai người xấu, lúc giẫm lên lòng tự trọng của người khác chưa bao giờ nghĩ điều này sẽ hủy hoại một người.

Dễ dàng như vậy.

Cô hiểu ý của Tống Chương.

Cởi chuông phải nhờ người buộc chuông.

Thật lâu sau, cô mới gạt đầu: “Tôi có thể giúp cậu, nhưng điều kiện tiên quyết là cậu điều tra sự việc cho rõ ràng, đừng hắt nước bẩn lên người Cố Nam Minh.”

Cô không nghĩ Cố Nam là kẻ dùng loại thủ đoạn hạ cấp này.

Trong lòng Tống Chương đã sớm tính toán, thấy cô đồng ý, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Miệng chó của Trần Kính Sinh

Biên tập: Rosa

Giây phút đứng trước cửa nhà Trần Kính Sinh, Nghê Già mới nhận ra bản thân đã làm ra quyết định ngu ngốc cỡ nào.

Từ trước đến nay cô và Trần Kính Sinh vẫn luôn là kẻ thù không đội trời chung, vậy mà lúc này cô lại trực tiếp đưa mình vào hang cọp.

Nhưng xem xét đến mọi yếu tố, cô cảm thấy có một số việc cũng nên kết thúc rồi.

Tất cả sự trốn tránh của cô, đều sẽ mang theo cái giá đến tìm cô.

Cô bồi thường không nổi.

Tống Chương ngựa quen đường cũ mở mắt mã vào cửa, cũng như lớp ngoài của tòa nhà này, cách trang trí nội thất bên trong vô cùng sang trọng.

Khắp nơi hiện ra sự cao cấp và một cảm giác lạnh lùng không hề có độ ấm.

Phong cách tổng thể đều là màu mát, ghế sofa màu đen, đồ nội thất màu xám và màn hình LCD chiếm một nửa bức tường.

Phía bên kia bức tường của phòng khách có khảm một cái bể cá lớn, bên trong nổi lên những bọt nước nhưng không thấy con cá nào.

Nghê Già đổi xong đôi dép lê duy nhất, đến bên cạnh bể cá xem thử, một con cá nằm ở dưới đáy đột nhiên há cái miệng to như cái chậu về phía cô.

Trong cái bể cá cực lớn này chỉ có một con cá.

Cô thấy hai hàm răng sắc nhọn lộ ra trong miệng nó.

Thật giống như đúc với người chủ vừa kiêu lời vừa hung dữ của nó.

Tống Chương đi đến một căn phòng khép chặt trước mặt, gỗ cửa, không có gì bất ngờ xảy ra, không ai để ý.

Nghê Già rời khỏi bể cá, tự mình đi đến sofa màu đen và ngồi xuống, cô nghiêng người dựa vào sofa, tay chống đầu, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trần Kính Sinh ở tầng 23, bên ngoài cánh cửa sổ sát đất là bầu trời xám xịt.

Tống Chương méo miệng, vẻ mặt không lời đi tới, ngồi xuống một bên khác của sofa, đốt một điếu thuốc.

Cậu ta đưa hộp thuốc lá cho Nghê Già: “Hút không?”

Nghê Già không nhận, có ý để tay hấn ta dừng giữa không trung.

Tống Chương hít sâu một hơi, đặt hộp thuốc lên bàn.

Được, đều là tổ tông.

Hai người im lặng, Tống Chương không mở miệng, Nghê Già lại càng không chủ động tìm hấn ta, vì cô không có gì để nói cả.

Hút xong một điếu, Tống Chương vứt tàn thuốc vào trong thùng rác, sau đó đứng dậy: “Tôi đi trước, chuyện còn lại cô xem rồi làm đi.”

Nghê Già liếc cậu ta: “Đi làm chuyện chính đi, đừng có thùng nước bẩn gì cũng hắt lên người Cố Nam Minh.”

Tống Chương nghiêng răng nghiêng lợi: “Nếu chuyện này không phải cậu ta làm, tôi xin lỗi hai người, được rồi chứ?”

Nghê Già cười: “Được, tôi chờ.”

Sau khi Tống Chương nói cho cô mật mã mở cửa thì đi khỏi.

Nghê Già cũng không đi gõ cửa phòng Trần Kính Sinh.

Cô mở cửa sổ ở phòng bếp ra, dựa vào tủ hút điếu thuốc, sau đó xoay người đến tủ lạnh tìm nguyên liệu.

Trong tủ lạnh nhà Trần Kính Sinh không có rau củ, ngoại trừ thực phẩm đông lạnh, mì ăn liền thì là bia và nước khoáng.

Cô tùy tiện lấy ra xem và phát hiện rất nhiều thứ đã hết hạn.

Hình như tủ lạnh này không có thực phẩm tươi nào.

Cô vứt hết toàn bộ đồ ăn hết hạn, lúc vứt thì thấy trong thùng rác có một đồng hộp đồ ăn nhanh còn có mấy lon bia bị bóp dẹt.

Xử lý tủ lạnh xong lại dọn dẹp đồng đồ lộn xộn trong phòng khách, nhà của Trần Kính Sinh rất lớn, có mấy chỗ cây lau nhà lau không tới, cô chỉ có thể dùng khăn lau.

Tóc dài có hơi che tầm mắt, cô dứt khoát búi nó lên.

Quét dọn phòng xong, ngoài cửa sổ trời đã hoàn toàn tối đen, đèn đuốc sáng lên nối thành biển.

Cô phân loại rác thải thành hai túi lớn rồi mang nó xuống lầu.

Ở siêu thị dưới lầu cô thuận tiện mua chút gạo và chút hoa quả, sau khi trở về, cô đứng trước cửa, vắt túi nilon trên cánh tay, cúi người chuẩn bị nhấn mật mã.

Còn chưa đụng đến bảng mật mã thì cửa đã “leng keng” một tiếng, có người mở cửa từ bên trong.

Trần Kính Sinh mặc áo thun đen dài, lộ rõ xương quai xanh, rất đẹp.

Trông cậu không có tinh thần, vẻ mặt lạnh lùng, đáy mắt một mảnh u ám nhân nhợt.

Tay cậu còn đặt trên tay nắm cửa, nhìn thẳng cô.

Nghê Già không muốn bị cậu nhìn với ánh mắt xuyên thấu như vậy, cô đưa túi ni lông trên tay cho cậu: “Tôi đi đây.”

Cậu không nói chuyện, nhận lấy túi lớn túi nhỏ trong tay cô, sau đó nhanh chóng giữ chặt cánh tay cô, kéo vào trong.

Nghê Già còn chưa nghiêng người hết đã trực tiếp ngã vào trong ngực cậu.

Vẫn giống như khối sắt lạnh ngắt và cứng rắn, có thể làm cô đau.

Người này quả nhiên là lòng dạ sắt đá trong truyền thuyết.

Nghê Già dùng khuỷu tay để chống đỡ, đứng dậy, nhanh chóng phui sạch quan hệ, cách xa cậu 3m.

Trần Kính Sinh đóng cửa lại, đi thẳng đến bên cạnh bàn trà, lấy hộp thuốc lá, rút ra một điếu cắn trong miệng.

Lúc cậu nghiêng đầu châm lửa, ngọn lửa lau đi một tia sáng trong con người tối đen của hắn.

Ngay lúc đó, một Trần Kính Minh góc cạnh được chiếu sáng rõ ràng.

Nghê Già liếc mắt.

Trần Kính Sinh thở ra một ngụm khói, nhìn quét xung quanh một vòng: “Là cô dọn dẹp?”

Nghê Già: “Không phải.”

Trần Kính Sinh giương mắt: “Giả vờ giả vịt cái gì.”

Nghê Già: “...”

Cô đi qua, vốn định mang những thứ vừa mua đem vào phòng bếp, tay còn chưa duỗi ra, cô lại đứng thẳng.

Nghê Già nhìn về phía Trần Kính Sinh: “Cậu tới xách đi.”

Trần Kính Sinh nhàn nhạt liếc cô một cái, ngậm thuốc trong miệng, đi về phía cô.

Cậu cúi xuống trước mặt cô, cánh tay dùng một chút lực, những gì đó cô khó khăn xách một đường, cậu đều nhấc lên dễ dàng.

Cậu đứng dậy, tóc quét qua cằm của cô.

Mùi khói nồng đậm trên người cậu đánh về phía cô.

Nghê Già nhận ra khoảng cách của hai người quá gần, nhanh chóng lui về sau một bước.

Trần Kính Sinh không hề nhìn cô, trực tiếp đi vào phòng bếp.

Nghê Già cắn môi, không biết bản thân mình đang làm chuyện thần kinh gì ở đây.

Nhưng một Trần Kính Sinh yên tĩnh như vậy, quả thật là...

Rất ngoan.

Nghê Già ở phòng bếp suy nghĩ về nhân sinh.

Trần Kính Sinh không nói chuyện nhiều với cô, nhưng cũng không về phòng.

Cậu ở phòng khách xem tivi, tắt tiếng.

Một Trần Kính Sinh bình thường như vậy khiến cô cả người không được tự nhiên.

Suy nghĩ bay loạn xạ, thuốc lá vô thức cháy tới đầu thuốc, cảm giác được ngón tay đột nhiên truyền đến cơn nóng, Nghê Già lấy lại tinh thần.

Cô ném tàn thuốc xuống, sau đó đi xả nước vo gạo.

Rửa đến lần thứ ba, cô lau tay thật sạch, chuẩn bị xoay người bật bếp.

Vừa quay đầu, Trần Kính Sinh không biết đã đi tới từ lúc nào.

Cậu dựa vào cửa kéo cửa phòng bếp, ánh mắt dừng trên người cô.

Nghê Già không hiểu ánh mắt kia của cậu là gì.

Trần Kính Sinh dời mắt từ trên mặt xuống cái cổ nhỏ và trắng nõn của cô.

Sau một lát, cậu nói: “Để lại sẹo rồi.”

Lúc này Nghê Già đã hiểu.

Cậu đang thưởng thức “kiệt tác” của mình.

Cô không quan tâm tới cậu, sắp một tuần rồi, vết sẹo của vết cắn bóc ra, để lại dấu màu nâu.

Nghê Già quay lưng về phía cậu, tiếp tục lấy nước, sau đó bật bếp, đặt nồi lên.

Nhưng giây tiếp theo, bên hông có thêm một bàn tay.

Cô còn chưa phản ứng lại liền cảm giác được có hai mảnh ấm áp gì đó dán lên chỗ vết sẹo ở cổ.

Cô không ngốc, dường như trong nháy mắt đã biết kia là cái gì.

Miệng chó của Trần Kính Sinh.

Cậu lại muốn cắn cô?!

Lửa giận của Nghê Già còn chưa cháy lên, lại bị đổ vào một mớ dầu.

Trần Kính Sinh duỗi đầu lưỡi.

Cậu đang liếm vết thương của cô.

Cả người Nghê Già đã tê rần.

Điên rồi.

Điên rồi điên rồi điên rồi.

Lần đầu tiên, trong đời Nghê Già cảm nhận được cái gì là mềm mại.

Thấy cô sắp ngã, cánh tay phủ bên hông cô mạnh mẽ dùng lực, vững vàng giữ chặt cô.

Toàn thân cô đều dựa vào cậu mới có thể đứng vững.

“Trần Kính Sinh...”

Cô mở miệng kêu cậu một tiếng, mới phát hiện cổ họng mình rất khàn.

Mẹ nó, đây là cái hương phát triển gì?

Nghê Già hít sâu một hơi, cắn chặt răng: “Cậu cút cho tôi.”

Trần Kính Sinh tiếp tục tỉ mỉ gặm cắn cổ cô.

“Tôi không cút.”

F*ck.

Nghê Già muốn điên rồi: “Trần Kính Sinh, đầu óc cậu hỏng rồi hả?”

Trần Kính Sinh buồn bực mở miệng: “Im miệng.”

Mẹ nó, còn bảo cô im miệng?!

Ngay lúc Nghê Già chuẩn bị chửi ầm lên, tiếng di động đột nhiên vang lên cứu cô.

Cô nhanh chóng lấy ra, không thèm nhìn ai gọi liền nhận máy ngay, điện thoại bên kia là Cố Nam Minh – đang thờ hồn hển.

“Nghê Già? Mẹ nó, cô còn chưa tan học hả? Ông đây chờ trước cổng trường đã nửa ngày! Làm tôi nghĩ cô cmm còn trên lớp, hỏi người khác mới biết cô đã đi từ lâu rồi!”

Cố Nam Minh còn chưa nói xong, Nghê Già đã không nghe được, vì trong giây lát, cô cảm giác được Trần Kính Sinh nắm chặt tay mình.

Cậu đứng gần đó, chắc chắn đã nghe ra người bên kia di động là ai.

Nghê Già còn chưa mở miệng, di động bên tai đã bị Trần Kính Sinh lấy đi, ngay sau đó hần ném thẳng di động của cô ra ngoài.

Lúc này, tuy không vỡ, nhưng di động trực tiếp cúp máy.

Nghê Già nhìn cậu, cậu đã khôi phục trạng thái cũ, vẻ mặt rét lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tôi đền cho cô cái mới

Biên tập: Rosa

Nghê Già đã thấy chán ngấy vì sự thay đổi thất thường của cậu, trong lòng cô nhen một ngọn lửa, không nói một lời, đi qua, ngồi xuống nhặt đi động lên.

Cô nhán hai lần, màn hình di động vẫn đen thui.

Không mở máy được.

Nghê Già ngồi tại chỗ một lát rồi mới đứng lên, trở tay ném di động vào người Trần Kính Sinh.

“Cho cậu đấy.”

Cô lạnh lùng nói xong, xoay người bước đi.

Trần Kính Sinh căn bản sẽ không để cô đi, lực tay của cậu rất lớn, giống như kìm sắt, thường khiến xương cốt của cô bị bóp đến phát đau.

Trước đây, cậu sẽ không giam cầm cô lâu lắm, cô cũng biết mình đánh không lại cậu, giấy dựa hai cái liền từ bỏ.

Nhưng lần này, cô thật sự tức giận.

Dù cô có giấy thế nào, Trần Kính Sinh cũng không buông tay, ngược lại càng nắm chặt hơn, giống như sợ cô thật sự thoát khỏi cậu vậy.

Rốt cuộc Nghê Già cũng bùng nổ, cô bỗng nhiên cúi đầu cắn vào cổ tay cậu.

Lần trước cậu có thể cắn cô, lần này cô chỉ biết mình cắn ác hơn cậu nhiều.

Cô dùng toàn bộ sức lực để cắn, cắn đến nỗi miệng cũng chua, cả người run rẩy, trong miệng tràn ngập vị rỉ sắt.

Trần Kính Sinh vẫn không nhúc nhích, cậu lạnh lùng nhìn, ngay cả lông mày cũng không nhăn một chút.

Cậu không sợ đau.

Cuộc sống của cậu từ trước tới nay đều trôi qua bằng cách bầu bạn với đau đớn.

Nghê Già tự biết vô dụng, nói lòng miệng.

Nhìn chỗ cổ tay bị cắn đến nổi máu thịt không rõ, cô nghĩ giữa mình và Trần Kính Sinh thật sự là càng ngày càng đậm máu.

Sự giận dữ không đến như mong đợi.

Cậu chỉ rừ mắt hỏi cô: “Còn đi nữa không?”

Nghê Già ngẩn ra.

“Cái gì?”

“Còn đi nữa không?” Cậu lặp lại, nhưng không buông cô ra mà giờ cánh tay còn lại lên: “Nếu không đủ thì đổi tay, cô cắn tiếp đi.”

Tiếp tục?

Nghê Già nhìn cậu như nhìn quái vật: “Cậu lên con cái gì?”

“Cô muốn đến đó?” Ánh mắt Trần Kính Sinh sâu hơn: “Đi tìm Cổ Nam Minh?”

Nghê Già lạnh lùng nhìn lại cậu: “Liên quan gì đến cậu?”

“Không được đi.”

“Dựa vào cái gì?”

“Không phải cô đến chăm sóc tôi sao?”

Nghê Già ngạc nhiên, vậy mà Trần Kính Sinh lại có thể nói ra mấy lời không biết xấu hổ như vậy.

Thật sự không phải phong cách của cậu.

“Tôi cảm thấy cậu không cần ai chăm sóc.” Nghê Già nói, ánh mắt đảo qua chiếc di động vừa mới bị ném hư: “Di động của tôi cũng có thể ném hư, cậu thật sự rất khỏe mạnh.”

Ánh mắt Trần Kính Sinh chỉ nhìn cô: “Tôi đền cho cô cái mới.”

“Tôi không cần cái mới.” Nghê Già nheo mắt, cố ý nói: “Tôi muốn cái của cậu.”

Không ngờ, Trần Kính Sinh thật sự lấy di động từ trong túi ra.

Toàn thân màu đen, là một hãng thịnh hành trong năm nay.

Quả là kẻ có tiền.

Nghê Già cười lạnh một tiếng, nhận lấy, xoay người vút ra cửa sổ mở lớn ở phòng bếp.

Thật sáng khoải.

23 tầng, dưới lầu là một hồ nước nhân tạo cực lớn, cô không tin là rơi xuống không hư.

Không phải là vút đi động sao? Có qua có lại.

Nhưng Nghê Già không ngờ, Trần Kính Sinh một chút phản ứng cũng không có.

Ánh mắt của cậu chưa từng rời khỏi khuôn mặt cô.

Dường như không mấy may đau lòng vì vừa mới bay mất 1000 vạn.

Cậu vẫn còn nắm chặt cô, vì dùng sức quá mức nên làn da bị kéo căng, vết thương trên cổ tay liên tục hở ra, vài giọt máu đã rơi trên mặt đất.

Nghê Già phục rồi.

Cô không nên cảm thấy hôm nay Trần Kính Sinh bình thường.

Cô nói: “Cậu thả tôi ra trước, phải xử lý vết thương.”

Trần Kính Sinh nói: “Cô xử lý cho tôi.”

Nghê Già: “Cậu không có tay sao?”

Trần Kính Sinh nhìn chăm chăm cô, nói: “Cô cần.”

Nghê Già bị cậu nhìn đến nổi da đầu run lên một trận, cô hít sâu một hơi, gật đầu giống như cam chịu.

“Hòm thuốc ở đâu?”

Lúc này, Trần Kính Sinh mới thả cô ra, bước đến phòng mình.

Lần nữa lấy lại được tự do, Nghê Già nhanh chóng lắc lắc cái tay đã ê ẩm, cô cảm thấy tay mình sắp bị bóp gãy.

Cô đi theo sau cậu vào phòng, không ngoài dự đoán, phòng Trần Kính Sinh không có bất kỳ vật sáng nào, cũng không có chút hơi thở nhà ở.

Ga giường, bao gối, sofa, cái bàn, thậm chí rèm cửa sổ cũng là một màu đen vừa dày vừa ngọt ngào.

Toàn bộ phòng vừa trống vừa lớn, vừa lạnh như băng vừa đơn điệu.

Hoàn cảnh như vậy, ai cũng có thể bị đè nén mà chết.

Trần Kính Sinh xách một cái hòm từ trong tủ đầu giường ra, sau đó ngồi bất động trên giường.

Nghê Già đi qua, nhìn thấy trên tủ đầu giường chất đầy lọ thuốc và hộp thuốc lá.

Cô nhìn lướt qua đồng hồ đeo tay nằm ngổn ngang trong chiếc gạt tàn màu bạc.

Mùi thuốc rất nồng.

Cô nhịn không được mà giúp cậu cầm ra ngoài xử lý sạch sẽ rồi đặt lên lại.

Ánh mắt Trần Kính Sinh vẫn luôn theo cô, không nói tiếng nào.

Cô nhắc hòm thuốc lên, cúi đầu nói với cậu: “Ra phòng khách đi.”

Trần Kính Sinh không nhúc nhích.

Nghê Già không ép cậu, cô biết cậu không nghe.

Cô không muốn ngồi lên giường cậu, vì thế đành ngồi xổm bên chân cậu, đặt hòm thuốc trên mặt đất, mở ra, hơi nghiêng người tìm đồ cần dùng.

Còn đã dùng hết nửa bình, tấm bông cũng mở ra, băng gạc, thuốc mỡ tất cả đều có.

Xem ra cậu thường xuyên dùng.

Đánh nhau rất nhiều?

Nghê Già mãi suy nghĩ, bảo cậu đưa tay ra, lúc ngẩng đầu lên lại bị roi vào ánh mắt sâu thẳm của cậu.

Trần Kính Sinh có một đôi mắt khiến người ta nhìn không thấu, giống như khi bạn nhìn chăm chú vào vực sâu, vực sâu cũng đang nhìn chăm chú vào bạn.

Nhìn lâu, sẽ khiến lòng người sợ hãi. Sợ roi vào rồi sẽ không thể bò ra.

Cô nhanh chóng cúi đầu.

Có chút suy nghĩ muốn trốn.

Nghê Già rút chút cồn lên tấm bông, kéo tay cậu qua, lau sạch vết máu xung quanh dấu răng trước, sau đó đổ cồn ra lần nữa, đổi tấm bông mới.

Động tác của cô rất nhẹ, luôn bỏ qua miệng vết thương, sợ đụng phải.

Chắc là rất đau.

Trần Kính Sinh đột nhiên bắt lấy cái tay đang cầm cồn của cô, kéo đến miệng vết thương của mình, bôi xuống.

Nghê Già kêu một tiếng: “Cậu làm gì thế!”

Trần Kính Sinh giương mắt: “Cô cọ cọ cái gì?”

“Tôi sợ cậu đau!”

“Sợ cái gì?” Trần Kính Sinh không biểu cảm, nói: “Cô đau lòng?”

“Chuyện này và chuyện tôi đau lòng có liên quan gì? Đó là tay của cậu!”

Nghê Già phát cáu, ném toàn bộ tấm bông lên người cậu, đứng lên, muốn chạy, nhưng vì ngồi quá lâu nên trước mắt cô quay cuồng một trận.

Thấy cô lao đảo, Trần Kính Sinh nghiêng người để cô ngã lên giường rồi trực tiếp xoay người đè lên.

Nghê Già chịu không nổi, dùng sức đẩy cậu: “Cậu có bệnh có hả?”

Trần Kính Sinh đè ép cô, đột nhiên cười lên.

“Có biết vừa rồi tư thế của cô giống gì không?”

Nghê Già biết trong miệng hắn không có gì hay ho, muốn che lỗ tai lại nhưng cậu nhanh tay lẹ mắt cạy cổ tay cô ra.

Cậu nhìn chăm chăm cô, bình tĩnh nói: “Giống như đang chọc ‘nó’ vậy.”

...

Nghê Già cảm thấy máu toàn thân đã vọt tới đỉnh đầu, cô không phải chưa từng nghe qua mấy lời thô tục của bọn đàn ông, tốt xấu gì cũng có một gương mặt hồ ly tinh, mấy năm qua cô đã sớm biết.

Nhưng, cô không thể tưởng tượng được Trần Kính Sinh có thể nói như vậy, trong mắt người ngoài, hắn là kẻ chó có lại gần, cao không với tới, không ít nữ sinh thích hắn, ngay cả một mỹ nhân như Phan Nhân hôn hắn, hắn cũng có thể thờ ơ, trong mắt lạnh tanh như không có thất tình lục dục.

Vậy bây giờ, cậu được xem là cái gì?

Nghê Già càng nghĩ càng sợ, cô tình nguyện để Trần Kính Sinh hận mình cả đời.

“Trần Kính Sinh.”

Nghê Già gọi hắn.

“Gi?”

Nghê Già giương mắt, ánh mắt đã trở nên châm chọc: “Tôi không có hứng ngủ với người nhỏ tuổi hơn mình.”

Quả nhiên, Trần Kính Sinh nghe xong, vẻ mặt lạnh lùng kia lại xuất hiện, cánh tay cậu chống xuống giường, rời khỏi người cô, nhìn cô từ trên cao xuống.

“Nghê Già, tôi còn chưa đến mức động dục với cô.”

Vậy thì tốt.

Nghê Già cũng đứng lên, cô không muốn ở lại đây dù chỉ một giây.

Lúc này, Trần Kính Sinh không cần cô nữa.

Nghê Già đi được hai bước, nhớ tới trên bếp còn nấu cháo, đành phải quay đầu nói: “Cậu nhớ tắt bếp.”

Trần Kính Sinh lạnh mặt, không lên tiếng.

Cô lại nghĩ tới một chuyện, nói: “Chuyện cậu bị người ta bỏ thuốc, chắc chắn không phải Cố Nam Minh, cậu ta không phải loại người như vậy.”

Trần Kính Sinh sắc mặt biến đen, đột nhiên tức giận.

“Mẹ nó, cô có cút hay không?”

Nghê Già bị cậu rống, cũng làm mặt lạnh, bỏ đi không quay đầu lại.

Shit!

Đời này cô sẽ không đến nhà cậu làm nô tài nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Mối quan hệ rắc rối

Biên tập: Rosa

Lúc Nghê Già xuống taxi, không ngờ lại gặp Cố Nam Minh đang đứng dưới tiểu khu chờ mình.

Cô ngạc nhiên: “Sao cậu lại đến đây?”

Cố Nam Minh đi tới, sắc mặt rất kém: “Cô sao vậy? Đột nhiên cúp máy, gọi lại cũng không được?”

Cô vừa đi vào tiểu khu vừa nói: “Đi động bị người ta ném hư rồi.”

“Ài?”

Cô không định giấu diếm: “Trần Kính Sinh.”

Cố Nam Minh vừa nghe tên này thì phát cáu, há mồm liền mắng: “Hắn bị ngu sao?”

Nghê Già gật đầu: “Đúng vậy.”

“F*ck!” Cố Nam Minh kéo cô lại, lông mày chau chặt: “Hắn lại tìm cô gây sự?”

“Không.” Nghê Già gỡ tay hắn ta ra, nói: “Chắc là muốn tìm cậu gây sự.”

“Tìm tôi?”

Nghê Già nhìn hấn ta: “Nghe nói cậu bỏ thuốc hấn.”

“Bỏ thuốc? Ông đây không làm chuyện ngu ngốc.” Cố Nam Minh cười lạnh: “Tổng Chương gọi điện hỏi tôi, ngày bọn họ đi uống rượu, quả thật là tôi đang ở quán bar kia, mẹ nó, vấn đề là tôi vốn không nhìn thấy bàn của bọn họ.”

“Vậy sao bọn họ lại nghi ngờ cậu?” Nghê Già đứng trước cửa, hỏi: “Cho rằng cậu đang trả thù?”

Trả thù chuyện lần trước Trần Kính Sinh bẻ gãy cánh tay của hấn ta.

“Bartender của bàn bọn họ là một người anh em của tôi, có lẽ tôi nên nói trước.” Mặt Cố Nam Minh đầy sốt ruột: “Dù sao tôi cũng nói với Tổng Chương rồi, tùy bọn họ tin hay không thôi.”

Nghê Già nhàn nhạt nhìn hấn ta một lát rồi nói: “Tôi tin cậu.”

Cố Nam Minh – người vẫn luôn hùng hùng hổ hổ, đột nhiên im lặng vì câu nói này.

Dù là ai thì bị ném loại chuyện oan ức này vào người cũng sẽ tức đến chết. Trần Kính Sinh lại là tên không dễ chọc, mọi người nghe gió thì chính là mưa, cũng không ai dám nghịch vậy rỗng, tìm tòi nghiên cứu cái gọi là sự thật.

Hấn ta vốn đang nghĩ thế nào giải thích cho Nghê Già, vì trong mắt cô, hấn ta là loại côn đồ đánh đánh giết giết, ăn thiệt thòi phải đòi lại, không từ thủ đoạn. Nhưng bây giờ, có vẻ hấn ta không cần nói nhiều lời vô nghĩa nữa.

Cố Nam Minh ho một tiếng, buồn bực nói: “Vậy còn được.”

Nghê Già vỗ vỗ vai hấn ta: “Tôi đi trước.”

Cố Nam Minh gọi cô lại, lấy di động của mình đưa cho cô: “Cô dùng của tôi trước đi, tôi vẫn còn một cái cũ.”

Nghê Già không nhận: “Vậy cậu đưa cái cũ cho tôi mượn.”

“Được rồi, cho cô cô cứ cầm đi, cũng không phải tặng cho cô.” Cố Nam Minh đưa di động cho cô: “Đợi mua cái mới rồi trả tôi.”

Nghê Già nhìn hấn ta, không từ chối nữa, cô vốn cũng không thích khách khí với người khác.

Cô thuận tay quẹt một cái: “Mặt kháu?”

Cố Nam Minh đột nhiên ngại ngùng nắm tay lại, không hé răng.

Nghê Già ngẩng đầu: “Sao vậy?”

Hấn ta cau mày như đang chấp nhận rủi ro: “Sinh nhật của cô.”

Nghê Già: “...”

Cô nhìn không ra vẻ mặt gì.

Trong phút chốc, trong lòng Cố Nam Minh bất ổn, hấn ta thích cô, cô dường như biết, lại như không biết.

Nhưng hấn ta không muốn cô biết.

Người như Nghê Già, tính cách không chơi lợi diêm dúa như bề ngoài, trông cô không đứng đắn nhưng kiêu ngạo từ trong xương.

Thời gian quen biết không dài nhưng hấn ta đã thấy rõ.

Hấn ta không khống chế được cô.

Nhưng cũng không muốn mất cô.

Nghê Già yên lặng chớp mắt, sau đó cong môi, khe hở miệng.

“666.”(*)

(*) một câu tiếng lóng, có nghĩa là tuyệt vời, tốt, dope. (theo baidu)

Cố Nam Minh: “...”

Nghê Già không đụng vào di động của Cổ Nam Minh, cô chuẩn bị bớt chút thời gian đi mua cái mới, nhưng lại đột nhiên nhớ tới, di động bị hư còn ở chỗ của Trần Kính Sinh.

Chỉ cần nhớ tới khuôn mặt lạnh như băng của cậu, cô liền đau đầu.

Nhưng cô không muốn đổi số di động, đầu năm nay cái gì cũng ràng buộc với di động, cô lười làm đi làm lại.

Nghĩ như vậy, di động bị hư phải lấy lại được, nói cách khác, cô còn phải gặp Trần Kính Sinh lần nữa.

Nhưng, nghĩ đến di động hoàn toàn hỏng hết của Trần Kính Sinh, chưa kể là dây số, tâm trạng Nghê Già cũng tốt lên một chút.

Trần Kính Sinh học lớp 11/9, chuyện này không khó hỏi thăm.

Nghê Già chuẩn bị đi tìm cậu một chuyến.

Giữa trưa tan học, lớp trưởng ôm một xấp giấy đăng ký vội vội vàng vàng xông vào phòng học, vỗ vào bàn giáo viên: “Khoan đi đã, khoan đi đã.”

“Làm cái gì vậy!”

Nhóm bạn học lăm bằm, có mấy người vốn đã đi tới cửa chỉ có thể quay lại vị trí.

Nghê Già ôm hai tay, lắng lắng nghe.

Lớp trưởng bày ra tờ giấy đăng ký lên bàn giáo viên, nói: “Đại hội thể dục thể thao ở trường tháng sau sẽ tiến hành, đây là lần đại hội thể dục thể thao cuối cùng của khối 12 chúng ta, mọi người hãy nhiệt tình đăng ký đi.”

Có bạn học kinh ngạc, nói: “Đại hội thể dục thể thao? Không phải khối 12 không được phép tham gia sao?”

“Tớ vừa mới nhận được thông báo, nói là để chúng ta tham gia lần cuối cùng, giữ lại hồi ức đẹp đẽ. Vốn là lúc đại hội thể dục thể thao ở trường sẽ rất âm ỉ, mỗi ngày đều bật radio, giáo viên lo lắng sẽ ảnh hưởng đến việc học của chúng ta, chỉ bằng tham gia.” Lớp trưởng nói xong, tràn đầy nhiệt huyết mà quát: “Các bạn học, hãy nhiệt tình đăng ký nào!”

Trong lớp ngay lập tức nổ tung nôi, đại hội thể dục thể thao, theo một nghĩa nào đó, chính là một ngày nghỉ.

Đây là một phúc lợi trời ban cho các học sinh khối 12 – những người đang phải ngâm mình trong biển đề thi khổ không thể tả.

Lớp Nghê Già là lớp chuyên lý, tất cả nam sinh đều tranh nhau đăng ký hạng mục, trong nhóm nữ sinh, trừ bỏ hai đội bóng rổ tích cực một chút thì mỗi người phải ôm đồm đến bốn hạng mục, những người khác đều không hện mà cùng làm đà điều.

Gom góp lại, tám trăm mét nữ còn thiếu một người, ba ngàn mét không có ai.

Tất cả đều là hạng mục chạy đường dài, chạy ra đường chân trời xấu xí cũng được đi, còn phải kiểm tra sức chịu đựng.

Không ai muốn để mình chịu tội.

Lớp trưởng ở trên bục lắc lắc tờ giấy đăng kí trong tay: “Không ai đăng ký hai hạng mục này sao?”

Một giây trước, lớp học còn tiếng người ồn ào náo động, chỉ chốc lát sau đã yên tĩnh lại.

Lớp trưởng tiếp tục cổ vũ: “Ba ngàn mét không có người đăng ký sẽ xem như mất quyền thi đấu, hãy tham gia đi, nếu tổng hợp điểm số cuối cùng mà lọt vào top ba người đầu tiên sẽ có tiền thưởng!”

Tám trăm mét không tệ, ba ngàn mét vốn không nhiều người chạy, chỉ cần kiên trì, dành được một thứ hạng cũng không thành vấn đề.

Nhưng ngoài người có chuyên môn, rất ít người sẵn sàng chủ động tham gia.

Người bên cạnh Nghê Già im lặng hồi lâu, đột nhiên giơ tay lên, cẩn thận nói: “Tớ đăng ký ba ngàn mét.”

Sấm sét trên mặt đất.

“F*ck!”

“Sở Lê? Người như cái giá mắc quần áo mà chạy ba ngàn mét sao?”

Nghê Già cũng nhác mi, nhìn cô ấy một cái.

Sở Lê bình thường nhìn điệu dáng yếu ớt, không ngờ còn có sự can đảm này.

“Cậu điên hả?” Triệu Như đi thẳng đến chỗ cô ấy: “Mệt chết đây!”

Sở Lê cười nhẹ, lộ ra cái má lúm hạt gạo nhỏ xíu.

“Tớ muốn thử xem, từ nhỏ đến lớn tớ chưa từng tham gia, đây là cơ hội cuối cùng.”

Triệu Như lắc lắc cánh tay của cô ấy: “Lên đại học có rất nhiều cơ hội! Lần này có thể khoe khoang được cái gì?”

“Không giống như vậy.” Sở Lê đã làm ra quyết định, đứng dậy đi tới bục giảng, cầm lấy một tờ giấy đăng ký.

Lớp trưởng nhất thời vui vẻ ra mặt: “Nhìn xem Sở Lê người ta này các bạn nữ! Còn ai muốn đăng ký nữa không?”

Có người báo ba ngàn mét, lớp học lại khôi phục thành trạng thái riu ra riu rít.

Trong khi mọi người bày miệng tám lời, thời gian từng giây từng phút trôi qua, có vẻ là nếu đăng ký hạng mục không xong sẽ không tan học.

Nghê Già có chút phiền.

Cô ngồi dựa vào ghế, mở miệng: “Tôi.”

Lần này không phải là một tiếng sấm, mà là pháo nổ đi đùng.

Rõ ràng là Lớp trưởng không ngờ cô sẽ tham gia loại hoạt động tập thể này, trong phút chốc có hơi ngớ ra: “Cậu... cậu muốn đăng ký hạng mục gì?”

Nghê Già lấy một cây bút lông từ trong hộp bút ra, đứng dậy đi về trước: “Cái nào còn chưa đầy?”

Lớp trưởng còn lơ mơ, cúi đầu nhìn danh sách trong tay: “Tám trăm mét còn thiếu một người... Ba ngàn mét ít nhất hai người tham gia...”

Nghê Già ngắt lời cậu ta: “Vậy hai cái này.”

Lớp trưởng há to miệng, vẻ mặt không thể tin.

Bạn học phía dưới cũng cùng một vẻ mặt.

Hai hạng mục chạy đường dài gộp chung một chỗ...

Cô điên sao?

Nghê Già thấy mặt cậu ta đại ra, dứt khoát tự mình ra tay, cô rút hai tờ giấy đăng ký trong tay cậu ta ra, điền thông tin xong, không nói gì, xoay người ra khỏi lớp.

Dường như trên người những kẻ còn đồ không học vấn không nghề nghiệp đều có một đặc điểm giống nhau.

Học tập kém, thể dục tốt.

Nghê Già cũng không ngoại lệ, tuy cô không phải là học sinh chuyên thể thao, nhưng cô có rất nhiều người bạn chuyên thể thao. Khi còn học cấp hai, cô thường xuyên trốn học tìm bọn họ chơi, thỉnh thoảng cũng chạy bộ với các giáo viên thể dục.

Nghê Già thích vận động, thích cách cơ thể tiết mồ hôi, tự tại như gió, cái gì cũng có thể ném ra sau đầu.

Cô từng học đến mặt xám mày tro, là mặt trái của mọi phương thức giáo dục, nhưng chỉ cần đến đại hội thể dục thể thao, chủ nhiệm lớp cầm lấy những tờ giấy khen lớn nhỏ mà cô giành được thì hận không thể ôm cô hôn hai cái.

Hai hạng mục chạy đường dài gộp chung với nhau, chỉ có một ngày điều chỉnh và nghỉ ngơi, cô chưa từng thử.

Nhưng, tố chất cơ thể của cô rất tốt, chỉ cần kiên trì thì không thành vấn đề.

Nghê Già vừa suy nghĩ miên man vừa đến cửa lớp 11/9, cách giữa trưa tan học đã qua gần 20 phút, trong lớp đã sớm không còn một bóng người.

Shit.

Nghê Già tức giận trợn mắt.

Cô xoay người, lại không nghĩ gặp một đám nam sinh từ toilet nam đi ra.

Cầm đầu là Trần Kính Sinh và Tống Chương.

Trải qua mấy trận phong ba không mấy vui vẻ, nhóm người này đã có ấn tượng về Nghê Già.

Ban đầu, bọn họ cho rằng Trần Kính Sinh khó tránh khỏi rơi vào khuôn sáo cũ, bị vẽ bề ngoài của cô gái này mê hoặc, sau khi chuyện video lộ ra, bọn họ lại cho rằng Trần Kính Sinh ghét cô.

Sau đó, mối quan hệ giữa hai người ngày càng trở nên rắc rối.

Nghê nói, ngày hôm qua Tống Chương đưa Nghê Già đến nhà Trần Kính Sinh, kết quả, sức khỏe của Trần Kính Sinh còn chưa bình phục hoàn toàn, thế mà hôm nay lại đến trường.

Không liên quan gì đến cô sao?

Không tin.

Nhưng giận dữ cũng không phải cách để hận.

Yêu sao?

Vậy cũng quá kỳ lạ rồi.

Nghê Già bước tới, Trần Kính Sinh mặt không biểu cảm nhìn cô.

Cô khẽ hít một hơi, mở lời: “Tôi tìm cậu có việc.”

Ánh mắt Trần Kính Sinh lạnh lùng, không lên tiếng nhưng cũng không bỏ đi.

Nghê Già duỗi tay về phía cậu: “Trả đi động hư lại cho tôi.”

Cậu nói: “Ném rồi.”

“...”

Nghê Già ngẩn ra.

Phải nhĩ.

Cậu hoàn toàn có thể ném chiếc di động bị hư của cô đi.

Sao cô có thể cho rằng cậu sẽ tốt bụng giúp cô giữ?

Nghê Già cảm thấy không cần nói thêm gì nữa, xoay người bước đi, ánh mắt không dừng trên người cậu thêm một giây.

Sắc mặt Trần Kính Sinh càng ngày càng khó coi.

Tống Chương cảm thấy, Trần Kính Sinh có thể làm lạnh tốt hơn máy điều hòa.

Cậu ta thở dài trong lòng, nhanh chóng tiến lên phía trước, giữ chặt ống tay áo đồng phục của Nghê Già: “Đi cái gì chứ, cùng ăn cơm đi.”

Quả nhiên, phản ứng của Nghê Già không cho cậu ta chút mặt mũi nào, cô quét mắt: “Cậu là ai?”

Có người không nhìn được, trực tiếp cười ra tiếng.

Tống Chương cảm thấy đau đầu.

Cậu ta quay đầu, nháy mắt với Trần Kính Sinh, nói đôi câu đi!

Trần Kính Sinh không đếm xỉa gì tới cậu ta, hai tay đút trong túi, không nhìn bất kỳ ai, đi lướt qua bọn họ.

Giống như đang cười nhạo cô và Tống Chương.

Nghê Già nhìn theo cái ót của cậu, không biết đường gân nào bị nối sai, đột nhiên ý muốn chiến đấu được khơi dậy.

Cô ung dung nói: “Vậy cùng nhau ăn cơm đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Cô đang bảo vệ hấn sao?

Biên tập: Rosa

Căn tin của trường học lại một lần nữa nổ tung, kể từ sau vụ lần trước.

Trần Kính Sinh thế mà lại cùng một nữ sinh đến đây ăn trưa.

Không ai biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ cảm thấy nữ sinh kia thật sự là một mỹ nhân, mái tóc đen dài được buộc cao, mặt trái xoan, đáng đẹp, da trắng, chân dài, chẳng qua là trong mắt có chứa một cổ quyền rũ; khi biết được lại càng giật mình, đó không phải là Nghê Già – người gần đây dây dưa không rõ với Trần Kính Sinh sao?

Nghê Già không may may dao động vì những ánh mắt kia, cô đi theo bọn họ xếp hàng, đến lúc lấy com ở cửa sổ, cô rất hào sảng gọi ba món mặn.

Tổng Chương ở bên cạnh nhìn đến choáng váng, nhìn không được mà nói: “Cô là heo sao?”

Nghê Già cười rặng rờ, đứng tại chỗ xoay một vòng: “Cậu thấy con heo nào gầy như vậy chưa?”

Vừa dứt lời, Trần Kính Sinh – người đang đứng ở trước gọi món nhìn cô một cái.

Nụ cười rặng rờ và xinh đẹp của cô vừa vặn đối diện với ánh mắt lạnh lùng của cậu.

Lửa và băng va chạm, rốt cuộc là bị tắt trước hay bị hòa tan trước?

Trần Kính Sinh hiếm khi không châm chọc cô mà chỉ im lặng giúp cô bùng đĩa thức ăn qua bàn.

Cậu bung hai tay hai đĩa, vết cắn trên cổ tay lộ ra, da cậu trắng nên rất dễ nhìn thấy vết sẹo đã kết vảy.

Nghê Già phản ứng lại, nói: “Để tôi tự lấy.”

Trần Kính Sinh làm như không nghe thấy, đi thẳng tới bàn ăn.

Tổng Chương vỗ vai Nghê Già, vẻ mặt bí hiểm, nói: “Trâu bò.”

Nghê Già mím môi, không quan tâm ẩn ý trong lời của cậu ta, nhắc chân đuổi kịp bóng lưng cao gầy kia.

Bọn họ tổng cộng có tám người, Trần Kính Sinh, Tổng Chương, còn có một nam sinh ngồi một bàn, bốn người khác ngồi một bàn.

Mọi người đều ý thức chừa ra chỗ bên cạnh Trần Kính Sinh.

Nghê Già chân dài, sai bước ngồi xuống cạnh Trần Kính Sinh, cậu đang cúi đầu ăn com, miệng há to như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

Không khí có chút quỷ dị.

Ngày thường đám người này rất ồn ào, nhưng hôm nay tất cả đều không ai nói chuyện, bởi lẽ bọn họ cũng không biết nói gì, tuy giữa Nghê Già và Trần Kính Sinh xảy ra nhiều chuyện như vậy nhưng không có cái nào được coi là chuyện tốt.

Vào giờ phút này, Tổng Chương bắt đầu bội phục Nghê Già, cô vẫn ăn uống như thường, giống như không có việc gì, không vì tình huống xấu hổ trước mặt mà lung lay.

Rất ít nữ sinh có thể chịu đựng nổi đau, nhận nổi đau và quen với nổi đau.

Nghê Già ăn được hai miếng, đột nhiên lên tiếng: “Tổng Chương.”

“Hả?” Bị điểm danh, hấn ta sững sốt một chút.

Nghê Già hỏi: “Điều tra xong chuyện cậu nên điều tra chưa?”

Cô vừa hỏi ra, mấy người khác đều ngừng động tác.

Chọn lúc này hỏi trước mặt Trần Kính Sinh, rõ ràng là muốn bày chuyện này ra chỗ sáng.

Có lẽ cô ăn com với bọn họ là có mục đích.

Tổng Chương nhìn qua Trần Kính Sinh trước, thấy hắn không phản ứng, mới mở miệng: “Trần Kính Sinh không truy cứu chuyện này nữa, nhưng không có lần sau.”

Nghê Già chột nhú mày, nhìn thẳng người bên cạnh: “Không truy cứu?”

Không phải cậu là một ví dụ điển hình của kẻ có thù tất báo ư?

Trần Kính Sinh không nhìn cô, dừng đĩa, lạnh lùng nói: “Cô hiến dâng một đêm ân cần cho tôi không phải vì chuyện này sao?”

Nghê Già: “Vì chuyện gì?”

Lúc này Trần Kính Sinh này mới quay đầu nhìn cô, ý tứ mỉa mai trong mắt rất đậm.

Nghê Già bị cậu nhìn mà trong lòng dâng lên lửa giận, cô ném đĩa lên bàn, cười lạnh: “Trần Kính Sinh, cậu nghĩ tôi ở nhà cậu dọn dẹp, nấu com là để cậu không truy cứu chuyện này?”

Trần Kính Sinh hỏi: “Nếu không thì sao?”

Nghê Già hít sâu một hơi, nói: “Cậu nên hiểu rõ hai việc, thứ nhất, tôi tội gì phải ân cần với cậu, là Tổng Chương xin tôi cứu cái người có bệnh không trị như cậu, thứ hai, chuyện này không liên quan đến Cố Nam Minh, cậu có truy cứu cũng không liên quan đến cậu ta, cậu ta không hèn hạ như cậu nghĩ.”

Cô nói hết một hơi, cả bàn im ắng.

Lần đầu tiên có nữ sinh lá gan lớn như vậy, trực tiếp nổi giận với Trần Kính Sinh.

Trong lòng mọi người đều hơi ngạc nhiên.

Sau thời gian im lặng dài như nửa thế kỷ, Trần Kính Sinh mới hỏi.

Nhưng vấn đề là ông nói gà bà nói vịt.

“Cô đang bảo vệ hắn sao?”

Nghê Già trả lời ngay mà không nghĩ ngợi gì.

“Phải.”

Bởi vì hắn ta đối xử tốt với cô.

Cô sẽ không bạc đãi hắn ta.

Trần Kính Sinh tiếp tục hỏi: “Thích hắn?”

Nghê Già cảm thấy câu hỏi này của cậu quả thực buồn cười: “Liên quan gì đến cậu?”

Cô cười lên: “Trần Kính Sinh, cậu có biết là mình rất mâu thuẫn không? Luôn miệng nói hận tôi, bây giờ lại quan tâm đến mấy thứ này, sao vậy, cậu thích tôi hả?”

...

Tổng Chương cho rằng giây tiếp theo Trần Kính Sinh sẽ nổi trận lôi đình, nhưng một phút trôi qua, hắn không có.

Cậu ním chặt môi, bàn tay đặt trên bàn đã nắm lại thành nắm, các khớp ngón tay lộ ra màu trắng, giống như xương cốt sắp đâm rách da. Lần đầu tiên Tổng Chương thấy Trần Kính Sinh nhẫn nhịn thành như vậy.

Cậu sẽ không kiềm chế cảm xúc, nhất là sự nóng nảy và giận dữ, trước đây, sau khi mạnh mẽ trút giận xong, cậu mới khôi phục lý trí bình thường. Nhưng hôm nay, cậu không làm gì.

Tổng Chương nhìn không được: “Cô đừng kích thích hắn nữa được không?”

Rốt cuộc là ai kích thích ai?

Nghê Già không muốn ở đây thêm nữa, cô đẩy đĩa thức ăn ra, đứng dậy rồi rời khỏi.

Lần này, Trần Kính Sinh không cản cô.

Dù cô đã đi lâu nhưng hắn vẫn bất động.

Cậu lại trở về cái người vừa im lặng vừa u ám kia.

Chiều hôm đó, sau khi tan học, Tống Chương chặn Nghe Già ở cửa lớp.

Nghê Già khoác cặp trên vai, mí mắt cũng lười nâng, tùy ý để những ánh mắt đánh giá và tò mò của bạn học đi chuyển trên người.

Rõ ràng là bởi vì chuyện ăn com lúc trưa mà Tống Chương không muốn cho cô đẹp mặt, vẻ mặt hắn nhạt nhẽo, lười biếng dựa vào khung cửa, trong tay cầm một phong bì.

“Thẻ sim của cô.”

Cậu ta đưa phong bì cho cô, không nói gì nhiều nhưng cũng không đi ngay.

Nghê Già nhận lấy và mở ra, bên trong là một mảnh nhỏ, đúng là thẻ sim trong chiếc di động bị hỏng của cô.

Cô trả lại phong bì rồi nó bỏ vào cặp, sau đó mới ngẩng đầu: “Cậu còn có việc?”

Tống Chương nhìn cô, miệng há ra, muốn nói lại thôi.

Nghê Già không muốn nhìn đáng vẻ ồm ồm của người khác, cười nhẹ: “Cậu đang diễn sao?”

“...”

Cô gái này thật sự là một con nhím.

Tống Chương cau mày, nói: “Nghê Già, A Sinh thật sự sống không dễ dàng.”

A Sinh?

Bây giờ, cách xưng hô như vậy rất hiếm.

Nghê Già nói: “Không ai sống dễ dàng cả.”

“Nếu hắn thật sự muốn động vào Cố Nam Minh, hoàn toàn có thể không để cô biết, còn có thể khiến hắn ta biến mất, nhưng hiện giờ hắn không làm như vậy là vì cái gì, cô không rõ sao?”

“Dừng.” Nghe Già nheo mắt: “Cho nên cậu vốn không tra rõ chuyện gì đã xảy ra sao?”

Tống Chương đột nhiên nổi giận: “Cmm, cô còn chưa từ bỏ ý định? Bartender kia đã thừa nhận Cố Nam Minh là người xúi giục hắn, tôi đó hai người họ đã thông đồng tốt với nhau, cô đang tự đánh lên mặt mình đấy?”

Trong phút chốc, vẻ mặt Nghe Già trở nên lạnh lùng: “Thừa nhận? Có chắc không phải các người ép không? Tống Chương, các người chỉ muốn đạt được kết quả các người muốn, đó không phải là sự thật.”

Cô từng nói, Cố Nam Minh người phải không xấu.

Một người xấu sẽ không dè dặt che giấu trái tim chân thành dưới vẻ ngoài lưu manh.

“Cô chính là chết cũng không thừa nhận là Cố Nam Minh làm?”

“Tôi tin cậu ta.”

Cô tin, hắn ta luôn đứng chờ cô ở cổng trường, sợ cô đang ở trên lớp nên không dám gọi điện; tin hắn ta không liên lạc được với cô, có thể chạy đến dưới lầu của tiểu khu chờ cô; cô càng tin cái người đã che chắn cho cô ở trong KTV, vì không muốn cô gây rắc rối cho hắn ta, tin cái người bị đánh đến nổi cánh tay bị sai vị trí phải vào bệnh viện còn muốn gọi cho cô báo bình an.

Hắn ta đưa di động cho cô mượn, vì cô mà đổi mặt khẩu, còn ngốc nghếch nói thích cô.

Tống Chương cười lạnh: “Tôi không tin hắn.”

“Được.” Nghe Già nhìn Tống Chương, gằn từng chữ.

“Tôi sẽ bắt được kẻ hèn hạ kia.”

Di động mới của Nghê Già được chuyển đến nhà sau một ngày, cô bỏ sim cũ vào, tải phần mềm xuống, khôi phục số liệu.

Biến mất hai ngày hai đêm, trừ mấy tin nhắn wechat của Cổ Nam Minh thì không có ai tìm cô.

Dương Nhã Lam đang bận kinh doanh cửa hàng, còn Chu Di Sơn thì về Mỹ tiếp tục làm việc. Vì quá bận nên cách mấy ngày họ mới gọi cho cô.

Nghê Già gọi cho Cổ Nam Minh bằng số Wechat.

Hắn ta đã đổi một chiếc di động khác, đầu bên kia rất ồn ào, không biết lại đang ở nơi xa hoa nhục dục nào rồi.

Nghê Già mở màn một cách rất thẳng thừng: “Tên người anh em làm bartender của cậu là gì?”

Dường như người bên kia đã biết chuyện gì xảy ra nhưng vẫn cứng rắn, nói: “Cô cứ lo học hành cho thật tốt đi, những cái khác cứ mặc kệ.”

“Cổ Nam Minh.” Nghê Già gọi hắn ta.

“Hả?” Nghe thấy tiếng nói hơi trầm thấp của cô, giọng của Cổ Nam Minh vô thức mềm đi.

Nghê Già nói: “Tôi nói rồi tôi tin cậu.”

Bên kia im lặng chớp mắt: “Tôi biết.”

“Tôi muốn tất cả mọi người tin cậu.”

“Cô đừng khiến mình bị liên lụy được không? Chuyện này với cô không...”

“Tôi hỏi lại lần nữa, người kia tên gì?”

“...”

Thật lâu sau, Cổ Nam Minh bại trận trước.

“Cậu ta đang ở cạnh tôi, tiệm ‘số 6’, cô cứ đến đây trước đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tiểu Tử Cường

Biên tập: Rosa

Nếu có người nói đời này chưa từng gặp thăng trầm, chưa từng đau đớn mãnh liệt, cũng chưa từng bị thương tổn thì chắc là hạnh phúc vẫn còn có giá trị.

Sau cơn đại nạn, Nghê Già chỉ muốn sống qua ngày, cô bị biến cố vấp vào đáy của sự trầm cảm, cô không nghĩ mình có can đảm để đối mặt với khó khăn.

Cô không muốn bị giày vò nữa, không có tinh lực, càng không có dũng khí, không có trụ cột tinh thần, không có sức mạnh, cái gì cũng không.

Bất kỳ đã kích, chửi rủa, nhục nhã nào, cô cũng có thể tự mình tiêu hóa, chỉ cần không đảo loạn cuộc sống của cô, được ngày nào hay ngày nấy là mong ước xa xỉ nhất của cô.

Tức giận dậm chân có ích gì? Thế giới này luôn là người mạnh nói chuyện, những kẻ bất tài, dựa vào sự phẫn nộ mà gào thét cuộc đời bất công và kinh khủng sẽ chỉ là trò cười trong miệng mọi người mà thôi.

Trong thế giới hiện tại, có rất nhiều người đứng xem và nói chuyện mà không bị tổn thương.

Vì sao bạn phải nén giận?

Vì sao bạn không đấu tranh?

Vì sao bạn không kiên cường?

Vì sao bạn lại yếu đuối như vậy?

...

Đâu ai sinh ra mà muốn mình thua kém người khác.

Khi bạn ngã từ chỗ cao xuống, thậm chí khi sinh tồn đều trở thành vấn đề, ăn no bụng rồi hăng nói đến tôn nghiêm.

Khó mà chấp nhận?

Nhưng đây là trần gian, không phải thế giới tâm linh giả tưởng.

Bạn có thể bàn tán, đồng đặc giọng cao lá cò “Thà chết chứ không chịu khuất phục”, vì cuộc sống của bạn thoải mái như đang ngâm chân, không có sự đồng thuận hoàn toàn, rất khó làm mọi người cảm động lấy.

Nhưng hiện thực có thể khiến bạn uống nước rửa chân vào bụng.

Những người kia bắt đầu im lặng và chọn cách chịu đựng, không phải vết thương đã lành mà là sống trong vết thương đó.

Sẽ không đau khổ mãi như thế.

Vì đã quen với nỗi đau.

Nghê Già vẫn còn trôi dạt vì buồn vui của cô đã chết lặng trong một thời gian dài.

Cô đã bị gạt bỏ khỏi đám đông quá lâu, như một cô hồn đã quỹ phiêu bạc trên đời, nhận được thiện ý đã mất từ lâu, dù chỉ là một chút, đều có thể khiến cô đặc biệt quý trọng.

Cho nên, cho dù là châu chấu đá xe, cô cũng muốn bảo vệ.

...

Nghê Già đến tiệm số 6 rồi đi thẳng lên tầng hai, đứng trước căn phòng mà Cố Nam Minh đã nói.

Cô hít sâu hai lần và đẩy cánh cửa kia ra.

Ánh đèn mờ tối, mùi khói gay mũi.

Trong ghế lô chỉ có Cố Nam Minh và một người khác, tay hắn ta phủ lên đầu gối, âm u ngồi trong sofa, nhìn rất trẻ, cùng lắm chỉ hơn hai mươi, tóc ngắn, ngũ quan rất thô, trên người còn mặc đồng phục của quán bar.

Chắc hắn ta là tên phục vụ kia.

Nghê Già đến gần, chú ý tới mấy vết thương trên mũi và khóe miệng của hắn ta.

Là vết thương mới.

Hắn ta vừa trải qua chuyện gì nhìn là hiểu ngay.

Cố Nam Minh ở bên cạnh buồn bực mà hút thuốc.

Nghê Già đi qua, ngồi xuống chiếc sofa đối diện hắn ta, từ từ vòng hai tay lại, hỏi: “Anh tên gì?”

Người đàn ông kia nâng mắt lên, liếc cô một cái: “Trương Bằng.”

“Trương Bằng.” Nghê Già lặp lại tên hắn ta, giọng điệu bình thản, nghe không ra cảm xúc gì.

“Bán đứng bạn bè rất vui sao?”

“Cô thì biết cái gì?” Hai ngày nay Trương Bằng không ngừng bị người ta hỏi, tính tình cũng đến giới hạn, trong mắt đầy sự không kiên nhẫn: “Trần Kính Sinh cũng đã tìm tới cửa, dù không phải tôi làm tôi cũng phải nhận, ai muốn cmm đắctộihắn?”

“Vậy muốn đắctộibạnbè sao?”

“VẬY CÔ NÓI XEM, TÔI PHẢI LÀM GÌ? AI CŨNG BIẾT THỜI GIAN NÀY CỔ NAM MINH CÓ THÙ VỚI TRẦN KÍNH SINH, NGÀY TRẦN KÍNH SINH GẶP CHUYỆN KHÔNG MAY HẮN VỪA VẬN CÓ MẶT Ở ĐÓ, TÔI LẠI VỪA VẬN LÀ NGƯỜI PHỤC VỤ CHO BẠN HẮN, TÔI CÓ THỂ LÀM GÌ ĐƯỢC?”

Trương Bằng tức giận đến cực độ, ra sức vò mái tóc ngắn, nói: “Hai ngày nay chuyện huấn luyện người mới vốn đã cmn phiền rồi, phải chỉnh đốn lại những chuyện rắc rối làm người ta ảm ức này.”

Cổ Nam Minh ngồi bên cạnh ném tàn thuốc đi, khó chịu lên tiếng: “Được rồi, đừng cả ngày oán trời trách đất, màY CÓ THỂ NGÂM MỆ CÁI MIỆNG CỦA MÀY LẠI ĐƯỢC RỒI.”

Nghê Già giương mắt, nhận ra được điều gì đó: “Người mới?”

Trương Bằng trừng Cổ Nam Minh một cái rồi mới nói: “Quán bar mới tuyển vài người, tôi còn phải dẫn bọn họ học này học kia, tôi đều mệt đến học mấU, ai lại nhàn rỗi bỏ thuốc vào rượu của hắN?”

Nói đến đây, Trương Bằng cũng đã nhận ra, hắN ta đột nhiên sùng sốt, sau đó nhìn chằm chằm Nghe Già.

Nghê Già bình tĩnh hỏi: “Sao?”

“Không chỉ có mình tôi chạm qua số rượu kia.” Trương Bằng cố gắng nhớ lại: “Giữa chừng mắc vệ sinh, tôi có nhờ một người mới trông coi giúp một lát!”

Nghê Già từ từ nắm chặt tay: “Ai?”

“Hình như là họ Tiểu? Mới đến bữa chủ nhật, đáng người rất đơ con, lỗ tai còn không được tốt lắm.” Trương Bằng cau mày miêu tả.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ lỗ chân lông trên người Nghe Già đều mở ra.

Đến khi tỉnh táo lại mới phát hiện, không biết cả người đã đổ mồ hôi lạnh từ lúc nào, thậm chí mặt sau của áo đã dính vào lưng, lạnh buốt.

Qua miêu tả của Trương Bằng, một bóng người mờ hồ dần hiện lên trong đầu cô, hắN càng ngày càng rõ ràng, rõ ràng đến mức trong phút chốc toàn bộ đồng vớ vẩn này đã có lời giải thích.

Cô chậm rãi nói ra tên một người.

“Tiểu Từ Cường?”

Buổi tối về nhà, Nghe Già giống như hạ huyết áp mà nằm liệt trên sofa, tóc dài rũ xuống, cuộn tròn trên mặt đất.

Cô nhắm mắt lại, hồi tưởng một vài việc vụn vặt.

Bắt đầu từ lúc cô vẫn là một Nghe Già tiếng tăm lừng lẫy, với cô, thiện ác không có ranh giới, tôn sùng bạo lực, dùng bạo lực để giải quyết vấn đề.

Đó là khởi đầu của mọi chuyện.

Cô nhớ lại cảnh vừa rồi trong quán bar, cô nhìn thấy Tiểu Từ Cường.

Cả người hắN ngấm ngấm bị thương, ngồi hút thuốc ở trong góc, ngọn đèn khiến hình ảnh hắN tan rã, cái bóng dưới chân hắN, vụn vẹo mà u ám.

Nghê Già đứng cách đó ba mét, cô nhìn một cái liền hiểu ra.

Đây là một sự trả thù, mỗi người đều là hung thủ, nhưng nhưng người này, đều đã từng là nạn nhân.

Qua hơn ba năm, không có kỳ hạn.

Càng ngày càng nhiều người đi vào, quá nhiều ân oán vướng mắc cùng một chỗ, cuộc sống giống như bị một sợi dây thường trói buộc, càng trói càng chặt, làm người ta ngạt thở.

Bao nhiêu người phải trả giá cho sự hoang đường của tuổi trẻ, Tiểu Từ Cường, Tiểu Khải Minh, Trần Kính Sinh, kẻ cả chính cô, đều đang thừa nhận.

Cái tai bị phế đi của Tiểu Từ Cường, là nỗi đau để lại cho y suốt một đời.

Khó có thể phai mờ, cũng đủ tra tấn cả đời.

Nghê Già nghĩ, đây mới chỉ là bắt đầu.

Đầu đau đến nỗi muốn nứt ra, di động vang lên, là nhạc chuông hệ thống của chiếc di động mới mua, vô cùng ồn ào.

Nghê Già nhìn thoáng qua ID, điều chỉnh lại hơi thở, giọng điệu như bình thường: “Chu Di Sơn.”

“Ừ.” Giọng nói bên kia trầm thấp dễ nghe, lộ ra sự trầm ổn chỉ có ở đàn ông: “Chưa ngủ à?”

Hiện tại trong nước là 11 giờ, bên kia mới tám giờ sáng.

Người này vẫn luôn kỷ luật đến đáng sợ, bây giờ chắc là vừa mới chạy bộ xong.

Nghê Già dụi mắt: “Chuẩn bị ngủ.”

“Gần đây thế nào?”

“Không tồi.”

“Học tập theo kịp chưa?”

Nghê Già dè dặt nói: “Cũng tạm.”

“Có kết bạn không?”

“Không.”

“Nghê Già, em lại qua loa cho xong chuyện.”

Nghê Già không lên tiếng.

Chu Di Sơn luôn thần kì như vậy.

“Đừng khiến không khí im ắng, tôi đồng ý để em về thành phố A, chính là muốn em tìm lại cảm giác làm học sinh.”

Nghê Già bật cười, nói: “Tôi từng là học sinh có vấn đề.”

“Vây tiếp tục làm học sinh có vấn đề đi, không ai muốn em thay đổi.” Chu Di Sơn tiếp lời: “Là em luôn tự ép mình.”

“Chu Di Sơn.” Nghê Già nằm ngửa ra, nhìn trần nhà, thần nhiên hỏi: “Anh muốn nhìn thấy tôi trở nên hư hỏng sao?”

“Tôi chỉ muốn thấy em trở nên vui vẻ.”

“...”

Nghê Già không ngờ một Chu Di Sơn thành thực và bình tĩnh đột nhiên thốt ra mấy lời như vậy.

Thấy cô không đáp, Chu Di Sơn không nhanh không chậm dời đi đề tài: “Cửa hàng mới của dì Dương sao rồi?”

Nghê Già nói: “Tuần trước khai trương, tôi còn chưa kịp về xem.”

Giọng của Chu Di Sơn cao lên: “Chưa kịp?”

“Tuần này đi.” Nghê Già nhanh chóng ngắt lời, sợ anh ta hỏi nhiều, cô lại giải thích một trận.

Mấy chuyện lộn xộn này, chính cô cũng không dám nói thẳng.

Cũng may Chu Di Sơn không định truy hỏi đến cùng, chỉ dặn dò hai câu rồi cúp máy.

Nghê Già gọi điện cho Dương Nhã Lam, nói cuối tuần sẽ về, khẩu khí thoải mái, Dương Nhã Lam cũng không nghe được sự mệt mỏi khó mà che giấu trong giọng nói của cô.

Cúp máy, đặt vé, thu dọn mọi thứ ổn thỏa, Nghê Già ném di động sang sofa bên cạnh.

Căn phòng lại khôi phục sự yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Trần Kính Sinh thích cậu

Biên tập: Rosa

Buổi huấn luyện cho Đại hội thể dục thể thao đã bắt đầu, rất nhiều người thừa dịp giữa giờ và tan học đến sân thể dục để tập luyện, nhiều lớp cũng bỏ trống tiết thể dục, trong phút chốc, khắp nơi trong trường tràn ngập sức sống, không khí vừa hồi hộp vừa kích thích.

Tan học, Sở Lê kêu Nghê Già cùng chạy bộ. Hôm nay, cô ấy đặc biệt mang giày chạy bộ, còn thay một bộ đồ thể thao.

Nghê Già nghĩ đã lâu rồi không luyện, gật đầu, khoá cặp lại rồi đến sân thể dục với cô ấy.

Tiết tự học tối của khối 12 kết thúc trễ hơn khối khác nửa tiếng, lúc này, trên sân thể dục không có quá nhiều người, huấn luyện, chạy chậm, còn chuẩn bị trò chơi cho đại hội thể dục thể thao.

Trên sân bóng rổ có một nhóm người đang chơi bóng rổ, giữa không trung vọng lại tiếng ma sát của đế giày và sàn cao su.

Nghê Già xoa mái tóc dài ra, sau đó một tay vuốt, một tay giữ, buộc thành tóc đuôi ngựa.

Trán cô đầy đặn, khuôn mặt chi to bằng bàn tay, ngũ quan vừa tinh tế vừa xinh đẹp. Có lọn tóc rối nhẹ nhàng quấn trên cổ cô, làn da trắng nõn và sạch sẽ.

Sở Lê ở bên cạnh hâm mộ nói: “Cậu trắng thật đấy.”

Cô cười nhạt, cởi áo khoác đồng phục ra, bỏ cạnh bụi quan sát, bên trong mặc một chiếc áo cổ tròn ngắn tay màu trắng, ôm sát người, phác họa vòng eo mảnh khảnh, chiếc quần trắng ôm trọn đôi chân vừa thẳng vừa thon, ống quần xoắn lên, lộ ra khung xương của mắt cá chân.

Trời dần tối, cô đứng đón lấy ánh chiều tà, nắng ấm khiến cô trông cực kì mềm mại.

Nghê Già vỗ vai Sở Lê: “Vận động làm nóng người trước.”

Sở Lê thu mắt, khẽ gật đầu.

Trước tiên, hai người tập đuổi các chi trên, tiếp đó là ép chân, xoay cổ tay cổ chân, sau khi làm xong một loạt động tác, Nghê Già đứng song song với Sở Lê trên vạch xuất phát.

Ba, hai, một.

Nghê Già lao đi như gió.

Sở Lê đã bị Nghê Già bỏ xa nửa vòng, cô ấy chỉ kịp nhìn thấy mái tóc đen đang bay, bay điên cuồng trong gió của cô.

Cô chạy rất nhanh về phía mặt trời.

Nóng rực như vậy.

Sở Lê đang chạy, bỗng nhiên cảm giác hốc mắt hơi chua xót.

Cô ấy từ từ dừng lại, đứng trên một nửa đường băng, nhìn chằm chằm bóng dáng không chịu giảm tốc độ kia.

Nghê Già chạy hết vòng thứ nhất với tốc độ đều đặn, bắt đầu vòng thứ hai.

Vung tay, bước chân, hít sâu, mồ hôi đầm đìa.

Khoảng thời gian làm bạn cùng bàn với cô, Sở Lê vẫn luôn cho rằng Nghê Già là người lạnh lùng.

Đối với cái gì cũng thờ ơ, thái độ xa cách, không hăng hái tham gia những hoạt động trong lớp, thành tích cũng không khá hơn.

Hóa ra người như vậy, cũng sẽ có lúc phát tiết cảm xúc ra ngoài. Cô ấy có thể cảm nhận được sức mạnh tươi mới mà cô phát ra, phấn chấn và tích cực hơn bao giờ hết.

Cô ấy không biết Nghê Già đã trải qua những chuyện gì, nhưng ánh mắt của bạn cùng lứa, không nên dễ dàng lộ ra sự sợ sệt và tuyệt vọng đối với thế giới này như vậy.

Cô ấy hi vọng cô có thể luôn chạy nhanh như thế này.

Đứng rồi, đi theo ánh sáng.

Lúc Nghe Già chạy đến vòng thứ 4, đột nhiên nửa đường có thêm một người, chặn tay cô và mạnh mẽ kéo cô dừng lại.

Cả người Nghe Già vẫn còn duy trì quán tính nghiêng về trước, trực tiếp ngã nhào tới, may mà cậu dùng lực kéo cô lại.

Nghê Già thờ hồn hèn, sợi tóc dính trên trán, cô ngẩng đầu lên nhìn cậu, một giọt mồ hôi thuận thế chảy vào trong mắt.

Mắt xốt đến mức không mở ra được, vừa định đưa tay lên dụi thì đã bị cậu bắt lấy cổ tay.

Trần Kính Sinh lấy một bao giấy từ trong túi ra, trực tiếp ném cho cô, chờ cô lau xong mới lạnh lùng nói: “Có ai chạy bộ như cô sao?”

Nghê Già chỉ cảm thấy cổ họng khát khô, vừa đau vừa nghẹn, cô vò khăn giấy thành một cục rồi hỏi: “Vậy phải luyện như thế nào?”

Trần Kính Sinh nhìn gò má đỏ bừng của cô: “Vừa phải.”

Bốn vòng vốn không phải vấn đề lớn gì với học sinh thể thao, nhưng với học sinh phổ thông, đã là cực hạn.

Sở Lê chỉ tập một mức 800 mà đã mệt đến mức ngồi trên bục quan sát không muốn đứng lên.

Tuy Nghe Già có thể lực tốt, nhưng cô ấy chỉ cần nghỉ một lát là đã có thể đuổi kịp.

Hơi thở dần trở nên bình thường, cô hơi giương cằm lên: “Sao cậu lại ở đây?”

Trần Kính Sinh: “Chơi bóng.”

Thì ra nhóm người đang chơi bóng rổ ở kia là đám 11.

Nghê Già nhìn qua, ngay lập tức đụng phải mấy ánh mắt tìm tòi.

Chỉ có Tống Chương không quay đầu, thấy ánh mắt của mọi người đều dời đi, cậu ta ra sức đập quả bóng xuống đất.

“Còn muốn chơi nữa hay không?”

Đây là đang ra oai với ai chứ.

Nghê Già thu mắt, đẩy Trần Kính Sinh một cái: “Cậu về đi.”

Cậu không nhúc nhích.

Nghê Già khó hiểu mà ngẩng đầu.

Cậu cúi đầu nhìn cô, trầm giọng hỏi: “Cô đăng kí hạng mục gì?”

Nghê Già nói: “Tám trăm.”

Cậu không đáp.

Nghê Già nói thêm: “Và ba ngàn.”

Về mặt Trần Kính Sinh rõ ràng trở nên châm chọc, cười khẩy một tiếng: “Không muốn sống nữa?”

Nghê Già nhếch môi: “Mạng của tôi đâu có dễ lấy!”

Trần Kính Sinh không muốn tranh cãi chuyện vô nghĩa như vậy với cô, thấy cô chạy xong 4 vòng mà mặt không đỏ, thở không gấp thì xoay người đi thẳng.

Cậu trở về sân bóng bên kia, cái gì cũng không nói, trước cho Tống Chương một quyền, giống như đang cảnh cáo.

Chỉ cần nơi nào có cậu, Nghe Già đã muốn bỏ đi ngay, bây giờ cô đã biết Trần Kính Sinh là loại người nào, nơi hành tẩu, giờ phát nổ.

Cậu không có khi nào bình thường.

Nghê Già trở lại bên cạnh Sở Lê, vắt áo khoác lên tay, một tay xách cặp: “Đi thôi.”

Sở Lê từ xa đã thấy cô ở cùng Trần Kính Sinh, cô ấy vừa đứng lên vừa hỏi: “Hai người các cậu... là tình huống gì vậy?”

“Tình huống gì cũng không có.”

Nghê Già sợ nhất người khác liên tưởng cô và Trần Kính Sinh chung với nhau, đó chắc là chuyện ma, dọa người.

Sở Lê cắn môi, không hỏi lại.

Nghê Già nói: “Đi ăn một chút gì đi.”

Sở Lê gật đầu.

Hai người một trước một sau ra khỏi công trường, lúc đang tản bộ trên đường thì đi vào một quán mì gần đó.

Lúc này người rất nhiều, mặt tiền nho nhỏ ngồi đầy khách, hương thơm nức mũi, cái quạt trên đầu xoay phàn phật.

Mì được bung lên, Nghê Già cầm bình dấm, đổ thật nhiều vào bát, chờ nước súp biến thành dấm, cô mới động đũa.

Sở Lê ngạc nhiên đến ngây ra: “Cậu không chua hả?”

Nghê Già lắc đầu.

Khẩu vị của cô nặng, chua cay đều là hạng nhất.

Sở Lê thấy cô ăn mà đầu cũng không nâng, cũng có chút thèm.

“Tôi muốn ném thừ.”

Nghê Già liền đẩy cái bát đến trước mặt cô ấy.

Sở Lê dùng đũa gấp một vài sợi mì ra, vừa bỏ vào miệng, vị chua nồng đậm quét qua khoang miệng, chua đến mức hai má co rụt lại.

Cô ấy không dám nhai, nuốt thẳng xuống, mày nhăn lại.

Nghê Già không lương tâm cười hai tiếng.

Sở Lê uống một hớp nước, nói: “Cậu rất lợi hại.”

Nghê Già cười càng vui vẻ.

Cô bé này, không biết nên nói là ngốc hay là ngây thơ nữa.

Tính cách hơi yếu đuối, nhưng suy nghĩ rất tinh táo, là một người vừa lý tính vừa hồn nhiên.

...

Một bát mì rất nhanh bị Nghê Già giải quyết hết.

Cô theo thường lệ hút một điếu sau khi ăn xong, bữa cơm này cô ăn rất thoải mái, không cần nghỉ quá nhiều, từ khi ở cạnh Sở Lê, cô vô thức cảm thấy thoải mái.

Tiếng người vẫn ồn ào náo động, trong quán ăn ấm ỉ, cô nghe được một giọng nói vừa nhỏ vừa mềm.

“Trần Kính Sinh thích cậu.”

Nghê Già ngừng hút thuốc, giương mắt nhìn qua.

Sở Lê đang cúi đầu ăn cơm, tóc mái che kín mặt, thấy không rõ biểu tình.

Giống như câu vừa rồi không phải cô ấy nói vậy.

Nghê Già không biết suy nghĩ vớ vẩn này của cô ấy từ đâu đến, nhưng cô không thể không thừa nhận trái tim mình đang nhảy dựng lên.

Không phải xấu hổ, mà là sợ hãi.

Cô từng lẫn lộn trong tình cảm mấy năm, tâm tư của đàn ông đối với cô là gì, cô nhận ra rất nhanh.

Cô và Trần Kính Sinh, không biết khi nào khẩu vị liền thay đổi, hai người họ không cần trải qua quy trình bình thường giữa nam và nữ, quen biết, hiểu rõ đôi phương, cọ xát ra tia lửa, ăn nhịp với nhau.

Bọn họ đều thuộc loại long trời lở đất, nghiệt duyên xuất hiện quá sớm, còn trở thành hai kẻ xa lạ trong một thời gian dài, thế nên khi gặp lại, có vài thứ

đã bén rễ.

Không liên quan đến tình yêu, nhưng hơn cả hận.

Như máu muỗi trên bức tường trắng vào mùa hè năm ấy, xóa không sạch, in dấu vĩnh viễn.

Bạn có thể bỏ qua, nhưng nó vẫn luôn tồn tại.

Lời của Sở Lê cũng có logic riêng của cô ấy.

Điềm ấy Nghe Già đã phát hiện từ hồi khai giảng.

Cho nên cô không vội vã phản bác mà là hỏi: “Vì sao?”

Sở Lê ngẩng đầu, lộ ra gương mặt trắng nõn và đôi mắt to trắng đen rõ ràng.

“Ngoài cuộc tình táo trong cuộc u mê nha.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tự mình chuộc tội

Biên tập: Rosa

Ý Sở Lê là, cô trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường?

Nhưng cô thật sự không muốn nhìn ra bất kỳ điều gì giữa cô và Trần Kính Sinh.

Nghê Già thở ra một ngụm khói rồi nói: “Chắc cậu nghĩ nhiều rồi.”

Sở Lê không nói nữa, nhún vai, tiếp tục cúi đầu ăn mỳ.

Cơm nước xong, Nghe Già móc tiền ra trước, Sở Lê đứng lên nói: “Lần sau để tôi mời nhé.”

“Ừ.” Nghe Già ngậm điếu thuốc, bước ra khỏi quán.

Hoàng hôn buông xuống, gió đêm len lỏi qua từng con phố, thổi qua hai hàng đèn bên đường.

Nghê Già và Sở Lê chưa đi được mấy bước thì gặp phải một đám nam sinh nói nói cười cười đang đi tới, trong đó có một người tay còn đập bóng rổ.

Nghê Già nghĩ mình phải đi mua xô số, mức độ trúng thưởng của lần này không khó để khiến cuộc đời của cô lên mây.

Có thể là vừa chơi bóng xong, trời nóng, Trần Kính Sinh vắt áo khoác lên vai, trên người mặc một chiếc áo ngắn tay màu trắng, trên cổ đeo một sợi dây màu đen, giấu thứ gì đó trong cổ áo.

Cậu vừa vận động xong, sắc mặt không lạnh lùng như ngày thường, tóc đen bị mồ hôi tẩm ướt, vài sợi vênh lên, vài sợi dính trên trán.

Có giá trị nhan sắc chống đỡ, gò má cậu hơi đỏ, tóc rối bù, vừa cầm dục vừa gọi cảm.

Nghê Già nửa ngày không nhúc nhích, mặc cho tàn thuốc rơi xuống người mình.

F*ck.

Lúc này cô mới hoàn hồn, nhảy ra sau một bước.

Đối diện truyền đến một tràng cười, được gió thổi tới.

Cô nhất thời có chút khó chịu, nói: “Cười mm chứ cười.”

Tổng Chương vắt vẻo mới có cơ hội để cười nhạo cô: “Cô không thấy bộ dáng si mê của mình vừa nãy à?”

Nghê Già rất muốn đá vào bụng người này một cú.

Cô với Trần Kính Sinh bất tự sai hướng thì thôi đi, Tống Chương cũng muốn gây khó dễ cho cô?

Nhìn vẻ mặt giận dữ của cô, Sở Lê kéo tay áo của cô, nhỏ giọng nói: “Đừng nóng giận, đi thôi.”

Nghê Già thấy cô bé này khá sợ bọn họ, hít sâu một hơi, đè ép lửa giận trong bụng xuống: “Đi thôi.”

Cô kéo Sở Lê, dưới ánh nhìn chăm chú của một đám người, nghiêm mặt đi về trước.

Nhìn không chớp mắt.

Về mặt ngưng trọng.

Lúc đi ngang qua Trần Kính Sinh, cô nghe thấy cậu thân nhiên hỏi: “Cô định lên pháp trường sao?”

“...”

Tai Nghe Già đỏ lên, giả vờ không nghe thấy.

Cuối tuần, Nghe Già dậy thật sớm, sau khi rửa mặt, cô thoa một ít gel dưỡng ẩm, tóc cũng không buộc, để mặt mộc, kéo thấp vành nón che khuất nửa gương mặt, lưng đeo ba lô, cả người thoải mái mà ra ngoài.

Một đường lắc lư, ngời xe buýt gần hai tiếng, cuối cùng cũng tới thành phố B.

Mặt trời đã lên cao, ánh nắng rực rỡ tỏa chiếu.

Thành phố này vẫn vậy, bên đường chẳng chặt nhà cửa, khu vực sầm uất tắc tắc vàng, khu phố cũ kỹ còn lộ ra sự suy tàn.

Tuy đi không bao lâu, nhưng khi trở lại đây đã có loại cảm giác bưng bít như cách một thế hệ.

Có lẽ trước khi rời đi, cô vẫn là một Nghe Già lặng lẽ, ngày trôi qua bình thường, mọi việc đều có thể kiểm soát, Dương Nhã Lam cũng ở bên cạnh, cô còn có suy nghĩ dùng con dao trên hình xăm “Hướng cái chết mà sống”, nhắc nhở mình sống thật tốt.

Sau khi đi học, lòng bàn chân như đập phải phong hỏa luân [1], ngày trôi qua chưa từng yên ổn, cô bị đánh nát hết lần này đến lần khác, không biết lúc nào mới hết.

[1] bánh xe của Na Tra

Nghê Già nhìn cảnh vật trước mắt, lần đầu tiên có chút ngỡ ngàng. Cô không biết quay về thành phố A đi học, rốt cuộc có phải một lựa chọn chính xác hay không.

Trong lúc suy nghĩ, chuông di động vang lên.

“Always in a rush

Never stay on the phone long enough

Why am I so self important...” [2]

[2] lời bài hát ‘Mami Beats’ của N&N

Nghê Già cảm thấy, tiếng chuông mình tự cài, lúc này còn rất hợp với tình hình.

Cô nhìn màn hình, bắt máy.

“Quay đầu.” Bên kia nói.

Nghê Già nắm di động quay đầu, nhìn thấy xe của Chu Di Sơn đang đỗ sau lưng cô.

Anh ta hạ cửa sổ xuống, lộ ra một gương mặt lâu ngày không gặp, khóe miệng gợi lên nụ cười nhạt.

Nghê Già xoay người, đi về phía anh ta.

Bên trong xe đầy khí lạnh, thổi đi hơi nóng trên người cô ngay lập tức, Nghe Già nổi da gà.

Cô quay đầu, Chu Di Sơn đang nhìn cô.

Lần trước gặp nhau rất vội vàng, nếu vậy, hai người bọn họ quả thật có khoảng thời gian không nói chuyện trực tiếp.

Nghê Già không thể nói rõ trong lòng đang có cảm xúc gì, nhưng ngay lúc này, cô đột nhiên có một loại cảm giác thờ ơ được.

Quá mệt.

Những ngày đi học áp lực đến nỗi có thể nổi điên, cô cảm thấy mình rất hỗn loạn, cả ngày đều như đang đánh trận, cô cần phải trang bị vũ khí hạng nặng để đối mặt với người ta.

Nhưng ở trước mặt Chu Di Sơn, cô chỉ là chính cô.

Ánh mắt Chu Di Sơn vẫn luôn lợi hại, anh ta quét nhìn từ trên xuống dưới, nói: “Hối hận rồi?”

Anh ta không chỉ rõ hối hận cái gì, nhưng Nghê Già hiểu.

Cô dựa lưng vào ghế, khép lại hai mắt: “Hoi hoi.”

Anh ta cong môi, nói: “Trước đây em sẽ không dễ dàng phụ nhận quyết định của mình.”

Nghê Già miễn cưỡng giật giật khóe miệng: “Trước đây tôi là đứa ngốc.”

Lúc này Chu Di Sơn thật sự cười ra tiếng.

Nghê Già điều chỉnh lại tư thế ngồi, hỏi: “Sao anh trở lại?”

Chu Di Sơn khởi động xe: “Về nhìn thử.”

Có cái gì đáng nhìn?

Nghê Già giật giật miệng, không hé răng, ung dung ngồi trong ghế: “Tôi ngủ một lát, đến nơi gọi tôi.”

“Ừ.”

Tiệm bánh của Dương Nhã Lam tên “so sweet”, còn mang phong cách tây.

Khi Nghê Già đi vào, trước quầy chỉ có một cô gái nhỏ, ngọt ngào nói một tiếng “Chào quý khách.”

Trong tiệm người rất nhiều, mở một bài hát tiếng Anh nhẹ nhàng, trong không khí tràn ngập mùi bơ ngọt ngào.

“Mẹ.” Nghê Già hô.

Cô gái đứng trước quầy ngạc nhiên.

Chu Di Sơn đỗ xe xong đi vào, vai rộng chân dài, thân hình cao ngất, tấm poster di động này ngay lập tức thu hút sự chú ý của hầu hết phụ nữ trong tiệm.

Nhưng khi anh ta nhìn thẳng vào cô gái chỉ mặc áo thun và quần jean đơn giản nhưng không che giấu được dáng người xinh đẹp đang đứng trước quầy lễ tân kia, mọi người đều thu hết ánh mắt sáng rực lại.

Vẻ đẹp không ở da mà ở xương, dáng người xinh đẹp của cô đã ném người khác tám con phố.

Nghê Già nhìn người đang đi về phía mình, cũng cảm thấy hình ảnh vô cùng đẹp mắt, cô nghiêng dựa vào quầy, huyết sáo với anh ta.

Chu Di Sơn nhíu mày nhìn qua, đáy mắt có ý cảnh cáo nhàn nhạt.

Lúc này cô mới dừng lại, đứng thẳng lên.

“Di Dương đâu?”

Cô liếc mắt ra sau: “Chắc đang bận.”

Chu Di Sơn gật đầu, nhìn mấy miếng bánh mì đủ kiểu đủ loại trong chiếc tủ thủy tinh bên cạnh: “Muốn ăn cái gì?”

Nghê Già không thích đồ ngọt lắm, cô tùy tiện chỉ vài cái, Chu Di Sơn bưng khay gấp ra cho cô.

Lúc anh ta mang khay đến quầy tính tiền, Nghê Già đã ngăn lại: “Anh làm gì?”

Chu Di Sơn ấn đi động tìm mã thanh toán: “Mua cho em.”

“Anh là tiền nhiều không có chỗ tiêu à?”

“Ừ.”

“F*ck.” Nghê Già đẩy tay anh ta ra: “Tôi tự mua.”

Lúc xô xô đẩy đẩy, bức rèm ở phía sau bị nhấc lên, Dương Nhã Lam đi ra, vừa thấy hai người trước quầy, sững sốt, lập tức dương khuôn mặt tươi cười lên: “Sao về mà không nói trước một tiếng?”

Nghê Già ngẩng đầu: “Con nói rồi mà.”

“Không hỏi con.” Dương Nhã Lam liếc cô một cái, đi ra quầy thu ngân, cười với Chu Di Sơn: “Sao lại quay về, bên kia không bận sao?”

Nghê Già trợn trừng mắt.

Chu Di Sơn nhin cười, nói: “Trở về bàn chuyện công việc, lần này có thể ở lâu một chút.”

Nghê Già hỏi: “ Bao lâu?”

“Một tuần.”

Nghê Già mặt không biểu cảm nói: “Oa, lâu quá.”

“Nghê Già.” Dương Nhã Lam nhú mày và đánh cô một cái: “Sao lại giống như trẻ con vậy.”

“...”

Cô dứt khoát ngậm miệng lại, bụng khay bánh mì mới chọn tìm chỗ ngồi.

Chu Di Sơn nói với Dương Nhã Lam vài câu, trong tiệm lại có khách mới tới, trước mắt nhân viên không đủ, Dương Nhã Lam chỉ phải dặn dò Nghê Già vài câu rồi vội vã chui ra sau.

Tuy bận bịu, nhưng nhìn Dương Nhã Lam rất hưởng thụ việc làm bà chủ.

Trong lòng Nghê Già chậm rãi dâng lên một loại cảm giác thỏa mãn.

Mọi sự thắng ý, rất tốt.

Lúc Chu Di Sơn đi tới, liền thấy cô đang cắn một miếng bơ trong miệng, đôi chân nhỏ lắc lư không ngừng, xem ra tâm trạng tốt lắm.

Anh ta hỏi: “Vui?”

“Ừm.”

Đây là tia sáng đáng quý trong cuộc sống tối tăm rối loạn gần đây của cô.

Chu Di Sơn ngồi xuống đối diện: “Nói chuyện của em đi.”

Nghê Già ậm ờ trả lời: “Cứ như vậy.”

Chu Di Sơn bất thành linh hỏi: “Đổi đi động?”

Miếng bánh mì trong miệng cô nuốt nửa là không nuốt xuống được.

“Cái kia hư rồi.”

Không biết vì sao, cô không muốn nói cho Chu Di Sơn những chuyện đã xảy ra ở trường.

Mấy năm nay cô đã trở nên khác hẳn, phản ứng đầu tiên khi gặp chuyện chính là trốn, Chu Di Sơn thực sự giống như một ngọn núi, vững vàng để cô dựa vào, chắn gió che mưa cho cô.

Nhưng nếu bây giờ cô thừa nhận, đây đều là cái giá mà cô phải trả cho sai lầm của mình, cô không có lý do gì bắt Chu Di Sơn dọn dẹp mớ hỗn độn giúp mình.

Cô nên tự mình chuộc tội.

Nghê Già bị ý nghĩ này của mình làm kinh ngạc một giây.

Đúng vậy, cô có lỗi với Trần Kính Sinh.

Sự thừa nhận này, đến nay cô mới ý thức được.

...

Ở thành phố B một đêm, hôm sau còn phải chạy về thành phố A, nhưng lần này không phải một mình cô về, Chu Di Sơn lái xe chở cô.

Hôm sau đi học, Chu Di Sơn đứng giờ đứng ở dưới lầu, còn thân thiết mang theo bữa sáng.

Nghê Già cho 100 điểm khen ngợi với hành động này của anh ta.

Cô là kiểu người dễ được ngủ nhiều một phút mà có thể không ăn sáng, thường xuyên để bụng rỗng đi học.

Lúc này đang là giờ cao điểm sớm, trên đường khá kẹt, khi tới học cổng trường, chỉ còn 5 phút là vào tiết 1.

Nghê Già vội vàng nói tiếng tạm biệt rồi nhảy xuống xe, người đi quá gấp, di động rơi trên chỗ ngồi.

Chu Di Sơn nhặt lên, mở cửa xuống xe, đưa di động cho cô.

Nghê Già nói cảm ơn.

Lúc Chu Di Sơn quay lại, như có linh cảm mà nhìn tới một hướng khác.

Đó là một cậu nam sinh, mặc đồng phục, người bên cạnh thấy cậu đột nhiên dừng lại, kêu cậu mấy tiếng nhưng không ai đáp.

Chu Di Sơn thân nhiên liếc cậu một cái, tiểu tử này vậy mà có chút bản lĩnh, bị anh ta phát hiện, ánh mắt cũng không trốn.

Nhưng anh ta không rảnh đối mặt với học sinh cấp 3, cũng không muốn biết địch ý của cậu từ đâu đến.

Chu Di Sơn còn chưa động, nam sinh kia đã hờ hững thu mắt, cũng không cố chấp với quy tắc ngây thơ “Ai dòi mắt trước người đó thua”. Cậu bước vào trường học, hoàn toàn phớt lờ người bạn đang hô to gọi nhỏ ở bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Trút giận

Biên tập: Rosa

Tâm trạng của Trần Kính Sinh hôm nay không tốt.

Đây là chuyện mà toàn bộ lớp 11/9 đã phát hiện từ tiết học đầu giờ.

Vì cậu đá cửa bước vào, cánh cửa kia bị đập mạnh, đụng vào tường, bật ra bật vô.

Thùng rác ở sau cũng bay ra rất xa, rác rưởi rơi vãi đầy đất.

Tiếng bang bang lập đi lập lại khiến trái tim của mọi người hoảng sợ.

Hôm nay ai chọc Trần Kính Sinh, kết cục có lẽ sẽ giống cánh cửa kia.

Có người tò mò hỏi Tống Chương: “Anh Sinh sao vậy? Mới sáng đã dọa người rồi.”

Tống Chương nhún vai: “Không biết.”

Sáng nay hai người đi chung rất tốt, ai biết cậu đột nhiên thấy được cái gì, lúc đó liền đen mặt, cũng không nói quá một câu.

Tống Chương định đến hỏi thử, người còn chưa động, chợt nghe một tiếng rống từ phía cửa: “Mẹ thằng nào đập ngã thùng rác?”

Mọi người cùng dò mắt qua, trông thấy Tiểu Khải Minh đang cầm cây lau nhà trong tay, vẻ mặt phẫn nộ, trừng mắt nhìn đồng rác vương vãi khắp sàn.

Hôm nay là ngày cậu ta trực nhật.

Tổng Chương nhất thời có chút đau đầu, thằng ngốc này, trở về cũng có thể khiến Trần Kính Sinh tức giận.

“Tao hỏi lại lần nữa, mẹ thằng nào đập đồ thùng rác? Ra đây dọn sạch cho tao!”

Từ lần chuyện video bị lộ cộng thêm trận đòn sau đó, Tiểu Khải Minh – kẻ trộm gà bất thành còn mắt nhắm gao đã phải liên tục chịu đựng mọi loại ánh mắt và cười nhạo, đoán chừng là ghen đến hỏng rồi, hôm nay có vẻ cực kỳ phẫn nộ.

Cậu ta rống xong, trong lớp im lặng, ngoài hành lang, đám học sinh đi ngang qua thỉnh thoảng còn nhìn vào trong.

Trái lại không ai sợ cậu ta, đập đồ thùng rác là Trần Kính Sinh, không ai dám báo cáo chuyện này.

Trong lúc trầm mặc, Trần Kính Sinh đứng dậy đi tới cửa.

Cậu không nói gì, xách cái đồ hốt rác và cái chổi từ sau cánh cửa ra, quét hết rác vào, sau đó đổ lại vào thùng rác.

Cậu dọn dẹp hiện trường sạch sẽ, đặt mọi thứ vào vị trí, sau đó đứng thẳng, nhìn Tiểu Khải Minh.

“Là tao làm.”

Tiểu Khải Minh trên mặt biến hóa thất thường, cuối cùng ghen thành một màu xanh mét.

Cậu ta cắn chặt môi, cơ bắp trên mặt đều nhanh chóng lộ ra.

Lúc mọi người ở đây cho rằng hôm nay Tiểu Khải Minh cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà bùng nổ thì cậu ta đột nhiên cười lên.

“Không sao, dọn sạch là được.”

Nói xong, kéo cây lau nhà ra, khom người và bắt đầu lau.

Nước trên miếng lau nhà bắn tung tóe lên ống quần Trần Kính Sinh, Tiểu Khải Minh làm như không phát hiện, cố ý lau sát bên chân cậu.

Trần Kính Sinh đứng tại chỗ một lát.

Sau đó xoay người, đá bay cây lau nhà trong tay cậu ta.

Cây lau nhà bị đá bay, Tiểu Khải Minh cũng giả vờ không được nữa, câu “Tao f*ck. Mày...”, còn chưa nói hết đã bị Trần Kính Sinh cho một đấm.

Tiểu Khải Minh che cái mũi lùi lại mấy bước, ý chí chiến đấu nổi lên, cậu ta nâng tay đấm tới mặt Trần Kính Sinh, móng tay xẹt qua khóe mắt cậu, một vết máu lập tức xuất hiện.

Trần Kính Sinh không trốn, bắt được cánh tay cậu ta duỗi tới, trực tiếp vặn ngược lại, Tiểu Khải Minh bị bắt xoay người nhưng cũng không quên ngáng chân cậu.

Hôm nay Tiểu Khải Minh quyết tâm muốn phản kháng, giương nanh múa vuốt, đầu pháp gì cũng có, bị đá văng ra lại sắp tới, liều chết không buông tha Trần Kính Sinh.

Không biết là lần thứ bao nhiêu Tiểu Khải Minh cứ như muốn chết nhào tới, Trần Kính Sinh hoàn toàn không còn nhẫn nại, cậu giơ chân lên, đập thật mạnh vào bụng cậu ta.

Tiểu Khải Minh mất đi trọng tâm, liên tục lùi về sau, dãy bàn ở sau bị cậu ta va vào, đổ nhào.

Trần Kính Sinh không dừng tay, sai bước tới, kéo đầu cậu ta lên rồi đập xuống sàn, một cái tàn nhẫn hơn.

Trong lớp có nữ sinh bắt đầu hét chói tai.

“A Sinh! Trần Kính Sinh!”

Tổng Chương vừa gọi tên cậu vừa chạy vội qua, người nọ căn bản không nghe thấy, hai mắt đỏ ngầu, cả người lộ rõ hơi thở tàn bạo khiến người ta sợ hãi.

Trần Kính Sinh của bây giờ đã mất đi “Nhân tính”, cậu là một con thú dữ bị chọc giận, không có lý trí, không có suy nghĩ, chỉ biết rít gào và trút giận.

Tổng Chương biết, bệnh cũ của cậu lại tái phát.

Trần Kính Sinh bình thường nhìn như lạnh lùng, thật ra cậu luôn ở trong trạng thái bức bối và bất an. Một khi bị kích thích sẽ như vậy, nổi giận, kịch liệt, cực đoan đến đáng sợ.

Nhưng, dù tính tình có nóng nảy ra sao thì khi lên lớp cậu vẫn luôn cố gắng kiềm chế, cậu không muốn phá vỡ sự hài hòa trong lớp, cũng rất ghét bị người khác vây xem.

Rốt cuộc hôm nay bị làm sao vậy?

Tổng Chương lại gọi Trần Kính Sinh thử vài tiếng, một chút đáp lại đều không có, cậu ta tiến lên can ngăn, bị cậu gạt nhẹ, tẩn cho một cú.

Tổng Chương bị đau che mặt, nghĩ rằng rốt cuộc cậu ta không phải Nghe Già, không phải người gọi tên cậu liền khiến cậu ngừng lại.

Tiểu Khải Minh đã bị đánh cho bất tỉnh, Tổng Chương kêu thêm vài nam sinh ở sau, cùng xông lên vây lấy Trần Kính Sinh.

Hai người ôm lấy hai tay, người ôm lấy thắt lưng, tất cả đều dùng lực thật mạnh, cuối cùng cũng kéo Trần Kính Sinh đang cúi kinh ra khỏi người Tiểu Khải Minh.

...

Tiết đầu giờ không có giáo viên, Sở Lê vẫn luôn nằm sấp trên bàn, học được một nửa, cô ấy đột nhiên ôm bụng, cong người lại.

Nghê Già hỏi: “Sao vậy?”

Tất cả ngũ quan của Sở Lê đều nhàn thành một đồng, nét mặt đau đớn nặn ra ba chữ: “Đau bụng kinh.”

“Thường xuyên bị đau?” Nghe Già cầm lấy bình giữ nhiệt của cô ấy, rót cho cô ấy chút nước.

Sở Lê nhận lấy, trong bụng đột nhiên co rút một trận, tay cô ấy run lên, toàn bộ cốc nước sôi đổ khắp đùi Nghe Già.

Mặt cô ấy trắng bệch: “Thật xin lỗi...”

“Không sao.” Nghe Già cảm thấy đùi hơi đau, nhưng không quan hết nhiều như vậy: “Cậu đã xin nghỉ chưa?”

“Chưa...” Sở Lê cong người, không dám nói nữa, cô ấy vừa nói bụng liền đau.

Triệu Như ngồi ở sau phát hiện sự bất thường của cô ấy, khom lưng chạy tới, ngồi xổm bên cạnh Sở Lê: “Cậu sao thế? Đau bụng kinh?”

Sở Lê khẽ gật đầu.

Triệu Như hiển nhiên đã sớm biết rõ tình huống của cô ấy, hỏi: “Có mang thuốc theo không?”

Sở Lê lấy hộp thuốc từ trong cặp ra, bất đắc dĩ nói: “Hết rồi.”

“F*ck.”

Nghê Già hỏi: “Thuốc gì vậy?”

Sở Lê nói: “Thuốc giảm đau.”

“Thuốc giảm đau?” Nghe Già nhìn qua: “Không phải khi đau bụng kinh tốt nhất không nên uống thuốc giảm đau sao?”

“Ài da, cậu thì biết cái gì, Sở Lê đau bụng kinh rất nghiêm trọng, không uống thuốc ngay cả đi bộ cũng không đi được.” Triệu Như cũng lo lắng, dưới tình thế cấp bách giọng điệu cũng không tốt.

Nghê Già nhìn cô ấy một cái, không nói gì, cầm lấy hộp thuốc: “Ồ phòng y tế của trường có thuốc này không?”

Trán Sở Lê đã vã ra một tầng mồ hôi mỏng: “Chắc là có.”

Nghê Già gật đầu, cầm hộp thuốc đứng dậy, đi thẳng ra cửa lớp.

Triệu Như ngạc nhiên vì hành động của cô, chặc chặc hai tiếng.

Sở Lê trách cứ, đánh cô ấy một cái: “Giọng điệu vừa nãy của cậu là sao... Nghe Già đối xử với tôi tốt lắm.”

Triệu Như quay đầu: “Tôi cũng đâu có biết.”

“Tôi làm đổ nước sôi lên người cậu ấy, nhưng cậu ấy không nói gì.”

Triệu Như bĩu môi: “Không chừng trong lòng mắng cậu đấy, bộ dáng như vậy mà là người tốt à? Bình thường làm gì cũng cao cao tại thượng, chỉ có loại thô trắng ngực ghêch như cậu mới cảm thấy cậu ta đối xử tốt với cậu thôi.”

“Cậu ấy không có cao cao tại thượng.” Sở Lê hơi tức giận, kiềm nén cơn đau bụng, lặp lại lần nữa: “Cậu ấy thật sự rất tốt.”

“Được được được, thật sự tốt, được chưa.” Triệu Như thuận theo: “Dù sao tôi cũng không thích cậu ta.”

Sở Lê nói: “Trước đây cậu đâu có như vậy?”

“Trước đây tôi thế nào?”

Sở Lê hỏi rất trực tiếp: “Có phải vì Trình Thạc không?”

Bị hỏi về bạn trai, sắc mặt Triệu Như trở nên khó coi: “Liên quan gì đến cậu ta?”

Không đợi Sở Lê nói gì thêm, cô ấy đã quay về chỗ ngồi của mình.

Triệu Như có cãi nhau với Trình Thạc mấy lần, Sở Lê đã nghe qua ít nhiều, hình như đều là vì Trình Thạc gần đây thường để ý đến Nghê Già.

Lớp học có một mỹ nữ như vậy, không ai động tâm là không có khả năng, huống chi Nghê Già còn có bối cảnh, số người cảm thấy hứng thú với cô không ít.

Nhưng, là bạn cùng bàn với Nghê Già, Sở Lê có thể cảm nhận rõ ràng, Nghê Già hoàn toàn không có ham muốn với mấy chuyện tình cảm như vậy.

Và lại, có một Trần Kính Sinh hoành hành ở đây, cũng đã cản không ít người theo đuổi cô.

Mọi người chỉ dám đứng từ xa mà xem.

Sở Lê đang nghĩ ngợi, màn hình di động chợt sáng lên, là tin nhắn từ Wechat của Triệu Như.

‘...cậu đừng nghĩ tôi ra vẻ, một ngày nào đó cậu gặp phải chuyện giống tôi, cậu sẽ biết, kiểu người như Nghê Già, chính là tình địch của tất cả nữ sinh.’

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Anh Sinh

Biên tập: Rosa

Nghê Già không ngờ sáng nay phòng y tế lại náo nhiệt đến vậy.

Còn chưa đến gần thì đã trông thấy từ xa có vài người bị giáo viên y tế đuổi ra, đều là những gương mặt quen thuộc của khối 11, đứng một đồng trước cửa phòng y tế.

Cô đến gần, đúng lúc cửa phòng y tế đang mở ra, người đi ra nhìn thấy cô cũng sửng sốt, thuận miệng nói: “Sao vậy? Cô cũng bị người ta đánh?”

Nghê Già cảm thấy câu nói của Tống Chương rất quái lạ, cô không để ý đến cậu ta, đi thẳng vào trong.

“Aizzz” Tống Chương nâng tay ngăn cô lại: “Cô tới làm chi?”

Nghê Già lắc lắc hộp thuốc trước mặt cậu ta.

Tống Chương sáp lại nhìn: “...thuốc giảm đau?”

“Lấy giúp bạn.” Nghê Già thấy cậu ta còn chần ở cửa, có chút không kiên nhẫn: “Có thể nhường đường không?”

“Cô đợi chút.” Tống Chương nói xong câu đó liền xoay người đi vào.

Nghê Già không biết cậu ta muốn làm gì, một chốc sau, cậu ta lại đi ra, cầm trong tay một hộp thuốc.

Tống Chương gọi ra một người trong số những nam sinh ở cửa, ném hộp thuốc cho cậu ta: “Giúp Nghê Già đưa đến lớp đi.”

Nam sinh vừa muốn hỏi vì sao thì Tống Chương đã nhìn Nghê Già, sau đó liếc mắt qua.

Nam sinh hiểu ra ngay, còn rất khoa trương “ồ” một tiếng.

Hiểu cái gì?

Nghê Già càng cảm thấy quái lạ hơn.

Nam sinh kia cũng không hỏi thuốc này đưa cho ai, nhóm người này đã sớm biết Nghê Già học lớp nào, cậu ta gật đầu với Tống Chương, vụt đi liền không thấy bóng dáng.

Nhóm người này không đi học sao?

“Cô xem, tôi đã giúp cô một chuyện, cô cũng giúp tôi một chuyện đi.”

Tống Chương đổi sang một bộ mặt cột nhà.

Nghê Già nhìn cậu ta: “Không phải cậu nhìn tôi không vừa mắt à?”

Hai ngày trước gặp cô còn trùng mắt với cô.

“Không không, tôi nào dám nhìn cô không vừa mắt, cô là nữ thần của tôi.”

“Thôi đi.” Nghê Già nhìn biểu cảm kia của cậu ta là thấy khó chịu: “Nói thẳng.”

Tống Chương cười cười, khoa tay múa chân nói: “Tiết đầu giờ sáng nay, anh Sinh và Tiểu Khải Minh xảy ra chút xô xát...”

“Xô xát đến mức tới phòng y tế?”

“...”

Tiểu Khải Minh ngất xỉu ngay tại chỗ, vài người bạn họ vội vàng vàng đưa cậu ta đến phòng y tế, trên đường đi đã tỉnh lại, không có gì đáng ngại, chỉ là đầu bị thương, máu từ mặt chảy dọc xuống thấm ướt cả người.

Trần Kính Sinh ra phòng học liền không thấy bóng dáng, đoán chừng lúc này còn chưa nguôi giận.

Tống Chương cố ý miêu tả theo hướng nghiêm trọng: “Dù sao mặt anh Sinh cũng bị thương.”

Nghê Già không nói chuyện, cũng không có phản ứng gì.

Tống Chương thấy cô nửa ngày không hé răng, vẻ mặt lập tức nứt ra: “Sao cô lại như vậy?”

Cô giật giật môi, ba chữ “Chúc mừng nha” sắp đến miệng, lại phải nuốt về.

Với Tiểu Khải Minh?

Hận thù giữa Tiểu Khải Minh và Trần Kính Sinh không ít hơn cô, cậu ta nhìn lâu như vậy, lòng tự trọng trong xương cốt không cho phép cậu ta nhẫn nhịn thêm nữa.

Trong đầu cô vô thức hiện lên nửa bên mặt u ám của Tiểu Từ Cường ở trong quán bar ngày đó.

Khuôn mặt kia đầy bóng ma, hoàn toàn ẩn trong bóng tối.

Nghê Già thu hồi suy nghĩ: “Nhờ cái gì?”

“Hả?”

Sau một giây sững sờ, Tống Chương nhanh chóng phản ứng lại, lấy từ trong túi ra một miếng băng keo cá nhân.

“Nếu cô gặp A Sinh, hãy đưa cái này cho cậu ấy.”

**

Trên đường về lớp, Nghê Già đi qua sân thể dục, đột nhiên nghe tiếng đập bóng từ xa.

“Phanh”, “Phanh”, “Phanh”, mỗi cái đều rất mạnh.

Nghê Già nhìn thoáng qua sân bóng rổ, lúc này đã vào tiết 1, trên sân bóng rổ chỉ có một người đang điên cuồng ném bóng.

Cậu đứng ở ngoài vạch ba điểm, nhảy lấy đà, cánh tay dùng sức, hung hăng tung bóng ra.

Quả bóng màu cam bay thành một đường cong trên không trung, rơi thẳng vào rổ.

Cậu chạy tới nhặt bóng, chạy về ngoài vạch ba điểm, lại ném tiếp.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, cậu ném hết sức, từng động tác đều rất mạnh mẽ.

Mọi thịnh nộ đều trút hết ở trên sân bóng.

Nhìn bóng dáng của người kia, Nghê Già cảm thấy, đời này đều quên không được.

Cô dừng bước.

Ngay lúc đó, tiếng chuông vào lớp vang lên.

Nghê Già không do dự, trực tiếp xoay người đi tới sân bóng rổ.

Chết tiệt, trốn tiết mất rồi.

Trần Kính Sinh lại ném bóng, sau khi quả bóng lăn một vòng trên cán rổ thì rơi nghiêng xuống.

Quả bóng kia bị đánh bật ra ngoài sân, được hai bàn tay trắng nõn tay tiếp được.

Nghê Già vừa rê bóng vừa đi tới, đến khi cách cậu khoảng 1m thì ngừng lại, ném bóng về phía cậu.

Trần Kính Sinh sau khi dùng một tay tiếp lấy thì không di chuyển nữa, cậu thờ hồ hển, rũ mắt nhìn cô.

Dưới khoe mắt trái có một vết máu, rất rõ ràng.

Nhưng cũng không ảnh hưởng đến tổng thể, trông có chút nam tính, vết sẹo rất phù hợp.

Trong nháy mắt, Nghê Già cảm thấy, nếu ngày nào đó, mặt mày Trần Kính Sinh thực sự bị thương, có thể sẽ đẹp trai hơn bây giờ.

“Chơi bao lâu rồi?”

Cô híp mắt, ngửa đầu hỏi cậu.

Người nọ là thật cao.

Trần Kính Sinh mím môi không nói chuyện, sau trận vận động, trên người cậu tỏa ra một thân hơi nóng, đây là hormone thật sự, có thể khiến tim người ta đập nhanh hơn bất kì thứ gì.

Thấy ánh mắt hờ hững của cậu, Nghê Già nói thêm: “Tôi có cái này cho cậu.”

Lúc này Trần Kính Sinh mới có chút phản ứng, híp mắt.

Động tác của cậu, người bình thường làm ra đều giống như đang bị cận, nhưng cậu có thể làm ra chút uy hiếp.

Nghê Già giương cằm: “Trước tiên phải thắng tôi đã.”

Cô vừa dứt lời, Trần Kính Sinh đột nhiên khom người đập bóng, xoay người rồi lướt qua cô.

F*ck.

Nghê Già phản ứng lại, nghiêng người nhào tới đoạt bóng, tốc độ của Trần Kính Sinh nhanh hơn cô nhiều, chuyển bóng ra sau lưng, đổi sang tay kia.

Cậu hạ đầu gối, chuẩn bị nhảy lấy đà, Nghê Già thuận thế nhảy lên theo, chuẩn bị đập bóng ra, nhưng giây tiếp theo, Trần Kính Sinh đột nhiên trốn qua bên cạnh.

Nhanh không kịp nhìn.

Hay cho một cái động tác giả?

Lúc Nghe Già quay đầu, quả bóng đang rơi vào trong gió.

Trần Kính Sinh vẫn giữ động tác ném bóng, cánh tay duỗi trên không trung, đường cong của cánh tay hiện rõ.

Từ đầu đến cuối không tới một phút.

Mẹ nó kết thúc cũng quá nhanh đi.

Tốt xấu gì trước đây Nghe Già cũng có thể chơi hai trận với đám nam sinh.

Cô lấy lại tinh thần, trông thấy Trần Kính Sinh đang nghiêng mặt nhìn mình.

Ánh mắt tối đen.

Thật khó để nói ánh mắt đó không phải trào phúng.

Cậu nói: “Còn bày đặt phải thắng tôi trước.”

“...”

Nghe Già trừng mắt.

Chỉ như vậy mà cô đã cảm giác được, trình độ này của cậu, hoàn toàn ở đẳng cấp của đội bóng rổ.

Ngược cô như ngược thái [1] vậy.

[1] thuật ngữ dùng trong trò chơi nhập vai (RPG) ý chỉ việc tung đòn không cho đối thủ cơ hội phản công rồi nhận được chiến thắng một cách dễ dàng.

Nghe Già hít hai hơi, kéo ra khuôn mặt tươi cười: “Cậu rất lợi hại.”

Hơi thở tàn bạo trên Trần Kính Sinh rút đi hơn một nửa, chẳng hề ép người như vậy.

Cậu phớt lờ nụ cười vờ vịt của cô, hỏi: “Không phải có cái gì cho tôi sao?”

Có chơi có chịu, Nghe Già lấy băng keo cá nhân mà Tổng Chương cho cậu ra.

Trần Kính Sinh chỉ nhìn thoáng qua rồi dời mắt.

Trước giờ, cậu không dán thứ đồ này, mặc kệ miệng vết thương tự sinh tự diệt.

Nghe Già nhìn ra sự kháng cự của cậu, bước tới trước mặt cậu, ngậm một góc băng keo trong miệng, một tay lột giấy ra.

“Mặt.” Cô nói.

Trần Kính Sinh cứng cổ bất động.

“Vết thương trên mặt cậu, rất dễ dính vi khuẩn.”

Trần Kính Sinh mặt không biểu cảm, vẫn bất động.

“Anh Sinh.” Nghe Già nghiêng đầu, đột nhiên gọi theo bọn Tổng Chương.

Trần Kính Sinh quả nhiên quay đầu lại, cư cao lâm hạ [2] nhìn cô.

[2] ý chỉ thái độ từ kinh thường người khác.

“Cô gọi tôi là gì?”

“Anh Sinh.” Nghe Già cong môi: “Không thể gọi à? Bọn họ đều gọi như vậy mà.”

Trần Kính Sinh vận động xong, cả người đều dính chút sức sống, cậu đi tới giá bóng rổ cầm lấy áo khoác, nói câu “Tùy cô.”

Lúc cậu khom người, mặt dây chuyền từ trong cổ áo giũ ra, lắc lư giữa không trung.

Nhìn màu sắc và chất liệu, hẳn là một miếng gỗ đàn.

Cô không rõ nó thuộc loại gì, nhưng đàn mộc may ra có thể tĩnh tâm dưỡng tính, hóa giải con giận, như vậy, Trần Kính Sinh thích hợp hơn ai hết.

Nghê Già chậm rãi dờn mắt, hỏi: “Cậu dán hay không?”

Trong tay cô còn cầm miếng băng keo cá nhân bị bóc ra kia.

Trần Kính Sinh trầm mặc một lát, mặc áo khoác đồng phục lên, sau đó quay lại, chạy đến trước mặt cô.

Cậu không nói chuyện, thản nhiên nhìn cô.

Nghê Già hiểu ý, kiễng chân, chân tay lạnh lẽo dán lên.

Cuối cùng, nhìn mặt cậu rồi nói: “Đẹp trai lắm nha.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Cô thật bản

Biên tập: Rosa

Nghê Già rút tay lại, nhìn miếng băng keo cá nhân trên mặt ‘lão đại’, cười nói: “Được rồi, về lớp học đi.”

‘Lão đại’ không nhúc nhích.

Từ lúc bắt đầu Trần Kính Sinh liên tục nhìn cô, cứ nhìn chăm chăm như vậy, không có động tác gì khác.

Ánh mắt của cậu quá nóng bỏng, ngay cả khi không nhìn, Nghê Già cũng có thể cảm nhận được cảm xúc của cậu.

Trần Kính Sinh không giấu che giấu, hoặc là nói không thêm che giấu, mọi cảm xúc của cậu đều rất trực tiếp, chán ghét ở trong mắt, nồng nhiệt cũng ở trong mắt.

Nhưng đây không phải một cảm xúc bình thường, nó xuất hiện từ ngày đó, chính là vận vẹo và điên cuồng.

Trần Kính Sinh hỏi: “Tổng Chương gọi cô tới?”

Cậu nghĩ không ra còn có cái gì có thể khiến cô chủ động đi tìm cậu.

Nghê Già nói: “Cũng không hẳn, là tình cờ gặp được, cậu ta cũng ở phòng y tế.”

Ánh mắt Trần Kính Sinh sâu hơn: “Cô tới đó làm gì?”

“Lấy thuốc.”

“Thuốc gì?”

“Cho bạn cùng bàn.” Nghê Già nói xong, chậm rãi thở ra một hơi: “Cậu hỏi nhiều như vậy làm gì? Tôi để suy nghĩ nhiều lắm.”

Trần Kính Sinh phát ra tiếng xùy rất nhẹ từ trong cổ họng, dường như rất khinh thường.

Cậu thường như vậy.

Kỳ quái vô cùng.

Nghê Già xoay người: “Tôi đi đây.”

Giọng nói của Trần Kính Sinh vang lên sau lưng cô: “Người đưa cô đi học sáng nay là ai?”

Ý vị trong câu hỏi này khá rõ ràng.

Nghê Già quay người lại, trên hàng lông mày của cậu đã ngưng tụ một mảnh nóng nảy.

Cô chậm chạp hỏi: “Cậu thấy à?”

Hỏi một đấng trả lời một nẻo.

Trần Kính Sinh chỉ lặp lại: “Anh ta là gì của cô?”

Cậu cố chấp đến lợi hại, muốn biết cái gì sẽ hỏi mãi, cho đến khi có được đáp án.

Nghê Già: “Bạn.”

Bạn gì?

Bạn ở mức độ nào?

Bạn gì mà sáng sớm đã đưa cô đến trường?

Cô và tên đàn ông kia rất ấn ý, không phải đơn giản một chữ “Bạn” là có thể tổng kết.

Cô tin tưởng anh ta.

Có thể khiến một người toàn thân dựng đầy gai buông lỏng phòng bị, đòi hỏi phải chịu đựng cơn đau xuyên qua máu thịt, nhưng vẫn muốn ôm lấy cô.

Trần Kính Sinh không muốn hỏi lại.

Cố Nam Minh là bạn cô, tên đàn ông kia cũng vậy, ngàn ngàn vạn vạn người khác cũng thế.

Chỉ có cậu là không.

Cảm xúc kia lại bắt đầu ùn ùn điên cuồng kéo đến, vừa vô lực và mệt mỏi, còn có những kiềm nén khó kiểm soát.

Loại cảm giác này quá xa lạ, khiến cậu không khỏi cau kinh.

Cậu lạnh mặt, im lặng không nói thêm gì, lướt qua cô rồi bỏ đi.

Nghê Già bóng lưng của cậu, nắm đấm không biết khi nào thì đã xiết chặt.

...

Trên mặt Trần Kính Sinh dán miếng băng cá nhân, Tống Chương vừa liếc qua đã trông thấy.

Nếu vậy thì Nghê Già đã gặp cậu rồi?

Vậy, sao người này còn âm âm u u, nhìn dọa người hơn cả lúc sáng?

Nghê Già cũng không có tác dụng sao?

Có người thấy trên mặt Trần Kính Sinh nhiều thêm miếng băng dán, trêu ghẹo nói: “Anh Sinh cũng bắt đầu quan tâm đến hình tượng rồi à?”

Sắc mặt Trần Kính Sinh tối sầm lại, nâng tay xé miếng băng dưới khóe mắt ra.

Cậu xé quá nhanh, da bị dính, khiến xung quanh miệng vết thương đỏ một mảnh.

Người nọ ý thức được mình nói sai, ngượng ngùng ngậm miệng.

Tống Chương đi qua, ngồi xuống cạnh cậu, hỏi: “Hôm nay cậu sao thế? Cảm xúc lại nghiêm trọng?”

Trần Kính Sinh mím môi thành một đường.

Cậu chính là khó chịu, cả người đều khó chịu, nhưng tìm không ra ngọn nguồn, sự khó chịu không rõ ràng này khiến cậu không thể bình tĩnh.

Tống Chương suy nghĩ một lát, thăm dò: “Cái miếng băng keo kia...”

“Tống Chương.”

Trần Kính Sinh giương mắt lạnh lùng nhìn cậu ta: “Mẹ nó, lần sau cậu đừng đẩy con nhỏ đó tới trước mặt tôi nữa.”

Con nhỏ đó...

Tống Chương không đáp, còn không phải vì cậu muốn gặp nên tôi mới đây sao?

Nếu là trước đây, nếu cậu ta định ở sau giắt giấy để cô ấy chủ động tìm cậu, còn đến nhà cậu, e là đã sớm bị cho một trận.

Nhưng mà, nghe cách xưng hô này, hai người họ lại cãi nhau?

Tổng Chương thở dài: “À Sinh, cậu không phát hiện bản thân thay đổi khi ở cạnh Nghê Già sao?”

Mặt Trần Kính Sinh trầm xuống.

Tổng Chương nói một cách thăm thía: “Cậu không phát hiện, thỉnh thoảng cậu có thể khống chế cảm xúc của mình sao?”

Tuy rằng phần lớn thời gian đều không khống chế được.

Nhưng Nghê Già có thể khiến cậu tìm lại lý trí, lại không chỉ một lần.

Trần Kính Sinh vẫn luôn im lặng.

“Anh Sinh.” Tổng Chương đặt tay lên vai cậu, dẫn dắt từng bước: “Tôi cũng là nghĩ cho cậu, lấy độc trị độc, nói không chừng cậu có thể tốt lên.”

Trần Kính Sinh nghe xong, trực tiếp gạt tay cậu ra: “Tôi thà hồng cả đời.”

“Đừng nói vậy.” Tổng Chương cau mày: “Không phải cậu rất thích Nghê Già ư?”

“Thích?” Trần Kính Sinh nhớ tới bộ dáng vừa nãy của cô, cười lạnh một tiếng.

“Tôi hận không thể bóp chết cô ta.”

Buổi tối tan học, Nghê Già và Cố Nam Minh ngồi ở quán nướng ‘Uy Ý’ ăn uống, Ngô Triệt cũng ngồi ăn ké, hưng phấn kể chuyện nó đã tranh làm đại ca của cả khối với Tổng Đào như thế nào.

Tổng Đào chính là em trai Tổng Chương, là đứa làm âm ỉ ở KTV Bách Nhạc Môn lần trước.

Nhóc con còn trầm mê xem trường cấp 2 giống như xã hội hỗn loạn, không thể tự kiềm chế, chẳng may thu liễm sau chuyện lần trước.

Nó nói đến mặt mày hớn hờ, Nghê Già trong tay kẹp điều thuốc, nghe được câu có câu không.

Với Ngô Triệt – người luôn một lòng muốn làm đại ca lưu manh mà nói, cuộc sống này luôn luôn mới mẻ, mặc kệ ngày lành trôi qua vô ích, cho rằng cả đời không gì hơn chuyện này.

Cả ngày đánh đánh giết giết, động tay không động miệng, nghe qua nhiệt huyết dâng trào, kẻ vai sát cánh xưng huynh gọi đệ, loại thanh niên lêu lổng như vậy chỗ nào cũng có.

Tâm trí chưa trưởng thành, không phân biệt được tốt xấu, mới có lá gan nặng nửa bầu trời.

Tuổi lớn thêm chút nữa, quay đầu nhìn xem, sẽ thấy vừa xấu hổ vừa buồn cười, những tháng ngày gà bay chó sủa kia, không chắc còn có thể làm cho người ta nhớ lại tới mức lệ nóng doanh tròng.

Nhưng mà lúc này, ai bảo bọn họ đang còn tuổi trẻ đâu.

Nghê Già vô thức nghĩ tới lúc mình còn học lớp 9.

Nếu không có chuyện này, nói không chừng cô còn có thể quang minh chính đại đối mặt với những ánh mắt trắng trợn của Trần Kính Sinh.

Mà nếu như không có những chuyện này, chỉ sợ cậu cũng sẽ không thêm liếc mắt tới cô.

Tính khí kia, không phải là thứ mà hiện tại rất nhiều cô gái thích ư? Sao có thể để mắt tới cô?

Nghê Già thở ra một ngụm khói, cười tự giễu, từ khi nào cô đã không còn tin vào chính mình như vậy?

Ngô Triệt lắc lắc đầu xâu thịt nướng trước mặt cô: “Chị Nghê Già, chị nằm mơ giữa ban ngày à?”

Nghê Già phản ứng lại, tàn thuốc đã cháy một đoạn thật dài.

Cố Nam Minh đưa cho cô cái gạt tàn.

Nghê Gi gãy tàn thuốc, dập tắt xong mới hỏi: “Em vừa nói gì?”

Ngô Triệt lúu rúu nửa ngày, cô một chữ cũng không nghe vào.

“Em nói, gần đây Tống Đào lại vô có tìm em, em định làm một trận với nó, đánh chết tên gốc đó, về sau nguyên khối lớp 8 em tới định đoạt.”

Nghê Già còn chưa nói gì, Cố Nam Minh đã ghen cười gât đầu: “Được, để anh gọi người cho chú mày.”

“...”

Nghê Già đánh hấn, đuôi mắt đảo qua: “Cậu rảnh quá nhỉ.”

Nhiều người còn mù quáng góp vui.

Cố Nam Minh thuận thế vịn tay cô, Nghê Già trừng hấn một cái, hấn mới cười cười nói lỏng tay.

Lúc Trần Kính Sinh đẩy cửa vào thì nhìn thấy cảnh này.

Tống Chương bên cạnh cũng thấy được.

Chẳng lẽ đây chính là liếc mắt đưa tình trong truyền thuyết?

Tống Chương luôn cho rằng, lần trước Cố Nam Minh nói Nghê Già là bạn gái hấn, là ngại ở đây nhiều người nên mới thuận miệng thừa nhận.

Thấy cảnh như vậy, cậu ta cũng khá lơ mơ.

Không ngờ hai người này thật sự ở bên nhau...

Như vậy, chuyện quán bar bỏ thuốc kia, Nghê Già vẫn luôn đứng ở phía Cố Nam Minh cũng dễ hiểu, cô không phải đối nghịch với Trần Kính Sinh mà là bảo vệ bạn trai.

Tống Chương dường như có thể cảm nhận được Trần Kính Sinh là bình yên trước phong ba.

Cái chết bình yên.

Vài người ở sau cũng theo vào, trông thấy bàn của Nghê Già, không dám hé răng.

Tống Chương ho khan một tiếng, nhìn bả vai cứng đờ của Trần Kính Sinh: “Nếu không đổi chỗ khác đi?”

Trời đất bao la, nơi nào cũng là nhà.

Trần Kính Sinh không nhúc nhích.

Con giận bị cậu cưỡng chế một ngày cuối cùng đã phá tan tất cả dây thần kinh, chen nhau lao ra ngoài.

Cậu nhất định là điên mất rồi.

Trần Kính Sinh đi tới trước vài bước, đứng trước bàn của Nghê Già.

“Đêm qua một người, đêm nay lại một người, cô không bán sao?”

Lúc cậu nói lời này, trong mắt đều là chán ghét.

Bán?

Nghê Già rũ mắt.

Ồ, cô suýt nữa đã quên, trong mắt cậu, cô chính là gái điểm, cậu còn gọi cô là chó mẹ mà, ngay tại con đường bên ngoài quán nướng.

Trong nháy mắt, giống như trở lại lúc trước, lúc bọn họ còn căm ghét lẫn nhau.

Nhưng bọn họ cũng đâu có dễ chịu.

Từ trước giờ cậu vốn ghét cô.

Sao cô đột nhiên lại cảm thấy bức bối nhỉ.

Cố Nam Minh đen mặt, há miệng mắng: “Mẹ nó, mày nói hươu nói vượn cái gì?”

Thấy Trần Kính Sinh giãy tiếp theo liền lên con, Nghê Già đứng lên, kéo Cố Nam Minh đi.

Cô hờ hững nói: “Không cần các người đổi chỗ, là tôi thấy buồn nôn quá, tôi đi.”

Nói xong, cô không thèm nhìn bất kì ai, lôi kéo Cố Nam Minh ra khỏi quán.

Tổng Chương gọi cô một tiếng, cô không quay đầu.

Vừa bước ra khỏi quán, Nghê Già liền nghe tiếng bàn ghế bị lật.

Đoán chừng cậu vừa phát nổ.

Cô nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tôi thật sự không có bạn trai

Biên tập: Rosa

“Mẹ nó, cái miệng của Trần Kính Sinh nên bị may lại!” Cố Nam Minh một bụng giận dữ, bị Nghê Già liều chết lời đi mới không quay lại gây sự, hung hăng mắng: “Thấy đáng về uy hiếp đó của cậu ta tôi là phát bực, kéo cái rầm.”

Nghê Già giữ chặt cánh tay của hắn, bình tĩnh nói: “Cậu bình tĩnh trước đã.”

Cố Nam Minh lần đầu tiên nhăn tâm gặt tay cô ra: “Bình tĩnh? Bây giờ cô còn bình tĩnh được à? Tôi không thể hiểu nổi, cậu ta chửi cô thành như vậy, cô cũng không tức giận? Nghê Già, tôi còn không hiểu cô sao? Cô muốn khoác da dê giả vờ tới khi nào?”

Nghê Già cắn môi, sắc mặt cũng không dễ nhìn.

Cô kiềm chế lửa giận trong lòng: “Tôi không muốn ầm ĩ với cậu ta.”

Ầm ĩ cũng không có kết quả, Trần Kính Sinh âm tình bất định, cô làm gì đều có thể làm rách lòng cậu, mỗi lần cãi nhau, đều sẽ không có hồi kết.

Huống hồ, bây giờ cậu trở nên như vậy, cô và những chuyện trước đây cũng không tránh được liên quan.

“Vậy hai người định làm gì? Cứ dây dưa liên tục như thế này sao?” Cố Nam Minh chau mày: “Mẹ nó, đánh cũng đã đánh, vậy mà có thể nhớ nhiều năm như vậy.”

“Có lẽ năm đó tôi quá đáng.”

Nghê Già khó chịu xoa xoa mái tóc dài, gió đêm thổi qua, dính hết lên mặt.

Cố Nam Minh khinh thường hừ lạnh: “Cậu ta có năng lực chấp nhận chuyện này không?”

Nghê Già vén tóc ra sau tai, lộ ra chiếc cằm nhọn, nhẹ giọng nói: “Có vài người có chết cũng không muốn cúi đầu.”

Giống như cô trước đây, hoặc là nói giống như những thanh niên hăng hái, thà chết chứ không chịu khuất phục, tâm cao khí ngạo, không có gì có thể khiến cô khom lưng.

Chỉ là sau này, cô giống như phần lớn những người bình thường, trước nguy hiểm và đe dọa, lựa chọn sống tạm.

Mặc kệ, tình nguyện làm một kẻ tầm thường, một bên phi nhỏ linh hồn suy sút, một bên không làm gì.

Bị tra tấn nhiều, ngay cả chút tinh thần phản kháng cũng không có, chỉ biết trét đầy bùn, bò đi trong đám đông chật chội.

Không vịn vào tường được nữa.

Nhưng Nghê Già biết, Trần Kính Sinh không phải loại người này.

Cậu thật sự là một cây xương cứng.

Bị đánh nát, vẫn có thể hợp lại, bị rút gân lột da, vẫn có thể trùng sinh, dựa vào sự kiên cường, cậu có thể từ địa ngục đánh trả.

Người kiêu ngạo như vậy, sao có thể phục tùng người khác.

Cậu không tha thứ cho bất kì kẻ nào sỉ nhục mình.

Trong lòng Nghê Già rõ ràng, không phải Trần Kính Sinh không chấp nhận được, mà là cậu không phải người sinh ra để cúi đầu.

Cũng vì thế, cậu mới có thể bị tâm lý tra tấn hết lần này đến lần khác, cậu không có cách quên đi những chuyện kia, nó rõ ràng chia cậu ra thành một người khác. Cậu càng cố chấp, càng bị quá khứ trói chặt.

Cố Nam Minh không hiểu được, sự hiểu biết của hắn còn ở trong giai đoạn tôn sùng bạo lực. Hắn không đi học, cả ngày chen chúc ở đầu đường cuối ngõ, đa phần gặp gỡ với đám người không ra gì, suy nghĩ nông cạn.

Hắn không biết, hai chữ máu chó này, với một người mà nói có ý nghĩa gì.

Chạm đáy, sẽ bắn ngược, Trần Kính Sinh công kích ra ngoài, nhưng lại tự nhốt mình trong con ác mộng.

Cậu không thể chịu được đau khổ, không có cách sống nhẹ nhàng, cậu đấu tranh với nó, không ngừng nhắc nhở bản thân căm hận, trả thù.

Phần nộ chông chất liên tục, lâu dần, ngược lại sẽ hãm sâu trong đó, trở thành một người bị cảm xúc kiểm soát.

Nghê Già không biết nên làm gì để cậu buông bỏ quá khứ.

Mà chính cô, cũng bị chuyện cũ quán đầy người.

“Bên phía Tiểu Tử Cường có động tĩnh gì không?”

“Không.” Cố Nam Minh nói: “Trương Bằng sẽ giúp tôi quan sát hắn ta, bọn họ mỗi ngày 4 giờ tan tầm, Tiểu Tử Cường và bọn họ chè chén suốt đêm, ban ngày mới về nhà ngủ bù.”

Nghê Già hỏi: “Biết nhà hắn ở đâu không?”

Cố Nam Minh suy nghĩ một chút, nói: “Hắn ta thuê nhà gần quán bar, Trương Bằng cũng nói không thấy hắn ta có em trai.”

“Là em họ, có lẽ không ở chung.”

Lần trước gặp phải Tiểu Tử Cường ở quán bar, Nghê Già liền nói hết với Cố Nam Minh, kể cả biến cố năm nay của gia đình cô, những ngày sống lang thang ở trong mấy thành phố, tiết lộ hết tất cả, cô ngược lại thấy nhẹ nhõm một chút.

Cô bảo Cố Nam Minh để người bạn kia giúp cô quan sát, để tránh xảy ra sự cố, nhưng lần gặp lại Tiểu Tử Cường, cô không nói cho Trần Kính Sinh.

Nghê Già không biết mở miệng thế nào.

Năm đó, cô và Tiểu Tử Cường là một phe, sau này lại bị coi là một phe với Tiểu Khải Minh, tóm lại, trong mắt cậu, cô và bọn họ đều giống nhau.

Nếu cô nói cho Trần Kính Sinh, gần nhất nên đề phòng một chút, Tiểu Tử Cường có lẽ sẽ tìm cậu gây rắc rối, lần trước chính hắn ta là kẻ đã bỏ thuốc... cô đều có thể tưởng tượng ra vẻ mặt khinh thường của cậu.

Đúng vậy, nhìn thế nào cũng có chút vừa ăn cướp vừa la làng.

Cậu coi lời của cô là nhắc nhở hay là uy hiếp, cô đều không biết được.

Dựa vào tính cách trước đây, cô hoàn toàn có thể làm bộ như không biết chuyện này, lảng lảng xem kịch hay, an tâm chuẩn bị, nói không chừng Tiểu Tử Cường còn có thể giúp cô giải quyết cái tên Trần Kính Sinh này.

Lần này sẽ dấy lên một trận mưa tanh gió máu như thế nào, sẽ kéo dài trong bao lâu, đều chẳng liên quan đến cô.

Mà lúc này, cô không nghĩ như vậy.

Cô không muốn thấy Trần Kính Sinh trở nên tệ hơn bây giờ.

Cô không lương thiện đến mức thay cậu ngăn chặn tai họa.

Nhưng lúc này đây, cô không muốn đứng về phía người xấu, bình chân như vại.

...

Cố Nam Minh đưa cô đến tầng dưới tiểu khu liền đi.

Lúc Nghê Già xoay người, nhìn thấy xe của Chu Di Sơn đang đỗ bên cạnh.

Anh ta chưa đi à?

Nghê Già lên lầu, tìm chìa khóa mở khóa, vừa mở cửa, bên trong quả nhiên có người.

Đèn sáng, trong không khí lộ ra mùi thơm nồng nặc của đồ ăn.

Có thể khiến cô thấy đói bụng.

Chu Di Sơn vừa vặn đi ra từ phòng bếp, anh ta còn mặc áo phục, chỉ là đeo cái tạp dề ở trước ngực, hai ống tay áo xoắn cao, lộ ra một đoạn cánh tay rắn chắc và chiếc đồng hồ bạc lóe sáng.

Trông rất có mùi ‘đàn ông tốt’.

Nghê Già nhớ nhà mình không có tạp dề, nếu như anh ta mới mua cái này, chứng minh là anh ta còn mua cái khác.

Cô chạy đến cạnh tủ lạnh, mở ra, bên trong quả nhiên nhét đầy một đồng hoa quả và đồ ăn vặt.

Đủ màu đủ dạng, nhìn một cái liền khiến tâm trạng người ta tốt lên.

Nghê Già sống ở đây lâu như vậy, lần đầu tiên cảm nhận được bầu không khí của ‘nhà’.

Cô cầm túi sữa chua đi ra, còn chưa xé giấy, Chu Di Sơn đã đoạt lấy, đưa một ly nước qua.

Nghê Già cầm lấy nhấp một ngụm, độ ẩm vừa phải, cô ngửa đầu, uống hết một hơi, thờ phào nhẹ nhõm.

“Sảng khoái.”

Chu Di Sơn đã quen với hành động “Lưu manh” này của cô, anh ta lấy cầm chiếc ly rỗng của cô, hỏi: “Người dưới lầu là bạn trai em sao?”

Anh ta vừa mới trông thấy?

Nghê Già hơi đau đầu, hôm nay, những người này, xếp hàng cố vấn đời sống tình cảm của cô à?

Cô nói: “Đó là Cố Nam Minh, tôi từng nói với anh đó.”

Nghê Già hiếm khi chủ động nhắc tới người khác, trong đầu Chu Di Sơn rất nhanh nghĩ tới ‘Tên đầu đình thường ăn cơm với nhau’ mà Nghê Già đã từng nhắc đến, ừ một tiếng.

“Hình xăm trên tay không tệ.”

Vừa rồi, anh ta ở cạnh cửa sổ phòng khách gọi điện thoại, liếc mắt liền trông thấy một nam sinh đi bên cạnh cô, đầy hơi thở du côn, trên cánh tay đều là hình vẽ màu xanh xám.

Nghê Già cười: “Đúng đó, tôi cũng định làm một cái.”

“Đừng làm” Chu Di Sơn liếc cô, xoay người đi tới chỗ bàn ăn: “Lại đây ăn cơm.”

Nghê Già đã sớm đói bụng, không nói gì thêm, dứt khoát ngồi xuống.

Tay nghề của Chu Di Sơn rất tốt, độc lập từ nhỏ, một tay nấu đồ ăn ngon mới khiến mình không chết đói.

Chẳng qua, bây giờ anh ta không có cách để phân thân, có thể thấy anh ta xuống bếp đã xem là may mắn rồi.

Hôm nay, Chu Di Sơn hiển nhiên là vì cô mà chuẩn bị, bỏ thật nhiều ột.

Vừa đỏ vừa sặc mùi, nhưng cực kì thơm.

Nghê Già ăn rất đã.

Ăn được một nửa, cô ngừng đầu hỏi: “Sao lại rảnh rỗi đến chỗ tôi nấu cơm vậy?”

Chu Di Sơn nhìn nhìn đồng hồ, nói: “Lát nữa phải đi, tôi ngồi chuyến bay trễ.”

“Bay đi đâu?”

“Thượng Hải.”

Chắc, người bạn rộn.

Trong ấn tượng của Nghê Già, Chu Di Sơn luôn bay tới bay lui, ngồi ăn như bây giờ, mới thấy gần đây càng ngày càng ít gặp.

Cô hấp canh, mùi vị rất ngon, ấm áp dễ chịu, từ dạ dày lan tràn đến ngực.

Cả người đều thư thái.

“Cám ơn.” Cô nhìn anh ta, cong môi.

Chu Di Sơn ngồi vững vàng, lại không động đũa, ánh mắt anh ta hồ hững dửng trên người cô.

Mỗi lần anh ta có việc muốn hỏi, chính là bộ dáng này.

Anh ta chịu được, nhưng Nghê Già thì không.

Cô là người có tính nôn nóng, ánh mắt như thăm dò đó của Chu Di Sơn cứ như đã soi rõ tất cả mọi chuyện mà cô đang che giấu.

Nghê Già ngồi thẳng: “Anh muốn hỏi cái gì?”

Chu Di Sơn sửa sang lại ống tay áo, không nhìn cô: “Chuyện này phải hỏi em.”

Anh ta lại ngẩng đầu, tiếp tục mở miệng: “Em có chuyện gì chưa nói với tôi?”

Nghê Già nhún vai: “Tôi thật sự không có bạn trai.”

Chu Di Sơn nhẹ nhàng cười một tiếng.

Nam sinh sáng nay ở cổng trường, quả thật không giống bạn trai của cô.

Ánh mắt cậu nhìn anh ta, không giống sự ghen tị của một học sinh cấp 3.

Là một loại mâu thuẫn.

Một loại mâu thuẫn tự mình rơi vào, tự mình gây dựng.

Nam sinh ở độ tuổi này, phần lớn là huyết khí sôi trào, mọi cảm xúc đều lộ ra bên ngoài, dễ dàng bị người khác nhìn thấy, nếu gặp phải tình địch, sẽ so sánh, ánh mắt đầu tiên sẽ tràn đầy ác ý.

Nhưng nam sinh này không có.

Cậu chọn cách phớt lờ.

Điểm này, ngược lại khá giống với Nghê Già.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Chúc mừng nha, quán quân

Biên tập: Rosa

Nghê Già có yêu đương trong lúc này hay không? Chu Di Sơn chưa từng cảm thấy lo lắng.

Anh ta hiểu cô, bây giờ cô đang niềm phong lòng mình, không dục vọng, không ghen ghét, cô không muốn nghĩ về phương diện này trước khi cuộc sống trở lại đúng hướng.

Yêu đương gì đó, đều là những thứ còn lại sau những trò chơi của cô.

Nhưng đã là sự việc thì luôn luôn có ngoại lệ.

Nghê Già không muốn nói, anh ta liền không hỏi.

Nhưng Chu Di Sơn không thích cảm giác này.

Anh ta cùng cô vượt qua những ngày gian nan nhất, anh ta từng nhìn thấy những bộ mặt khác nhau của cô, tốt, xấu, lạnh lùng, cuồng loạn; cô ý lại anh ta, anh ta cũng quen với sự phụ thuộc của cô.

Quan hệ của bọn họ đã ràng buộc với nhau từ rất lâu trước đây, anh ta hi vọng đây là chuyện lâu dài, nếu cô cần, anh ta sẽ mãi là cọng rơm cứu mạng của cô.

Anh ta không muốn có người đánh vỡ cân bằng.

...

Chu Di Sơn không ở lâu, sau khi Nghê Già ăn xong anh ta liền chuẩn bị rời khỏi.

Nghê Già ăn rất no, cô không tiễn anh ta, nằm nghiêng trong sofa, tóc dài rải trên mặt đất.

Cô lười biếng liếc người đàn ông đứng trước cửa: “Hạ cánh nhớ nói một tiếng.”

“Ừ.” Tay Chu Di Sơn vịn trên nắm đấm cửa: “Quan tâm việc học một chút.”

Nhắc tới học tập, Nghê Già chớp mắt lật người qua, giả vờ không nghe thấy.

“Đừng qua loa như vậy, không còn bao lâu nữa đâu.”

Cũng đúng.

Cô cũng phải nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nghê Già vùi đầu vào sofa, vẫy tay.

Lặng lẽ nói tạm biệt.

Chu Di Sơn mím môi, không nói gì nữa, đi ra giúp cô khóa kỹ cửa.

Đại hội thể dục thể thao đúng hạn tới.

Khắp trường cờ màu bay phấp phới, trong radio liên tục phát ‘khúc quân hành vận động viên’, mái che và ghế ngồi của trọng tài được dựng trên sân thể dục, trên trời, hai chiếc kính khí cầu đồ bay đến bay đi, trên nền đỏ là biểu ngữ dài 10m: ‘Nhiệt liệt chúc mừng đại hội thể dục thể thao lần thứ 11 của trường chúng ta chính thức khai mạc.’

Mùa hè biến thành đường băng bằng nhựa, mồ hôi, nước khoáng ướp lạnh, những bước nhảy, những cơ thể trẻ trung.

Mọi người bắt đầu không mặc đồng phục, có nữ sinh nhuộm tóc, cũng quang minh chính đại trang điểm thật đậm; cả trai lẫn gái vui cười đùa giỡn, mở ra những trò đùa ái muội; sớm hỏi thăm hạng mục thi đấu của crush, kéo hai cô bạn thân đến sân thể dục chụp ảnh trợ uy, liên tục kêu cổ lên, bày tỏ sự yêu thích một cách can rồ.

Đại hội thể dục thể thao của trước đây, Nghê Già tuyệt đối là tiêu điểm của toàn trường, cô sẽ trang điểm lòe loẹt, mặc thêm chiếc quần bó nóng bỏng, trên lỗ tai sáng lấp lánh, một hàng khuyên tai, sexy và phô trương.

Cô chỉ đến trường để thi đấu, ngạo mạn tiến vào sân, được một đám người cổ vũ.

Cô đấu xong liền chuồn mất, đi ra ngoài, ban ngày đại hội thể dục thể thao, ban đêm xa hoa truy lạc.

Nay thì khác, Nghê Già nhìn vườn trường sục sôi trước mặt, đã không còn cảm giác như trước.

Mọi phòng học của khối 12 đều mở, có người đi thi đấu, cũng có người trở về tự học.

Ngày đầu tiên đều là hạng mục chạy cự ly ngắn và mấy hạng mục khác, Nghê Già không có hứng thú, nằm sấp trên bàn học mà ngủ.

Trong khi mơ màng, trong mộng đất rung núi chuyển.

Nghê Già tỉnh, là Sở Lê đang lay cô.

Ánh sáng đập vào mắt, cô khó chịu nheo mắt lại: “Chuyện gì?”

Cổ họng rất khát, cô ho khan.

Hai mắt Sờ Lê sáng lấp lánh: “Đừng ngủ, ra xem thi đấu đi.”

“Không đi.” Nghê Già vùi đầu định ngủ tiếp.

Sờ Lê nhanh nhẹn bắt lấy cánh tay cô: “Đại hội thể dục thể thao mà cậu lại ngủ là thể nào? Đi xuống hoạt động.”

Nghê Già mơ màng muốn chết: “Tìm Triệu Như đi.”

“Cậu ấy còn chưa đến.”

“Trâu bò thật.” Nghê Già nhắm mắt lại: “Trốn học cơ đấy.”

“Đại hội thể dục thể thao nên trường học quản giáo lỏng lẻo, đến trễ một lát cũng chẳng sao” Sờ Lê nói xong, đứng lên, nài ép lôi kéo Nghê Già: “Đi nào đi nào, mai cậu có trận đấu mà, đừng mất tinh thần như vậy.”

“Được rồi được rồi, đừng lôi, cậu đang kéo tóc tôi đó.”

Nghê Già nghiêng đầu hít vào, Sờ Lê nhanh chóng nói lỏng tay: “Không sao chứ?”

“Không.” Nghê Già bắt đầu dĩ thời dài, xoay người lấy ra gói thuốc trong cặp nhét vào túi, quay đầu nói với Sờ Lê: “Đi thôi.”

Sờ Lê nhìn cô, nhỏ giọng nói: “Hút ít lại đi.”

Nghê Già nhàn nhạt “ừ” một tiếng.

Ra khỏi tòa nhà dạy học, mới phát hiện bên ngoài náo nhiệt như vậy.

Khắp nơi đều là người.

Có học sinh dùng lớp học mở quán nhỏ, bán đồ uống và đồ ăn vặt, còn có mấy thứ đồ chơi lộn xộn. Vì mời chào khách, có người cosplay, có người đàn ghi-ta, vô cùng náo nhiệt.

Nghê Già đối với cái này không có hứng thú, nhưng Sờ Lê lại say mê.

Được mấy học muội khối 11 kêu “chị gái ơi” “chị gái ơi”, cô ấy liền mua chút đồ ăn vặt ở quầy hàng của bọn họ.

Sờ Lê mang theo một túi nhựa đi tới, cho Nghê Già một cây kẹo que.

“Cậu ăn cái này thì đừng hút thuốc.” Cô ấy nói.

Nghê Già khẽ cười, xé gói kẹo rồi bỏ vào miệng ngậm.

“Cảm ơn.”

Rất ngọt.

Sờ Lê ôm lấy cánh tay của cô, nói: “Đến sân thể dục đi.”

Nghê Già nhìn qua, gật đầu.

Thật ra cô không thích kiểu tứ chi tiếp xúc thân mật như vậy cho lắm, nhóm chị em ngày xưa dù có vui đùa cũng sẽ không tay trong tay, cô cảm thấy không thoải mái.

Cũng may Sờ Lê vừa vào sân thể dục liền rút tay ra, lúc này không biết là ai đang thi đấu, đường băng bên cạnh bu đầy người, tiếng nữ sinh hét chói tai vang lên từng đợt.

Sờ Lê chạy tới hỏi một nữ sinh, nữ sinh kia kích động đến mức không quay đầu lại: “Trần Kính Sinh và Tống Chương đó, bọn họ chuẩn bị thi chạy tiếp sức!”

Giọng lớn đến nỗi ngay cả Nghê Già đứng ở sau cũng nghe thấy.

Chạy tiếp sức?

Nghê Già khá hưng phấn, cô muốn nhìn xem đáng về Trần Kính Sinh chạy trên đường băng là thể nào, kết quả, đi một vòng cũng không tìm thấy một khe hở để chen tới trước.

Tuy Nghê Già có mang miếng độn chân, nhưng khi nhón chân lên vẫn chỉ thấy toàn là đầu người.

Mệt mỏi.

Cô không tìm thấy Sở Lê ở đâu.

Đang lấy điện thoại ra thì phía sau truyền đến một câu: “Nghê Già?”

Nghê Già quay đầu, trông thấy một gương mặt của bạn cùng lớp.

Gọi là gì ấy nhỉ?

Mắt cô liếc đến nhãn tên trước ngực rồi lại bình tĩnh dời đến mặt cậu ta.

Ồ, Trình Thạc.

Bạn trai Triệu Như.

“Cậu muốn xem thi đấu?” Thử Trình Thạc đang cảm chắc là sở điểm.

Nghê Già gật đầu.

Trình Thạc cười, nói: “Không có chỗ xem đúng không, tôi dẫn cậu đi xem.”

Nghê Già nhú mày.

Không hiểu.

“Đội bóng rổ nhờ tôi đến ghi lại thành tích giúp, mỗi lần đại hội đều vậy.”

Trình Thạc dẫn cô đi tới trước, một đường đẩy ra đám người, thuận lợi đến chỗ ghế ngồi của trong tài, một trong những tầm nhìn tốt nhất toàn trường, cậu ta mang Nghê Già lên tầng cao nhất, đưa cho cô một bình nước.

Một số trọng tài khác, kể cả huấn luyện viên của các sinh viên thể thao và các sinh viên của đội bóng rổ, tất cả đều là vẻ mặt trêu chọc, nháy mắt với Trình Thạc.

Trình Thạc cuốn quyển sổ thành ống, lần lượt đánh từng người: “Đừng ồn ào.”

Tiếng cười chỉ tăng không giảm.

Nghê Già không hé răng, gần đây thái độ của Triệu Như với cô, ngon nguồn ở đâu, cô đã biết rõ.

Cô lười giải thích, khuôn mặt này của cô, khiến nữ sinh cảm thấy bị uy hiếp cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, nhưng hôm nay, Trình Thạc có lẽ có chút ý đồ với cô.

Nghê Già còn đang phát ngốc, bên kia đã nổ súng ra lệnh, bảy người trên vạch xuất phát lao ra.

Nghê Già nheo mắt nhìn một lát, mới nhận ra người chạy trên đường băng thứ 3 là Tống Chương.

Cậu ta là người cầm gậy đầu tiên, hôm nay còn đeo ruy băng trước trán, trông rất dị, trước mắt đang dẫn đầu.

Nghê Già thuận theo nhìn, quả nhiên thấy được Trần Kinh Sinh đang đứng ở điểm bắt đầu.

Hôm nay cậu mặc một bộ đồ thể thao.

Áo thun trắng, quần đùi đen, trên cổ tay còn mang vòng đệm.

Vóc dáng của cậu rất đẹp, lúc mặt đỏ trắng lại trông như một thiếu niên gầy gò, nhưng cậu có một bờ vai rộng và eo hẹp, có chút cảm giác về hình tam giác ngược.

Cậu đứng ở kia, tâm điểm trong mắt thể nhân.

Ánh mặt trời dừng trên người cậu, trông giống như những thiếu niên bình thường khác.

Tâm cũng sáng như vậy thì tốt rồi.

...

Lúc đến người nhận gậy thứ hai, đã có một người vượt mặt lớp bọn họ, đến người thứ ba, khoảng cách với lớp họ đã hơn một đoạn.

“Lớp hiện tại đang dẫn đầu, ba người còn lại đều là sinh viên thể thao.” Trình Thạc ngồi bên cạnh giải thích.

Nghê Già nhìn đường băng: “Vậy bọn họ xếp thứ nhất.”

“Không nhất định.” Trình Thạc nói: “Tốc độ của Trần Kính Sinh rất nhanh.”

Cậu ta vừa dứt lời, Trần Kính Sinh người cuối cùng nhận lấy cây gậy.

Trong phút chốc, trên sân thể dục đạt tới điểm sôi trào, tiếng hét chói tai từ bốn phương tám hướng xông tới.

Gió thổi qua, tim Nghê Già cũng theo đó mà đập nhanh hơn.

Cả thể giới đều trống rỗng, ánh mắt cô chăm chú theo sát cậu.

Sau đó, cô không tự giác mà hít một hơi.

Trần Kính Sinh thật sự rất nhanh.

Từ lúc cậu cất nước, tần suất liền nhanh hơn người phía trước, hơn nữa tốc độ không hề giảm.

Bốn trăm mét nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn cũng không ngắn lắm, đủ để kiểm tra sức bật.

Đường cong cả người Trần Kính Sinh đều rất lưu loát, tại đường cong thứ ba cậu đã vượt mặt người thứ nhất, tốc độ lại còn rất vừa vặn rồi dần đi chuyển đến đường cong cuối cùng.

Trên đường băng đó, cậu đã nhanh thành như vậy, còn có thể tăng tốc.

Toàn trường đều đang gọi tên cậu

Trần Kính Sinh.

Trần Kính Sinh.

Chênh lệch càng kéo càng lớn, khi vị trí thứ hai bắt đầu tăng tốc lao về đích, Trần Kính Sinh đã vượt lên dẫn trước, phá tan điểm cuối.

“Woa...”

Tiếng hét chói tai che trời lấp đất.

Trong tiếng động đình tai nhức óc, Nghê Già cuối cùng cũng khẽ thở ra một hơi.

Bình nước trong tay sắp bị cô bóp nát.

Ánh mắt cô còn dõi theo bóng dáng kia, đột nhiên, cậu quay đầu lại.

Thật ra cậu đã sớm trông thấy.

Lúc cậu đang khởi động, liền nhìn thấy Trình Thạc dẫn theo một nữ sinh, bước lên tầng trên cùng của khu vực trọng tài.

Mà hiện tại, một đồng nữ sinh vây quanh cậu, trong tầm mắt đều là người, nhưng cậu chỉ thấy mỗi mình cô.

Nghê Già nhếch miệng, làm khẩu hình với cậu.

Chúc mừng nha, quán quân.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Trần Kính Sinh sẽ đến

Biên tập: Rosa

Trần Kính Sinh nhanh chóng rời mắt khỏi người cô, không có phản ứng gì với nụ cười xinh đẹp của cô, Tống Chương đi tới ôm lấy bả vai cậu, trong lúc cả hai uống nước bị các bạn cùng lớp vây quanh.

Trình Thạc nhìn hướng bọn họ rời đi, nói: “Trần Kính Sinh đặc biệt giỏi thể thao, huấn luyện viên trong đội huấn luyện đã thử chiêu mộ cậu ta nhưng không được.”

Nghê Già hỏi: “Thế nào?”

“Thành tích của cậu ta rất tốt.” Trình Thạc cười: “Thành tích văn hóa có thể giúp cậu ta thi đậu trường đại học tốt nhất, đâu cần đi con đường này.”

Nghê Già nhìn một đám người đang chạy nhanh trên sân thể dục, hồ hững nói: “Con đường nào cũng tốt cả.”

Sinh viên văn hóa coi thường sinh viên đặc biệt, sinh viên đặc biệt coi thường sinh viên văn hóa, ai cũng có nỗi khổ riêng, ai cũng muốn cao hơn người khác.

Chẳng qua thành tích của Trần Kính Sinh tốt lại là việc ngoài dự kiến của cô.

Cô nghĩ cậu đã sớm tẩu hỏa nhập ma giống những thứ kia, xem thường những quy tắc, chán ghét học hành, cho rằng thật sự có thể đập tan một mảnh trời.

Rốt cuộc, dường như chỉ có cô ngã xuống, không tiến lên cũng không nỗ lực.

“Tối nay cậu rảnh không?” Trình Thạc đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Trong giọng nói có chút tự cho là đã che dấu sự thăm dò rất tốt.

Nghê Già bình tĩnh hỏi: “Sao vậy?”

“Hôm nay là sinh nhật tôi.” Trình Thạc mở sổ ra rồi khép lại, lặp lại một động tác: “Tôi định mời vài người bạn, cũng định mời cậu, chỉ là vẫn chưa có cơ hội nói.”

Có nói cô cũng không đi.

“Tôi không đi đâu, tôi không thân với mấy bạn học khác, các cậu cũng thấy khó xử.” Nghê Già nói xong, không đợi cậu ta đáp lại, trực tiếp đứng lên.

“Khó xử gì chứ, bọn họ đều rất muốn cậu đi.” Trình Thạc khá sốt ruột: “Cậu chuyển đến lâu như vậy cũng không làm quen với những người khác.”

Lời này là thật, kiểu nữ sinh như Nghê Già, ở độ tuổi này rất hiếm gặp, rõ ràng có khuôn mặt như yêu tinh, nhưng lại không có ý chí tiến thủ, cả ngày sống trong sự bất mãn, tính tình tùy tiện khiến người ta không nắm bắt được.

Thêm chuyện kia của Trần Kính Sinh, cô liền trở nên có sức hút.

Nghê Già lẳng lặng nhìn cậu ta một lát, Trình Thạc lớn lên không tồi, gầy gò cao cao, lại còn chơi bóng rổ, trên người có loại cảm giác ấm áp như ánh mặt trời, khiến người ta rất thoải mái.

Nhưng cậu ta có bạn gái, mặc kệ tình cảm của cậu ta với Triệu Như ra sao, Triệu Như thích cậu ta, điểm này cô nhìn ra được.

Nguyên tắc của Nghê Già là không qua lại với người đã có chủ, trước đây là vậy, bây giờ cũng vậy.

Một người có quá nhiều mối quan hệ trong tình yêu, đều có thể rước lấy rắc rối, không ai có thể toàn vẹn rút lui.

Cô không muốn tự tìm phiền phức.

Rất nhàm chán.

Nghê Già nói: “Sinh nhật vui vẻ.”

Nói xong, cô xoay người đi xuống đài.

“Cậu vừa đi đâu vậy?”

Sở Lê tìm được cô, vẻ mặt lo lắng, hai gò má đỏ bừng.

“Ồ trên, xem thi đấu.” Nghê Già chỉ vào hàng ghế trọng tài.

Sở Lê nhìn theo, trông thấy Trình Thạc ở trên cao đang nhìn bọn họ.

Sở Lê hỏi: “Trình Thạc cho cậu đi lên?”

Trước đây cô ấy và Triệu Như cũng từng hưởng thụ loại đài ngộ này, ngồi trên ghế trọng tài xem thi đấu, nhưng không phải ai cũng giống vậy, bằng không sẽ có rắc rối.

“Ừ.”

Thầy Nghê Già gật đầu, vẻ mặt của Sở Lê rõ ràng cứng lại: “Hai người các cậu... quan hệ tốt lắm sao?”

Hỏi cũng rất thẳng thắn.

Nghê Già chủ động giải thích: “Tình cờ gặp được, chủ yếu là tôi muốn xem thi đấu, cậu ta mới cho tôi lên.”

Lời này là giúp Trình Thạc giải vây.

Sở Lê nghe xong, mới khôi phục lại bình thường, gật đầu.

Cô ấy thở ra một hơi, cười xấu hổ: “Còn muốn xem nữa không?”

Nghê Già: “Không.”

Cô biết Trần Kính Sinh thi xong rồi, người sau thế nào, đối với cô đều không có sức hấp dẫn.

“Hồi nãy Trần Kính Sinh đẹp trai thật.” Sở Lê vừa đi vừa nói chuyện, không quên nhớ lại trận đấu vừa rồi: “Mấy nữ sinh cạnh tôi hét to đến mức cổ họng đều sắp khàn.”

Quả nhiên đẹp trai thì chạy bộ cũng đẹp, sẽ không bày ra bộ mặt dữ tợn, nghe răng trợn mắt.

Nghê Già nhớ lại, dường như bên tai vẫn còn tiếng hét chói tai che trời lấp đất.

Người thích cậu cũng nhiều thật.

“Triệu Như tới công trường rồi.” Sở Lê nhìn di động, kéo cánh tay Nghê Già: “Đi ra ngoài ăn trưa đi.”

“Cậu...” Hai chữ ‘đi đi’ còn chưa nói ra miệng, Sở Lê đã túm chặt cánh tay của cô trước: “Đi thôi đi thôi.”

Triệu Như đang ở trong một quán ăn gần trường.

Lúc Sở Lê và Nghê Già đến, cô ấy đang ôm một cái hộp trong tay, nhìn thấy Sở Lê, vừa định cười nói gì đó, nhưng liếc thấy Nghê Già ở phía sau, nụ cười cứng đờ ngay lập tức.

Nghê Già không chủ động tỏ thái độ thù địch với mọi người, nhất là hiện tại, người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta, cô vẫn có thể nhường nhịn ba phần.

Phản ứng này của Triệu Như khiến cô khó chịu.

Dù Triệu Như không nói gì, nhưng giữa nữ sinh có chút nghi ngờ, không cần nói cũng hiểu.

Nghê Già rất ghét cảm giác phân cao thấp ngầm này.

Nhưng cô không nói gì.

Cô không muốn Sở Lê khó xử.

Cô và Sở Lê gấp xong đồ ăn mới chuyển qua bàn ngồi, Sở Lê hỏi: “Một buổi sáng không tới, làm gì vậy?”

Triệu Như đưa chiếc hộp cho cô ấy xem: “Mua quà cho Trình Thạc.”

“Chắc, mua cái gì?”

“Giấy bóng rổ, cậu ấy thích nhãn hiệu này lâu rồi, đắt lắm, làm tôi đau lòng chết đi được.” Triệu Như ngoài miệng nói như vậy nhưng trên mặt lại không che lấp được nụ cười ngọt ngào.

Nghê Già cúi đầu chơi di động, lật qua lật lại ở màn hình giao diện, không hé răng.

Sở Lê trả chiếc hộp lại cho cô ấy: “Cậu cũng thật là, chưa từng gặp ai có thể đối xử với tôi như vậy.”

“F*ck, sinh nhật năm sau của cậu dù có tán gia bại sản tôi cũng mua cho cậu.”

“Tôi muốn son môi.”

“Mua mua mua, chỉ cần cậu chịu son, toàn bộ màu son hot nhất đều tặng cậu.”

Nghê Già nghe bọn họ đầu vô mồm, khề cong môi.

Cô cất đi động, quét mắt nhìn logo trên hộp giày, nhãn hiệu này không rẻ, mọi người vẫn còn là học sinh, Triệu Như quả thật rất coi trọng Trình Thạc.

Sở Lê hỏi: “Tôi nay Trình Thạc định tổ chức sinh nhật ở đâu?”

Triệu Như nói: “Buổi chiều ăn cơm trước, buổi tối mở cái party.”

“Cậu thật sự coi đây là ngày nghỉ lễ à?”

“Có gì khác nhau sao?” Triệu Như nhún vai: “Lại không ai kiểm tra.”

“Nghê Già, cậu đi không?” Sở Lê đột nhiên quay đầu hỏi cô.

Nghê Già lắc đầu.

“Sao không đi chứ, đi đi.” Triệu Như nói theo.

Nghê Già cũng lười phân biệt cô ta có tình nguyện hay không, nói thẳng: “Không đi.”

“Nói không chừng nghe cậu đi, Trần Kính Sinh cũng đến.” Triệu Như bỗng nói.

Lời này nghe còn có chút hàm nghĩa, Nghê Già nâng mí mắt: “Cậu có ý gì?”

“Trình Thạc cũng mời khối 11, có cậu tới, Trần Kính Sinh nhất định đến, nói không chừng, nhân cơ hội này quan hệ của hai người có thể tốt lên.” Triệu Như nói như thật: “Không phải giữa hai người có hiểu lầm à.”

Còn hiểu lầm

Nghê Già nhún mày.

Đây là vội vàng đẩy cô cho người khác?

Sở Lê ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi: “Trần Kính Sinh sẽ đến sao? Cậu ấy cũng đâu có chơi với Trình Thạc...”

“Sao không có! Bọn họ thường xuyên chơi bóng chung đấy!” Triệu Như mất hứng: “Trình Thạc quen rất nhiều người.”

Chút hư vinh này của Triệu Như, thật sự rất khó che giấu.

Khát vọng được chú ý, khát vọng có vòng bạn bè lớn, khát vọng trở thành nhân vật phong vân ở trường.

Nghê Già nhấp một ngụm trà, hiện tại cô không có hứng thú với mấy loại tình yêu như vậy: “Các cậu đi chơi đi.”

“Cậu cũng tới đi.” Sở Lê bậm môi: “Mỗi lần sinh nhật, Triệu Như đều dính lấy Trình Thạc, căn bản không rảnh chơi với tôi.”

Nghê Già nói: “Tôi cũng không biết.”

“Đều là bạn học, đâu có ai xa lạ.”

Triệu Như nói: “Tôi đã bảo Trình Thạc mời hết khối 11, cậu và Trần Kính Sinh dù gì cũng quen biết mà nhỉ?”

Nghê Già: “Ngày mai tôi còn thi đấu.”

Triệu Như nói: “Cậu về sớm một chút là được.”

“...”

Rốt cuộc đây là sinh nhật ai?

Chút tâm tư này, Nghê Già đều cảm thấy mệt giùm Triệu Như, cô không muốn tiếp tục dây dưa vấn đề này.

“Tùy cậu.”

Hàng mục vận động của buổi chiều kết thúc, các lớp trở lại phòng học tổng kết trận đấu, nhắc bọn họ đừng quên việc học trong lúc đại hội thể dục thể thao, thời kì cấp 3 luôn phải kéo căng, không thể lơ lửng.

Mấy bạn học muốn đi chơi đêm đã không kiềm chế được, nửa người đã nhòai ra ngoài, chờ tan học.

Ở sau, Triệu Như cũng đã khom lưng lên trang điểm.

Cô ấy thậm chí còn mang theo giày cao gót ở trong túi, định lát nữa đến WC đổi.

Sau khi tan học, Trình Thạc kêu mấy nam sinh đi trước, bên nữ sinh là Triệu Như tổ chức, cô ấy và vài nữ sinh cùng đến WC, trang điểm thay quần áo.

Sở Lê ngồi trong phòng chờ họ.

Đến khi một đám oanh oanh yến yến đi ra, Nghe Già đã không thấy bóng dáng.

Triệu Như quét một vòng: “Cậu ta đâu?”

Sở Lê đeo cặp xong: “Đi trước rồi, nói chúng ta đi trước.”

“Đi trước? Về nhà trang điểm đó.”

Sở Lê mím môi, nói: “... cậu ấy còn mặc đồng phục.”

Triệu Như khoát tay: “Kệ cậu ta đi, chúng ta đi thôi.”

Đoàn người vui chơi giải trí, hơn mười giờ mới kết thúc bữa ăn.

Hôm nay người đến cực kì nhiều, nhất là nữ sinh.

Cái loa Triệu Như hô một tiếng, mọi người đều biết đến sinh nhật Trình Thạc, Trần Kính Sinh cũng đến, mà bình thường vòng bạn bè của cậu, người ngoài không vào được.

Lúc này thật vất vả mới có cái lỗ thủng, vì thế người người vọt vào trong.

Ai nói thời học sinh, không có kéo bè kết phái, không có nịnh hót.

Bữa tối ồn ào, đám nam nữ chưa am hiểu sự đời, cố tỏ ra mình hiểu biết không ngừng khoác lác.

Trần Kính Sinh ngồi cả đêm, từ lúc mới bắt đầu giữa hàng lông mày thoáng lộ ra sự nóng nảy, đến lúc này đã vô cùng rõ ràng.

Cậu rất phiền.

Mấy nữ sinh kia cố tình bày ra dáng vẻ bên lên ở trước mặt cậu, giờ tay nhắc chân đều miễn cưỡng lộ ra vẻ quyến rũ, cậu chẳng muốn liếc mắt một cái.

Luận về quyến rũ, không ai bằng Nghe Già.

Cô mới làm cho người ta hận nghiêng răng.

Tổng Chương biết cậu phiền cái gì, hôm nay cậu vội vàng đến dự sinh nhật người khác, thấy thế nào cũng giống như đầu óc bị nước vào.

Trần Kính Sinh ghét kiểu quan liêu nhục dục này, bọn họ cũng biết, nếu quan hệ không đủ vững chắc, những người khác mời căn bản không đi.

Vậy mà tối nay, cho đến giờ, Nghe Già cũng chưa đến.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hối hận

Biên tập: Rosa

Lúc Nghe Già ngủ dậy, bầu trời bên ngoài cửa sổ đã tối đen.

Cô mơ một giấc mơ rất dài, nhưng khi tỉnh lại, toàn bộ hình ảnh đều biến mất, cô chẳng nhớ bất kì thứ gì. Chỉ có cảm giác mắt mát, trống rỗng sau khi tỉnh giấc khỏi cơn mơ là làm cô thấy áp lực.

Cô vò mái tóc dài quấn vào nhau, lấy di động ra khỏi khe sofa.

Màn hình sáng lên, thời gian hiển thị là 22:36.

Cô đã ngủ gần 3 tiếng.

Cô quá mệt.

Vốn định về nhà thay đồ rồi đi, kết quả dính sofa một lát thì không biết khi nào ngủ thiếp đi.

Cũng không biết buổi tụ hội đã kết thúc chưa?

Nghê Già đốt điếu thuốc, nằm nghiêng trên sofa, lười biếng hút.

Gần đây trời nóng, cô không quá phụ thuộc vào thứ này, mùi vị nặng, hút nhiều cô cũng không thoải mái.

Nhưng cô hơi nghiện, sau khi ăn xong, tỉnh ngủ sẽ quen tay đốt một điếu.

Nghê Già phun một ngụm khói, nhìn Wechat.

Lúc 8 giờ, Triệu Như chỉ gửi qua một câu “Chừng nào cậu đến?” rồi không gửi nữa, Trình Thạc cũng hỏi cô hai câu, những tin nhắn khác đều là của Sở Lê, tin nhắn mới nhất là 2 phút trước, nói rằng bọn họ đã kết thúc bữa ăn, chuẩn bị đổi chỗ.

Nghê Già quét mắt qua, sau đó xóa bỏ khung chat của Triệu Như và Trình Thạc.

Cô không thích lưu lại lịch sử trò chuyện.

Giao diện càng sạch càng tốt, nhìn thanh tịnh.

Sau khi xóa xong, cô nhấn vào khung chat của Sở Lê, đang nghĩ có nên nhắn là cô không đi hay không, dù gì cũng đã trễ rồi.

Cô đang gõ chữ, còn chưa chỉnh sửa xong, đối diện đã gửi đến một tin.

‘Hình như đám người Trần Kính Sinh định đi, nếu cậu sợ xấu hổ thì đợi lát nữa đến thẳng quán bar đi.’

Nghê Già khựng lại.

Cậu ấy thật sự đi?

Lúc cô đang ngẩn người, Sở Lê đã gửi tới một tin nhắn khác.

Là vị trí của một quán bar.

‘Bọn tôi hiện giờ đang ở đây, cậu bắt xe đến thẳng đây đi, di động của tôi sắp hết pin, nếu cậu đến hãy nói với Triệu Như một tiếng, tôi ra đón cậu.’

Nghê Già ngồi tại chỗ một hồi, lẳng lặng hút xong điếu thuốc, dập tắt, sau đó xóa bỏ hàng chữ vừa mới gõ, nhấn lại một chữ ‘được’.

Nếu Trần Kính Sinh thực sự đi rồi, trong lòng cô ngược lại thoải mái.

Nghê Già đi toilet rửa mặt, nhìn đồng chai chai lọ lọ trong ngăn tủ, hiện giờ, cô không có tâm trạng để trang điểm.

Cuối cùng, đánh một tầng phấn, che đi quầng thâm dưới mí mắt.

Chỉ kẻ lông mày, kẻ dọc theo lông mày, nhỏ và dài, phần đầu hơi hếch lên, men theo phần đuôi.

Hàng lông mày trông sắc sảo hơn những nữ sinh bình thường.

Màu môi đỏ đậm.

Tất cả son của cô đều là màu này, tràn đầy sức sống.

Không trang điểm cho mắt, hàng mi đen phôi vôi đôi môi đỏ mọng, mặt cô không phải gương mặt trái xoan tiêu chuẩn mà là đường nét góc cạnh, thoát nhìn có cảm giác như ngũ quan lập thể rõ ràng hơn.

Tính lẳng lơ và lười biếng thường ngày mất đi, thay vào đó là vẻ đẹp lạnh nhạt và gai góc.

Nghê Già nhìn mình trong gương, huyết sáo.

Sau đó nhún vai, bây giờ cô cũng đủ vô vị.

Nghê Già bắt xe đến đúng vị trí, quán bar ở trong một con hẻm nhỏ, xe vào được nhưng không ra được, Nghê Già bảo tài xế dừng ở ngã tư, tự mình xuống xe đi vào.

Buổi tối có gió, từ trong đêm đen thối tối, như một bàn tay đang cọ xát mặt cô, dịu dàng lại quyến luyến, khiến cả người cô có chút khô nóng.

Nghê Già lẻ loi đi vào trong, thật ra cô không hề biết trong thành phố còn có một con hẻm như vậy, hai bên vách tường đầy nét chữ nguệch ngoạc, chỉ là bây giờ trời đã tối, nhìn không rõ vẽ cái gì.

Quán bar ở đầu hẻm, mặt tiền cửa hàng không lớn, bị cánh cửa thủy tinh vừa dày vừa nặng che chắn, bên trong đen kịt.

Trong như một cái tiệm bát chính.

Nghê Già chưa gửi tin cho Triệu Như, tự đẩy cửa đi vào.

Tối om, bên trong chỉ có một cái cầu thang xoắn ốc.

Cô đi lên, cuối hành lang chỉ có một cánh cửa, cô đến bên cạnh, cửa tự động mở ra, trong phút chốc, một trảng ánh sáng tím đập vào mắt, mùi nước hoa đan xen mùi rượu, tiếng nhạc đánh thẳng tới.

Mê loạn và nóng bỏng.

Như một cái góc bị lãng quên, mặt tiền không thu hút, hoàn toàn không nhìn ra bên trong còn có khung cảnh nồng cháy, điên cuồng như vậy.

Các tế bào trong người bị Nghê Già ức chế sáng nay, lúc này đang từ từ phóng thích.

Mắt cô xuyên qua những lô ghế dài và sân khấu, bóng người điên cuồng vận vẹo, ánh đèn hỗn loạn, không tìm thấy bàn của bọn họ.

Không bao lâu, bà vai bị người ta vỗ.

Nghê Già quay đầu, là Sở Lê.

Cô ấy còn mặc áo sơ mi quần jeans lúc sáng, đầu vai co lại, hai gò má ửng đỏ, đôi mắt to, trắng đen rõ ràng, nhút nhát rụt rè, chân tay khá lúng túng.

Nghê Già cau mày, ghé sát vào bên tai cô ấy, hỏi: “Sao vậy?”

Xung quanh rất ồn ã, Nghê Già vốn cao, lại đi giày cao gót, Sở Lê chỉ phải kiễng chân, chụp hai tay lại nói: “Tôi định đi toilet, kết quả phát hiện toilet ở đây không phân biệt nam nữ...”

Nghê Già hiểu, có vài quán bar quả thật như thế, toilet chỉ chia thành từng phòng nhỏ, nam nữ đều có thể vào.

Với những người đến chỗ này tìm niềm vui, kiểu thiết kế ngầm này rất kích thích.

Sở Lê lần đầu tới quán bar này, vừa vào toilet, cả trai lẫn gái tựa vào bồn rửa tay ở bên ngoài, hút thuốc tán gẫu, cô ấy có chút không chấp nhận được, bị sốc, quay đầu bỏ chạy.

Chạy chưa được hai bước, liền gặp Nghê Già.

Trong nháy mắt trái tim cô ấy rơi xuống đất.

Có Nghê Già bên cạnh, Sở Lê đặc biệt có cảm giác an toàn.

Nghê Già hỏi cô ấy: “Còn đi không? Tôi đi với cậu.”

“Đội lát nữa đi, tôi vốn là nhầm chán mới đi tìm toilet.” Sở Lê nói xong, đẩy cô về trước: “Cậu đến đây, tôi đưa cậu đến gặp bọn họ trước.”

Nghê Già bị cô ấy đẩy đi được mấy bước, cuối cùng dừng trước một bàn có những khuôn mặt quen thuộc.

Sự có mặt của cô khiến bầu không khí lúng túng của đám người đột nhiên trở nên ồn ào.

Triệu Như đứng lên, nói đùa: “Tôi còn tưởng rằng hôm nay cậu không đến đâu.”

Nói chuyện với Nghê Già nhưng ánh mắt lại nhìn sang một nam sinh im lặng cả đêm.

Nghê Già đến, cậu ta dường như không có phản ứng gì.

Ngay cả đầu cũng không nâng.

Triệu Như đáy lòng khẽ động, không biết là thất vọng hay là mừng thầm.

Thất vọng, ngộ nhờ Trần Kính Sinh không có ý gì với Nghê Già, cô ta vẫn bị đe dọa, Trình Thạc của cô ta vẫn trong vòng nguy hiểm.

Mừng thầm là Trần Kính Sinh không có ý gì với cô.

Cô xinh đẹp thì đã sao, vẫn có người thấy chóng mặt đấy thôi!

Nghê Già cười nhạt: “Ngủ quên.”

“Không sao, có thể đến là được rồi.” Trình Thạc cũng đứng lên, bổ sung thêm: “Mọi người đều muốn cậu đến.”

Triệu Như cười nhạo: “Có người đặc biệt muốn.”

Ý nghĩa không rõ.

Hôm nay cô ta mặc một chiếc váy ngắn hình chữ V, phong cách trang điểm cũng không giống trước, sợ người khác nhìn ra cô ta vẫn là học sinh cấp 3, trông hết sức thành thực, còn uốn tóc.

Triệu Như căn cơ không tệ, chẳng qua còn nhỏ, muốn thể hiện khía cạnh đẹp nhất, hành vi càng phô trương, càng chệch trọng điểm, đeo khuyên tai và trang sức rườm rà, óng ánh lấp lóe, trái lại thừa ra vài phần nặng nề và quê mùa.

Nghê Già không để ý cô ta, lấy một cái hộp nhỏ từ trong túi đưa cho Trình Thạc, kèm thêm một câu: “Sinh nhật vui vẻ.”

Trình Thạc liên tục nói “Cảm ơn”, nhận lấy rồi mở ra, bên trong là một cái vòng bao tay thể thao.

Là hàng hiệu, cùng nhãn hiệu với đôi giày mà Triệu Như đưa.

Mấy nam sinh bên cạnh rõ ràng nhận ra được, đều “Woa” một tiếng.

Nghê Già không kịp mua quà, trong nhà vừa vặn có, cô là người thô kệch, lúc vận động vừa nóng vừa mệt, không thích mang mấy thứ này, và lại bây giờ cô không có nhiều thời gian để vận động.

Mua về để đó không dùng, cô dứt khoát mang đến tặng.

Chuyện tặng quà sinh nhật cho người khác, cô không bao giờ qua loa, chỉ là lần này không chuẩn bị kỹ nên có hơi ngượng ngùng.

Nhưng Trình Thạc rất vui.

Triệu Như không biết, lấy qua nhìn xem, sau đó tiện tay ném lại.

Trình Thạc nhất thời nhú mày: “Cậu nhẹ tay chút.”

Triệu Như lập tức há miệng: “Không phải là một cái vòng bao tay thôi sao? Còn coi thành bảo bối như vậy?”

“Thứ này rất đắt.” Có nam sinh nói xen vào.

Dứt lời, vừa nói đến giá, sắc mặt của Triệu Như liền trở nên khó coi.

“Vậy đồ tôi đưa là hàng rẻ sao?”

Nam sinh kia có chút vô ngữ: “Tôi cũng chưa nói vậy mà.”

Không khí nhất thời trở nên xấu hổ.

“Được rồi, đừng có đứng đó làm bộ nữa, mấy người thì kiếm được bao nhiêu tiền? Mua bao nhiêu tiền tự mình không rõ sao? Đưa cái gì không quan trọng, có tấm lòng là được.”

Tổng Chương – người vẫn luôn rảnh rỗi ngồi xem kịch chọt mở miệng kết thúc đề tài, sau đó ngoắc tay với Nghê Già: “Lại đây ngồi đi.”

Nghê Già nghe tiếng của cậu ta, này mới phát hiện cậu ta đang ở đây.

Nếu như ta ở đây...

Người luôn cúi đầu nhìn đi động cạnh Tổng Chương, nhất định là Trần Kính Sinh.

Nghê Già cảm thấy không thờ được.

Không phải cậu đi rồi sao?

Sao còn ở?

Nghê Già quay đầu tìm Sở Lê, Sở Lê vô tội chỉ di động của mình, làm khẩu hình miệng: Hết pin rồi.

Hết pin, cho nên quên nói sau đó bọn họ không đi nữa.

Trời sắp sáng, thời gian bùng nổ đến, tiếng nhạc bên tai càng ngày càng mãnh liệt, đám người cũng điên cuồng lên.

Nghê Già rõ ràng cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

Cả thế giới đang ngập trong tiếng ‘phanh phanh phanh’, ầm ỉ đến mức não cô đều đau.

Cô hồi hận rồi.

Không nên tới.

...

Trần Kính Sinh cắt di động, đây xem như là hành động đầu tiên của tối nay.

Cậu nhìn chăm chăm cô, không e dè, tìm tòi đến cùng.

Nghê Già đứng tại chỗ hồi lâu, không nhúc nhích.

Đã ai nói rằng lúc Trần Kính Sinh nhìn người, thật sự rất cmn đáng sợ hay không?

Ánh mắt kia rõ ràng là sự tử nhìn thấy con thỏ.

Trần Kính Sinh nhìn cô một lát rồi mở miệng: “Còn phải đợi tôi mời sao?”

Nghê Già: “...”

Trái lại không cần.

Cô chỉ là, không muốn ngồi cạnh cậu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trần Kính Sinh, cười một cái đi

Biên tập: Rosa

Trần Kính Sinh vừa mở miệng, biểu cảm của đám nữ sinh ngồi xung quanh đều có chút phức tạp.

Tối nay, chưa ai dám chủ động tiến lên nói chuyện với cậu, Trần Kính Sinh vẫn luôn lãnh đạm với nữ sinh, hot girl như Phan Nhân cũng là mặt dày dán lên, nữ sinh bình thường căn bản là không biết xuống tay ở đâu.

Có thể khiến cậu chủ động, tính tới tính lui, cho tới giờ, cũng chỉ có Nghe Già.

Nghê Già lại không quan tâm, đuôi mắt hờ hững đảo qua cậu, xoay người, đi về phía Sở Lê.

Ngồi cạnh cô ấy.

Về mặt của mấy nữ sinh càng phong phú, ánh mắt liên tục liếc về phía cô.

Sở Lê ním môi, ghé vào tai cô nhỏ giọng nói: “Trần Kính Sinh đang nhìn cậu...”

“Ồ.” Nghe Già nghiêng đầu, vuốt sợi tóc rơi trước trán lên, sợi tóc bị vuốt lên, lại mềm mại trượt xuống, tóc mái giống như dấu ngoặc rủ xuống gò má.

Cô lười biếng dựa vào sofa, chẳng hề để ý: “Nhìn đi.”

Nhiều người như vậy, cậu còn có thể làm gì?

“Người đã đến đông đủ rồi, từng người một uống đi?”

Nam sinh A giờ lên một chai bia đề nghị.

“Được đó, đến đến đến.”

“Nghe Già đến muộn, phải phạt rượu.”

Sở Lê giống như bao che khuyết điểm mà nói với nam sinh kia: “Cái gì chứ, mới tới liền ép nữ sinh uống rượu?”

“Đến trễ phạt rượu thì sao?” Triệu Như liếc mắt: “Trước đây mọi người đều như vậy, không ai ngoại lệ.”

Nghê Già cười nhẹ, không nói gì, cầm một chai bia trên bàn, ngửa đầu, rót hết vào bụng.

Uống bia trong chai chú ý kỹ thuật, cổ họng phải mở ra hết để rượu chảy vào.

Bia trong chai nổi lên bọt, càng xuống càng thấp, càng ngày càng ít, trong tiếng hét ngày một lớn của đám người, cô uống hết một chai.

Nghê Già sớm có mấy năm sống trong cảnh đêm hỗn loạn, tốt không học, chỉ học chút kỹ năng uống rượu.

Cô coi mở hơn mấy cô gái bình thường, thích đùa nghịch, xa hoa trụy lạc, thường cúp học theo đám bạn xấu đi đến những chỗ ăn chơi lớn.

Mấy năm đó, Nghe Già cho rằng chính mình có thể kiêu ngạo, nhưng kết quả là, mọi người chỉ đánh giá cô bằng một câu “Nghe Già à, cô gái đó rất biết chơi.”

Rất biết chơi.

Cho tới giờ đó là một câu đánh giá mà một cô gái không nên có.

Trong sạch của cô, thanh danh của cô, tất cả đều biến mất trong những năm tháng tiêu xài vô độ và hoang đường ấy.

...

Nghê Già thả chai bia xuống, dùng mu bàn tay lau khóe môi: “Được chưa?”

Đã lâu rồi cô chưa uống như vậy.

“Tôi f*ck...”

“Tuyệt!”

Tổng Chương còn tung một chương: “Thấy không, lão đại.”

Trình Thạc và Triệu Như đều là vẻ mặt hoảng sợ.

Sở Lê căng mắt, một câu cũng không nói.

Nhóm người này đều không thường đến quán bar, vài người vẫn là lần đầu tiên. Bình thường sẽ khoe khoang mình trâu bò thế nào, uống rượu nhảy nhót chơi đùa, như thể bọn họ đều là mấy tay lão luyện của hộp đêm, đợi đến thời điểm chín muồi, thiện nam tín nữ nhiều lên, mọi người đều lộ nguyên hình, chỉ có thể nhàm chán ngồi.

Nhưng Nghê Già là người từ đây đi ra.

Hơi thở như yêu tinh trên người cô, thật sự xứng với nơi này.

...

Sau ba tuần rượu, không khí sống động lên, chủ đề của mọi người cũng trở nên nhiều hơn, tốp năm tốp ba sáp lại tán gẫu.

Gần đến rạng sáng, Sở Lê đặt chiếc bánh kem đã chuẩn bị lên bàn, mở hộp ra, bên trong là một chiếc bánh kem ba tầng, chất đầy đủ kiểu hoa quả.

“Woa—— “

Đây là phản khiến người ta mong đợi nhất trong mỗi bữa tiệc sinh nhật.

Màu sắc rất ngon, mùi hương của bơ tràn ngập.

Cầm nến, đốt lửa, vài người vây quanh chụp ảnh.

Lúng ta lúng túng nhưng mang theo hưng phấn.

Trong ánh nến lay động, Trình Thạc nhắm mắt lại, chắp tay thành hình chữ thập, ước nguyện.

Có người cười nói: “Còn có một điều ước công khai!”

“Chúc tình yêu của Trình Thạc và Triệu Như thật dài thật lâu.”

Triệu Như đỏ mặt, liếc trắng mắt người nọ. Sau đó liếc nhìn Trình Thạc, có chút chờ mong.

Trình Thạc mở mắt ra, nói: “Chúc mọi người năm nay thi đại học thuận lợi.”

“Cắt. “

“Lúc này đừng có nhắc tới thi cử chứ!”

Trình Thạc: “Chẳng lẽ cậu không muốn thi cử sướng sê?”

“Phi phi phi, đừng nói lung tung, nhanh cắt bánh kem đi!”

Không khí đang sôi nổi, mọi người đều nhìn chăm chăm bánh kem, không ai chú ý tới nụ cười đã cứng đờ của Triệu Như.

Sở Lê cắn môi, nhẹ nhàng lui ra ngoài, đi tới cạnh cô ta.

...

Không biết ai mở đầu vụ lộn xộn này, trét bơ lên mặt Trình Thạc, Trình Thạc phản ứng lại, nắm mặt người nọ trét lại.

Động tác quá lớn, liên lụy đến người vô tội, vì thế trận chiến bơ trong nháy mắt nổ tung nổi, bơ biến thành vũ khí, tóm được người nào trét người đó.

Nghê Già cũng không may mắn thoát khỏi, trên lông mi đều dính trắng bơ.

Đoàn người đều đang ầm ĩ, chỉ có một người ngồi, sinh ra hơi thở chớ gần, không ai dám chọc cậu.

Lúc nào cũng mang cái tư thế ‘Đại ca’

Nghê Già đi qua, đứng trước mặt cậu.

“Trần Kính Sinh.”

Cô gọi.

Trần Kính Sinh giương mắt, lọt vào trong tầm mắt đầu tiên là một đôi chân.

Đôi chân kia vừa trắng vừa thẳng, không có một vết sẹo lồi, đường nét vô cùng xinh đẹp.

Hôm nay cô mặc một chiếc quần đùi màu đen, trên mép quần có vài sợi tua rua rũ xuống, tôn lên làn da trắng nõn, cảm giác thị giác rất tốt.

Nghê Già có dáng người đẹp, chỗ gầy thì nên gầy, chỗ nảy nở tuyệt đối không ít.

Lúc Trần Kính Sinh dời mắt đến mặt cô, cậu đã kiềm nén được dục vọng có thể trỗi dậy trong 1 giây của mình.

Nghê Già ác độc vươn bàn tay dính đầy bơ về phía cậu.

Còn chưa tới gần, đã bị một lực mạnh mẽ chặn lại.

Cậu bóp cổ tay cô, Nghê Già giãy hai cái: “Đau.”

Trần Kính Sinh nhìn cô: “Tôi không dùng sức.”

Nghê Già: “Vậy cậu buông ra.”

Trần Kính Sinh không thả, trái lại gấp tay lại, kéo cô tới.

Nghê Già ngã vào bên cạnh cậu.

Thấy bọn họ như vậy, Tống Chương ở bên cạnh chặc lưỡi: “Béo ngậy.”

Nghê Già nhắc chân định đá cậu ta.

Trần Kính Sinh siết chặt tay: “Đừng đụng.”

Cô khá tò mò, quay đầu lại: “Đừng đụng cái gì?”

“Tôi là virus sao? Còn đừng đụng.” Tống Chương không phục: “Trần Kính Sinh cậu nhìn bộ dạng keo kiệt của mình bây giờ đi.”

Trần Kính Sinh mím môi không nói chuyện.

Cậu rất phiền, nổi bực bội trong người đầu đá lung tung, cậu ghét chỗ này, ghét đám người, ghét ồn ào náo động.

Nhưng biết cô sẽ đến, cho nên cậu thật sự an phận ngồi cả đêm.

Cậu có thể chịu được rất nhiều thứ đã không thể chịu được trước đó.

Chỉ cần có được điều cậu muốn. Cậu đều có thể nhẫn.

..

Nghê Già nhân cơ hội này, nhanh chóng gơ tay trét bơ lên mặt cậu.

Nhìn vệt bơ trên mặt cậu, cô cười đến run lên.

Đây là chọc hồ nha.

Trần Kính Sinh thích sạch sẽ, cậu thả tay cô ra, lông mày nhanh chóng nhăn thành một đoàn.

Nghê Già nghiêng người ngồi thẳng lên: “Anh Sinh, đến dự sinh nhật của người ta đừng xụ mặt.”

Tống Chương lại muốn chặc lưỡi.

Nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có cô gái dám giáo huấn cậu.

Trần Kính Sinh không để ý đến cô, đứng dậy đi lấy khăn giấy, Nghê Già phản ứng nhanh, đoạt lấy khăn giấy từ trong tay cậu.

Cậu quay đầu, cô nghiêng đầu nhìn cậu, giữa hai hàng lông mày đã nhiễm lên vài phần quyến rũ.

Hôm nay cô đã uống khá nhiều rượu, lúc này cả người có hơi choáng, gò má đỏ ửng, sợi tóc còn dính lên môi, đường nét rõ ràng, cánh môi khẽ nhếch, hiện ra ánh sáng mê người.

Từ lượng của Nghê Già còn không đến mức như vậy, nhưng hôm nay cô thấy rất choáng, chỗ nào cũng choáng.

Có lẽ vì cậu quá thờ ơ, ngồi ở bên kia, một chút phản ứng đều không có.

Cô bị đám nam sinh rót rượu, cậu cũng không phản ứng.

Cậu càng lạnh nhạt, Nghê Già càng muốn bóc tã da kia của cậu.

Cậu giả vờ cái gì chứ?

Nghê Già nâng tay lên, đặt ngón tay dính bơ lên môi, vươn đầu lưỡi ra liếm.

Động tác của cô rất dễ khiến người ta miên man bất định, ánh mắt còn nhìn chăm chăm cậu.

Trần Kính Sinh liếc qua liền dời mắt.

Cậu bắt lấy tay cô, ngăn cô làm ra động tác mài mòn thần kinh của cậu.

Lời nói lại lạnh như băng.

“Liếm cái gì, chó sao?”

“...”

Nghê Già muốn trợn trắng mắt.

Người này vậy mà không bị lừa?

“Cậu mới là chó.” Cô nói.

Trần Kính Sinh thả tay cô ra: “Đưa giấy đây.”

“Không đưa.” Nghê Già lại uốn éo người, dứt khoát giấu gói khăn giấy sau lưng mình: “Tự lấy đi.”

Hiện tại, cô chẳng khác nào yêu quái.

Giữa hàng lông mày đều là kiêu mi, nhưng trong ánh mắt lại giả vờ vô tội.

Trần Kính Sinh lười nói nhiều với cô, trực tiếp bắt đầu, cậu đỡ lấy eo cô, vừa chạm vào, cô liền cười khúc khích: “Ngứa.”

Trần Kính Sinh mím chặt môi, không nói gì, cánh tay vòng ra sau vòng eo mảnh khảnh và mềm mại của cô, cuối cùng cũng chạm đến gói giấy kia.

Cậu thở ra một hơi.

Sao lại khó như vậy?

Còn chưa thu tay lại, Nghê Già đã nheo mắt, đột nhiên thuận thế nhào vào người cậu.

Trần Kính Sinh chưa kịp phản ứng, trong ngực đã tràn ngập mùi thơm.

Hai cánh tay nhỏ nhắn như ngọc nhẹ nhàng ôm lấy cậu, để ở sau gáy cậu.

Lông mi vừa đen vừa cong, phủ lên cái trán no đủ, một đôi mắt mình tiem tiem giống như trăng non.

Cô khẽ thở ra: “Cậu có thể cười một cái không?”

Trần Kính Sinh không nói chuyện.

“Cười một cái đi.” Nghê Già nâng tay xoa mặt cậu: “Anh Sinh, đừng nhú mày, để có nếp nhăn.”

Trần Kính Sinh rũ mắt xuống, trên mặt không có biểu cảm, cách gần, cô có thể trông thấy lông mi của cậu đang run.

Thật dài, như vuốt mascara vậy.

Cô còn định chạm vào mặt cậu, Trần Kính Sinh đã mở miệng.

“Cô phát điên cái gì?”

Sao cô lại phát điên được?

Nghê Già úy khuất chu môi: “Tôi muốn nhìn cậu cười.”

“Vậy sao?”

“Đúng vậy. Nếu không, chúng ta đến... uống rượu đi?” Nghê Già cong đuôi mắt, chỉ vào một đồng chai bia trên bàn: “Cậu thua thì không được xụ mặt nữa, cười một cái cho tôi xem.”

Ánh mắt Trần Kính Sinh sâu hơn: “Cô thua thì sao?”

Nghê Già: “Nghe theo cậu.”

Mặc kệ cô giả say hay say thật, mục đích hiện tại của Trần Kính Sinh chỉ có một.

Muốn cô uống đến say mềm.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tôi đã thấy nhiều người đẹp hơn cô

Biên tập: Rosa

Trần Kính Sinh thì uống rượu với người khác là chuyện tám trăm năm chưa từng có. Ai cũng biết tử lượng của cậu rất cao, Tống Chương chơi với cậu mấy năm nay, chưa từng thấy cậu uống quá chén.

Luôn có một số người như vậy, uống thế nào mặt cũng không đỏ sẫm, giống như một cái động không đáy, rót không say uống không ngã.

Huống chi tới nay cậu cứ mặt hừng suốt, cơ bản chưa đụng qua chai rượu.

Lòng cậu nghĩ gì, không cần nói nhiều.

Nghê Già không nhớ mình đã uống bao nhiêu.

Cô chỉ nhớ hai người họ chơi xúc xắc, mấy ván đầu cô luôn thắng, cô rót đầy ly rượu cho cậu uống, cậu liền ngoan ngoãn uống, cái gì cũng không nói, rất nhanh, chai rượu bên cậu đã muốn thấy đáy.

Nghê Già cực kỳ đặc ý, ung dung cười: “Cậu không được rồi.”

Tống Chương – người đang ngồi xem trận chiến thấp giọng nói một câu: “Ngây thơ.”

Về điểm này, Nghê Già đều dựa vào chút kinh nghiệm hỗn tạp trước kia, dọa được người bình thường chứ không dọa được người thông minh như Trần Kính Sinh.

Chơi xúc xắc ngoại trừ may mắn thì còn lại đều là kỹ xảo. Lừa bịp và gian lận, ai nhiều điểm hơn người đó thắng.

Với chỉ số thông minh của Nghê Già, Trần Kính Sinh có thể dẫn trước cô rất nhiều điểm, nhưng cô lại nghĩ rằng mình hoàn toàn có thể đè ép cậu.

Qua mấy trận, Trần Kính Sinh gần như nhận ra những mảnh khoe của cô.

Cậu không nhường cô.

Nghê Già càng chơi càng lơ mơ, cô cảm thấy Trần Kính Sinh giống như một kẻ thăm dò vậy, có thể nhìn ra số điểm trong chén cô, mỗi lần cô báo số giả, trong lòng luôn yếu ớt, cậu thì mặt không đỏ sẫm bảo cô mở.

Mở mở mở, mở cái đầu cậu!

Vì thế toàn bộ quá trình là bị ép đánh, rốt cuộc không thắng.

Cô uống hết ly này đến ly khác, Trần Kính Sinh cũng không ngăn cản, ngồi bên cạnh lặng lẽ nhìn.

Uống đến nổi đầu óc hỗn loạn, thế giới trở nên nghiêng ngả, Nghê Già dùng sức mở to hai mắt, chai rượu nghiêng, bàn trà cũng nghiêng.

Trời đất quay cuồng.

Nghê Già đã say.

Dù uống nhiều nhưng suy nghĩ vẫn còn. Cô biết lúc này mình thật sự say rồi, Trần Kính Sinh thì ngược lại, ung dung mà ngồi, khuôn mặt nhạt nhẽo, từ đầu tới cuối chỉ uống một chai.

Đậu má, chỉ một chai.

Cái chai rỗng kia đối với cô mà nói chính là một sự vũ nhục.

Đó là Trần Kính Sinh cho cô mặt mũi.

Nghê Già chỉ vào cậu, đầu ngón tay lập tức chọc lên mặt cậu: “Cậu cố ý.”

Trần Kính Sinh cũng không phản bác: “Nhìn không ra?”

Mắt cậu nhìn cô có thâm ý, giống như cậu đã sớm nhìn thấu hành động quyến rũ của cô tối nay.

Nghê Già cười: “Sau đó đâu, đưa tôi về nhà?”

Trần Kính Sinh nheo mắt, chậm rãi nói: “Cô không muốn như vậy.”

Tất cả đều là câu hỏi mang ngữ khí khẳng định.

Chút tâm tư này của cô, cậu nhìn ra.

Nghê Già cong môi: “Đúng là tôi thật sự không muốn.”

...

Cuối cùng, cô vẫn bị Trần Kính Sinh đưa đi.

Cô đánh giá rất cao bản thân, chân mềm đi không được, dường như tất cả rượu đều ở trong não, tất cả đều là nước, cả người đều ngốc.

Nghê Già nhớ mang máng Sở Lê và cậu đã tranh cãi rất cuộc ai là người đưa cô về nhà, nhưng khi bị ai đó cồng trên lưng vì quá thoải mái mà vô thức siết chặt cổ người nọ.

Cô không muốn động đậy.

Sau đó, Sở Lê liền im lặng.

Chắc là Trần Kính Sinh thắng.

Động tác của Trần Kính Sinh trên đường đi đều khá thô bạo, lên xe xuống xe đều là kéo đi, Nghê Già đụng đầu vào mép xe rất nhiều lần, cái này cô có ấn tượng.

Cô trở nên cáu kỉnh, bắt đầu ầm ĩ, ở trong lòng cậu xoay đi xoay lại như một con rắn.

Cô nghe thấy Trần Kính Sinh mắng nhỏ một tiếng: “F*ck.”

Thật hung dữ.

Nghê Già rụt cổ, không dám động nữa, mơ mơ màng màng đi vào tòa nhà, trong thang máy, cô dán lên người cậu, mềm thành một bãi bùn.

Sau khi nhìn thấy hàng mật khẩu quen thuộc, Nghê Già nghĩ rằng, đêm nay cô và Trần Kính Sinh phải ngủ chung.

Cô vốn không muốn, sao lại phát triển thành như vậy?

Nghê Già suy nghĩ, tư duy xoay chuyển rất nhanh, lại bắt đầu nghĩ đến một vấn đề khác.

Dáng người của Trần Kính Sinh tốt hay không?

Cô chưa từng nhìn thấy, hiện tại rất muốn xem, sau khi bị Trần Kính Sinh đẩy vào nhà, cô xoay người đè cậu lên trên cánh cửa.

Nghê Già kéo mở cổ áo của cậu ra, hai tay linh hoạt mò vào, bị hai đòn xương quai xanh thật sâu của cậu cản đến tay.

Oa.

Đang định sờ xuống dưới, cổ tay đã bị mạnh mẽ nắm lấy.

Tối rồi.

Cô cũng bị cậu quăng lên giường.

Tất cả phim truyền hình và tiểu thuyết đều có cảnh này, cô chống cự, tự chuốc họa vào thân, cậu không thể nhịn được nữa, muốn cưỡng ép.

Nghê Già hưng phấn chờ.

Sau đó, cô bị cậu lôi vào WC.

Nghê Già: “Muốn ở trong này?”

Thật hào hứng.

Trần Kính Sinh không đáp, nếu cô nghe nhầm, hình như cậu còn cười lạnh một tiếng.

Giây tiếp theo, cậu lấy vòi hoa sen xuống, phun thẳng vào mặt Nghê Già.

Nước lạnh trực tiếp xối vào mặt, Nghê Già ướt đẫm, há mồm định mắng, suýt nữa sặc chết.

“Trần Kính Sinh!”

Cô thét chói tai, vung tay chặn nước, giọng nói lạnh lùng của Trần Kính Sinh vang lên trên đỉnh đầu: “Tỉnh táo chưa?”

“Tôi f*ck, cậu bình à?” Nghê Già muốn đá cậu: “Tắt nước nhanh lên!”

Trần Kính Sinh nói: “Tôi hỏi cô tỉnh chưa?”

“Con mẹ cậu.” Nghê Già cắn răng, dội nước lạnh xông lên đoạt vòi hoa sen, Trần Kính Sinh nhanh tay hơn, ném ra xa, vòi hoa sen rơi trên đất, cô chụp hụt.

Nước lạnh còn phun ra, Nghê Già đứng đó, tóc tai dính sát vào mặt, áo quần đều ướt đẫm, muốn bao nhiêu chặt vật liền có bấy nhiêu.

“Cậu làm gì thế hả?”

Nghê Già trừng mắt.

“Rửa sạch mặt cho cô.” Trần Kính Sinh đi lướt qua cô tắt nước, lấy chiếc khăn tắm treo trên giá ném vào người cô: “Xấu.”

“Cậu nói ai xấu?” Nghê Già tức đến cười ra tiếng: “Cậu uống nhiều đi?”

“Nghê Già, cô lấy đầu ra tự tin đó.” Trần Kính Sinh quay đầu nhìn cô, ánh mắt rất hờ hững: “Tôi đã thấy nhiều người đẹp hơn cô.”

“...”

Nghê Già: “Sau đó thì sao?”

Trần Kính Sinh nói: “Tôi muốn lên giường với cô, không cần cô phải chủ động đưa lên.”

Nghê Già bị cậu nói đến nghẹn lời.

Cô luôn tự tin với diện mạo của mình, tự tin cực kì, cô lớn lên trong ánh mắt xuýt xoa của người khác, hai chữ “Xinh đẹp”, cô nghe đến lỗ tai đều mọc kén.

Nhưng Trần Kính Sinh không châm chọc cũng không khinh thường, cậu dùng loại giọng điệu rất bình tĩnh để nói ra một chuyện bình thường.

Loại thái độ này, rất tổn thương lòng tự trọng.

Cô luôn cho rằng, chỉ cần cô giờ một ít mảnh khỏe, Trần Kính Sinh có thể bị cô mê hoặc.

Lúc cô biết rất nhiều chuyện có thể dùng mặt thực hiện, cô bắt đầu học cách lợi dụng ưu thế của mình, thuần túy lấy thân phận ‘cô gái xinh đẹp’ này.

Nhưng rất rõ ràng, từ lúc ở quán bar, Trần Kính Sinh sẽ không ăn vỏ ngoài này của cô.

Nghê Già có chút suy sụp.

Còn có chút nhục nhã không thể diễn tả.

Trong mắt cậu, cô đã thấp hèn đến mức không có giới hạn.

Nhớ đến mấy hành động ở quán bar lúc nãy, cô đoán Trần Kính Sinh đã nhìn cô như nhìn một vỏ tuồng.

Nhìn cô phong tình vạn chủng uốn éo, như một con ngốc.

Nghê Già kéo khăn tắm trên người xuống: “Tôi muốn cởi áo, cậu muốn nhìn tiếp sao?”

Trần Kính Sinh khẽ cong môi, xoay người, giúp cô đóng cửa lại.

Nghê Già tắm nước ấm, dầu gội đầu đều là chữ nước ngoài, giống tiếng Anh, lại giống tiếng Pháp.

Mùi rất nhạt, sau khi bọt biển bị nước xối đi, trên cơ bản không lưu lại mùi gì.

Tẩy sạch một thân mùi rượu và thuốc lá, Nghê Già cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều.

Tắm xong, cô mới phát hiện không có đồ thay, áo quần đều ướt sũng, còn nhỏ nước.

Nghê Già giặt sạch đồ, sau đó dùng máy sấy sấy khô nội y rồi nhanh chóng mặc vào.

Nếu là trước đây, cô hoàn toàn có thể làm đến mặt không đỏ tim không đập, nhưng hiện tại không được, cô không thể để Trần Kính Sinh nhục nhã mình lần nào nữa.

Nghê Già quần kỹ khăn tắm, nhìn mình trong gương, rút đi lớp trang điểm đậm, mặt mày nhàn nhạt, sắc môi nhàn nhạt, quầng thâm ở mắt cũng lộ ra, may mà căn cơ không kém, da cô rất trắng, ngũ quan lại không tệ.

Vẻ đẹp thuần khiết nha.

Hoàn toàn không bị cản trở.

Lăn lộn hồi lâu, lúc Nghê Già ra khỏi phòng tắm, đã xấp xỉ 2 tiếng.

Ngay cả quạt gió cũng không thể làm tan hơi nước phả ra từng đợt ở phía sau.

Cô bọc khăn tắm, không mang dép lê, chân trần giẫm lên gạch men trắng sứ.

Đậu má, lạnh quá.

Nghê Già rút ngón chân, Trần Kính Sinh còn mở điều hòa, phòng này lạnh như đang ở hầm băng vậy.

Nghê Già đi về trước vài bước, ngửi được mùi thơm nồng đậm.

Cậu nấu ăn?

Cô đi đến phòng ăn, quả nhiên, trên bàn đặt một bát cháo, là cháo trắng loãng bình thường nhất, lúc này dưới ngọn đèn màu cam ấm áp, có vẻ cực kỳ hấp dẫn.

Nghe thấy động tĩnh, Trần Kính Sinh cũng đi ra khỏi phòng mình, tóc cậu chỉ khô một nửa, trên cổ treo một chiếc khăn lông, đã thay đồ khác, một chiếc quần ở nhà màu đen.

Hắn là vừa mới tắm xong.

Dáng người cậu thon dài, không quá cường tráng nhưng tỉ lệ rất tốt, thuộc loại người mặc đồ rách cũng đẹp.

Ánh mắt Nghê Già không né không tránh, không kiêng dè nhìn cậu từ trên xuống dưới.

Trần Kính Sinh nhàn nhạt mở miệng: “Tôi nghĩ cô nên đổi một tầng da nữa đi.”

“...”

“À.” Nghê Già cũng lạnh lùng đáp lại, hiện tại cô rất thả lỏng, lười ra vẻ với cậu, chỉ bát cháo trên bàn: “Cho tôi sao?”

“Ừ.” Trần Kính Sinh đi đến cạnh bàn: “Không nóng.”

“Không sao, có thể uống là được.” Nghê Già không để ý đến cái này, cũng bởi vậy mà thường xuyên ăn đến hổng bụng.

“Cậu uống không?” Cô hỏi.

Trần Kính Sinh lắc đầu.

Nghê Già cảm muống lên, nếm một chút, không tệ, ấm ấm.

Rất thơm, gạo cũng mềm, từ thực quản chảy xuống bụng, rất thoải mái.

Cô uống ừng ực, Trần Kính Sinh cầm lấy đôi dép lê ở lối vào, đặt cạnh chân cô, lúc đứng dậy, hai chân cô trắng đến chói mắt.

Đầu vai mượt mà và hai cánh tay lộ hết ra ngoài, vừa nhỏ vừa trắng, như rắc bột ngọc trai, phát ra ánh sáng.

Trần Kính Sinh thu mắt: “Lạnh không?”

“Cũng tạm.” Thật ra có chút.

Trần Kính Sinh không nói gì, xoay người vào phòng.

Lúc đi ra, trong tay cầm một chiếc áo thun.

“Đội lát nữa mặc vào đi.” Cậu vắt chiếc áo lên lưng ghế của cô.

Nghê Già khá ngạc nhiên, cậu vậy mà đưa đồ của mình cho cô mặc.

Hay là nói, bây giờ cô mà mặc, cậu sẽ không cần nữa.

“Tặng cho tôi à?”

Nghê Già nói xong, lật xem nhãn hiệu trên cổ áo, là LV.

Trần Kính Sinh ngồi xuống đối diện cô, nói: “Cô nghĩ nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Cái gai

Biên tập: Rosa

Nghê Già trùm chiếc áo thun có giá trên trời kia lên trước mặt cậu, luồn hai cánh tay ra rồi rút khăn tắm ở trong ra theo.

Trần Kính Sinh rất cao, tầm 1m88. Bản thân Nghê Già không lùn, mang giày cao gót có thể nhìn thấy đầu của phần lớn đàn ông đi trên đường, nhưng khi mặc đồ của Trần Kính Sinh, độ dài vẫn dư dả.

Vạt áo đóng đưa trên đùi, che khuất cặp mông vênh, gió lạnh vèo vèo.

Nghê Già cúi đầu nhìn: “Không có quần à?”

“Không có.”

Nghê Già ngẩng đầu, ánh mắt có chút thâm ý: “Tôi sợ cậu không cảm lòng được.”

Trần Kính Sinh không để ý đến cô, cầm lấy một gói thuốc lá ở trên bàn, rút một điếu ngâm trong miệng. Cậu sờ tìm bật lửa, nghiêng đầu chăm lên, phả ra một ngum khói.

Cậu không nói chuyện, lẳng lặng ngồi, mang theo chút thờ ơ và lười nhác.

Nghê Già tự biết mất mặt, không nói nữa, dựa vào mép bàn, bỏ cái muỗng trong bát sang một bên, sau đó bung lên uống hết.

Cô lè lưỡi, liếm nước cháo trên môi, sau đó hỏi: “Cần rửa không?”

Trần Kính Sinh dập tắt điếu thuốc, đứng dậy, vòng qua bàn ăn đi tới bên cạnh cô, lấy cái bát từ trong tay cô.

Ngón tay cậu rất dài, khớp xương rõ ràng, bao lấy nửa mu bàn tay cô.

Trước đó không phải không có tiếp xúc chân tay, nhưng cái đó sẽ khiến đầu óc cô mơ hồ, còn mùi rượu trên người, rất không có trình độ. Chẳng những không khai mào thiên lôi địa hỏa, trái lại hứng lấy nước lạnh gội đầu.

Nhưng bây giờ, cô rất tỉnh táo.

Nghê Già im lặng thu tay lại. Trần Kính Sinh bưng bát vào phòng bếp, bỏ vào bồn rửa chén.

Nghê Già đi theo sau: “Để tôi làm cho.”

Trần Kính Sinh vịn vôi nước, quay đầu: “Đừng chắn đường.”

“Hả?”

Cô nhìn ra sau, cái gì cũng không mà.

Trần Kính Sinh thấy cô bất động, nâng tay lên, xẹt qua mép tai cô, trực tiếp đặt lên tường.

“Ba” một tiếng, phòng bếp sáng lên.

Thì ra là muốn bật đèn.

Nghê Già bị cậu nhốt trong nửa cánh tay, tuy chỉ vài giây nhưng cũng đủ làm cô sợ hãi.

Ánh mắt Trần Kính Sinh lạnh như nước, hơi lạnh chảy qua người cô.

Nghê Già: “...Vậy cần tôi làm gì không?”

Trần Kính Sinh: “Đi ra.”

...

Trần Kính Sinh gần đây rất mâu thuẫn.

Cảm xúc của cậu với Nghê Già đã thay đổi.

Không biết bắt đầu từ ngày nào, có lẽ là từ rất lâu rồi, trong cuộc sống hỗn loạn của cậu, có một người đã biến thành chấp niệm của cậu.

Thành điển thành ma cũng vì nhất niệm chi soa[1], lúc này mê luyện lúc đó hận, nói cậu đối với cô chỉ có chán ghét, chính cậu cũng không tin.

[1] nghĩ sai thì hồng hết (ý nghĩ sai lầm thường dẫn đến hậu quả nghiêm trọng)

Nghê Già từng khiến cậu chịu vũ nhục, đủ để hủy diệt thế giới tinh thần của cậu, tổn thương khi còn trẻ đã gây ra ảnh hưởng lớn thế nào, không ai có thể đánh giá.

Có chuyện Nghê Già nói đúng.

Cậu không quên được cô.

Đây là một chuyện rất tàn khốc.

Sự tồn tại của cô, sẽ là cái gai trong tim cậu cả đời này.

Rút không ra, mài không mòn, cứ vậy mà đâm vào, vĩnh viễn dính trên người.

Nhưng Trần Kính Sinh không biết, trong hận thù này sinh ra cảm tình, ngay từ đầu chính là chuyện khó hiểu và vụn vẹo.

Nó không bị ngọt ngào và rung động tằm bổ, nó ngâm ở trong đục vụng.

Loại cảm tình này vừa điên cuồng vừa nhiệt liệt, lại như lung lay sắp đổ. Ái chi thâm, hận chi thiết, không chịu nổi một chút gió thổi cỏ lay. Thành lập càng nhanh, sụp đổ càng triệt để.

Dù kết cục như thế nào, Nghê Già đều là người cậu không chiếm được, hoặc là, người cậu không nên chiếm được.

...

Chỉ có một chiếc bát, Trần Kính Sinh rửa xong rất nhanh, cậu nhìn quét một vòng, đèn ở nhà ăn bị cô tắt mất, phòng khách cũng không bật đèn, chỉ có một luồng ánh sáng mờ hiện lên trên sofa, in ra đường nét của một khuôn mặt trong bóng đêm.

Trần Kính Sinh đi qua, sờ soạng mở đèn lên.

Phòng khách chột sáng.

Nghê Già ngồi trên sofa chơi di động, chân dài chồng lên nhau, áo bị vén lên, ngón tay còn kẹp một điều thuốc.

“Dập thuốc đi.” Cậu nói.

Nghê Già nghe thấy, cánh môi ngậm lấy điều thuốc ra sức hút một hơi, quay đầu, phả vào mặt cậu.

Sương khói lượn lờ trên mặt, Trần Kính Sinh sắc mặt bất động, giọng nói lại rất nhỏ: “Kiểm chuyện?”

Nghê Già cười xòa: “Đâu dám.”

Sau đó nghiêng người, kéo gạt tàn tới, vãi sợi tóc đen từ đầu vai rơi xuống.

Cô vừa dập thuốc vừa hỏi: “Bây giờ còn có thể bắt xe không?”

“Sao?”

“Về nhà chứ sao.” Nghê Già gẩy tóc ra sau, một đoạn cổ trắng nõn lộ ra, từng đường gân xanh hiện lên rất rõ: “Chả lẽ ở lại nhà cậu?”

Trần Kính Sinh ngồi xuống cạnh cô, liếc nhìn cô từ trên xuống dưới: “Mặc như vậy mà về sao?”

Nghê Già không quan tâm, nhún vai.

Trần Kính Sinh nói: “Đừng về.”

Nghê Già dùng mũi chân khều dép lê, gót chân trượt đi trượt lại trên nền nhà, phát ra tiếng “Ba ba” rất nhỏ.

Cô nhú mày: “Hà?”

Nói xong, đá dép lê xuống, mũi chân linh hoạt cọ lên đùi cậu, chậm rãi bò lên trên. Cô nhẹ giọng hỏi: “Ngủ chung sao?”

Trần Kính Sinh vốn yên tĩnh ngồi, đột nhiên cười một tiếng.

Cô luôn có năng lực này, câu ra dục vọng nguyên thủy nhất của người đàn ông, thô tục và trắng trợn, không cần tô son trát phấn, không cần nguy trang giả dối bên ngoài.

Mắt Trần Kính Sinh tối đi, nhìn thẳng cô.

Nghê Già ngừng động tác đùa giỡn lại, lúc này mới ý thức được có chút nguy hiểm.

Hôm nay cô có thể không kiêng dè gì mà trêu chọc, chính là thấy cậu nhất định sẽ không mắc câu, từ quán bar đến đây, cô hận không thể dán lên người cậu, cậu đều không vượt quá dù chỉ nửa phần, nếu cậu đã cảm thấy cô đang ra vẻ, vậy cô liền làm đến cùng.

Nhưng lúc này, ánh mắt Trần Kính Sinh nhìn cô không đúng.

Thất tình lục dục của cậu đã trở lại.

Nghê Già thu chân về, thu được một nửa, Trần Kính Sinh đã gờ tay nắm lấy cẳng chân của cô. Nhiệt độ lòng bàn tay đốt người, đốt nóng cả người cô.

Cô rất gầy, cậu chỉ cần nắm đùi cô là có thể xách cả người cô qua.

Nghê Già cảm thấy trước mắt một mảnh trời đất xoay chuyển.

Trong cơn hỗn loạn, Nghê Già duỗi chân đá cậu, Trần Kính Sinh khẽ buông tay, bóp lấy eo cô, đẩy cô ngã vào sofa.

Cô lại xoay người giãy dụa, hai cánh tay bị một tay cậu đè chặt, mạnh mẽ ghim vào trong sofa.

Qua động tác này, tóc cô dán lên mặt, người thở hồng hển.

Trần Kính Sinh đè cô, toàn bộ sự lạnh lùng trong mắt đã hóa thành ngọn lửa nồng đậm.

“Nghê Già, cô chờ ngày hôm nay lâu rồi đúng không?”

Nghê Già thối thối sợi tóc trên mặt, cười lạnh một tiếng: “Có qua có lại thôi, cậu nghĩ nhiều.”

“Không phải muốn ngủ chung sao.”

“Không muốn ngủ.”

Trần Kính Sinh thấp giọng cười lên, âm thanh trầm thấp bật ra từ cổ họng, nam tính, tự do, rời rạc, ma sát vào lòng người, ngứa ngáy.

Cậu không nói thêm nữa, nghiêng đầu dụi vào đường cong ở cổ cô, răng nanh ngậm lấy một tầng da thịt mỏng manh, liên tục cắn.

Nghê Già bị ăn đau, hít một hơi lạnh: “Cậu làm gì thế hả?”

Giọng của Trần Kính Sinh từ phía dưới tai truyền đến: “Tôi tìm không thấy vết sẹo.”

“Đúng vậy, mất rồi. Cậu muốn làm một cái nữa sao?” Nghê Già giãy cả hai tay, cô không hiểu, tại sao sức lực giữa nam và nữ lại có thể chênh lệch như vậy, hai cánh tay của cô không chống lại nổi một bàn tay của cậu.

Trần Kính Sinh không nói gì, cậu thả lỏng miếng thịt trên cổ cô, Nghê Già còn chưa kịp thở ra một hơi, cậu lại phủ lên lần nữa.

Hình dáng như đôi môi, nóng bỏng, ẩm ướt, hút từng cái từng cái làm cô đau đớn.

Trong giây lát, cô cũng phản ứng lại chuyện thiếu đạo đức cậu đang làm.

Nghê Già cuối cùng cũng giãy ra một bàn tay, nhanh chóng kéo tóc cậu, định ngăn lại: “Cậu đứng lên cho tôi.”

Trần Kính Sinh mặc cô kéo, lực trên miệng không hề thả lỏng.

“Trần Kính Sinh, ngày mai tôi còn phải thi đấu!”

Lúc vết cắn dần thành hình, Trần Kính Sinh mới ngẩng đầu lên: “Thi cái gì?”

“800m.” Nghê Già hít sâu một hơi: “Không phải, cậu tích chút công đức đi được không? Để người khác thấy họ sẽ nghĩ thế nào?”

Cô hận ngứa răng, sao người này lại âm hiểm như vậy?

Ham mê độc đáo của cậu là lưu dấu ấn trên cổ cô sao?

Trần Kính Sinh nói ra cánh tay kia của cô, hai tay chống xuống hai bên, đường nét lưu sừng mà căng cứng, cậu chống nửa người, bình tĩnh nhìn cô, “Nghĩ thế nào?”

Hơi thở ấm áp phả lên mặt cô.

Nghê Già nhìn cậu một lát, đột nhiên ôm lấy cổ cậu, nâng môi lên.

Cậu vừa cau mày, Nghê Già đã nghiêng mặt, cắn mạnh vào khóe miệng của cậu.

Gần như là tư thế hôn nồng nhiệt nhưng không có nồng tình mật ý.

Mặt cô kề bên mặt cậu, không giống biểu cảm lạnh như băng, da mặt cậu nóng đến dọa người.

Còn có hai tai đang đỏ lên của cậu, như trái đào chín.

Cô có thể cảm giác được, Trần Kính Sinh đang lơ mơ.

Cậu không nghĩ cô sẽ hôn cậu.

Răng cô rất sắc, mãi đến khi một cổ tanh ngọt tuôn vào khoang miệng, mới từ từ thả ra.

Cô nhìn lỗ nhỏ chảy ra máu trên khóe miệng cậu, cười rộ lên: “Anh Sinh, nếu ngày mai có người hỏi tại sao miệng cậu rách, cậu cứ nói...”

Còn chưa nói xong, Trần Kính Sinh đã quay đầu đi, chính xác lấp kín miệng cô.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Hôn cũng hôn rồi, không cần tôi giúp cậu sao?

Biên tập: Rosa

Nghê Già không ngờ mình và Trần Kính Sinh sẽ đến bước này.

Cho đến bây giờ, khả năng nhận nhìn của cậu tốt hơn cô nghĩ.

Cô thả đầu với cậu một trận, xong xuôi thì coi như không có chuyện gì xảy ra, giải trừ hết ân oán, quay về thành hai người xa lạ, cũng tốt hơn để cậu ấn cô trên sofa, còn đề nặng khiến cô không động đậy được.

Cô không phải chưa từng thấy dáng vẻ gợi cảm của cậu, cái lần ở trên sân thượng, khi Phần Nhân ôm lấy cậu, vừa hôn vừa cắn, dưới hoạt sắc sinh hương, cậu vẫn bình tĩnh, ánh trắng chiếu trên người cậu như rắc một tầng sương.

Khi đó cô cảm thấy, cả người nam sinh này đều lộ ra một cảm giác “Cấm dục”.

Mỹ nhân trong ngực mà mặt cũng không đỏ sẫm, dáng vẻ mím môi và trầm mặc của cậu còn hấp dẫn hơn cả thuốc kích dục.

Nữ sinh đều thích khẩu vị này.

Trần Kính Sinh là điển hình nhất.

Xa cách, kiêu căng lại thanh cao, tính cách cáu kỉnh, sự lạnh lùng và tàn bạo giữa hàng lông mày không bao giờ gạt đi được. Hai loại cực đoan va chạm trong người cậu, đụng phải một cá thể mâu thuẫn nhưng sắc bén.

Cậu xén ra một con đường cho mình, người khác không học được, trong một đám đàn ông đầy mỡ, độc chiếm một vị trí.

Người như vậy, rơi vào điên cuồng sẽ như thế nào?

Ngắm lại cũng rất kích thích.

Thấy cô thất thần, Trần Kính Sinh cắn mạnh vào môi cô.

Cô lập tức lườm cậu, ánh mắt cậu mang ý cười, sau khi rời khỏi khoang miệng cô thì bắt đầu mút môi cô.

Mỗi lần cô há miệng nói chuyện đều khiến cậu tức giận.

Nên lấp kín từ lâu.

Trần Kính Sinh hôn rất dữ, cậu xiết chặt cổ tay cô, ấn chặt vào trong sofa, tay kia thì nắm lấy gáy của cô, chỉ cần cô trốn, cậu liền đè lại.

Cậu không hề dịu dàng, ép cô đáp lại, đầu lưỡi của cô bị cậu cắn đến nổi run lên.

Ngay cả cơ hội để cô thở cũng không cho.

Nghê Già chỉ có một tay là tự do, cô đẩy cậu ra, lại bị cậu áp sát vào lồng ngực cứng rắn, cậu đè ép hai quả đồi mềm mại của cô, tay cô bị kẹt ở trong.

Shit, rút không ra.

Nghê Già từ bỏ.

Cô không động nữa, tròn tròn mắt nhìn Trần Kính Sinh.

Lúc hôn môi cô không nhắm mắt.

Cô thích nhìn chằm chằm đối phương, xem bọn họ chau mày hoặc quên hết tất cả; tóm lại, bọn họ mê đắm đủ loại biểu cảm của cô, cũng khiến cô hiểu rõ, cô chưa bao giờ bị hàng phục, cũng chưa bao giờ thật sự nhập tâm vào một trận triển miên.

Trần Kính Sinh cũng không nhắm mắt, lông mi cậu rất dài, nhìn gần, mới phát hiện có nếp gấp hai mí rất nhạt, bình thường nhìn như mắt một mí, vậy nên ánh mắt cậu thường có vẻ vừa mỏng vừa sắc.

Đáy mắt cậu xuất hiện một ngọn lửa tối tăm, con ngươi đen như mực, sâu thẳm nhưng sáng hút hồn.

Đây là một trận chiến thế lực ngang nhau, không ai chịu khuất phục ai.

Trần Kính Sinh tiến công bá đạo như xâm lược, cô liền thả lỏng người, hòa theo.

Hôn năm phút đồng hồ, Trần Kính Sinh cuối cùng cũng buông cô ra.

Nghê Già mặt không hồng tai không đỏ, tóc tai lộn xộn, cổ áo bị lệch, đầu vai tròn trịa lộ ra ngoài.

Trần Kính Sinh định đứng dậy thì Nghê Già đã nhấc chân, đôi chân nhỏ nhắn nhanh nhẹn kẹp lấy eo cậu.

Cô mềm như bãi bùn ở dưới thân cậu, mị nhãn như tơ: “Cứ vậy mà đi à?”

Cậu rõ ràng cứng như khối sắt.

Cổ họng Trần Kính Sinh rất khàn: “Buông ra.”

“Làm chi, hôn cũng hôn rồi, không cần tôi giúp cậu sao?”

Trần Kính Sinh đột nhiên nâng tay, bóp mạnh vào một bên ngực bị lộ ra của cô, Nghê Già bị đau, ngực run lên, nói lỏng chân.

Cậu ngã khỏi sofa.

Đi về phía toilet với ‘cây gậy’ đang nhô lên.

Nghê Già từ từ ngồi dậy, dựa vào sofa, giọng nói có chút hả hê, “Định tự mình giải quyết?”

Hình tượng của cô lúc này, như yêu tinh quần thân vậy, chỉ thiếu giăng tơ nữa thôi.

Trần Kính Sinh không để ý đến cô.

Cậu ghen đến não đau.

Nhưng cũng hiểu rõ suy nghĩ của Nghê Già.

Mỗi một động tác của cô, đều là cố tình quyến rũ, dụ dỗ cậu xảy ra chuyện gì đó với cô, khiến những chuyện không thể giải quyết kia, kéo lên giường giải quyết.

Chỉ cần lên giường, quan hệ mập mờ giữa bọn họ mới có định nghĩa chính xác.

Một phát súng tiêu tan cừu oán, xong việc thì trực tiếp chụp mông chạy lấy người.

Trong mắt người ngoài, bọn họ chính là kẻ thù, gặp nhau đã đỏ mắt, cậu hận cô, bắt nạt cô khắp nơi, kết quả lại ở bên cạnh cô, chuyện này chẳng khác nào tự vả vào mặt mình.

Nếu như thật sự xảy ra gì đó, tính khí cao ngạo kia sẽ không cho phép cậu đi tìm cô nữa.

Nghê Già thấy rõ điểm này nên tối nay mới bám lấy cậu không tha.

Suy cho cùng, cô chỉ muốn kết thúc.

Lấy cách điên cuồng nhất.

Từ biệt cậu.

Nghê Già nghe tiếng nước chảy từ trong phòng Trần Kính Sinh thì tự châm cho mình một điều thuốc.

Trong phòng khách còn sót lại bầu không khí mập mờ, cô cười không chút biểu cảm, không ngờ có một ngày cô còn có thể sạch sẽ như vậy, chỉ hôn, không làm gì khác.

Tối nay không như cô mong muốn.

Lúc nghe Sở Lê nói câu “Trần Kính Sinh thích cậu” cô đã nảy ra ý niệm này.

Ánh mắt cậu nhìn cô, chứa đựng toàn bộ mâu thuẫn của cậu. Hơn nữa, cậu đang dần dần từ bỏ việc đấu tranh.

Cô nghĩ, dù kết quả có ra sao, ngủ với cậu cũng không lỗ vốn.

Nhưng cô cũng biết, Trần Kính Sinh căn bản không muốn thế.

Cô không biết khi nào cậu phát hiện ra, nhưng những chuyện đường ngang ngõ tắt cô làm cũng không khó đoán, trêu chọc cậu cũng tốt, cố ý thi uống rượu cũng tốt, liều mạng uống nhiều cũng tốt, cô diễn nửa thật nửa giả, đầu óc của cậu vẫn luôn rất tốt, lúc cảm thấy cô không giống như ngày thường, hẳn là nên đoán ra.

Dùng thân thể đổi lấy một kết quả, thật sự là biện pháp thấp kém nhất.

Nhưng cô không còn con đường nào để đi.

Cô không muốn dây dưa như vậy mãi.

Cô là người muốn rời đi, nếu trước khi đi, mọi thứ ở đây đều không có kết cục tốt đẹp, vậy cứ để nó mãi mãi ở trong này đi.

Cô chẳng muốn mang theo cái gì cả.

Rất ích kỷ.

Cô rất sợ cuộc sống sẽ lệch khỏi quỹ đạo lần nữa.

Nghê Già đứng dậy, mở nửa cánh cửa sổ trong phòng khách ra để mùi khói tan đi.

Cô tựa vào cửa sổ, nhìn lên bầu trời cao mấy trăm mét vừa xa xôi vừa đen kịt, quan sát thế gian, vạn vật đều trở nên nhỏ bé. Dòng xe liên nhau chia năm xẻ bảy thành phố, có gió thổi tới, tóc cô bắt đầu nhảy múa.

Trần Kính Sinh đi ra, nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Nghê Già đứng trước cửa sổ, gầy đến mức sắp vỡ, lúc cô không tỏ ra lẳng lơ sẽ luôn là đáng sợ mất tinh thần này.

Bất cần.

Giống như giấy tiếp theo liền biến mất.

Cũng trong giây phút này, Trần Kính Sinh cảm thấy, một ngày nào đó cô sẽ biến mất lần nữa.

Ý nghĩ này khiến cậu chớp mắt cũng cảm thấy hít thở khó khăn.

Nếu cô không xuất hiện nữa, cuộc sống của cậu có thể giống như lúc đầu, bị nhốt trong những cảm xúc thất thường, bị tra tấn, bị trói buộc.

Cậu sẽ vứt bỏ sự ấm áp, đi về phía giá lạnh, đêm dài đằng đẵng, thiếu mất ngủ vị.

Điều tồi tệ nhất cũng không như vậy.

Cậu từng chịu qua cực hạn, thật khó để dậy sóng lần nữa.

Mà lúc này, cô đã khiến cậu ném được niềm vui nồng cháy.

Một ít từ lúc bắt đầu, đến nay đã lặng lẽ chiếm lấy cả người cậu.

Trần Kính Sinh đi tới, vòng cánh tay qua eo cô, đưa tay đóng cửa sổ lại.

Nghê Già ngoan ngoãn dựa vào lòng cậu, nhưng không bao lâu, Trần Kính Sinh liền buông ra.

Nghê Già trừng mắt nhìn: “Tôi ngủ ở đâu?”

Trần Kính Sinh dẫn cô vào một căn phòng.

Chắc là phòng cho khách.

Cô đoán chưa có ai ngủ trong đây vì giường rất mới, trên ga giường hình chữ nhật không có lấy một nếp nhăn, trên vách tường trắng chỉ có một chiếc đèn tường, không có đồ trang trí gì khác.

Lạnh như băng.

Cô cũng nghĩ không ra, còn có ai sẽ ngủ qua đêm ở nhà Trần Kính Sinh.

Ba mẹ cậu sao?

Cô đã tới đây hai lần, chỉ có dấu vết của một người sống.

Cậu ở một mình.

Chắc là không ai quản cậu.

Nghê Già đi qua sờ dra giường, rứt tay về, “Lạnh.”

Trần Kính Sinh liếc cô, “Muốn tôi làm ấm giường trước sao?”

“Cũng không phải không được.”

Trần Kính Sinh ném cho cô remote điều hòa, trước khi đóng cửa, cậu xoay người hỏi: “Ngày mai mấy giờ thi đầu?”

Nghê Già chỉnh điều hòa, đầu cũng không quay lại: “Đừng đến.”

Trần Kính Sinh dựa vào cửa, không nhúc nhích.

Lúc này cô mới quay đầu nhìn cậu: “Tôi chạy bộ xấu lắm.”

Cậu vẫn không đi, nhìn chằm chằm cô.

Nghê Già thờ dài, “9:30 bắt đầu.”

Trần Kính Sinh “ừ” một tiếng, sau đó đóng cửa lại, “Ngủ đi.”

Shit.

Người gì vậy?

Hôn xong còn thái độ này?

Nghê Già trợn mắt, chui vào chăn.

Đêm đầu tiên ở nhà Trần Kính Sinh, Nghê Già ngủ rất khó.

Cô cho rằng mình sẽ mất ngủ, tốt xấu gì cũng có đột phá, thế nào cũng nên hưng phấn cả đêm để bày tỏ thành ý.

Nhưng cô đã đánh giá cao bản thân.

Chẳng những ngủ đặc biệt ngon, còn ngủ quên.

Trong lúc mộng lung, cô bị người ta kéo từ trong chăn ra, Trần Kính Sinh về mặt cẩu kinh ném chiếc di động đang ‘xương ca’ tới, “Àm ỉ hơn nửa ngày, mẹ nó cô không nghe thấy?”

“...”

Đêm qua cô không mang di động vào phòng, thật sự không nghe thấy nha.

Nghê Già nhận lấy, tiếng chuông vừa vãn ngừng lại, điện báo hiện trên màn hình, bọn họ đều thấy rõ ràng.

Lại nhìn thời gian, Nghê Già ngạc nhiên, trực tiếp nhảy cẫng lên.

“Chết mẹ, chín giờ rồi?”

9:30 cô có cuộc thi tám trăm mét đó?

Nghê Già không kịp thở, nhìn về phía Trần Kính Sinh, “Sao cậu không gọi tôi dậy?”

Nói xong, mới phát hiện cổ họng mình rất khàn.

Đầu cũng choáng váng, như rót chì.

Kết quả của việc say rượu, bị nước lạnh hắt vào mặt và không mặc quần là cô thành công bị cảm.

Thật là đen hơn c*t chó.

Sắc mặt của Trần Kính Sinh cũng rất khó coi, đêm qua cậu cứ như mê muội, trời gần sáng mới ngủ được, lại bị tiếng chuông bi bô đánh thức, lúc này toàn thân đều kêu gào vì mệt, cực kì khó chịu.

Mà Nghê Già lại còn la hét âm ỉ, Trần Kính Sinh hoàn toàn mất hết nhẫn nại, tiến lên một bước, mạnh mẽ ấn cô xuống giường, giọng điệu hung tợn.

“Mẹ nó, cô muốn cắt thì mau cắt, còn àm ỉ nữa, hôm nay tôi sẽ khiến cô chết trên giường đấy.”

Hơi thở của cậu lúc này rất xa lạ, vô cùng dọa người.

Tim Nghe Già đập thình thịch, sợ run một hồi lâu mới phản ứng lại, tức giận đẩy cậu ra, “Tôi cắt tôi cắt!”

Cô nhanh chóng rửa mặt, vội vội vàng vàng thay bộ đồ hôm qua vào, vừa buộc tóc vừa chạy về phía cửa, tóc bị cô buộc lộn xộn.

Dọc đường, Nghe Già cố ý phát ra tiếng “Loảng xoảng ầm ầm” cho hả giận, cô tức chết rồi. Nhưng cô không ngờ, Trần Kính Sinh ác hơn cô nghĩ, lập tức đi vào phòng mình, sau đó đóng sầm cửa lại.

Chấn động đến nỗi mặt sàn cũng rung lên.

Đây chính là người tôi qua hôn cô sao?

Cũng là người ép hôn cô hôm nay mấy giờ thì đâu?

Đồ lừa đảo!

Nghe Già chỉ vào cửa phòng cậu, khàn giọng thét chói tai: “Mẹ nó, hôm nay cậu đừng tới tìm tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Cậu sợ toàn bộ lý trí của mình sẽ sụp đổ

Biên tập: Rosa

Nghe Già xách túi ra ngoài mới phát hiện hôm qua mình mang giày cao gót.

Lúc này, nhìn cô thế nào cũng giống mấy cô gái ở hộp đêm chứ không phải tham gia đại hội thể dục thể thao.

A! A! A!

Nghe Già đứng dưới lầu, cảm thấy mình sắp bùng nổ.

Cô quay đầu, tòa nhà phía sau cao chọc trời, cô đã không nhận ra cửa sổ nào là nhà của Trần Kính Sinh.

Cô phát hiện lúc nào mình cũng nổi giận bùng bùng đi ra khỏi nhà cậu.

Duyên phận chết tiệt, kì diệu không thể tả.

Tiểu khu rất lớn, cây cối um tùm, Nghe Già rẽ bầy rẽ tám mới tìm được cổng lớn.

Cô book taxi, vừa chạy nhanh đến cổng vừa gọi điện cho lớp trưởng, vừa chuyển máy cậu ta liền hét lớn: “Cậu ở đâu thế, bà cô của tôi ời?”

“Tôi đến ngay.” Nghe Già đứng ở ven đường, tóc đã hoàn toàn không ra hình dáng, cô dứt khoát kéo dây chun xuống.

“Cậu còn chưa tới trường?” Giọng của lớp trưởng lại đề cao quãng tám, Nghe Già nhất thời cảm thấy bên tai như đang nổ pháo.

“Cậu có thể tới nhanh được không? Phần thi tám trăm mét lùi lại rồi, hạng mục trước còn chưa thi xong, khối 12 đẩy ra sau. Tôi giúp cậu kiểm tra trước, cậu mau tới đi!”

Nghe thấy lùi lại, Nghe Già mới nhẹ nhàng thở ra: “Đẩy ra sau đến mấy giờ?”

“Không nhiều đâu! Nhanh nhất là 10h bắt đầu, cậu nhanh lên!”

“Biết rồi.”

Nghe Già cúp máy, taxi vừa mới book cũng đến, cô nhanh chóng lên xe, không nói đi trường cấp 3 Thập Lục, mà nói địa chỉ nhà.

Thấy tài xế cau mày, Nghe Già ngã lưng ra sau: “Chú bấm đồng hồ đi, tốn bao nhiêu cũng được, chạy nhanh chút, tôi đang vội.”

Giọng nói của cô không tốt, sắc mặt cũng rất tệ, tài xế lăm bắm một câu, đổi hướng chạy, không nói gì thêm.

Một đường không nói gì.

May mà không kẹt đường, hơn mười phút sau, Nghê Già trả tiền xuống xe, chạy như điên về nhà trên đôi giày cao gót.

Vừa vào nhà, Nghê Già liền cởi đồ, từ cửa đến phòng ngủ, đồ đạc bị cô vút lộn xộn ra sau.

Cô trần truồng mở tủ quần áo ra, thay một bộ đồ thể thao, sau đó đến trước gương rửa mặt lại, bôi kem dưỡng ẩm, đánh phấn nền.

Cô bị cảm, sắc mặt rất kém, cả người trông ủ rũ.

Hôm nay người nhiều, nhất định phải trang điểm.

Che đi quảng thâm nhân nhạ, dùng thời son màu đậm giấu đi đôi môi khô nứt, trên má vẫn là hơi cổ tình đánh đậm chút má hồng.

Nghê Già nhìn mình trong gương, ra sức vỗ vào mặt, mãi đến khi đánh ra màu đỏ ửng, cả khuôn mặt mới bớt trắng bệch hơn.

Lúc chạy đến trường đã là 9:50.

Trận đấu của các khối khác chỉ còn một vòng cuối cùng.

Xung quanh đường băng chen đầy người, trong đám người, Nghê Già trông thấy lớp trưởng đang khua khua cái bảng hạng mục trong tay.

Cô đi qua.

Hạng mục hôm nay có rất nhiều bạn học cùng khối, vài người phụ trách hậu cần đều vây quanh vận động viên, trên tay cầm áo khoác, nước khoáng, ai ai cũng hưng phấn và ồn ào.

Lúc Nghê Già tới, lập tức bị cái vòng tròn lú ra lú rít kia bao lấy.

Một nữ sinh bước nhanh tới, dùng kim băng cố định miếng vải in tên và số thứ tự của cô ở sau lưng rồi vỗ nhẹ, “Lát nữa cố lên nhé!”

Nghê Già nhẹ nhàng gật đầu, đáy lòng có chút gọn sóng.

Cô đã phiêu bạt quá lâu, hình như đây là lần đầu tiên, cô có loại cảm giác tập thể.

Một bình nước thoáng qua trước mặt, Nghê Già quay đầu, nhìn thấy Trình Thạc mặc một chiếc áo khoác màu huỳnh quang.

Cậu ta ném bình nước đến, Nghê Già vô thức tiếp lấy, sau đó mới thấy, trên cổ tay cậu ta là vòng tay vận động mà tối qua cô tặng.

Nghê Già đột nhiên có linh cảm xấu.

Có lẽ cô đưa sai quà rồi.

Trình Thạc không chú ý tới vẻ mặt của cô, cười hỏi: “Sắc mặt cậu nhìn không tốt lắm? Hồi hộp sao?”

Nghê Già: “Không có.”

Tình huống có thể khiến cô hồi hộp rất ít.

Trình Thạc coi cô là ngưng ngưng nhưng vẫn cậy mạnh, nói tiếp: “Không sao đâu, thả lỏng người đi, lát nữa nhớ điều chỉnh hơi thở, ba bước hít vào, ba bước thở ra, lúc chạy bộ chú ý đánh tay...”

“Tôi biết rồi, cảm ơn.”

Nghê Già nghe mà da đầu đau, mấy học sinh năng khiếu cô quen hồi trước, EQ cao, miệng ngọt, ai cũng lăng mạn, hiểu phụ nữ hơn cả phụ nữ, vậy mà sao đến cái cậu Trình Thạc này, khơi thông lại khó khăn như vậy?

Để khiến câu cắt ngang kia không quá có ý, Nghê Già lại hỏi: “Triệu Như đâu, sao không thấy cậu ấy?”

Trọng điểm là, cô phát hiện Sở Lê không tới.

Về mặt Trình Thạc thu bớt lại: “Không biết.”

“Không biết?”

“Ừm.” Cậu ta liếc cô một cái, sau đó nhìn sang chỗ khác, “Chúng tôi cãi nhau.”

Nghe vậy, linh cảm xấu kia càng phát ra mãnh liệt.

Nghĩ đến đủ loại biểu hiện của Triệu Như ngày hôm qua, mọi thứ đều trở nên hữu tích khả tuần[1]

[1] chỉ chuyện đã tìm ra từ một manh mối.

Đoán chừng Triệu Như đã xem cô là tình địch.

Nghê Già không lăm miệng hỏi, cô quay lưng lại, nhìn trần đầu, giả vờ không nghe thấy cậu ta nói gì.

Cô vốn ghét dính vào mấy mối quan hệ cảm kị và khó hiểu như vậy. Lười giải thích, cũng không muốn tranh đoạt với ai.

Bọn họ yêu hay hận thì liên quan gì đến cô?

Nhưng Nghê Già chưa bao giờ nghĩ tới, mấy chuyện hôm qua sẽ trở thành nguyên nhân, gây ra hậu quả tai hại về sau, khiến cô đau khổ cả đời, khiến cô phải trả giá vì những sai lầm mình đã gây ra.

...

Trận đấu trước nhanh chóng kết thúc, đến lượt thi tám trăm mét nữ của khối 12.

Lớp trưởng rất hồi hộp, liên tục đẩy mắt kính, “Không sao, đừng hồi hộp, cứ chạy là được, thứ hạng không quan trọng.”

Nghê Già lặng lẽ cười, rốt cuộc là ai hồi hộp đây?

Cô liếc mắt nhìn xung quanh, không bắt được thứ gì đặc biệt.

Cậu thật sự không tới.

Nghĩ đến dáng vẻ vừa hung ác vừa dữ tợn của cậu sáng nay là Nghê Già lại cảm thấy rất tức tối.

Tính khí lúc rời giường của người này đáng sợ hơn cô tưởng, khi gất gồng lên thực sự là long trời lở đất.

Tốt xấu gì tới qua cậu cũng đề cô xuống hôn, thật sự là đồ hai mặt.

Tên khốn!

Nghê Già lắc đầu, đi theo đám người đến đường băng.

Bảy đường băng bảy người, từng người một đứng vào chỗ, tầm nhìn và không gian bỗng chốc rộng mở ra.

Sự tồn tại của Phần Nhân khiến Nghê Già cả người sục sôi.

Đây là một loại khao khát chiến thắng đã mất từ lâu, mạnh như lửa, đốt cháy toàn thân, làm trái tim cô nhảy nhót lên.

Sáng nay, Phần Nhân chỉ biết mình và Nghê Già chung một tổ, lúc nhìn thấy hai chữ kia trên danh sách dự thi, trong nháy mắt, sự chua xót không thể diễn tả lấp kín trái tim.

Cô ta ghen tị với Nghê Già, không muốn thừa nhận, lại xót đến đỏ mắt.

Với Phần Nhân, Trần Kính Sinh giống như một giấc mơ nhẹ nhàng vui vẻ, vì cậu quá khó để tiếp cận, không thể chiếm được, không thể có được, cho nên dù có mất đi sự kiêu ngạo, cô ta cũng bằng lòng duy trì đoạn quan hệ tuy ngắn ngủi nhưng kích thích này.

Giấc mơ kia hoang đường mà uớt át, làm người ta không thể tự kiềm chế, cũng như cảm giác Trần Kính Sinh mang tới cho cô ta vậy.

Cho nên, sau khi nhìn Nghê Già phá vỡ tất cả những điều không thể của Trần Kính Sinh, cô ta liền nảy sinh vô số đóa hoa màu đen với cô.

Người như Nghê Già, thật sự là thiên địch của rất nhiều nữ sinh.

...

Nghê Già đứng tại chỗ làm nóng thân, trên sân thể dục đột nhiên vang lên một trận ồn ào.

Nghê Già cứ nghĩ đó là hiệu ứng khi Phần Nhân ra sân, nhưng thánh lực của cô tốt, trận ồn ào này rõ ràng phát ra từ đám nữ sinh.

Cô quay đầu đi tìm, quả nhiên trông thấy một dòng người đang di chuyển về phía đài quan sát gần đường băng của cô.

Tổng Chương ôm vai cậu, đang cùng cậu cười đùa cái gì đó, người sau vừa nhật nhẽo vừa lạnh lùng, nhìn biểu cảm, đoán chừng hoàn toàn không nghe vào.

Xung quanh bọn họ, là đám hồ bằng cầu hữu khối 11 – một đám luôn luôn tụ năm tụ bảy gây sóng gió.

Quả thực là tiêu chuẩn lên sàn của bọn họ.

Nghê Già càng nhìn càng thấy không đúng, chiếc áo thun trắng trên người Trần Kính Sinh, không phải là thứ chết tiệt mà tối qua cô mặc sao?

Con bà nó.

Đồ bệnh hoạn.

Sáng sớm còn bóp cổ bảo cô cút đi.

Bây giờ lại âm thầm mặc lại đồ cô đã mặc?

Còn không phải đến xem cô thi đấu?

À, cũng không nhất định là vì cô, nơi này còn có Phần Nhân – nhân tình của cậu mà.

Cũng may Nghê Già định lực đủ mạnh, nữ sinh xung quanh đều đang kích động, cô hồ hững thu mất lại, điều chỉnh tốt tư thế xuất phát.

Ai đó nói ‘chỉ cần liếc mắt là thấy bạn trong biển người’ đều là giả, ánh mắt Trần Kính Sinh căn bản không hề liếc qua cô.

Nhưng Nghê Già không sao cả, cậu có thể đến, đã là tự làm mất mặt rồi.

“Ồi cha, nhìn thấy không, Nghê Già sắp chạy rồi.” Tổng Chương đặt mông ngồi kế bên Trần Kính Sinh, cầm chỉ vào điểm xuất phát trên đường băng.

Trần Kính Sinh vẫn không nhìn, sau khi ngồi xuống liền lấy di động ra bấm.

Cứ như không thêm quan tâm đến trận đấu bên dưới.

“Thấy thấy, dáng người của chị Nghê Già đẹp thật.” La Kiệt tiếp lời, nhìn đến hưng phấn bưng bưng, “Trước đây em cảm thấy người đẹp nhất khối 12 hẳn là Phần Nhân, hiện tại em muốn bầu cho chị Nghê Già một phiếu.”

“Đúng vậy, thần thái như vậy cũng phải hai thước tám” Một nam sinh khác phụ họa, “Nghê Già nhìn hư hỏng hơn Phần Nhân, có lực công kích, dù Phần Nhân có xinh đẹp, nhìn nhiều cũng sẽ cảm thấy bình thường”

“Hai tụi mày thôi đi.” Tổng Chương quay đầu, cho mỗi người một cú, “Xoi mói hai nữ sinh, tụi mày rảnh lắm đúng không? Người ta đẹp hay xấu cũng không phải của mày.”

“Đúng đúng, là của anh Sinh.” La Kiệt cười nhạo, “Vẫn là anh Sinh trâu bò nhất.”

Trần Kính Sinh cũng không ngắt đầu, chỉ phun ra một chữ, “Cút.”

“Hắc, mày cũng đừng nói, anh Sinh thật sự trâu bò.” Tổng Chương vô cùng vui vẻ, sắp lại gần, giọng điệu đê tiện, “Cậu thích em nào?”

Trần Kính Sinh quay đầu nhìn cậu ta, một bên mí mắt nhấc một nửa, một bên cuộn lên, một cao một thấp, ánh mắt thẳng tắp, rất sắc bén, nhìn thế nào cũng có chút uy hiếp.

Hai chữ đơn giản, rõ ràng: căm miệt.

Tổng Chương xua tay: “Tôi không nói nữa.”

Trần Kính Sinh thu mắt, một lần nữa nhìn đi động.

Tổng Chương yên lặng một lát, cuối cùng không nhịn được mà hét lên: “Cậu đừng nhìn đi động nữa, mẹ nó, muốn lên mạng thì đừng đến đây, đến rồi lại không xem, cậu không thấy kì cục à?”

Trần Kính Sinh hiếm khi không phát hỏa, mặc kệ người ta lải nhải, không rên một tiếng.

Cuối cùng cậu cũng chịu ngắt đầu nhìn, kiểm chế nhiều lần, vẫn không kiểm chế được ánh mắt tham lam.

Cô đã đổi bộ đồ khác, áo thể thao màu trắng rộng thùng thình, bên dưới là một chiếc quần bó sát màu đen, ôm lấy đường nét hoàn mỹ, mượt mà, không

một chút mỡ thừa, bờ mông tròn như trái đào, giống như tập gym mà có vậy.

Đôi chân vừa thon vừa thẳng, kích cỡ đều nhau, bắp chân lồi vào trong, độ cong cực kỳ xinh đẹp.

Cô còn trang điểm, vụn vặt chớp mắt phai màu, chỉ còn một mảnh đỏ thắm trên môi cô.

Lúc này đôi thành cô đứng trên đường băng, cậu ở nơi khác nhìn cô.

Nghê Già đầu chỉ đẹp.

Hiên tại, mỗi lần nhìn cô, cậu đều sợ toàn bộ lý trí của mình sẽ sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Đừng khiêu khích tôi

Biên tập: Rosa

Tiếng súng rạch thùng bầu trời, đoàn người lao về phía trước.

Vừa mới bắt đầu nên không nhìn ra chênh lệch, mọi người chen chúc trong đường băng. Sau khúc cua đầu tiên, ưu thế về thể thao và đôi chân dài của Phàn Nhân đã lộ ra, cô ta nhanh chóng chiếm vị trí thứ nhất trên đường băng, trở thành thủ lĩnh, tốc độ chỉ tăng không giảm.

Đám chị em em và bọn nam sinh yêu thích cô ta đứng bên cạnh hô lên ‘nữ thần nữ thần’, gào đến nỗi cổ họng muốn nứt ra, sóng âm tràn ngập khắp đường đua.

Cứ như trong trận đấu này, Phàn Nhân đã cảm chắc hạng nhất vậy.

Nghê Già vẫn giữ tốc độ bình thường, bảo trì khoảng cách đồng đều với những người khác, cô thích kéo dài cự ly, giới bùng nổ, trước đây, mỗi lần cô lên sân, đó chắc chắn là điều đáng xem nhất.

Khi vòng đầu tiên sắp kết thúc, Phàn Nhân vẫn duy trì vị trí thứ nhất, mấy nữ sinh chạy theo sau cô ta trở nên chậm dần vì thể lực tiêu hao.

Khoảng cách giữa ba người đầu tiên kéo ra, mỗi người cách nhau một đoạn.

Mọi người tiến vào thời kì mệt mỏi, tay vung chậm lại, gió cũng trở thành lực cản để tiến lên.

Lúc Nghê Già chạy đến khúc cua thứ tư thì bị hai nữ sinh ở sau chen chúc.

Bọn họ rất nhanh chạy qua người cô.

Đằng trước Nghê Già có năm người.

Tâm trạng của cô còn tốt, vẫn vững vàng duy trì hơi thở.

Trong tiếng reo hò điên cuồng của đám đông trợ uy cho Phàn Nhân, Nghê Già nghe thấy tiếng hô của bạn cùng lớp, mấy người bạn không hay nói chuyện với cô đều đang kêu tên cô.

Nhất là lớp trưởng, hăng hái chen về trước, quơ quơ bình nước khoáng trong tay. Mới vừa bị đội tự kỉ lượt nhắc nhở ra sau đứng, tránh xa vạch đỏ trên đường băng, chẳng mấy chốc lại dấn người lên.

“Nghê Già, cố lên!”

Bọn họ kêu.

Nghê Già, cố lên.

Thời gian cứ như trở về ba năm trước, khi đó cô cũng tham gia đại hội thể dục thể thao, toàn trường đều vì cô mà hét chói tai.

Khi đó, bên cạnh cô còn một đám người, không thèm để ý đến ánh mắt của người khác, dùng cách lộ liễu nhất hò hét, bọn họ hô to tên cô, cô không hề biết cuộc đời mình sẽ có khoảnh khắc tùy ý như vậy.

Cô đơn độc tiến lên, nhận được lại rất ít ỏi.

Nghê Già sải dài bước chân, nghe thấy hơi thở của mình bắt đầu dồn dập, mặt trời chói chang trên không, mồ hôi chảy vào mắt, làm tầm mắt mờ hồ, vừa cay vừa đau.

Cô thuận tay lau đi, tiếp tục chạy.

Đây là lần cuối cùng, ở cái sân thể dục này, ngôi trường này, thành phố này, Nghê Già làm học sinh của trường cấp 3 Thập Lục tham gia đại hội thể dục thể thao.

Thời gian trước có bao nhiêu cảnh tượng, thời gian sau còn có nhiều u ám.

Cái gọi là tuổi trẻ lông bông, hết khóc rồi cười đó, cô cũng từng cài hoa đeo bạc, cũng từng theo gió cười trắng, mà nay, chuyện cũ đã tan vào sông hồ, duyên đến duyên đi, vốn là công dã tràng.

Cuộc sống trung học của cô, cuối cùng cũng kết thúc.

...

Vòng cuối cùng, Nghê Già bắt đầu chạy như điên.

Tiếng la hét trên sân thể dục ngày càng ồn thêm, bên tai cô nổi gió, hoàn toàn không nghe thấy ai đang kêu mình, ai đang hô tên ai.

Lòng của cô tĩnh lặng.

Cô có thể nghe rõ tiếng tim mình đập, sục sôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nghê Già không biết, trong mắt người khác, trận đấu của cô không khác gì một vở kịch.

Sự bùng nổ của cô rất đột ngột, không hề có một dấu hiệu gì, từ vòng thứ hai tốc độ càng lúc càng nhanh, cô không chạy từ bên trong mà là lao thẳng ra ngoài, đuổi theo từng người ở trước.

Một người, hai người, ba người, cô đã vượt qua bốn người.

Chỉ còn Phàn Nhân.

Phàn Nhân nghe tiếng bước chân đang dần tới gần cũng rất nóng nảy, cô ta có linh cảm, toàn trường sôi sục như vậy, người theo sau cô ta nhất định là Nghê Già.

Cô ta muốn lao đến đích sớm hơn, nhưng vô ích, cơ thể cô ta đã đến cực hạn, không thể kéo dài đợt chạy nước rút.

Nghê Già trực tiếp lướt qua cô ta ở khúc cua cuối cùng, mái tóc đuôi ngựa buộc cao nhoáng qua trước mắt cô ta, cách cô ta càng ngày càng xa.

Mấy trăm mét cuối cùng, Phàn Nhân đã hoàn toàn kiệt sức, chỉ có thể vung cánh tay chống đỡ thân thể chết lặng.

Đúng lúc này, Nghê Già – người đang sắp tới đích, đột nhiên dừng bước.

Toàn trường lơ mơ.

Trọng tài cầm đồng hồ bấm giờ, tức giận đến mức giọng chân lên, “Chạy cho xong đi! Nhớ kỹ thời gian của mình đấy! Em làm gì thể hả?”

Nghê Già phớt lờ, cô xoay người, cong môi đứng đối diện với Phàn Nhân – người đang chạy như bay về phía cô, sau đó bước ngược ra sau hai bước, giang hai tay ra, đi qua vạch đích.

Động tác này tràn ngập khiêu khích.

Cô chính là người đứng nhất.

Không phục cũng phải phục.

Về mặt kinh ngạc của Phàn Nhân khiến cô cảm thấy sáng khoái.

Giữa hàng lông mày là thần thái sáng láng, nụ cười của cô vừa xinh đẹp vừa kiêu ngạo.

Khoảnh khắc kia, cô là Nghê Già, chưa từng thay đổi.

Không ai có thể bỏ lên đầu cô.

...

Tổng Chương chết lặng, miệng há to không thể khép lại, “Tôi, f*ck.”

Cậu ta phục.

Thật sự.

Nghê Già cực kỳ, cmn soái.

Đến một đứa con trai như cậu ta cũng muốn đứng dậy theo, hét chói tai.

Cậu ta đứng vào người bên cạnh, “Không đến đích đón người ta hả?”

Không ai đáp.

Tổng Chương quay đầu nhìn, phát hiện Trần Kính Sinh đã giữ nguyên dáng ngồi kia rất lâu, hai mắt cậu dán chặt vào một người nữ sinh ở dưới đài bị đám người vây quanh, toàn bộ quá trình không nói một câu.

“Trần Kính Sinh?” Tổng Chương lại gọi một tiếng, quơ quơ cánh tay trước mặt cậu.

Lúc này cậu mới quay đầu, “Cái gì?”

“Không xuống dưới xem sao?”

“Không đi.”

“Đến cũng đến rồi.”

Trần Kính Sinh không đáp, một lát sau, vẻ mặt càng ngày càng kém, “Cô ấy không cần.”

Tổng Chương không hiểu gì, lúc nhìn theo ánh mắt của cậu mới phát hiện có một nam sinh đang đỡ Nghê Già, còn cầm tay của cô.

Tổng Chương nhìn kĩ lại, người nọ không là Trình Thạc sao?

“Anh trai này đang làm gì vậy?”

Trần Kính Sinh đột nhiên đứng lên, “Đi.”

“Đi đâu?”

“Quán net.”

Tổng Chương kinh ngạc, “Cậu bỏ mặc cô ấy cho người khác sao?”

Trần Kính Sinh không trả lời, sai bước xuống đài, còn định đi về phía lối ra.

Tổng Chương không chịu đi, trực tiếp đứng trên đài nhìn xuống dưới, quát to một tiếng.

“Nghê Già!”

Nữ sinh quay đầu, mặt mày hớn hờ.

Bây giờ tâm trạng của cô rất tốt, hiếm khi tỏ ra thân thiết mà vẫy tay với Tổng Chương.

Tay của Trình Thạc còn đỡ lấy cô.

Tổng Chương nhảy từ trên đài xuống, sau đó đi tới chỗ bọn họ, nói: “Hôm nay cô soái lắm.”

Trên mặt Nghê Già vẫn còn ửng đỏ vì chạy cự ly dài, sợi tóc thấm mồ hôi, dính vào trán. Nghe vậy cười lên.

Trình Thạc đáp, “Trọng tài vừa mắng cậu ấy không biết phép tắc, bằng không có thể ghi vào kỷ lục tám trăm mét của nữ.”

Tổng Chương khen: “Trâu bò thật.”

—— “Cậu có đi không?”

Tổng Chương đè ép xúc động muốn cười ha hả lên, cậu ta lắc đầu, xoay người nhìn Trần Kính Sinh đang đứng trước mặt, “Gấp cái gì, tán gẫu hai câu

đã.”

Nếu Trần Kính Sinh thật sự muốn đi, căn bản sẽ không chờ cậu ta, càng đừng nói là chủ động đi tới, hỏi cậu ta có đi hay không?

Thật sự là vô quyết dày có móng tay nhọn.

Cậu vừa tới, Trình Thạc bình tĩnh bỏ tay xuống.

Nghê Già vận nắp bình nước khoáng, nâng mắt nhìn lướt qua Trần Kính Sinh, “Ồ.”

Sau khi uống mấy hớp lớn mới tiếp tục dùng giọng điệu không nhanh không chậm nói, “Còn tưởng cậu không tới chứ.”

Cậu biết.

Cô nhất định còn ghi hận chuyện sáng nay.

Ánh mắt Trần Kính Sinh đảo qua cổ cô, cô mặc áo khoác, mơ tuya kéo lên trên cùng, che kín cổ.

Cậu thờ ơ mở miệng: “Không nóng?”

Nghê Già dừng tay.

Tổng Chương cũng phát hiện, “Cô chạy bộ mà mặc nhiều như vậy làm gì?”

Làm gì?

Cô còn có thể làm gì?

Trên cổ cô đầy dầu đỏ hồng, không che chờ bị người ta chỉ trỏ sao?

Nghê Già siết chặt cổ áo, “Tôi không nóng.”

Cô trừng mắt nhìn Trần Kính Sinh, không ngờ, đáy mắt cậu mang ý cười, nụ cười này và đuôi lông mày nhếch lên lộ ra vài phần ngả ngớn.

Biểu cảm kiêu này xuất hiện trên mặt Trần Kính Sinh đúng là hiếm thấy.

Shit.

Nghê Già mím môi, làm lơ cậu.

Trình Thạc thay cô giải vây, “Vừa chạy xong đừng cởi áo, dễ bị cảm lạnh.”

“Quan tâm sai người rồi đấy.” Tổng Chương liếc cậu ta một cái, ý tứ sâu xa.

Trình Thạc không nói nữa.

Trận đấu tiếp theo sắp bắt đầu, có người kêu Trình Thạc đi qua ghi tỉ số.

Cậu ta khoát tay, “Tôi đi trước.”

Nghê Già: “Gặp lại sau.”

Tổng Chương nghĩ thầm, cảm ơn trời đất, cuối cùng đi rồi.

Trình Thạc vừa đi, hơi thở nóng nẩy như ẩn như hiện trên người Trần Kính Sinh cũng tiêu tán.

Cậu nhìn Nghê Già, “Lát nữa còn có trận đấu?”

Nghê Già: “Không phải tới qua hỏi rồi sao?”

Cậu lẳng lặng nhìn cô một lát, không nói nữa, xoay người đi khỏi sân thể dục.

Nghê Già theo sau, cố ý kéo kéo góc áo của cậu, “Anh Sinh, cái áo này nhìn hơi quen quen nha.”

Cậu vẫn không nói chuyện, sai bước đi về trước.

Nghê Già tiếp tục trêu, “Mặc lại đồ tôi đã mặc, có thấy khác chỗ nào không?”

Dường như Trần Kính Sinh không thể nhận được nữa, bọn họ đã đi khá xa đám người kia, hai bên con đường nhỏ đều là cây xanh.

Cậu dừng bước, Nghê Già suýt nữa đụng vào lưng cậu, cô còn chưa đứng vững, Trần Kính Sinh đã kéo cổ tay cô, ấn cô lên một thân cây.

Phiến lá trên đầu rung lên “Rào rào rào rào”.

Tổng Chương kịp thời phanh lại, sau đó xoay người bỏ đi, tôi không thấy gì hết, cái gì cũng không thấy.

Trần Kính Sinh nâng tay kéo mớ tuya xuống nhưng bị Nghê Già chặn, cậu lật tay đề cánh tay cô lại.

Cậu uy hiếp, “Không muốn cổ nữa sao?”

Nghê Già cũng không gãy dựa, khoe miệng treo nụ cười như có như không.

“Có bản lĩnh thì đến đây đi, nhiều người như vậy, cậu hôn đi nha.”

Trần Kính Sinh không nói gì, nắm lấy áo khoác, xách cả người cô lên bằng một tay.

Nghê Già còn chưa phản ứng lại, cậu đã cắn lên cánh môi mềm mại của cô, ra sức dày vò, như cơn bão cuộn cuộn dâng lên trong một giây, hùng hùng hổ hổ, cuốn đi toàn bộ nhiệt độ trên người cô.

Trong cơn triền miên, cậu nếm được mùi vị son môi của cô.

Thể xác và tinh thần của Nghê Già đều bị kích thích, cô cũng không biết mình lấy sức lực ở đâu mà đẩy cậu ra, “Cậu điên rồi hả?”

“Đúng vậy.” Trần Kính Sinh nhìn chăm chăm cô, vết son trên môi nhòe ra ngoài vì bị cậu hôn trông như hai cánh hoa đỏ thắm.

Màu sắc quá đẹp cũng là một cái tội.

“Cho nên, đừng khiêu khích tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chỉ mình cậu được bắt nạt cô

Biên tập: Rosa

“Cậu đây là khai huân [1]?”

[1] thuật ngữ chỉ các tín đồ Phật giáo hoặc các tôn giáo khác bắt đầu ăn mặn, sau khi hết kỳ ăn chay.

Trong quán net, Tổng Chương nhận không được mà hỏi.

Trần Kính Sinh đổi góc ngắm, “Có túi cứu thương không?”

“Tôi đâu rồi, phía dưới tầng đá ngầm mà chúng ta vừa đến.” Tổng Chương nói xong, mới biết được mình bị chuyển đề tài, “Tôi không cho cậu đâu, cậu trả lời tôi trước đã.”

“Tìm được rồi.” Trần Kính Sinh nhàn nhạt nói.

“Shit!” Tổng Chương nhìn Trần Kính Sinh lấy đi từng chiếc túi cứu thương của mình, tức giận đến mức đập vào bàn phím, “Ôi ôi ôi! Cậu đừng lấy hết!”

Trần Kính Sinh ngừng lại, bỏ xuống một cái, sau đó ôm bốn chiếc túi cứu thương bỏ đi.

“Trần Kính Sinh, cậu đừng có đánh trống lảng.” Khi Tổng Chương nói chuyện, nhân vật trong máy tính đã bị hạ gục bởi máy phát súng từ xa, màn hình biến thành màu xám, cậu ta chết.

“Không chơi nữa không chơi nữa.” Tổng Chương dựa người vào ghế, lấy tai nghe xuống, treo trên cổ, “Hai ta tâm sự.”

Trần Kính Sinh không để ý đến cậu ta.

“Tôi qua cậu dẫn người ta về nhà đúng không?”

Trần Kính Sinh nhìn chăm chăm màn hình, một lát sau mới nói, “Ừ.”

Tổng Chương sáp đến, “Sau đó thì sao? Không xảy ra chút gì sao?”

Cậu nhấp chuột, lục soát đồ đạc ở trong phòng, “Không.”

“Không?” Tổng Chương suýt nữa là bật dậy khỏi ghế, “Cô nam quả nữ, cùi khô lửa bốc, Nghê Già còn uống say, cậu với cô ấy không làm gì hết ư?”

Hai chữ “Nghê Già” khiến Trần Kính Sinh thất thần, vì thất thần nên cậu không chú ý tới một người đang lao xuống cầu thang.

Sau một trận hỗn loạn, màn hình của Trần Kính Sinh cũng biến thành màu xám, người nọ đứng bên cạnh ‘thị thể’ của cậu nhặt trang bị.

Trò chơi kết thúc.

Trần Kính Sinh ngồi không nhúc nhích.

Tổng Chương vẫn còn nhướng mày, vẻ mặt tò mò nhìn cậu.

Trần Kính Sinh đặt tai nghe lên bàn, cầm lấy gói thuốc lá, đốt một điếu rồi trả lời câu hỏi trên của cậu ta.

“Không làm.”

Tổng Chương cũng ngậm một điếu, giọng điệu có chút chế nhạo, “Anh Sinh hồi hộp à?”

Trần Kính Sinh giương mắt, ánh mắt hơi lạnh.

Tổng Chương đưa tay làm động tác ‘ok’, được rồi, không nói nữa.

Cậu ta chơi chung với Trần Kính Sinh từ hồi lớp 9, lúc ấy là thời điểm thanh danh của cậu lan xa, từ vô danh tiểu tốt đến trèo lên đỉnh, người gọi cậu là “Anh Sinh” càng ngày càng nhiều, cũng không thiếu nữ sinh theo đuổi.

Từ học tỷ học muội cùng trường hoặc trường nghề bên cạnh đến mấy nữ xã hội đen không học vẫn không nghề nghiệp, không ít lần xun xoe với cậu, nhưng bọn họ hoàn toàn không biết gì về cậu cả.

Tính cách, gia đình, mối quan hệ.

Hoàn toàn không biết gì cả.

Không biết thích một người tốt cuộc là vì người đó hay vì khuôn mặt.

Trong thời đại này, yêu một người thì phải yêu khuôn mặt của người đó trước, không có một vỏ bọc đẹp, không ai muốn bỏ qua lớp da ngoài, thường thức linh hồn của bạn.

Mắt nhìn của Trần Kính Sinh nói thấp không thấp, tuy cậu không nói, nhưng bọn họ đều là mỹ nữ và không quá cao, những cô gái xinh đẹp kia, không một ai thực sự hiểu cậu.

Cũng không ma sát ra tia lửa.

Cậu vừa bài xích việc ở chung với người khác từ tận đáy lòng, vừa muốn dồn ép bản thân khắp nơi.

Cậu chưa từng có “ham muốn”, quen bạn gái cũng có giới hạn, chỉ cho hôn hai cái. Cậu không muốn đụng vào những thứ khiến thân thể cậu kiệt sức, càng không muốn lôi kéo bọn họ cả đêm.

“Nhân tại thế gian, ái dục chi trung, độc sinh độc tử, độc khứ độc lai, đương hành chí thú, khổ nhạc chi đích, thân tự đương chi, vô hữu đại giả.” [2]

[2] một thuật ngữ Phật giáo dạy cách duy nhất để chết một mình và cô đơn trong cuộc sống.

Thế xác và tinh thần của cậu đều lạnh, một mình một thế giới. Người như vậy, không thích hợp yêu đương.

“Anh Sinh, tôi vẫn luôn tò mò, rốt cuộc tình cảm của cậu đối với Nghê Già là gì?” Tổng Chương phá khói, nói: “Dù sao, cậu thành ra thế này, không thể thiếu phần của cô ấy. Tôi thường xuyên tạo cơ hội cho hai người ở cạnh nhau, cũng là muốn chữa ngứa chết thành ngứa sống. Không phải có cậu, còi chuông còn nhờ người buộc chuông sao?”

Trần Kính Sinh hít sâu một hơi, không biết đang nghĩ gì.

Một hồi lâu, cậu thấp giọng mở miệng: “Chuyện này có thể nói rõ sao.”

Chuyện tình cảm, ai có thể nói rõ.

Cậu hận cô, cũng giống như hận những kẻ năm đó.

Trần Kính Sinh chưa bao giờ tin cái gọi là “Ác giả ác báo.”

Có vô số sự lãng nhịch trải rộng trong những góc khuất của thế giới, cũng còn nhiều tiếng kêu cứu mỗi ngày. Lúc những trận đòn và lời nói ác độc kia đổ ập xuống đầu bạn, sẽ không ai ngăn cản giúp bạn.

Để bảo vệ mình mà những kẻ đứng xem chọn cách im lặng, chọn cách làm ngơ, thậm chí chọn cách trở thành đồng lõa.

Họ thà đóng vai kẻ xấu theo đa số, còn hơn dùng cảm đứng ra.

Từ trước đến nay, những kẻ kêu gào biểu dương chính nghĩa, chỉ có một cái miệng giả tạo.

Trước sự an nguy của bản thân, ‘đồng tình’, ‘đạo đức’ nặng bao nhiêu cân?

Trần Kính Sinh đã từng nhìn thấy ánh mắt đỏ của bọn họ.

Xem kịch vui, trào phúng, chán ghét.

Duy chỉ không có đồng tình.

Toàn bộ đều khắc sâu trong lòng cậu.

Có người nói chính nghĩa sẽ không đến trễ.

Nhưng còn nhiều kẻ ác đang cười một cách càn rỡ.

Trần Kính Sinh không biết cái gọi là “Ác báo” khi nào tới, cậu không muốn chờ lâu như vậy, cũng không tin những lời hoa mỹ vô dụng kia.

Cậu chỉ biết, dựa vào người khác chỉ bằng dựa vào mình, cho nên, cậu phản kháng, dùng cách đơn giản nhất, cũng trực tiếp nhất đánh trả.

Rất cực đoan.

Tương đương với việc đưa mình ‘lên kệ.’

Nhưng cậu đâu còn là mình, cậu đã từng tuyệt vọng, cậu của bây giờ chỉ là một cơ thể phân liệt được khâu lại, là một cái xác rỗng.

Nhưng nếu thật sự có một ngày, cậu bị trả thù.

Cậu sẽ không trốn tránh.

Có lẽ bạn sẽ phạm rất nhiều sai lầm mà người bình thường hay phạm phải, có lẽ bạn sẽ vì một vài người mà chịu chút tra tấn, có lẽ bạn sẽ gặp phải 15.000 loại khả năng, cuộc sống chính là cuộc sống.

Nếu muốn chịu trách nhiệm thì trước tiên cậu phải phạm sai lầm. Cho dù ngay từ đầu, người sai rõ ràng không phải cậu.

...

Lúc gặp lại Nghê Già, cảm giác của Trần Kính Sinh đối với cô giống một loại ham muốn hủy diệt hơn.

Cậu và Nghê Già biến thành hai sự tồn tại hoàn toàn trái ngược, cậu đã ném hết tất cả vị máu và vị mặn, bước từng bước đến chỗ cao, mà cô lại ngã xuống vực sâu.

Biến thành cậu của trước đây.

Hoặc tệ hơn, cô biến thành một người khác, yếu ớt đến mức không chịu nổi một kích.

Cảm giác tương phản này làm cậu hưng phấn.

Cậu muốn cô đau khổ.

Muốn bức cô từng chút, sau đó hủy hoại cô.

Cảm xúc khó chịu trong lòng Trần Kính Sinh những năm qua giống như hồng thủy cần nuốt cậu.

Vậy nên, khi dục vọng chiếm hữu và khống chế cô đạt đến mức không thể kiềm nén, trong mắt cậu rốt cuộc chẳng nhìn thấy ai nữa.

Chỉ mình cậu được bắt nạt cô.

Chỉ mình cậu được đối xử với cô như vậy.

Cô đau khổ cũng tốt, oán hận cũng tốt, đều chỉ có thể là cậu gây ra.

Nghĩ đến nam sinh nào đó chiếm giữ cô, làm những chuyện mà cậu từng làm kia, Trần Kính Sinh cảm thấy, cậu căn bản không thể nghĩ đến những hình ảnh đó.

Cậu luôn nhục nhã cô, dùng ngôn từ kích thích cô, chỉ vì muốn nhìn thấy đáng về chân thật nhất của cô, dù cô có ghét cậu, sự ghét bỏ đó đều thật sống động, còn tốt hơn nhìn cô bày ra đáng về âm trầm với mọi người.

Trần Kính Sinh cũng không biết điều này có nghĩa là gì.

Bởi vì chưa ai dạy cậu, cái gì là thích.

...

Trần Kính Sinh suy nghĩ rất lâu, chờ cậu lấy lại tinh thần, điều thuốc trong tay đã cháy gần hết.

Tổng Chương nói: “Lần đầu tiên thấy cậu nghiêm túc suy nghĩ một chuyện như vậy đấy.”

Trần Kính Sinh diệt tàn thuốc, néo néo ấn đường.

Tổng Chương dài thở dài một hơi, “Nghe Già cho tôi một cảm giác, rất lắng đọng, tương mạo kia cứ khiến người ta không có cảm giác an toàn. Nếu cậu thích thì bắt tới tay nhanh lên, nếu không thích hãy thả cô ấy đi, dù sao người thích cô ấy cũng nhiều lắm, lượt bớt mấy kẻ muốn hãm hại cậu.”

Trần Kính Sinh không hề suy nghĩ, “Không thể.”

Tổng Chương không làm ra phản ứng gì lớn, “Biết ngay là cậu sẽ bóp chết mấy thằng quen biết cô ấy mà.”

Trần Kính Sinh cố chấp, cậu là người khủng bố nhất trong những người cậu ta quen.

Cậu ta hi vọng Nghe Già là một ngoại lệ, để cậu học được cách thay đổi bản thân lần nữa.

Nhưng lại sợ, nếu về sau không có cô, Trần Kính Sinh sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Buổi chiều, Nghe Già không đi học, lớp trưởng đã giúp cô xin phép chủ nhiệm lớp, cô đã giành hạng nhất 800m, ngày mai còn có 3000m, cần phải nghỉ ngơi thật tốt, ở nhà nghỉ ngơi dưỡng sức.

Với thành công đó, mọi chuyện đều có thể nói. Chủ nhiệm lớp vui vẻ đồng ý.

Nghe Già có thể nằm ở nhà mà ngủ.

Cô về nhà, tắm rửa, rửa sạch đồng son bị nhòe lộn xộn trên môi, về phần cổ... Tùy duyên đi, ngày mai chỉ có thể tiếp tục che.

Tắm rửa xong, cũng không tẩy hết cảm giác nhóp nhép trên người. Cả người Nghe Già đỏ mồ hôi, đầu cũng choáng.

Trận cảm lạnh này vậy mà có chút mạnh.

Nhất là sau khi chạy xong tám trăm mét, cổ họng rất rát, nuốt nước miếng cũng đau.

Nghe Già lục tìm thuốc cảm trong nhà, uống 2 viên, sau đó trùm chăn để ra mồ hôi.

Hi vọng ngủ một giấc sẽ tốt hơn.

Cô không muốn để lỡ trận đấu ngày mai.

Nhưng lại không ngủ ngon.

Cô luôn nằm mơ, trong mộng có một bàn tay bóp cổ cô, cô thở không nổi.

Cô muốn kêu nhưng kêu không ra tiếng. Một chút sức mạnh cũng không có.

Cuối cùng, khi cảm giác hai chân rời khỏi mặt đất, cô sắp ngạt thở.

Nghê Già mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện cái trán ướt mồ hôi.

Cô chảy rất nhiều mồ hôi.

Đưa tay lên sờ, nóng bỏng.

Nghê Già xuống giường, tìm nhiệt kế.

Cô vừa đo nhiệt độ cơ thể, vừa lo lắng bất an.

Trong mộng có một giọng nói, cứ quần quanh bên tai.

“Tôi hận cô.”

Phi nam nữ, giống như niệm chú.

Nghê Già quyết định nghe theo trực giác.

Cô mở di động, lục xem Wechat của Triệu Như, mở vòng bạn bè của cô ta ra. Hôm nay cô ta mới cập nhật trạng thái, là một bức ảnh chụp chung với Sở Lê.

Bối cảnh chắc là ở nhà cô ta, hai người mặc áo ngủ, cười ngọt ngào rúc vào nhau.

Cộng thêm hàng chữ: *Hôm nay, cho bản thân một ngày nghỉ.*

Thì ra hôm nay bọn họ không tới trường. Triệu Như và Trình Thạc cãi nhau, cô ta làm ỏ cả ngày với Sở Lê ở nhà.

Cả ngày hôm nay, không biết họ đã đàm luận bao nhiêu về cô.

Nghê Già hồ hững xem, quan hệ của Triệu Như và Sở Lê vốn đã rất tốt, cô nhảy thẳng vào, ngược lại giống như một kẻ thứ ba trong tình bạn của họ vậy.

Xác định không có vấn đề gì, Nghê Già nhẹ nhàng thở ra.

Vừa thoát ra, nhìn thấy trên danh sách bạn bè có tin nhắn của Trình Thạc gửi đến.

Ngày mai 3000m cổ lên.

F*ck.

Nghê Già quả thực cảm thấy người này dai như đĩa.

Cô vút di động qua một bên, lấy nhiệt kế ra xem, cảm thấy đau đầu hơn.

38,2 độ.

Tuyệt lắm.

Đây là di chứng của việc qua đêm ở nhà Trần Kính Sinh.

Cô phát sốt.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Trần Kính Sinh đau lòng

Biên tập: Rosa

Hôm sau, Nghê Già vẫn thấy khó chịu, cô làm ỏ trên giường một buổi trưa và một buổi tối, càng ngủ càng mê man.

Lúc tỉnh dậy, cổ họng vừa đau vừa khô, mũi cũng nghẹt, cô nghi ngờ trên đầu mình có thể bốc khói.

Cô rót một ly nước ấm, đo nhiệt độ cơ thể lần nữa, miễn cưỡng ngừng lại ở 38 độ.

Không giảm bao nhiêu.

Lúc rửa mặt, Nghê Già nhìn mình trong gương, dấu vết trên cổ còn rất rõ, những chấm đỏ đã kết thành mảng.

Cái miệng kia của Trần Kính Sinh thật sự là đòi mạng.

Cô chỉ có thể tiếp tục mặc áo khoác, kéo cao hết cỡ. Nhưng hôm nay cô lười trang điểm, để mặt mộc đến trường.

Ba ngàn mét là trận đấu cuối cùng của buổi sáng, rất đáng xem, người đến cổ vũ rất nhiều. Bảy vòng rưỡi dài đằng đằng, hàng năm đều có người vững vàng chạy hết lộ trình, có người chạy được một nửa liền từ bỏ, còn có người kiên trì chạy đến đích liền ngã quỵ, choáng váng mà ngã chổng vó.

Nghê Già bước vào sân thể dục, hít sâu không khí hùng hực vào xoang mũi, một đường chảy vào lục phủ ngũ tạng, đốt cháy làn da nóng bỏng.

Hôm nay bạn học cực kỳ nhiệt tình với cô, nhất là nữ sinh. Hôm qua cô giành hạng nhất 800m, lại ra oai với Phan Nhân, trong một đêm, những đánh giá về cô đã có chiều hướng tốt. Nữ sinh nói đến cô, đều là mấy từ như “Thật soái” “Thật ngầu”.

Bây giờ chọc ghẹo nữ sinh dễ hơn nam sinh nhiều.

Nhìn những ánh mắt tràn ngập hy vọng trước mặt, Nghê Già kéo căng cổ họng khô rát, không nói gì.

3000m này, cô phải kiên trì đến cùng.

Hôm nay Sở Lê cũng chạy ba ngàn, cô ấy và Triệu Như ngồi trên tầng thứ nhất sau đài quan sát, hai người ghé vào nhau trò chuyện.

Thấy Nghê Già, Sở Lê vẫy tay với cô.

Nghê Già nhìn qua, ánh mắt không khỏi dừng đến Triệu Như ngồi bên cạnh, sắc mặt Triệu Như chợt tắt, sau đó giả vờ như không có gì dòi mắt, nói một câu “Tôi còn có việc” rồi đứng dậy bỏ đi.

Sở Lê gọi cô qua.

Nghê Già nhìn bóng lưng Triệu Như, đi đến chỗ Sở Lê.

Cô không muốn ngồi, Sở Lê kéo áo cô xuống, bắt cô ngồi bên cạnh cô ấy.

“Cậu đừng giận, hai ngày nay Triệu Như không được bình thường.”

Nghê Già không đáp, cô vốn không muốn biết Triệu Như bị gì.

Cô im lặng, di động đột nhiên vang lên.

Là tin nhắn từ Wechat.

Nghê Già cúi đầu nhìn lướt qua, Sở Lê ở bên cạnh hỏi: “Sao vậy?”

“Kêu tôi nửa tiếng sau đi điểm danh.”

“À?” Sở Lê thuận miệng hỏi, “Trình Thạc?”

“Ừ.” Nghê Già không để ý, “Cậu ta không phải ủy viên thể dục à.”

“Nhưng, tôi cũng phải thi mà.” Sở Lê lấy di động ra, “Cậu ấy chưa gửi cho tôi.”

Trong lòng Nghê Già đã có chút phiền, “Hai chúng ta ở chung, gửi một người hay hai người cũng giống nhau thôi.”

Sở Lê nhìn thoáng qua di động của cô, liền thấy phía trên còn có bong bóng màu xanh[1].

[1] một ứng dụng trò chuyện của Wechat.

Cô ấy khẽ cắn môi, hỏi: “Hai cậu thường xuyên trò chuyện à?”

Giống như ngày đó, cô ấy hỏi cô “Hai cậu rất thân sao?”

Giọng điệu thăm dò giúp Triệu Như của Sở Lê làm Nghê Già cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười.

Cô luôn cho rằng Sở Lê hiểu mình. Cô ấy có thể cho cô chút ảm áp ở một nơi nhẵn nhụi, từ lúc khai giảng đến giờ, sự thân thiện duy nhất Nghe Già có là cô ấy cho. Cô không được yêu quý, không có bạn bè, cho nên những hành động tương chừng như nhỏ bé đó của Sở Lê, đều có thể khiến trái tim Nghe Già trở nên mềm yếu.

Mà hiện tại, Nghe Già cảm thấy mình không nên ôm cái suy nghĩ hồn nhiên như “muốn được hiểu” và “Tưởng rằng có thể được hiểu” nữa.

Cô vốn không thích giải thích những điều không cần thiết, nhưng có một số việc, nếu không giải thích, chúng sẽ phát triển theo hướng kỳ lạ hơn. Cô càng thờ ơ, những người khác càng cảm thấy, im lặng tức là có quỷ.

Cô trực tiếp ném di động cho Sở Lê, “Cậu tự xem đi.”

Sở Lê hơi do dự, nhưng vẫn cầm lấy, cô ấy lướt lên trên, lại phát hiện lướt không được.

Nội dung chat của bọn họ không đến hai mặt.

Trên cùng, ngoại trừ tin nhắn nhắc nhở màu xám ‘đã trở thành tốt trên Wechat’, thì là tin nhắn vào hôm sinh nhật Trình Thạc, hỏi cô có đi không, xuống chút nữa, là đêm qua, ngày mai 3000m cổ lên.

Đều là Trình Thạc chủ động gửi, Nghe Già không hề trả lời.

Tin nhắn gửi lại duy nhất, vừa vặn là tin nhắn kêu cô đi điểm danh, Nghe Già nhấn lại một câu “Biết rồi.”

Nhưng, dù thái độ lạnh lùng như vậy, Trình Thạc vẫn nhấn lại một icon mặt cười.

Sở Lê xem xong, trong lòng không biết là tư vị gì.

Cô ấy đặc biệt để ý đến thời gian Trình Thạc gửi tin cho Nghe Già, hơn chín giờ tối, lúc ấy Triệu Như đã cãi nhau với cậu ta xong, hai người nguyên một ngày không nói gì.

Chịu đựng đến tám giờ, Triệu Như gọi điện cho Trình Thạc, nhưng không ai nghe máy.

Cái cậu ta nghĩ đến là trận đấu hôm nay của Nghe Già.

Thậm chí một tiếng sau, chỉ nhắn tin cho cô, không nhắn cho Triệu Như lấy một câu.

Thật là châm chọc.

Sở Lê trả di động lại cho cô.

Giọng Nghe Già rất bình thản: “Muốn hỏi gì nữa không?”

Sở Lê lẳng lặng nhìn cô.

Nghe Già hôm nay không trang điểm, là mặt mộc, lông mày đen sẫm vừa dài vừa mảnh, có thể nhìn thấy những khuyết điểm nhỏ trên da, sắc môi cũng nhàn nhạt.

Tuy sắc mặt tái nhợt nhưng cô vẫn xinh đẹp và bắt mắt, ngũ quan thanh tú, lập thể, lông mi dài và rậm, đường nét góc cạnh, cằm nhọn, mặt nhỏ đến nỗi một bàn tay là có thể che khuất.

Không giống nhiều nữ sinh bây giờ, không đắp vài tầng phấn không dám ra ngoài, để mặt mộc thì nhất định phải trang bị đầy đủ mũ nón khẩu trang.

Cô rất thẳng thắn, rất tự tin. Giống như bây giờ, cô có thể để cô ấy xem di động của mình, bởi vì cô khinh thường những nghi ngờ của bọn họ, lại càng không đáp lại sự yêu mến của Trình Thạc.

Loại khinh thường này trái ngược với sự cuồng loạn của Triệu Như, còn buồn cười hơn thẳng hề.

Có lẽ là ngay lúc này, Sở Lê đã sinh ra cảm giác khác thường với cô.

Cô ấy cố gắng kiềm nén cảm xúc trong lòng, ông nói gà bà nói vịt hỏi một câu: “Cậu kéo cổ áo cao như vậy làm gì?”

Trời nóng như vậy, Nghe Già lại che rất kín kẽ, khiến người ta càng nhìn càng thấy nóng.

Nghe Già cúi đầu nhìn thoáng qua, lúc này trời đang nắng gắt, cô kéo mớ tuya xuống một chút, bên trong lập tức bay ra một luồng hơi nóng.

Nghe Già cảm thấy dù mình không bị nướng chín, cũng sắp bị ngộp chết.

Chờ gió lùa vào, cô lại kéo mớ tuya lên.

“Tóc cậu bị dính rồi.”

Sở Lê nói xong, đưa tay giúp cô lấy lọn tóc bị quấn trong mơ tuya ra.

Nghê Già còn chưa kịp ngăn cản, cô ấy đã kéo cổ áo cô xuống.

Mấy mảng đỏ sẫm.

Tuy Sở Lê không có kinh nghiệm về chuyện này, nhưng cũng biết kia là gì.

Đường cong ở cổ cô vốn rất đẹp, da thịt trắng nõn, nhưng lại dính mấy đốm nhỏ đỏ sẫm, nhìn mờ ám cực kỳ.

Tối hôm kia cô được Trần Kính Sinh mang đi từ quán bar.

Sở Lê rút tay lại, có chút xấu hổ.

“Cổ cậu...”

Nghê Già kéo mơ tuya lên hết cỡ, “Bị chó cắn.”

“Ai da, mắng ai đó?”

Giọng điệu trêu ghẹo của nam sinh truyền tới, Tống Chương dùng khuỷu tay chọc chọc người bên cạnh, “Anh Sinh, có người mắng cậu là chó.”

Một tiếng “Anh Sinh” này, đã khiến một nữ sinh đang ngồi ngạc nhiên.

Nghê Già hờ hững nhìn thoáng qua, “Các cậu đến làm gì?”

Tống Chương bước lên bậc thềm, ngồi phía sau các cô một tầng, “Đến xem cô xấu mặt.”

Nghê Già cười như không cười, “Vậy cậu phải thất vọng rồi.”

“Huynh đệ, đừng tự tin như vậy, đây là ba ngàn mét, lúc cô chạy mặt sẽ biến dạng.”

Nghê Già lờm cậu ta một cái. Không để ý đến cậu ta.

Cánh tay đột nhiên bị người ta kéo lên.

Cô bị Trần Kính Sinh kéo, không thể không đối mặt với cậu, Nghê Già cau mày, “Làm gì thế hả?”

Cậu nhìn chăm chăm cô một hồi, không nói chuyện, bàn tay phủ lên trán cô.

Lòng bàn tay cậu khô ráo, cái chạm nhẹ này khiến hơi thở cô ngừng lại trong nháy mắt.

Trần Kính Sinh nhìn cô rồi nói, “Cô đang sốt.”

Sắc mặt này nhìn thế nào cũng thấy có vấn đề.

Trắng bệch đến dọa người.

Nghê Già gạt tay cậu ra, “Tôi biết.”

Trần Kính Sinh: “Sao lại thế này?”

Nghê Già: “Ai bảo cậu xối nước vào người tôi.”

Trần Kính Sinh không so đo hành vi vùng vẫy của cô, chỉ hỏi: “Còn chạy sao?”

“Chạy.”

Bạn bè trong lớp đang chờ cô tạo ra kỷ tích, cô không thể thất bại.

Nghê Già nhìn đồng hồ, “Tôi phải đi điểm danh.”

“Có thể kiên trì?”

“Có thể.”

Trần Kính Sinh không nói nữa.

Cậu nhìn đôi môi khô khốc của cô, lúc nói chuyện giọng cũng khàn, trong lòng có chút phiền.

Phiền đến nỗi khó chịu.

Nhưng cô nói có thể kiên trì, cậu không ngăn cản.

Thấy sắc mặt cậu lại trở nên âm u, Nghê Già quay đầu, kêu Sở Lê cùng đến chỗ điểm danh.

Sở Lê im lặng chạy chậm theo.

Nghê Già: “Thấy gì không? Về mặt vừa nãy của Trần Kính Sinh cứ như muốn ăn thịt người vậy.”

Sở Lê nhỏ giọng nói: “Cậu ấy đau lòng.”

Đau lòng cho cô, bởi vì cô phát sốt.

Đồng thời tôn trọng cô, bởi vì Nghê Già không phải người yếu đuối và cậy mạnh.

Sở Lê nhìn đuôi tóc tung bay của Nghê Già mà nghĩ, sự khác thường của cô ấy đối với Nghê Già, có lẽ đã có từ lúc cô ấy nói câu “Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê” kia.

Cô ấy thật sự là ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê sao.

Cô ấy nói Nghê Già là người tốt, là thật.

Nhưng... sẽ luôn có thứ gì đó có thể đập vỡ những điều tốt đẹp. Vô lý nhưng dễ dàng.

Là bắt đầu từ khi nào?

Có lẽ là khi Trần Kính Sinh nói với cô ấy “Giúp cậu ấy xin nghỉ một buổi chiều”, cậu một hơi xử lý hết bát canh, kéo Nghê Già rời khỏi, động tác mang theo thô lỗ và làm càn, khiến tim người xem đập mạnh.

Có lẽ là khi cô ấy ra khỏi quán mì, gặp cậu, đối mặt với cậu, gió đêm trở nên khô nóng, trong lòng bàn tay nhớp nháp mồ hôi, cũng may ánh mắt của cậu không dừng ở chỗ cô ấy. Ngày hôm đó, cô ấy không sợ hãi, mà là hoảng hốt.

Có lẽ là khi bạn cậu mang thuốc giảm đau đến tận tay cô ấy.

Trong vô số lần gặp gỡ bất ngờ, vô số lần mâu thuẫn.

Tuy rằng giữa bọn họ, mãi mãi bị ngăn cách bởi một người.

Sở Lê nhớ tới câu nói kia của Triệu Như.

Cậu đừng nghĩ tôi ra vẻ, một ngày nào đó cậu gặp phải chuyện giống tôi, cậu sẽ biết, kiểu người như Nghê Già, chính là tình địch của tất cả nữ sinh.

Cô ấy hi vọng là không.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Cùng chạy

Biên tập: Rosa

Điểm danh xong, Nghê Già và Sở Lê trở lại sân thể dục.

Ai chạy 3000m đều phải mặc áo may ô huỳnh quang do trường phát để tiện cho trọng tài theo dõi.

Nghê Già mặc xong thì ngồi xuống áp chân.

Bạn cùng lớp chen chúc cạnh đường băng để cổ vũ cho cô và Sở Lê, chủ nhiệm lớp cũng bị lớp trưởng kéo xuống dưới, đội mũ che nắng và kính râm, bảo bọn cô thả lỏng, đừng quá căng thẳng.

Nghê Già cười.

Trình Thạc và Triệu Như cũng ở đó, cả hai người đều không nói chuyện, cũng đứng tách riêng.

Trình Thạc là ủy viên thể dục, mỗi vận động viên ra sân cậu ta đều sẽ cổ vũ, cậu ta nói với Sở Lê: “Cố lên.”

Sở Lê gật đầu.

Triệu Như cũng nói theo, “Sở Lê cố lên.”

Trình Thạc lại nhìn về phía Nghê Già, “Cậu cũng vậy nhé.”

Triệu Như ngậm miệng lại.

Nghê Già quả thực không nói nên lời.

Cô đắc tội ai, cũng bị coi như một khẩu súng kẹp giữa đôi tình nhân.

Các vận động viên nhanh chóng đến đông đủ, 3000m không chia nhóm hay chia tổ, kết nối mọi người với nhau cũng không tồi.

Khối 12 có tổng cộng 15 lớp, mỗi lớp có 2 người, có lớp không có người chạy liền trực tiếp bỏ cuộc, cho nên tổng cộng chỉ có 24 người thi.

Áo may ô màu cam và màu xanh lá cây huỳnh quang đan xen thành đồng ở điểm xuất phát, Nghê Già hít sâu một hơi, nghe tiếng súng vang lên liền lao ra.

Lần này cô không kiểm chế tốc độ chạy, cứ chạy về trước, mặc kệ cự ly, bởi vì với tình trạng sức khỏe hiện tại, cô không biết mình còn đủ sức lực cho mấy vòng sau nữa hay không.

Một vòng qua đi, Sở Lê nhanh chóng bị tụt ra sau đoàn người. Chạy đến mồ hôi đầy đầu, cả hơi thở cũng hỗn loạn.

Lúc nghe thấy Triệu Như hét lên một cách khoa trương, “Sở Lê, xông lên đi” cô ấy rất muốn trợn mắt lên.

Bên kia, Nghê Già và một học sinh chuyên thể thao đang chạy trước.

Học sinh chuyên dẫn đầu, Nghê Già theo sát sau đó.

Thấy Nghê Già muốn vượt qua mình, học sinh chuyên lắng nghe tiếng bước chân rồi đổi kỹ thuật, thói quen của Nghê Già là chạy vượt lên từ ngoài đường băng, cô ta cũng chạy ra ngoài và chặn cô lại. Nghê Già tăng tốc, cô ta cũng tăng tốc.

Cứ lặp lại hai lần như vậy, cô bị học sinh chuyên kiểm cặp gắt gao.

“Shit.”

Cô không nhìn được mà mắng một tiếng.

Không ngờ người phía trước đáp lại một câu, “Ghé gần nhì, còn muốn vượt qua tôi.”

????

Nghê Già cảm thấy buồn cười, vừa điều chỉnh hơi thở vừa nói: “Nhường chút đi?”

“Nghĩ hay thật.” Học sinh chuyên nói xong, đột nhiên bắt đầu tăng tốc, “Giữ chút sức đi, đừng nói chuyện.”

Đây đã là vòng thứ ba.

Trên đường băng bắt đầu phân thành hai cực, nhanh như Nghê Già và học sinh chuyên – người vẫn luôn giữ vị trí đầu tiên, chậm như đám người còn đang vật lộn ở vòng thứ hai.

Tiếng cổ vũ ở hai bên đường băng vang vọng trong không trung.

Tổng Chương mang theo đám 11 đến, kết bè kết phái với đám 12 bọn họ, cùng hét chói tai tên “Nghê Già”

Bên cạnh đó là Phàn Nhân.

Vài nữ sinh xinh đẹp của khối 12 và mấy nam sinh có bề ngoài khá khá trong lớp cô ta, cũng tụ lại một đám cổ vũ cho học sinh chuyên.

Nghê Già nhìn thẳng về trước, người đang dẫn đầu kia, sau lưng mang băng tên, phù hợp với cái tên bọn họ kêu.

Quả nhiên là ‘người nhà’ của học sinh chuyên.

Lúc này, sự khác biệt giữa chuyên nghiệp và nghiệp dư đã hiện ra, cộng thêm nguyên nhân sức khỏe, cô cảm thấy hai đùi như bị bọc trong hai túi cát, nặng đến nỗi khó nâng bước, tuy học sinh chuyên chạy khá chậm nhưng vẫn duy trì tốc độ đều đặn.

Tiến vào vòng thứ tư, đã có người bỏ cuộc, chạy hai bước đi ba bước, thân thể dục đường như kéo dài vô tận, dưới ánh mặt trời gay gắt, trước mắt đều là từng lớp ảo ảnh.

Có người bắt đầu chạy cùng, chạy dọc đường băng, theo bước chân của vận động viên, còn có người đưa nước cho bọn họ, lẽ ra chuyện này không cho phép, nhưng 3000m là nhiệm vụ gian khổ, trọng tài mở một mắt nhắm một mắt cảnh cáo hai tiếng, sau đó không quan tâm nữa.

Cổ họng Nghê Già muốn bốc cháy, trong bụng cuộn cuộn như biển gầm, mọi giác quan đều nhanh chóng chạy sai chỗ.

Muốn chết rồi, mẹ nó.

Mọi âm thanh đều biến thành tạp âm, hai tai ù đi, ầm ỉ đến nỗi đầu óc cô sắp bị nứt ra.

Cô kiệt sức rồi.

Thể lực đã tiêu hao hết cho trận 800m hôm qua, hơn nữa cô còn đang sốt, cả người giống như một con cá khô, khi hơi nước bốc hơi hết, cô liền thăng thiên.

Cô toàn dựa vào những cú vung mạnh mẽ của tay và chân, ép mình chạy về trước.

Rất muốn dừng lại đi bộ.

Nhưng cô biết, một khi bắt đầu đi bộ, cảm giác mệt mỏi sẽ bao trùm toàn thân trong nháy mắt, sau đó muốn tăng tốc, trên cơ bản là không thể.

Điều kiêng kỵ nhất của chạy đường dài chính là cái này.

Nhưng cô muốn từ bỏ.

Lúc định dừng bước thì trên lưng đột nhiên có thêm một lực.

Cô bị đẩy về trước mấy bước.

Nghê Già quay đầu nhìn.

Trần Kính Sinh.

Cậu đang chạy bên cạnh cô, nhanh chóng đưa tay ra sau eo cô, đẩy một cái, rồi rút về.

Cậu ta làm gì vậy?

Chạy cùng cô?

“Đừng nhìn tôi, nhìn đường băng đi.” Trần Kính Sinh ở bên cạnh nói.

Nghê Già một muốn chết, vừa định nói chuyện, cậu lại mở miệng: “Im miệng.”

Giọng điệu lạnh như băng.

Nhưng lại dập tắt ngọn lửa trong người cô.

Quá thần kỳ.

Nghê Già một lúc cực kỳ, ý thức đột nhiên bị cậu phân tán, mong muốn buông tay mảnh liệt trong một giây kia bị đẩy lùi trong chớp mắt.

Đứng rồi.

Cô không thể từ bỏ.

Trừ phi ngắt đi, cô không thể từ bỏ, đang chạy mà đi bộ sẽ giống thứ gì?

Đó không phải phong cách của cô.

Nghê Già cắn chặt răng, tiếp tục bám sát đường băng.

Trần Kính Sinh chạy cùng cô một đoạn, sắp đến chỗ của trọng tài, cậu mới dừng lại. Sau đó trở lại chỗ cũ, chờ vòng tiếp theo, khi Nghê Già chạy qua, sẽ tiếp tục chạy cùng cô.

Chạy cùng người khác có hàng nghìn hàng vạn, đến lượt Trần Kính Sinh chạy cùng người khác, vẫn là lần đầu tiên.

Khuôn mặt cậu vẫn vô cảm như cũ, nhưng ánh mắt cậu lại chăm chú theo sát nữ sinh chạy đến gò má đỏ bừng kia. Nhắm mắt theo đuôi, mang theo tiết tấu của cô ấy.

Trên sân thể dục người đến người đi, trông mắt của người đứng xem đều sắp bật ra.

Sở Lê cũng thấy được, lúc chạy đến vòng thứ năm, cô ấy thật sự cụt hứng.

Triệu Như đã chạy ra đồng hành với cô ấy, “Cố lên, không được đi bộ, Sở Lê, kiên trì chút nữa thôi!”

Sở Lê há miệng, giọng nói đã có chút nghẹn ngào.

“Tôi không kiên trì được nữa.”

...

Học sinh chuyên và Nghê Già tiến vào vòng thứ sáu.

Học sinh chuyên vốn đã bỏ xa Nghê Già gần nửa vòng, tuy khoảng cách đang từng chút thu nhỏ lại, nhưng đến lúc này, mọi năng lượng trong cơ thể đều đã tiêu hao hết, không còn sự đột phá và chạy nước rút nữa.

Nghê Già cảm thấy, cổ họng của cô bị đã luồng gió hít vào róc xuyên qua.

Miệng và mũi cô thở cùng một lúc, không kịp thở.

Trần Kính Sinh – người vốn im lặng chạy bên cạnh, đột nhiên thì thầm vào tai cô: “Bây giờ cô thở như lừa vậy.”

“...”

Tên khốn!

Nghê Già nhanh chóng lờm cậu một cái, “Cậu chờ đó.”

Giọng nói vừa thấp vừa khàn, hơi thở còn không đủ, lúc há miệng nói chuyện, càng giống lừa kêu.

Trên mặt Trần Kính Sinh hiện lên chút ý cười.

“Ừ, tôi chờ.”

...

Trận đấu tiến vào nửa vòng cuối, không khí trên sân thể dục cũng bước vào giai đoạn gay cấn.

Gần kết thúc, ‘hậu cung’ của các lớp đều bắt đầu hành động, một đám người vây quanh vạch đích, nhìn chăm chăm vào những đôi chân của các vận động viên trên đường băng.

Tiếng cổ vũ nhiệt tình ngày một lớn.

Trần Kính Sinh cùng cô chạy xong một đoạn cuối cùng, còn lại nửa vòng, đến lượt cô tự hoàn thành.

“Chạy về phía trước đi, Nghê Già.”

Cô nghe cậu nói một câu ở sau lưng cô.

Đó, có lẽ là câu nói dịu dàng nhất từ lúc bọn họ quen biết tới nay, cũng là thứ khiến trái tim cô mạnh mẽ run lên.

Bỏ xuống mọi thù hận, mọi ân oán.

Cái người từng nói vĩnh viễn sẽ không buông tha cho cô, cái người từng hành hạ cô nhiều lần, lại là người đưa tay kéo cô lên khi cô sắp bị khó khăn đánh bại.

Cùng cô chịu đựng một đoạn đường tối tăm và đau khổ nhất, sau đó nói với cô, chạy về phía trước đi.

Đã bao lâu cô không có dũng khí để chạy về phía trước?

Đường băng thẳng tắp hiện ra trước mắt cô, gió biến thành động lực, ánh nắng trải dưới chân, mỗi một bước chân của cô đều như tạm biệt với quá khứ.

Khoảnh khắc đó, Nghê Già nghĩ, nếu không có những chuyện lộn xộn kia, cô nhất định sẽ thất thủ.

Nhưng, xưa nay tà không thể thắng chính.

Những thứ vớ vẩn, sai lầm kia chưa bao giờ vì thời gian quá dài mà có thể giả vờ như chưa từng xảy ra.

Cô vẫn ngấm mình trong nước bẩn, chưa học được cách rửa sạch chúng.

Mọi chuyện đều có nhân quả, cô mang tội, chưa chuộc đủ, vận mệnh sẽ không bỏ qua cho cô.

Tuyến đường của cô vẫn là vô tận.

Ở trong quả mâm xôi của thiên đường vĩnh cửu.

Gió lốc một lần nữa hát tôi lên.[1]

[1] Hai câu trên trích trong bài thơ “Chúng tôi” của nhà văn người Nga Valery Yakovlevich Bryushov.

...

Ba ngàn mét kết thúc, hai người bỏ cuộc, một người là Sở Lê.

Còn lại kiên trì tiếp, một là chạy hai là đi bộ, kết thúc hết hành trình.

Học sinh chuyên thứ nhất, Nghê Già thứ hai.

Nghê Già đã thấy Trần Kính Sinh từ xa.

Cậu đang đứng ở điểm cuối chờ cô.

Một đường chạy tới, Nghê Già không thèm nhìn ai, dang hai tay ra, trực tiếp nhào vào lòng cậu.

Cảnh tượng kia, dù qua bao lâu, đều đáng giá để những người có mặt ở đây nhắc tới nhiều lần.

Tiếng reo hò của người khác không liên quan đến bọn họ.

Núi tuyết vạn năm cũng tan chảy.

Yêu tình cũng bị thu phục.

Vừa dung tục vừa khiến người ta hạnh phúc.

Vừa xuất hiện trò hay ở nhân gian.

Trên đời không gì hơn cái này.

Mưa to như trút nước, đại dương mênh mông trên trái đất, sông suối khắp mọi nơi, nhưng bạn hỏi chúng nó, có điểm cuối sao?

Không có.

Yêu và được yêu, đều không có kết quả.

Nghê Già không còn chút sức lực nào, hoàn toàn dựa vào Trần Kính Sinh mới miễn cưỡng đứng thẳng.

Học sinh chuyên được Phan Nhân nâng đỡ tới, đang thở mạnh, nhưng nhìn thoải mái hơn Nghê Già nhiều.

Cô ấy dựng thẳng ngón cái lên, nói với cô: “Cậu rất lợi hại.”

Nghê Già cả người mềm nhũn trong ngực Trần Kính Sinh, khẽ cười, “Cám ơn.”

“Cậu ấy rất ít khi khen người khác.” Phan Nhân đỡ học sinh chuyên, “Trước đây, lúc cậu ấy chạy ba ngàn mét, đều có thể bỏ xa người thứ hai một

vòng.”

Nhưng mà bây giờ, không tới nửa vòng.

Hai trận đấu này khiến Phàn Nhân thay đổi triệt để cái nhìn với Nghê Già.

Từ hôm qua, lúc Nghê Già đối mặt với cô ta, vừa cười khiêu khích vừa đi về đích.

Phàn Nhân không tức giận, ngược lại bị khí thế trên người cô làm cho rung động.

Cô ta đi theo con đường nghệ thuật, gặp qua vô số người, so với những chuyện bị giới hạn trong khuôn viên trường học, rất nhiều chuyện cần nhìn theo cách cởi mở hơn.

Người cũng giống vậy.

Nghê Già không tầm thường.

Hai ngày qua cô ta đã nhìn ra, cô là người có quá khứ.

Phàn Nhân lại nhìn Trần Kính Sinh, cậu cách cô ta rất gần, nhưng lại rất xa.

Bởi vì, cậu chưa từng ở trước mặt mọi người, nuông chiều một nữ sinh như vậy.

Nghê Già hơi nhòm dẩy khỏi người Trần Kính Sinh, cũng nói với Phàn Nhân: “Cám ơn.”

Giọng nói rất hồ hững.

Nhớ tới mấy chuyện trước đây, vẫn là có chút xấu hổ.

Phàn Nhân cũng nhìn ra, kéo học sinh chuyên sang rồi nói: “Chúng tôi đi trước, hình như một người dự thi trong lớp các cậu đang khóc, đợi lát nữa qua xem đi.”

“Được.” Nghê Già gật đầu.

Nói xong, cô quay đầu nhìn, bạn cùng lớp đang vây quanh Sở Lê, nhỏ giọng an ủi.

Thấy ánh mắt chăm chú của cô, Triệu Như – người đang đứng bên cạnh Sở Lê giương mắt, lờm cô một cái.

Nghê Già cảm thấy kỳ lạ, cô ta bị sao thế?

Cô đang muốn qua đó, Trần Kính Sinh đã chặn cô lại. Cánh tay còn ôm lấy cô.

“Còn muốn đi quấy người khác?”

Nghê Già: “Tốt xấu gì cũng nên an ủi hai câu.”

“An ủi cái gì?” Trần Kính Sinh nhìn cô, “Cô đứng thứ hai, dù lấy lập trường gì đi qua, đều giống như đang khoe khoang.”

Nghê Già khựng lại, “Tôi không có.”

“Đó là cô nghĩ.”

“Trần Kính Sinh.” Nghê Già cau mày, “Cậu nghĩ là tôi khoe khoang, đó chẳng qua là suy nghĩ của cậu mà thôi.”

Trần Kính Sinh không nói gì, một lát sau, cậu cười lạnh một tiếng.

“Không có đầu óc.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Cảm ơn

Biên tập: Rosa

“Cậu nói ai không có đầu óc?”

Trần Kính Sinh không đáp, bày ra dáng vẻ không muốn quan tâm đến cô.

Nghê Già lại nhìn sang chỗ Sở Lê, sau khi suy xét một chút thì xoay người.

“Đi thôi.”

Cô không quan tâm Triệu Như nghĩ gì về mình, cô chỉ quan tâm Sở Lê.

Nhưng bây giờ, có lẽ Sở Lê không cần sự quan tâm của cô.

Thế mà cái liếc mắt này, lại bị Triệu Như hiểu lầm thành ý khác.

Cô ta nói: “Rõ ràng Nghê Già thấy cậu đang khóc, vậy mà không tới an ủi.”

“Là tôi chạy không tốt.” Sở Lê vẫn còn rơi nước mắt, “Có lẽ cậu ấy không muốn làm tôi khó xử.”

“Cậu ta có Trần Kính Sinh liền mặc kệ cậu.”

“...”

Sở Lê mím môi, nhìn bóng lưng của Nghê Già và Trần Kính Sinh rời đi, không nói nữa.

*

Trần Kính Sinh thẳng đi về phía trước.

Nghê Già đi theo sau, “Đi đâu?”

“Ăn cơm.”

“Ồ.” Nghê Già quay đầu tìm tìm, hỏi, “Tổng Chương đâu?”

Trần Kính Sinh cũng không quay đầu lại: “Không biết.”

“Không biết?” Nghê Già cảm thấy lời này khá thú vị, giọng điệu cũng ngả ngón lên, cô đi đến trước mặt cậu, xoay một vòng, trực tiếp chặn đường cậu.

“Là không biết, hay là không muốn cậu ta đến?”

Trần Kính Sinh cũng dừng lại, ánh mắt nặng nề nhìn cô.

Nghê Già: “Nói đi.”

“Không muốn cậu ta đến.” Trần Kính Sinh thấp giọng, “Vừa lòng chưa.”

“Cất.”

Ý cười trên mặt Nghê Già càng đậm hơn, cô xoay người, chùm tóc đuôi ngựa quét qua quai hàm của cậu.

Nho nhỏ mềm mềm, rất ngứa.

Từ màu bạc đến màu đen, mái tóc dài vừa phóng khoáng vừa đẹp mắt của cô, đều ở trong ký ức của cậu.

Từng sợi từng sợi, đã sớm trôi chặt cậu.

*

Nghê Già và Trần Kính Sinh cùng đến một tiệm mì ở ngoài trường học.

Là chỗ cô từng mời Sở Lê ăn.

Nghê Già ngựa quen đường cũ gọi xong cho mình, sau đó quay đầu hỏi Trần Kính Sinh, “Cậu ăn cái gì?”

Trần Kính Sinh không nhìn thực đơn, chỉ nói: “Giống nhau.”

Nghê Già gạt đầu, nói với nhân viên cửa hàng “Vậy cho cháu hai bát.”

“Được rồi.” Nhân viên cửa hàng đáp một tiếng, nhấc tấm rèm ở phía sau bếp, đi vào trong.

Lúc này đang là giờ cơm trưa, có rất nhiều học sinh của trường Lục Trung đến đến đi đi ở trong tiệm, không ít người chú ý tới bọn họ, tụ thành một đám ríu rít bàn tán.

Thỉnh thoảng len lén nhìn qua.

Nghê Già rót hai ly nước, đưa cho cậu một ly, ung dung mở miệng, “Người nổi tiếng nha.”

Trần Kính Sinh không quan tâm đến sự chế nhạo của cô.

Nghê Già phát hiện Trần Kính Sinh có một thói quen rất tốt. Cậu không ‘nghiện’ smartphone như bạn cùng lứa, di động của cậu thường bị cất ở trong túi.

Ví dụ như lúc này, cậu im lặng mà ngồi, không nhìn di động, cũng không mở miệng nói chuyện.

Không khí cũng không quá xấu hổ, Nghê Già trở nên rất thờ ơ với mặt đối nhân xử thế, cô không nhìn sắc mặt người khác mà sống, cũng không thích chủ động thay đổi không khí.

Mọi sự tùy duyên đi.

Điểm này, tốt hơn đám nữ sinh như con thiêu thân luôn thích làm trò trước mặt Trần Kính Sinh rất nhiều.

Hai tô mì rất nhanh được bung lên, Nghê Già theo thói quen đổ non nửa bình dấm vào.

Trần Kính Sinh nhìn động tác khoa trương của cô, “Thích ăn dấm như vậy à?” (*Thích ghen như vậy à?*)

Nghê Già nhướn mày, “Ăn dấm của ai?” (*Ghen với ai?*)

Cứng rắn bóp méo ý của cậu.

Hôm nay cô luôn trêu chọc cậu.

Trần Kính Sinh hờ hững nói: “Tôi không có dấm cho cô ăn.” (*Tôi không làm gì có lỗi với em hết.*)

“Đúng vậy.” Nghê Già cười, “Anh Sinh giữ mình trong sạch, không ở trên sân thượng ôm ôm ấp áp với người khác.”

Hai tiếng “Anh Sinh”, cô kêu đến giòn tan.

Nhớ tới chuyện lần đó ở sân thượng, Trần Kính Sinh cau mày.

Nghê Già nói tiếp: “Nhìn không ra nha, anh Sinh thích sự kích thích cơ đấy?”

Trần Kính Sinh giương mắt, “Cô muốn thử?”

Nghê Già nhìn thẳng cậu, “Không phải đã thử qua thử còn kích thích hơn rồi sao?”

“Nghê Già.” Đáy mắt Trần Kính Sinh hiện lên sự cảnh cáo, “Cô thiếu đòn?”

“Không.”

Nghê Già thu lại tính tình, ngoan ngoãn cúi đầu ăn mì.

Ăn xong hai miếng, cô mới nói thêm: “Tôi thích ăn chua, còn có cay, lúc nấu ăn phải bỏ thật nhiều dấm.”

Trần Kính Sinh hỏi: “Cô biết nấu ăn?”

Chuyện này thật sự không ngờ tới.

“Ừ.” Nghê Già nói, “Con nhà nghèo không có tiền gọi đồ ăn nhanh, không tự mình làm lấy gì sống?”

Cô nhớ cái lần giúp cậu tổng vệ sinh, trong thùng rác toàn là đồ hộp, còn có đông thực phẩm không có dinh dưỡng trong tủ lạnh nhà cậu.

Không phải cậu có bảo mẫu sao?

Người nhà cũng không quản?

Trần Kính Sinh bắt được trọng điểm, “Ồ một mình?”

Năm đó tình huống của nhà cô được lan truyền rất rộng.

Nghe đến mấy tin đó cậu cảm thấy rất sáng khoái.

Trần Kính Sinh từng cho rằng, những thứ kia đều là báo ứng, là cô xứng đáng.

Nhưng giờ này ngày này, lại là một loại cảm giác khác.

Nghê Già nói: “Ừ, nhưng mẹ tôi thường xuyên tới thăm tôi.”

“Người đàn ông lần trước là ai?”

Chuyện này cậu nhớ thật lâu.

Nếu Nghe Già ở một mình, tại sao người đàn ông kia mới sáng sớm đã đưa cô đến trường?

Nếu đáp án giống như cậu nghĩ...

Trần Kính Sinh cảm thấy, cậu sẽ bóp chết Nghe Già.

“Anh ấy là luật sư của tôi.” Nghe Già nhìn khuôn mặt u ám của cậu, nói, “Nghĩ bậy cái gì đó, cho rằng tôi mang đàn ông về nhà à?”

Trần Kính Sinh không nói chuyện.

Nghê Già cười lên, “Ngay cả thời gian ăn cơm với anh ấy cũng ít lắm.”

“Nếu có, cô sẽ làm gì?”

“Shit, tôi có thể làm gì?” Nghe Già bỏ đũa xuống, “Trần Kính Sinh, hôm nay cậu nói nhiều quá đấy.”

Trần Kính Sinh hờ hững thu mắt.

Yên lặng một lát, cậu lại hỏi: “Mẹ cô ở đâu?”

Nghê Già: “Chỗ khác.”

“Chỗ khác?”

“Ừm.”

“Thành phố nào?”

“Rất xa.”

“Vì sao không chuyển tới đây?”

“Phiền phức.”

Câu trả lời của cô rất mơ hồ.

Trần Kính Sinh cảm thấy không thoải mái.

Cậu cảm thấy có cái gì đó, sắp kiềm nén không được nữa.

Đó là một loại hoảng loạn.

Hoảng loạn vì cô sẽ sớm đi khỏi đây.

Gọng Trần Kính Sinh lạnh đi.

“Cô có ý gì?”

“Ý của tôi chính là...” Nghe Già liếc qua tô mì còn nguyên của cậu.

“Mì của cậu dính hết vào nhau rồi.”

...

Trần Kính Sinh không hề động đũa.

Tô mỳ khô cần đặt ở trên bàn.

Thấy Nghe Già ăn xong, Trần Kính Sinh đứng dậy đi trả tiền.

Cô ngồi không nhúc nhích.

Nghĩ tới khuôn mặt vẫn luôn bình tĩnh của Trần Kính Sinh, ngực cũng buồn bực.

Ra khỏi tiệm, đi ngang qua một cửa hàng nhỏ bên đường.

Nghê Già đi vào mua hai bình nước.

Sau khi đi ra, Trần Kính Sinh đã đi ra ngoài được một đoạn.

Cậu không chờ cô.

Nghê Già đuổi theo.

Vốn định kéo cậu, còn chưa đựng đến vạt áo thì cậu đã dừng lại.

Nghê Già đưa bình nước cho cậu.

Vị chanh, chua lè.

Trần Kính Sinh không nhận, mặt mày lạnh lùng.

Nghê Già: “Cầm đi.”

“Không muốn uống.”

“Cậu đột nhiên tức giận cái gì?”

Trần Kính Sinh nặng nề xùy một tiếng.

“Trần Kính Sinh.” Nghe Già chậm rãi cong môi.

“Có phải cậu thích tôi không?”

Vấn đề này, không thể trả lời

Cho dù có, cũng không phải bây giờ.

Trần Kính Sinh đột nhiên nhìn phía cô, hai mắt tối đen, sâu hút như thể không đáy.

Thật lâu sau, cậu nói: “Không có.”

“Vậy không phải tốt rồi sao.” Nghe Già đưa bình nước cho cậu, “Tôi có đi khỏi đây hay không, cậu cũng không cần để ý.”

“...”

Cậu nhìn cô, ánh mắt càng ngày càng lạnh.

“Cậu mới học 11, còn hơn một năm nữa mới thi đại học.” Nghe Già thần nhiên nói, “Mà tôi lại sắp phải thi đại học.”

“Sau đó?”

“Không biết sẽ đi đâu.” Nghe Già nói đùa, “Cậu có thể đi tìm tôi.”

Chờ sau này.

Chờ mọi chuyện chấm dứt hết.

“Nghê Già.”

Trần Kính Sinh nhìn cô, gần từng tiếng,

“Tôi vĩnh viễn sẽ không đi tìm cô.” (*Editor khinh bỉ: chờ và mặt đi anh Sinh!*)

*

Lịch thi đầu vào buổi chiều rất ít, sau khi kết thúc thi bắt đầu cử hành nghi lễ bế mạc.

Nghê Già là người nhận giải nhiều nhất lớp, thay mặt lớp lên bục nhận thưởng. Sau khi tổng hợp điểm, lớp bọn họ đạt được hạng hai, hạng nhất là đám Phan Nhân và mấy học sinh chuyên.

Trên cổ Nghê Già còn đeo hai tấm huy chương.

Giải nhất 800m nữ, giải nhì 3000m nữ.

Cô sở hai tấm huy chương, chế tác không đẹp lắm, nhưng vẫn phát sáng. Nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt.

Đây là cô dựa vào chính mình đạt được.

Đại hội thể dục thể thao cuối cùng của cấp 3, kết thúc viên mãn.

Cô đã làm hết sức mình.

Tổng Chương đã đứng trên bục nhận thưởng, trên cổ cậu ta đeo một đồng huy chương, trong tay còn cầm tờ giấy khen hạng nhất cho giải thưởng lớp có tổng điểm cao nhất.

Chụp xong mấy tấm ảnh kỉ niệm với đám người lộn xộn ở trên bục, Tổng Chương bước tới bên cạnh cô, “Ồi chào, thu hoạch phong phú thật.”

Lực chú ý của Nghê Già dừng trên cổ cậu ta, hỏi, “Cậu nhận được nhiều giải thưởng nhỉ?”

“Có mấy cái là của anh Sinh.” Tổng Chương móc ra hai cái trong đó, “Tám trăm mét, nhảy xa và giấy chứng nhận bốn trăm mét tiếp sức.”

“Cậu ta chạy 800m hồi nào vậy?”

Còn có nhảy xa?

Người này thật đáng sợ.

“Chiều hôm qua đó, cô không ở đây.” Tổng Chương chắc chắn hai tiếng, “Đáng tiếc, không thấy được, hôm qua có thật nhiều tiểu muội muội xinh đẹp.”

Chiều hôm qua, cô đang phát sốt, ở nhà ngủ đến khi trời đen kịt.

Sao cô biết được cậu ta có hạng mục?

“Vậy, sao cậu lại nhận giải thưởng của cậu ta?”

“Cậu ấy không thích mấy cái thủ tục này.” Tổng Chương nói xong, vẫy tay với người ở sau, “Anh Sinh, ở đây nè!”

Nghê Già quay đầu.

Trên sân thể dục, đám người đã tan hết, hoàng hôn treo lơ lửng ở đường chân trời, ánh chiều tà tràn đầy cả thế giới, như một vùng biển màu cam ấm áp.

Đường nét của cậu bị ánh nắng cắt thành những khối hình rõ ràng, thân hình thon dài, thẳng tắp như một thân cây.

Cậu nhìn cô, đứng yên tại chỗ, không đi.

Tổng Chương đi tới chỗ cậu.

Nghê Già suy nghĩ một lát, cũng nhấc chân đi theo.

Tổng Chương đưa hết huy chương cho cậu, vừa định nói gì đó, lại phát hiện ánh mắt của Trần Kính Sinh căn bản không hề nhìn cậu ta.

Cậu ta quay đầu, nhìn thấy Nghê Già chậm rãi đi tới.

“...”

Tổng Chương thức thời vỗ vào vai Trần Kính Sinh, “Tôi về lớp trước đây, buổi tối cùng chơi bóng chứ?”

Lúc này Trần Kính Sinh mới nhìn cậu ta.

“Nói sau đi.”

...

Nghê Già đi đến trước mặt cậu.

Mặt trời lặn rất nhanh, sắc trời phân tầng, một bên là xanh đậm, một bên là lửa đỏ.

Tựa như hai thế giới.

Có con gió mát thổi đến, nhẹ nhàng phát qua gò má.

Nghê Già cong khóe môi, khẽ nheo mắt, hơi nhướn mày.

Cô cười với cậu rồi nhẹ giọng nói:

“Trần Kính Sinh, cảm ơn cậu.”

Đôi mắt cậu trong trẻo nhưng lạnh lùng, như một con gió thu sắp tới.

“Cảm ơn tôi cái gì? Trong khoảng thời gian này không tra tấn cô?”

Nghê Già lấy tấm huy chương 3000m từ trên cổ xuống, kiễng chân, đeo vào cổ cậu.

Tấm huy chương kia, vững vàng treo trước ngực cậu.

“Cảm ơn vì cái này.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Nghê Già, cô khá lăm

Biên tập: Rosa

Đại hội thể dục thể thao kết thúc, bầu không khí ở khối 12 căng thẳng hơn trước.

Được nghỉ 3 ngày, dường như các bạn học đều thả lỏng tâm trạng để chơi đùa nên không chế không được. Tiết 1 của ngày hôm sau là tiết chính trị, lớp học lại được ngủ một trận.

Giáo viên tức giận đập bàn, “Sớm biết trạng thái tinh thần của các em sẽ như vậy, đã không cho các em tham gia đại hội thể dục thể thao!”

“Thì xong rồi giờ còn nói gì nữa.” Có bạn học ở phía dưới nói thầm.

Nghê Già chôn đầu ngủ, tối qua về nhà, cô sốt tới 38.5 độ, cả người tựa như cái khung lỏng lẻo, vừa đau vừa mệt.

Tiết 2 là tiếng Anh, với hai phần, một là làm bài kiểm tra, hai là giải đề thi thử đại học của năm nào đó, làm đi làm lại nhiều lần.

Ở khối 12, kiểm tra là chuyện thường, đề thi vô biên như biển, không có điểm cuối.

Nghê Già nhìn đồng chữ cái tiếng Anh là đau đầu.

Cô xếp đề thi thành một chồng, sau đó nằm sấp xuống ngủ.

Sờ Lê nhìn cô, nhỏ giọng hỏi: “Cậu không làm sao?”

Nghê Già nói bằng giọng mũi, “Ừ.”

“Nhưng lát nữa phải thu bài...”

Nghê Già ngẩng đầu nhìn cô ấy, còn chưa há mồm, giáo viên tiếng Anh đã lạnh lùng quát, “Nghê Già, không được nhìn bài của bạn cùng bàn.”

Cô nhìn bài ai chứ?

Nghê Già không biết nói gì, trợn trắng mắt.

Xoay đầu qua phía khác, nằm sấp xuống ngủ tiếp.

Cô đã quen với việc bị đối xử khác biệt ở trên lớp.

Sở Lê bị dọa, rụt cổ lại, qua một lát mới thấp giọng nói: “Xin lỗi.”

Nghê Già cảm thấy cả người khó chịu, cô thật sự không muốn để ý tới cô ấy, nhưng nghĩ đến đại hội thể dục thể thao hôm qua, đoán chừng tâm hồn của cô nương này vẫn còn yếu đuối, bèn nhân dịp đáp, “Không sao.”

Sở Lê cúi đầu làm đề thứ hai, nhưng suy nghĩ vẫn không thể tập trung. Cô ấy cẩn thận hỏi: “Cậu và Trần Kinh Sinh... quen nhau sao?”

“Không có.”

“Vậy hôm qua hai người...”

Nghê Già đột nhiên ngẩng đầu, giọng điệu rất tệ, “Cậu làm tốt đề thi của mình đi được không?”

“Nghê Già! Đang kiểm tra mà em còn nói chuyện hả? Em muốn thi nữa hay không?!”

Giáo viên tiếng Anh bật dậy khỏi bục giảng, đi đến chỗ ngồi của cô, rút ra bài thi bị cô đè dưới cánh tay, nhanh chóng nhìn lướt qua, sắc mặt đen đi.

“Thời gian qua lâu như vậy rồi, em một đề cũng chưa làm?”

Nghê Già nhìn thoáng qua Sở Lê, cô ấy cúi thấp đầu, cái trán sắp đụng vào bàn.

“Em liếc xem được bao nhiêu rồi? Không nghe thấy lời cảnh cáo của tôi hả?”

Nghê Già ghét nghe lời giáo huấn như vậy nhất, cô lấy lại bài thi từ tay giáo viên tiếng Anh, “Bây giờ em làm.”

Hành động này, lại chọc giận cô giáo.

“Không cần viết! Tôi thấy em về nhà liền quên hết!”

Nghê Già cảm thấy có một luồng khí xông thẳng lên não, cô đột nhiên đứng lên, còn chưa nói gì đã trực tiếp ngã ra sau.

...

Lúc Nghê Già tỉnh lại, cảnh tượng trước mắt vô cùng quen thuộc.

Đây là nhà cô.

Cô đứng dậy, khăn lông đắp trên trán liền rơi xuống.

Bên ngoài còn có tiếng bước chân.

Không ngờ, thân thể của cô lại biết chọn thời điểm bất công như vậy. Đại hội thể dục thể thao có thể kiên trì, vừa đến học tập liền kiên trì không được.

Cô đẩy cửa phòng đi ra ngoài, trong phòng bếp có một bóng lưng đang bận rộn.

Nghê Già đi qua thì thấy, “Cố Nam Minh?”

Cố Nam Minh quay đầu, trong tay còn cầm cái muỗng, “Hả?”

Nghê Già cảm thấy đáng vẻ mang tạp dề của hán rất buồn cười.

Đây là lưu manh hoàn lương sao?.

“Sao cậu lại ở nhà tôi?”

Cố Nam Minh nói: “Tôi đang ở quán net, sau đó bạn cô gọi điện cho tôi, nói cô bị ngã ở phòng y tế.”

Nghê Già nhú mày, “Bạn tôi?”

“Cô ấy nói là bạn cùng bàn với cô.”

Nghê Già hiểu ra.

“Cô bị sốt và mệt mỏi quá độ, máu cung cấp lên não không đủ mới ngất.” Cố Nam Minh vặn nhỏ bếp, “Đi bệnh viện truyền nước, sau đó tôi đưa cô về đây.”

“Cám ơn.” Tỉnh lại sau trận choáng váng, Nghe Già cảm thấy mình dường như đã ngủ một thế kỷ.

Cô sờ cái trán, hình như không nóng lắm.

“Cậu nấu ăn đấy à?” Nghe Già hỏi.

“Ừ, tôi vừa xuống lầu mua chút gạo, nấu cháo cho cô.”

Cố Nam Minh đẩy nắp nồi, quay người lại, trông thấy môi cô vẫn trắng bệch thì nhướn mày, “Cô về phòng nằm được không hả, đừng làm chuyện vớ vẩn.”

Nghê Già làm động tác “ok”, uống một cốc nước rồi trở về phòng.

Cô ngồi tựa vào đầu giường, lấy di động ra nhìn.

Lúc này, ở trường hẳn là sắp tan học.

Vậy mà đây vò cả một buổi sáng.

Cố Nam Minh đi theo vào, hẳn kéo chiếc ghế trước bàn học cô ra, vừa ngồi xuống, liền nhìn thấy chồng sách tham khảo trên bàn.

“Yo, còn làm bài tập cơ đấy?” Cố Nam Minh mở ra nhìn vài tờ, ngoại trừ phần điền vào chỗ trống có viết hai từ thì những phần khác đều trắng trơn, rất sạch sẽ.

“Cô đâu có giống một học sinh cấp 3.” Hần tổng kết.

Nghê Già không phủ nhận.

Cô chưa từng quan tâm đến chuyện này.

Cố Nam Minh đóng sách tham khảo lại, hỏi: “Định thi ở đâu?”

“Thì xong hẵng nói.” Nghe Già thản nhiên mở miệng, “Đậu ở đâu học ở đó, tôi không được chọn.”

Cố Nam Minh nói: “Tính khí này là sao? Còn không tích cực bằng một kẻ không đi học như tôi nữa.”

Nghê Già hỏi: “Thế nào, cậu nghĩ xong đường ra rồi à?”

Suốt ngày sống mờ mịt như vậy cũng không phải là cách.

Nhân sinh trên đời, phải ăn com mới sống được.

“Ừ, ba tôi cho tôi học trường nghề, học cắt tóc, có lẽ sau này sẽ mở tiệm.”

Nghê Già: “Trường học ở đâu?”

“Quê tôi, Tây An.”

Thì ra hẳn là người phương Bắc.

Nghê Già: “Xa thật.”

“Ừ.” Cố Nam Minh sờ túi tiền, lấy ra hộp thuốc lá, nghĩ đến cô còn bệnh, lại nhịn xuống.

“Sau khi tốt nghiệp cấp 2 thì không học nữa, đột nhiên bảo tôi trở về làm học sinh, thật không quen.”

Nghê Già cười.

Cô chỉ vào cửa sổ rồi nói, “Muốn hút thì ra kia hút.”

Cố Nam Minh quả thật không nhìn được, đi tới cửa sổ, đốt một điếu.

Nghê Già ngửi thấy mùi khói thuốc nhẹ nhẹ phiêu diêu trong không khí, kiềm nén cơn nghiện thuốc, thuận miệng hỏi: “Khi nào đi?”

Cố Nam Minh hít vào một hơi.

“Hai ngày nữa.”

Nghê Già đột nhiên im lặng.

Vì sự ra đi của Cố Nam Minh.

Ở đây, bạn bè của cô chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Không, thậm chí không cần đếm, ngoại trừ Cố Nam Minh và Sở Lê, cô tìm không ra người thứ ba.

Sau khi gặp phải những chuyện đó, qua đi giai đoạn kết bạn, cô luôn sống khép kín và không muốn làm quen với người mới.

Cố Nam Minh được xem như là người bạn duy nhất của cô từ đó tới nay.

Nghê Già là người trọng tình nghĩa.

Quan hệ nam nữ có thể rất hồ hởi, nhưng chỉ cần là bạn bè, cô có thể nhượng bộ rất nhiều lần.

Đó cũng là nguyên nhân cô luôn mềm lòng với Sở Lê.

Giọng của Nghê Già vẫn lạnh nhạt như cũ, “Sao không nói với tôi?”

Cố Nam Minh cười khổ một tiếng, “Nghe nói cô là bạn gái của Trần Kính Sinh.”

Nghê Già: “Chuyện khi nào, sao tôi không biết.”

“Bên ngoài đều truyền như vậy.”

“Cho nên cậu sẽ tin?”

“Tin hay không cũng đâu có gì khác.” Cố Nam Minh ra sức đập tắt tàn thuốc trên bệ cửa sổ, “Tôi ở đây gần ba năm, chưa từng nghe hán mập mờ với bất kì cô gái nào, có thể tiểu tử kia thật sự thích cô.”

Mí mắt Nghê Già giật giật, không lên tiếng.

Cố Nam Minh: “Không có gì to tát cả, chờ cô thi đại học xong tôi có thể trở về, nếu cô muốn đi đâu đó du lịch, hai ta cùng đi.”

Nghê Già cảm thấy cổ họng đắng chát.

“Được.”

“Cô ngủ tiếp đi, làm xong cơm tôi sẽ gọi.”

Nghê Già còn muốn nói gì đó.

Nhưng lại cảm thấy, nói cái gì cũng cứng nhắc và vô lực.

Mọi chuyện cứ vòng vo như vậy, Cố Nam Minh thích cô, cô không thích hán.

Chỉ cần không phá vỡ, vẫn có thể là bạn.

Không cần sợ xấu hổ, không cần sợ biến chất.

Cố Nam Minh không định phá vỡ nó.

Vì thế hán chọn làm bạn.

Vì lựa chọn này, hán vứt bỏ đi tình cảm kia của mình.

Nếu phải nói lời tạm biệt, cô chỉ có thể chúc hán, học tập thuận lợi, mọi sự thắng ý.

Cố Nam Minh cũng không đánh thức cô, lúc Nghe Già tỉnh lại lần nữa, trời đã tối rồi.

Cô ra một thân mồ hôi, dễ chịu hơn rất nhiều, cảm giác chua xót vì bị bệnh cũng biến mất.

Nghê Già đi ra ngoài, Cố Nam Minh không đi, ngồi trên sofa ở phòng khách chơi di động.

Thấy cô, hần ném di động qua một bên, “Dậy rồi à? Ăn cơm không?”

“Ừm.” Nghe Già gạt đầu, nồi cháo của hần chắc là nấu xong từ lâu rồi.

“Tôi hâm nóng đã.” Cố Nam Minh đứng dậy, đi tới phòng bếp.

Nghê Già nói: “Đề tôi.”

Cố Nam Minh giữ chặt cô, “Cô yên tĩnh chút đi, mau ngồi xuống sofa uống nước.”

Nghê Già còn chưa đáp, cửa đã bị ai đó gõ hai cái.

Nghê Già đi tới trước cửa, hỏi: “Ai vậy?”

Người bên ngoài không hé răng.

Ngay sau đó, người nọ gõ ba cái thật mạnh.

Đồng, đồng, đồng.

Tâm linh như bị điện giật, Nghe Già vô thức nghĩ tới một người.

Nhưng mà, sao cậu biết địa chỉ nhà cô?

Nghê Già mở khóa, kéo cửa ra, một bóng đen bao phủ lên người cô.

Trong tay cậu còn cầm một cái túi ni lông, nhìn mặt chữ, hình như là văn thần đóng gói.

Nghê Già từ từ ngẩng đầu lên, lần đầu tiên, trên khuôn mặt vốn lạnh lùng kia có thêm biểu cảm lo lắng.

Cô hỏi: “Sao cậu lại tới đây?”

Trần Kính Sinh há miệng, còn chưa ra tiếng, đã bị nghẹn lại trong cổ họng.

Một giây sau, sắc mặt của cậu trở nên âm u.

Trong mắt toàn là màu đen, sâu vô cùng vô tận.

Cậu nhìn ra sau cô, Cố Nam Minh đang cầm một cái bát đi ra. Hần còn gọi: “Nghê Già, ăn cơm.”

Hần ở nhà cô?

Ai nấu ăn?

Nghê Già nhìn sắc mặt thay đổi đột ngột của Trần Kính Sinh, “Cậu...”

“Nghê Già.” Trần Kính Sinh cắt ngang lời cô, cậu không muốn nghe cô nói chuyện, một câu cũng không.

“Cô khá lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tôi dạy cậu hôn

Biên tập: Rosa

“Không đuổi theo sao?”

Cố Nam Minh nhìn Nghê Già nghiêng người, dựa vào khung cửa, giọng điệu có chút bồn chồn.

Nghê Già nghe tiếng cửa đóng sầm, sau đó đứng thẳng dậy, xoay người đi vào.

“Đuổi theo cái gì, cậu nghĩ đây là phim truyền hình chắc?”

Từ đầu đến cuối vẻ mặt cô vẫn không có gì thay đổi, quay trở lại bàn ăn, ngồi xuống, bưng chén cháo kia lên.

Vừa chạm vào, vẫn còn lạnh.

Cô biết ngay mà, sao có thể hâm nóng thức ăn nhanh như vậy được?

Thấy Nghê Già uống một ngụm cháo lạnh, Cố Nam Minh lên tiếng ngăn cản, “Nè...”

Nghê Già nhắc mí mắt nhìn hấn.

Cố Nam Minh nói: “Tôi còn chưa hâm nóng.”

Nghê Già không nhẹ không nặng đặt cái chén lên bàn, “Cố Nam Minh, cậu nhầm chán quá đấy.”

Cô biết hấn cố ý.

“Tôi chỉ muốn xem cậu ta phản ứng thế nào.” Cố Nam Minh nhún vai, “Ghen cũng dữ lắm.”

Nghê Già bưng chén vào phòng bếp, đổ hết vào nồi, bật ga lên.

Cố Nam Minh ở bên kia tiếp tục nói: “Nói thật, tôi không hiểu nổi mối quan hệ của hai người, ngược nhau rồi yêu nhau à? Hiện tại, Trần Kính Sinh không phải đang tự vả mặt mình sao?”

Ánh lửa nhảy lên, xẹt qua khuôn mặt cô, phản chiếu một chiếc bóng thật sâu.

Nghê Già nhìn chằm chằm bệ bếp, một lúc sau mới nói, “Tôi cũng không hiểu.”

Sau khi hâm cháo xong, Nghê Già hỏi hấn: “Uống chút nhé?”

“Không uống.” Cố Nam Minh mặc áo khoác, đi tới hiên nhà mang giày, “Tôi đi đây, thừa dịp còn mấy ngày tự do, tôi phải nắm chặt thời gian phóng túng một trận.”

Nghê Già cũng không giữ hấn ở lại, đi theo ra phòng khách, “Ngày nào đó đi, nhớ nói với tôi trước một tiếng, tôi đi tiễn cậu.”

“Được.” Cố Nam Minh vẫy tay, “Cô phải nghỉ ngơi cho thật tốt.”

“Ừ.”

“Nghê Già.” Trước khi rời đi, Cố Nam Minh chợt xoay người lại.

Nghê Già cảm thấy hấn có lời muốn nói.

“Hình xăm trên cổ tay cô.” Cố Nam Minh chỉ vào vị trí, “Vẫn chưa có dịp hỏi, nó có nghĩa là gì?”

Nghê Già cúi đầu nhìn, đó là một chuỗi hình xăm đã biến thành màu xanh thẫm, mang theo đoạn kí ức đen tối về quá khứ của cô, theo thời gian, đã in sâu trên da.

Nghê Già giải thích: “Tiếng Đức, ý là hướng về cái chết mà sống.”

Nói xong, chính cô cũng ngẩn ra.

Hướng về cái chết mà sống, cô đã làm được chưa?

Đáp án rất rõ ràng.

Cố Nam Minh nói: “Về sau tôi cũng xăm một hàng chữ tiếng Anh.”

Nghê Già nhú mày, “Đừng xăm tầm bậy.”

Chuyện cả đời, sao hắn có thể coi như trò đùa.

Cố Nam Minh cười, đẩy cửa ra.

“Tạm biệt.”

...

Tiền Cố Nam Minh đi, căn phòng khôi phục yên tĩnh.

Nghê Già hoàn toàn không có tâm trạng ăn uống, vừa nãy, sự xuất hiện của Trần Kính Sinh khiến cả người cô rối tung.

Ánh mắt cuối cùng của cậu, lạnh lẽo như ngậm đá, nhìn thế nào cũng giống như muốn xâm nhập vào người.

Cô ngồi yên trong phòng khách một lát, sau đó mạnh mẽ nhảy khỏi sofa, trở về phòng lấy di động.

Lục tìm trong danh bạ, mới phát hiện cô không có số của Trần Kính Sinh.

Cho tới nay, bọn họ rất ít khi liên lạc, gặp mặt toàn dựa vào duyên phận, số Wechat cũng thêm lúc ở quán bar, một câu nói cũng chưa nói qua.

Nghê Già tìm số Wechat của Trần Kính Sinh, ảnh đại diện của cậu là một con ngựa, màu trắng đen, trông như một bức ảnh.

Nghê Già không chút do dự, trực tiếp gọi qua.

Tiếng quay số vang lên hồi lâu, nhưng không ai nghe.

Mãi đến khi tự động kết thúc.

Nghê Già gọi lại lần nữa.

Trái tim vốn xao động đã bình tĩnh lại, cô đoán Trần Kính Sinh sẽ không bắt máy.

Lúc đang chờ nó tự động kết thúc, di động đột nhiên rung lên hai cái.

Bắt máy rồi?

Nghê Già bỏ nhào vào giường, chụm hai tay lại, sau đó kê dưới cằm, nằm sấp, đặt di động ở trước mặt.

“Trần Kính Sinh.”

Cô gọi.

Bên kia không ai đáp, im ắng.

“Trần Kính Sinh?”

Cô lại gọi một tiếng, nhưng cậu vẫn không phản ứng.

Làm cái gì vậy?

Nghê Già vỗ vào di động hai cái, mạng lag rồi sao? Nhưng tín hiệu của wifi đầy mà.

Trong lúc đang nghiên cứu, đầu dây bên kia đột nhiên truyền đến tiếng ma sát của kim loại.

Là tiếng của bật lửa.

Nghê Già đặt di động vào bên tai nghe một lát, sau đó mở miệng: “Trần Kính Sinh, tôi nghe thấy cậu hút thuốc.”

Tuy cậu không nói chuyện, nhưng dáng vẻ hút thuốc của cậu đã hiện ra trong đầu Nghê Già.

Môi mòng ngậm lấy điếu thuốc, hít sâu một hơi, yết hầu bắt đầu chuyển động lên xuống, lúc phả khói, sương trắng dày đặc, che khuất đôi mắt vừa sắc bén vừa lạnh lùng kia.

Cô biết cậu đang nghe, chậm rãi nói: “Hôm nay tôi bị ngã ở trường, là Cố Nam Minh đưa tôi đến bệnh viện, rồi đưa tôi về nhà.”

Im lặng.

Nghê Già liếm môi, nhẹ giọng nói: “Tôi không biết cậu sẽ tới.”

Giọng cô rất dịu dàng.

Có chút đồ dành.

Cô hiếm khi làm vậy với nam sinh.

Nhưng Trần Kính Sinh hiển nhiên không cảm kích.

Cậu lạnh lùng lên tiếng: “Nói xong chưa?”

Nghê Già bị ghen một chút, “Xong rồi.”

Bên kia không hề do dự cúp máy ngay.

Không lưu tình chút nào.

“Đình” một tiếng, trò chuyện kết thúc.

Thời gian trò chuyện hiển thị trên màn hình không đến 2 phút.

Sau khi phản ứng lại, Nghê Già tức đến nổi đập đi động xuống giường, nhưng giây tiếp theo, cô lại cảm lên, gọi tiếp.

Cô muốn cãi nhau với Trần Kính Sinh.

F*ck!

Lúc này, điện thoại nhanh chóng được kết nối, Nghê Già nghiêng răng hỏi, “Thái độ vừa nãy của cậu là sao?”

Trần Kính Sinh không nói gì.

Dường như cậu chẳng thêm cãi nhau với cô.

Nghê Già tiếp tục xả giận: “Tôi đang giải thích cho cậu nghe, cậu lại dám cúp máy?”

“...”

Cậu vẫn không hề rảnh, chỉ nghe.

Nghê Già cười lạnh, “Đã không muốn nói chuyện với tôi, vậy còn tới tìm tôi làm gì?”

Bên kia cuối cùng có động tĩnh, giọng của Trần Kính Sinh nghe rất trống rỗng.

“Tôi đi đây.”

Cậu nói.

Hỏi một đằng trả lời một nẻo, nhưng Nghê Già đã nhận ra gì đó.

Cô ngồi dậy, “Cậu ở đâu?”

“...” Cậu im lặng một lát.

“Dưới lầu.”

Nghê Già mang dép lê, chạy ào xuống.

Gió đêm lạnh lẽo, nhiệt độ thấp hơn ban ngày rất nhiều, cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng manh, đi loang quanh tìm cậu.

Sau đó, dừng trước một cái cây.

Đó là cái cây già trong tiểu khu, rất tươi tốt, cành cây vững chắc, chạc cây rậm rạp đan xen, phiến lá nối nhau như sóng biển, có thể che trời lấp đất.

Trần Kính Sinh ngồi trên chiếc ghế đá phía dưới tán cây, cả người cậu tan vào trong bóng đêm, cộng thêm sự âm u của bóng cây, men theo bóng tối, bước vào hố đen vô biên.

Nghê Già đi qua, nhìn thấy một đồng tàn thuốc trên đất.

Cậu luôn lặng lẽ chờ đợi như vậy.

Nếu cô không hỏi cậu, không đến tìm cậu, cậu sẽ cứ như vậy, gần như cố chấp cố thủ ở đây.

Rất cuộc, dạng người gì có thể biến toàn bộ nỗi tuyệt vọng trong đáy mắt thành sự nồng nhiệt cháy bỏng?

Nghê Già đi tới trước mặt cậu, một câu cũng chẳng nói ra được.

Ngay lúc này, cô mới biết tình cảm Trần Kính Sinh dành cho cô, mãnh liệt hơn cô nghĩ.

Trần Kính Sinh ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt đen như mực.

Nghê Già hỏi: “Đồ ăn đâu?”

“Vứt rồi.”

Đúng như dự đoán.

“Sao còn chưa đi?”

Trần Kính Sinh khựng lại, sau đó nặng nề nói: “Chờ hẩn đi trước.”

“Hẩn”, Cố Nam Minh?

Nghê Già ngồi xuống bên cạnh cậu, “Tức giận?”

Cậu lại không nói nữa, hút mạnh một hơi, hai má lõm vào, ánh mắt hơi híp. Đầu lọc càng lúc càng đỏ hơn, sau đó bị dập tắt, bị ném vào đồng tàn thuốc lộn xộn trên mặt đất.

Cậu nghiêng mặt, đường nét trở nên sắc bén và rõ ràng dưới bóng râm.

Cậu nói: “Nghê Già, đồ tôi không phải đồ như vậy.”

Cả trái tim của Nghê Già giống như bị cậu bóp lấy, cô khẽ thở ra một hơi.

“Vậy phải đồ như thế nào?”

Trần Kính Sinh làm chuyện gì không bao giờ nói trước, cậu muốn hôn cô, giây tiếp theo liền muốn làm.

Tay cậu nắm lấy cổ cô, siết chặt, kéo cả người cô đến trước mặt, Nghê Già ngồi không vững, cánh tay chống lên đùi cậu.

Cô nghiêng mặt đi, “Tôi bị cảm.”

Nhưng cô biết, nói cũng vô dụng.

Bởi vì Trần Kính Sinh xoay mặt cô qua, cúi đầu hôn.

Đây là lần thứ ba cô và Trần Kính Sinh hôn nhau.

Động tác của Trần Kính Sinh chưa bao giờ dịu dàng, ham muốn của cậu không phải ngày một ngày hai, ăn đến miệng liền không chế không được, cậu xâm lược thành trì của cô, chiếm đoạt tất cả, thậm chí không cần cô đáp lại, cứ nhận lấy là được.

Đây là sự trừng phạt, bàn tay cậu đè chặt cô, ép cô nhận lấy mọi thứ từ cậu, không được lui ra sau, một bước cũng không.

Nghê Già mở to mắt, lần này Trần Kính Sinh lại nhắm mắt.

Lông mi vừa đen vừa dài, như một vầng trăng đen cong cong.

Mí mắt của cậu rất mỏng, có thể nhìn thấy những tơ máu mờ nhạt dưới da.

“Xìiii...” Nghê Già hít một hơi lạnh.

Cậu ta cắn lưỡi cô?

Chơi xấu!

Nghê Già nhanh nhẹn rút hai cánh tay ra khỏi cổ cậu, sau đó nắm lấy tóc cậu, dùng sức kéo ra.

Trần Kính Sinh bị cô kéo ra.

Giây tiếp theo, tay cô đã bị cậu vịn lại, giống như gói bánh quẩy, bị ghim ở sau lưng.

Bản lĩnh này của Trần Kính Sinh, rất tuyệt.

Nghê Già cười khanh khách, đầu vai run lên.

“Trần Kính Sinh, cậu không biết hôn đúng không? Chỉ biết cắn tôi.” Cô bị cậu cố định hai tay, nửa người trên không thể động, ngoài miệng lại không buông tha người, “Mấy cô bạn gái cũ của cậu đều là phế vật hả?”

Trần Kính Sinh nhìn thẳng cô, không nói chuyện, chờ cô nói tiếp.

Nghê Già nhú mồm, “Muốn tôi dạy cậu không?”

Cô giãy dụa, “Cậu thả tôi ra.”

Trần Kính Sinh bất động.

Cô nâng mắt, “Trần Kính Sinh, tôi muốn hôn cậu.”

Lúc Trần Kính Sinh buông tay, Nghê Già trực tiếp vòng hai tay qua, ôm lấy cổ cậu.

Đôi môi đỏ rực của cô rút hết oxy trong phổi cậu, mút lấy lưỡi cậu, liếm khỏa môi cậu, có tiến có lùi, làm cậu không bắt được cô.

Tay cũng bắt đầu không thành thật, trượt xuống khỏi vai cậu, mò mẫm đến hai đòn xương quai xanh thật sâu kia.

Cô nắm chặt cổ áo cậu, sau đó kéo về phía mình, Trần Kính Sinh bị bắt khom người, chiều theo độ cao của cô.

Cô chủ động, quả thật là điều khiến cậu dễ mất đi lý trí.

Như một nữ lưu manh từng trải.

Nhưng không hề thấp kém, mà đầy phong tình quyến rũ.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Gặp lại người quen

Biên tập: Rosa

Nghê Già đặt đầu ngón tay lên ngực cậu rồi đẩy cậu ra khỏi người mình.

“Còn giận sao?” Cô hỏi.

Trần Kính Sinh gạt tay cô ra, mắt nhìn sang chỗ khác. Cậu không nhìn cô, chỉ có tiếng hít thở ầm ầm.

Nghê Già vịn vai cậu, “Người anh em?”

Cậu cứng người, nhanh chóng nắm lấy cổ tay cô, “Đừng đụng vào tôi.”

Giọng cậu rất khàn.

Nhiệt độ từ lòng bàn tay cậu truyền đến có chút đáng sợ.

Nghê Già biết chuyện gì đang xảy ra, vui sướng khi người gặp họa mà nhéo vào vành tai đỏ bừng của cậu.

Người này cũng dễ trêu chọc quá rồi.

Trần Kính Sinh đè tay cô, ra sức nhéo lại, trong nháy mắt, Nghê Già đau đến nổi ngũ quan nhăn lại một chỗ.

Trần Kính Sinh bẻ tay cô, một chút lực cũng không giảm, “Đừng trêu chọc tôi.”

“Tôi trêu chọc ai chứ?”

Nghê Già trừng mắt, hoàn toàn không biết hối cải, Trần Kính Sinh tăng thêm lực, lúc này cô mới cảm giác xương cốt của mình sắp vỡ.

Cậu rũ mắt, ánh mắt vừa sâu vừa tối, “Cô trêu chọc tôi.”

WTF?

Giọng điệu này cứ như đang uất ức vậy.

Nghê Già hít một hơi lạnh, khí thế hạ thấp, ngoan ngoãn lại, “Đau.”

Trần Kính Sinh cuối cùng cũng buông ra.

Quả nhiên người này ăn mềm không ăn cứng.

Nghê Già sờ tay, da cô trắng, cổ tay bị cậu bóp đỏ lên, nhìn thấy mà giật mình.

Cô đau lòng thối thối hai cái.

“Nghê Già.”

Trần Kính Sinh gọi.

“Gi?” Lực chú ý của cô còn ở trên vết hằn.

“Không có lần sau.”

Cô nhìn sang, nghe không hiểu, “Cái gì?”

“Tôi chịu không nổi.”

Lông mi của Nghê Già run lên.

Trần Kính Sinh quay đầu, nói: “Nếu có lần sau, tôi thật sự chịu không nổi.”

Hôm sau hết sốt, Nghê Già đi học lại.

Cô đến sớm, chỗ ngồi bên cạnh vẫn trống.

Vừa ngồi xuống, một nữ sinh ngồi sau đã hỏi cô, “Hôm qua cậu không sao chứ? Hù bọn tôi hết hồn.”

“Không sao.” Nghê Già nhét cặp vào học bàn, suy nghĩ một lát rồi nói: “Cảm ơn.”

Mấy chuyện giao du qua lại như vậy, cô cũng nên làm.

Nữ sinh cười, xua xua tay, dường như nhớ tới gì đó, nói thêm, “Hôm qua Trần Kính Sinh đến lớp tìm cậu đấy.”

Nghê Già đang định xoay người lại, nghe thế thì khựng lại, “Khi nào?”

Nữ sinh nói: “Sau khi tan học, Triệu Như nói với cậu ta cậu ngất.”

Nghê Già híp mắt, “Triệu Như?”

“Ừm.” Nữ sinh gật đầu, “Lúc đó Sở Lê đi WC rồi, cho nên Triệu Như đi nói.”

Vậy là Triệu Như nói cho Trần Kính Sinh địa chỉ nhà cô?

Nghê Già đang suy nghĩ thì có một người ngồi xuống.

Nghê Già nâng mắt, là Sở Lê, mặc đồng phục ngay ngắn chỉnh tề, sùnn mặt sạch sẽ xinh đẹp, mang theo hơi thở tri thức của một học sinh cấp 3.

Cô ấy vừa mở cặp ra vừa hỏi: “Cậu đỡ hơn chưa?”

Nghê Già nhìn cô ấy, chậm rãi gật đầu.

Cuối cùng, cô hỏi: “Hôm qua cậu gọi điện cho Cố Nam Minh sao?”

“Đúng vậy...” Sờ Lê lấy vở bài tập ra, xếp từng quyển lên bàn, “Tôi rất sốt ruột, thấy gần đây người cậu liên lạc trong danh bạ là hấn nên gọi.”

Tình huống giữa cô và Cố Nam Minh, Sờ Lê ít nhiều gì cũng biết.

Và lại, trừ Cố Nam Minh, người khác cũng không thể nhanh chóng tới đây.

Từ trước đến giờ, cô chưa từng gọi cho Trần Kính Sinh, càng không nên trông cậy vào cậu ta.

Sờ Lê thấy cô không nói gì, mở miệng hỏi: “Sao vậy?”

“Không sao.” Nghê Già thu lại ánh mắt tìm tòi, “Hôm qua, cảm ơn cậu.”

Sờ Lê cúi đầu, “Tôi cũng có trách nhiệm, là tôi tìm cậu nói chuyện, cậu mới bị giáo viên mắng.”

Nghê Già cảm thấy không biết nói gì trước hành vi nhận hết tội lỗi về mình của cô ấy, “Tôi ngất vì bị cảm, không liên quan tới cậu, cũng không liên quan tới giáo viên.”

Nhưng Sờ Lê vẫn nói: “Thực xin lỗi...”

“Xin lỗi cái gì?”

Sờ Lê lại im lặng.

Bây giờ, cô ấy cảm thấy xa lạ với chính mình.

Vài ngày sau, ngày như nước chảy.

Sau mấy trận mưa to, nhiệt độ ở thành phố A giảm xuống, sớm muộn gì sự chênh lệch nhiệt độ sẽ trở nên rất lớn, ban đêm phải mặc thêm áo khoác mới ngăn được những cơn gió lạnh đột ngột.

Ngày Cố Nam Minh đi Tây An, hấn không nói với cô, lúc đến nơi mới gửi một vị trí lên Wechat.

Nghê Già bảo hấn học tập thật tốt, Cố Nam Minh cũng nhấn lại nguyên xi bốn chữ cho đó cho cô.

Bọn họ nói chuyện vốn không thường xuyên, phần lớn là gặp mặt, sau khi hấn đi, Nghê Già cũng rất ít khi ra ngoài.

Bạn bè của hấn không còn là một đám choai choai hay oanh oanh yến yến nữa, mà biến thành một đám người cãi nhau âm ỉ trong vườn trường.

Hấn nghỉ học đã lâu, mọi thứ bên trong đều khiến hấn cảm thấy mới lạ.

Tính cách của hấn vốn rất được, những thứ phóng khoáng, ngay thẳng của người phương Bắc, hấn đều có.

Không khó để quen bạn mới.

Trong môi trường mới, Cố Nam Minh thích ứng rất tốt.

Cố Nam Minh – gã côn đồ đầu đường cuối ngõ năm đó, đã từ trong cuộc sống của cô, lặng lẽ biến mất.

...

Trong nhịp điệu càng ngày càng nhanh của khối 12, mỗi ngày trôi qua, Nghê Già đều chết lặng mà lặp đi lặp lại. Bọn họ hô vang khẩu hiệu tiến lên, cô thờ ơ lạnh nhạt, bọn họ làm đề, cô nhìn bài kiểm tra xuất thần, bọn họ định ra mục tiêu, nghiên cứu đủ loại nguyện vọng dự thi, cô một mảnh mù mịt.

Nhưng lại có chút mong đợi.

Cô sẽ học ở đâu?

Về sau sẽ biến thành bộ dáng gì?

Tương lai có lẽ tốt hơn, có lẽ tệ hơn, nhưng đều đáng để mong đợi.

Nhất là đối với một người sống trong tăm tối như cô, có được một khởi đầu mới, là hi vọng để cô thoát khỏi những xiềng xích nặng nề trong quá khứ.

Cô chờ lâu như vậy, chính là đang chờ một cơ hội như vậy.

Bắt đầu ở đâu thì kết thúc ở đó.

Lúc nhận được tin nhắn của Trình Thạc, Nghê Già hơi do dự.

Cậu ta hẹn gặp cô ở một tiệm bánh ngọt ở con phố phía sau, sau khi tan học.

Trong khoảng thời gian này tới nay, Triệu Như và cậu ta cãi cọ om sòm, phân phân hợp hợp khiến lớp học không được yên tĩnh, Sở Lê bị kẹt ở giữa, hay mang theo vẻ mặt khó xử nói với Nghê Già, bảo cô đừng tức giận, hãy hiểu cho Triệu Như.

Nói đi nói lại nhiều lần, rốt cuộc chính Sở Lê cũng thấy phiền.

Nghê Già không giận, cũng không hiểu cho ai, dù Triệu Như thế nào, cũng không liên quan đến cô.

Đối với những người xa lạ, Nghê Già cực kì lạnh lùng.

Mặc kệ hôm nay Trình Thạc muốn tỏ tình hay chia tay, cũng là lúc nên nói rõ với cậu ta.

Tình cảm của cậu ta, đối với cô mà nói là gánh nặng, là trói buộc, nếu sự thờ ơ của cô đã vô dụng, vậy đành giáp mặt nói cho rõ ràng.

Dù sao cô cũng không sợ xấu hổ.

Nghê Già định đến chỗ hẹn, sau khi tan học, cô không thèm để ý đến ai, xách cặp bỏ đi.

Như mọi khi, con đường phía sau trường, chật kín những quán hàng rong, bán đủ loại thực phẩm chiên xào, còn có quầy bán hoa quả.

Người đến người đi đều là mấy học sinh tan học không về nhà, hoặc là mấy đứa con đồ đường phố choai choai, trong con đường này cái gì cũng có, từ quán net, tiệm Fastfood đến tiệm cắt tóc... tụ năm tụ bảy, nhao nhao ồn ào.

Từ lúc nghỉ việc ở quán BBQ, Nghê Già đã lâu không đến mấy chỗ như vậy.

Đều là mấy hồi ức không tốt đẹp gì, một khi đã bước vào, sẽ không tránh khỏi nhớ tới.

Nghê Già đi mua một bình nước khoáng, há miệng uống hết, sau đó bóp dẹt thì ném vào thùng rác.

Lại đốt một điếu thuốc, lạnh lùng nhìn đám người, mãi đến khi hút xong, cô mới nhấc chân đi vào trong.

Tiệm đồ ngọt nằm trên con phố cũ, Nghê Già đi được một nửa, liền phát hiện có người đi theo mình.

Nhìn qua gương chiếu hậu của một chiếc xe đỗ ở ven đường, là hai người đàn ông, dáng vẻ lưu manh.

Con đường này đầy người ăn mặc kiểu đó, bọn họ trắng trợn đi theo cô mà không ai cảm thấy kỳ quái.

Cô rẽ bẩy rẽ tám, định cắt đuôi bọn họ, nhưng rất nhanh, cô phát hiện kẻ theo dõi cô không chỉ là 2 tên ở sau.

Hai tên khác, đã chặn kín lối đi.

Cô bị ép đi lòng vòng, cuối cùng, bị bọn hấn dồn vào một cái ngõ cụt.

Phố sau vốn dĩ rất hỗn loạn, lại có đủ hạng người, đánh đấm trộm cắp, vì địa thế phức tạp, ngõ nhỏ chằng chịt, rất thích hợp cho mấy 'hoạt động' nhỏ như vậy.

Người qua đường chỉ biết đi ngang qua, căn bản mặc kệ mọi chuyện xảy ra bên trong.

Nghê Già hết đường, cô quay đầu, nhìn đám đàn ông chặn ở sau.

Cô nặng nề thở ra một hơi.

Nghê Già liếc nhìn xung quanh, trừ tro bụi, đầu lọc thuốc lá, thì chỉ có mấy túi rác bị vứt lung tung.

Không có gì để phòng thân.

Nghê Già bỏ tay vào túi, bình tĩnh sờ đến di động.

Đúng lúc này.

Một bóng người xuất hiện khiến mồ hôi lạnh của cô chớp mắt thấm ướt vạt áo.

Hắn của quá khứ từng rất uy phong lẫm liệt, còn hắn của hiện tại rất nghèo túng, hắn đã không còn là “Đại ca” nữa, dù thân hình còn khỏe mạnh, nhưng khuôn mặt này đã hoàn toàn biến dạng, chỉ còn một đồng đừ tợn, trong đôi mắt nhỏ hẹp là sự hung ác và nham hiểm.

Nghê Già vô thức nhìn đến tai hắn, đường may rất xấu, lớp da mới mọc dài như khối u, lồi thành một cái túi.

Hắn đi tới, cong môi, lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

“Nghê Già, đã lâu không gặp.”

Nghê Già còn chưa nói gì, hắn đã tới gần cô, đột nhiên vươn tay, mò vào trong túi, lôi ra chiếc di động mà cô đã lặng lẽ mở khóa.

“Định gọi cho ai thế? Chúng ta người quen cũ, đáng để cô sợ hãi như vậy à?”

Người này có mấy năm sống hùng hùng hổ hổ, nhưng có vài chuyện lại không thể động não.

Nghê Già không lấy lại di động, cũng không giả vờ, “Tiểu Tử Cường, có chuyện gì cứ nói.”

Tiểu Tử Cường cười lên: “Cô còn nhớ tôi à? Hồi trước không phải kêu tôi một tiếng anh Cường sao? Hiện tại sao vậy, coi thường tôi?”

Nghê Già không đáp.

Cô nhìn dáng vẻ uể oải và mái tóc dính bết của hắn, rồi nhìn sang mấy kẻ đang chặn đường ở sau, những vẻ mặt điệu võ dương oai và dương dương tự đắc kia khiến cô buồn nôn.

Bọn họ chính là kết quả của con đường bản thù này.

Cô cũng vậy.

Cô từng làm bạn với đám người này, từng trải qua cuộc sống tối tăm rối loạn, tự sống một cách kiêu ngạo và độc lập.

Hôm qua, cô còn ngây thơ nghĩ rằng mình có thể thoát thân.

Nhưng lúc này cô đã biết.

Cô làm điều ác, một ngày nào đó báo ứng sẽ đổ ập xuống đầu cô.

Mà cô của năm đó, chẳng phải là người đáng hoàng.

Bọn họ cả ngày trà trộn ở đây xã hội, tuy khoác lên mình một lớp da, nhưng bên trong đã sớm biến thành những con giòi hôi thối.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Kế hoạch của Tiểu Tử Cường

Biên tập: Rosa

Tiểu Khải Minh cũng tới.

Trước mặt anh họ mình, cuối cùng cậu ta cũng tìm được chút mặt mũi, đồng phục mở rộng, cặp sách vút xuống đất, cậu ta nghiêng đầu ngậm lấy một điều thuốc, sau đó châm lửa với mấy người khác.

Nghê Già cảm thấy, Tiểu Khải Minh không hề thay đổi.

Cậu ta đang nén giận, dù tôn nghiêm chẳng còn khi ở trước mặt Trần Kính Sinh, nhưng thật ra, cậu ta rất giống anh họ mình, đều trốn trong một chỗ tối gần đó, chờ một cơ hội để trả thù.

Trần Kính Sinh hận bọn hắn, có lẽ bọn hắn hận cậu hơn, nhưng Trần Kính Sinh dám quang minh chính đại trả thù, còn bọn hắn thì không.

Bọn hắn trốn trong bóng tối, âm thầm đánh tới, nếu Trần Kính Sinh còn phản kích, bọn hắn sẽ tiếp tục tìm cậu, đến khi cậu chết mới thôi.

Bọn hắn bắt đầu khiến người khác ghê tởm.

Nhưng, nếu có ai đó truy tìm ngọn nguồn sẽ phát hiện ra, kẻ khởi xướng của tất cả những chuyện này là bọn hắn.

Buồn cười giống như vừa ăn cướp vừa la làng.

Tiểu Khải Minh hút xong thì nhìn sang Nghê Già.

Cậu ta quơ quơ hộp thuốc lá trong tay, “Chị Già, làm một điếu không?”

Không chờ Nghê Già đáp, Tiểu Từ Cường đã rút một điếu ra khỏi hộp thuốc lá, nhét vào tay Nghê Già, “Hút đi.”

Nghê Già cười.

Cô bỏ điếu thuốc ra sau tai, lạnh nhạt nói: “Cai rồi.”

Cô không muốn hút thuốc của bọn hắn, nhưng không trực tiếp từ chối.

Chưa thăm dò được mục đích hôm nay của hắn, cô không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Tiểu Từ Cường không làm cô khó xử, ngược lại vỗ vỗ vai cô, “Cai cũng tốt, nữ sinh hút thuốc nhiều không tốt.”

Nghê Già khẽ nhủ mày, không nhúc nhích.

“Nghe em trai tôi nói...” Tiểu Từ Cường vẫn còn cười, giọng điệu lại ngậm bi thương, “Cô theo Trần Kính Sinh tốt hơn?”

Nghê Già híp mắt, “Có cái gì hay sao?”

“Làm người yêu của hắn.” Tay của Tiểu Từ Cường còn nắm lấy bả vai cô, dưới bàn tay to, đầu vai cô vừa gầy vừa yếu ớt, như một con búp bê dễ vỡ.

Tuy nụ cười không thay đổi nhưng càng lúc càng to, lời nói cũng rất dễ chịu, “Tay nắm tay, đi thuê nhà nghỉ chưa?”

Nghê Già đột nhiên cười lạnh.

Cô liếc xéo Tiểu Từ Cường, “Vậy anh có nghe em trai anh nói, Trần Kính Sinh nói cậu ta sẽ vĩnh viễn không bỏ qua cho tôi chưa?”

“Ha ha ha...”

Tiểu Từ Cường cười to vài tiếng, giọng rất dày, nghe như tiếng kêu của quạ đen, khó nghe và chói tai.

Năm ngón tay của hắn đột nhiên dùng sức, hung hăng bóp lấy vai Nghê Già, mạnh đến nỗi bắp tay trắng kiện căng ra, xương bả vai của Nghê Già cắm vào lòng bàn tay hắn đến phát đau.

Tiểu Từ Cường đột nhiên hạ giọng, hỏi: “Sao tôi còn nghe nói, cô tìm người coi chừng tôi chứ?”

Lỗ chân lông của Nghê Già trong chớp mắt giãn ra, gió lạnh theo đó tiến vào.

Bạn của Cố Nam Minh trong quán bar đã bán đứng cô?

Không đúng, hắn không thể nói với Tiểu Từ Cường chuyện này.

“Có phải cô cảm thấy hắn ta không thể nói với tôi không?” Lời của Tiểu Từ Cường như ma chú quanh quẩn bên tai cô.

“Thật không khéo, có hôm bọn tôi uống say, hắn ta hỏi tôi chuyện lỗ tai.” Tiểu Từ Cường chỉ vào tai mình, “Tôi mới hỏi có mấy câu mà thằng ngu đó đã khai ra hết, bây giờ còn kêu tôi một tiếng ‘anh Cường’ nữa đấy.”

Cả người Nghê Già lạnh toát.

Cô chính là muốn để người nọ coi chừng hắn giúp cô, chưa bao giờ nghĩ tới, đây là một tai họa ngầm.

Tiểu Từ Cường âm hiểm hơn cô nghĩ.

Đầu óc Nghê Già rối tung, đột nhiên, cô liếc thấy một bóng người ở đầu hẻm.

Trình Thạc!

Trong phút chốc, trái tim Nghê Già vọt tới cổ họng.

Nhưng cô không dám biểu hiện ra, chỉ có thể nháy mắt với cậu ta.

Dáng vẻ của Trình Thạc hiển nhiên là bị dọa, trên vai còn xách cặp, cậu ta không ngờ người bị đám lưu manh vây quanh là Nghê Già.

Lúc đối diện với ánh mắt của cô, cậu ta vô thức né tránh.

Trình Thạc chạy trời chết.

Trái tim vốn đang đập bang bang của Nghê Già, nháy mắt ngã vào đáy cốc.

...

“Sở Lê, bây giờ chúng ta phải làm gì...”

Trong một góc, Triệu Như ra sức kéo lấy tay Sở Lê, giọng nói có chút run.

Ở tiết tự học tối, cô ta đã nhìn lên di động của Trình Thạc nhân lúc cậu ta đến đội bóng rổ tập luyện, không ngờ lại nhìn thấy một tin suýt chút nữa khiến cô ta tức đến ngất xỉu.

Trình Thạc hẹn gặp Nghê Già sau giờ tan học?

Mà Nghê Già lại đồng ý rồi?

Nói hai bọn họ không có gì, đánh chết Triệu Như cũng không tin.

Cô ta âm ỉ lên, bảo Sở Lê đi cùng, lửa giận đã đốt tới não, hoàn toàn mất hết lý trí. Hôm nay cô ta muốn bắt gian, cô ta không những muốn cãi nhau với Trình Thạc, còn muốn cho Nghê Già một cái tát.

Chờ Trình Thạc kết thúc buổi huấn luyện, bọn họ liền đi theo cậu ta đến con phố phía sau.

Đi tới đi lui, Trình Thạc đột nhiên dừng lại, cứ như gặp quỷ mà chạy về.

Triệu Như và Sở Lê định trốn đi.

Nhưng không kịp.

Tuy vậy, bọn họ chỉ gặp thoáng qua, Trình Thạc không trông thấy bọn họ.

Phía trước xảy ra chuyện gì?

Triệu Như lờ Sở Lê đi qua, ló đầu nhìn, hai người đều giật mình, hoảng sợ lùi về sau.

Nhiều người như vậy, tất cả đều là bộ dáng lưu manh du côn.

Trong đó có một người, còn bóp vai Nghê Già.

Về mặt hung ác.

Triệu Như sợ tới mức lòng bàn tay đều là mồ hôi.

“Sở Lê, chúng ta làm sao đây...”

Qua đi cơn hoảng sợ, Sở Lê đang buộc chính mình tỉnh táo lại.

Triệu Như lấy di động ra, “Báo cảnh sát đi...”

“Không được!” Sở Lê dè tay cô ta lại, giọng điệu bình tĩnh, “Nếu báo cảnh sát, chuyện này sẽ âm ỉ hơn, sắp thi đại học rồi, hiện tại gây chuyện đối với chúng ta cũng không tốt.”

Triệu Như đã bắt đầu nghẹn ngào, “Vậy làm sao đây, Nghê Già làm sao đây?”

Nếu là chút chuyện bình thường, cô ta sẽ không phản ứng lớn như vậy.

Nhưng đám người kia, sát khí tàn bạo, thực sự là cặn bã của xã hội, hoàn toàn khác với mấy kẻ côn đồ cô ta thường thấy.

Tuy cô ta không thích Nghe Già, hay mắng sau lưng cô vài câu, nhưng không đến mức trơ mắt nhìn cô gặp nguy hiểm.

Sở Lê trấn an cô ta, “Không sao, nói không chừng bọn họ là bạn bè đấy.”

Triệu Như trợn mắt, “Sao có thể là bạn bè được?”

“Tiểu Khải Minh cũng ở đó, cậu không thấy sao? Hắn quen Nghe Già mà, bọn họ là bạn.”

“Bọn họ là bạn sao...”

“Đúng vậy, tôi là bạn cùng bàn với Nghe Già, tôi biết rõ.” Sở Lê chém đinh chặt sắt mà nói, “Hơn nữa, chúng ta chỉ có hai người, cũng không thể làm gì được.”

Triệu Như vẫn còn lo lắng, “Chúng ta có thể đi gọi người khác.”

“Lỡ như bọn họ biết nhau thì sao? Có lẽ là chúng ta nghĩ nhiều rồi.”

Triệu Như vẫn thấy sợ, đột nhiên một trận cười truyền ra từ con hẻm nhỏ.

Cô ta và Sở Lê liếc nhau, sau đó nhìn qua, không còn ai bóp vai Nghe Già nữa, bọn họ giống như đang nói chuyện, tên đàn ông kia đang cười, Tiểu Khải Minh đang cười, Nghe Già cũng đang cười.

Trông cô không giống như đang gặp nguy hiểm.

“Cậu xem đi, tôi nói rồi mà, bọn họ có thể là bạn, Nghe Già quen rất nhiều côn đồ, người đàn ông xăm đầy tay đến đón cậu ấy lần trước cũng vậy.” Sở Lê nói.

Triệu Như nghe xong, nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Trước mắt, cô ta không thể không tin lời Sở Lê, cô ta tự tìm cho mình một lý do “Thấy chết không cứu”.

Triệu Như nói: “Vậy chúng ta đi đi.”

“Ừừừ.” Sở Lê lấy di động ra, ấn camera quay lại, “Tôi quay một cái video, đề ngừa vạn nhất.”

“Đứng đứng đứng, đề ngừa vạn nhất, lỡ đâu bọn họ là người xấu thì sao.” Triệu Như nhìn một đám cả trai lẫn gái đang vui cười trong màn hình, nói: “Cũng là cậu thông minh.”

...

Tiểu Từ Cường không thấy ánh mắt kì lạ của Nghe Già, hắn nói: “Vốn không định kéo cô vào, nhưng cô cứ thích dính vào.”

Hắn vỗ tay một cái, “Giờ thì tốt rồi, cô lại làm người yêu của Trần Kính Sinh.”

“Làm cái beep.” Nghe Già gạt tay hắn ra, không kiên nhẫn nói: “Ai nói với anh, liên bảo hắn làm đi.”

Tiểu Khải Minh phun nước miếng, “Cmn, chị nói cái gì?”

“Sao?” Nghe Già thờ ơ nhìn sang, “Vội vàng thanh minh như vậy làm gì, cậu thích Trần Kính Sinh à? Vậy cậu cùng hắn làm đi.”

Mặt Tiểu Khải Minh nhanh chóng đỏ lên, “Cô đừng có chọc tôi!”

Nghe Già lạnh lùng nhìn cậu ta, “Vậy cậu cũng đừng có cmn chọc tôi!”

“Được rồi.” Tiểu Từ Cường đứng bên cạnh nhìn một hồi mới lên tiếng cắt ngang, hắn nắm lấy bả vai Tiểu Khải Minh, “Sau này em đừng nghe người ta nói lung tung nữa, xem phản ứng này của Nghe Già, bọn họ có thể là người yêu sao?”

Tiểu Khải Minh tức đến thở khò khè, “Anh, em nói thật mà, Trần Kính Sinh...”

“Trần Kính Sinh thích Nghe Già, Nghe Già không thích hắn, nhìn không ra sao?” Tiểu Từ Cường cốc vào đầu cậu ta, “Em là thằng ngốc.”

Tiểu Từ Cường quay đầu, trên mặt kéo ra một nụ cười thật tươi, “Nghe Già, theo lời cô nói, chuyện này cô phải giúp tôi đấy.”

Hai tay Nghe Già siết lại thành nắm.

Cô đã đoán đúng.

Dáng vẻ chán ghét Trần Kính Sinh mà cô biểu hiện ra, quả nhiên Tiểu Từ Cường tin.

Dù sao những thứ kia đều là lời đồn, không ai chứng thực, cô không thừa nhận, bọn họ cũng không thể tìm Trần Kính Sinh đối chất.

Nghê Già hỏi: “Giúp cái gì?”

“Nếu Trần Kính Sinh đã thích cô, chuyện này sẽ trở nên rất dễ dàng.” Tiểu Tử Cường cười, “Cô tìm một ngày hẹn hắn ra, địa điểm để tôi quyết định, tôi có mấy muốn nói với hắn.”

Đồ cặn bã!

Nghê Già ở trong lòng hung hăng mắng một câu.

“Anh chắc chắn tôi hẹn cậu ta sẽ đi?”

“Chẳng lẽ tôi hẹn thì hắn sẽ đi sao?” Tiểu Tử Cường lại hút một điếu thuốc, đốt lửa xong liền tùy tiện ném bật lửa cho người bên cạnh, “Tôi không muốn đầu khẩu với cô, cô hẹn, hắn nhất định sẽ đi.”

Nghê Già thờ ơ ôm lấy cánh tay, “Anh lấy đầu ra tự tin đó?”

“Nghê Già, không cần giả vờ trước mặt tôi.” Tiểu Tử Cường thu lại nụ cười, giọng điệu gần như uy hiếp.

“Bớt dài dòng đi, cứ nghe lời tôi, phối hợp cho thật tốt, chúng ta là chỗ quen biết, ảm ỉ quá sẽ khó coi.”

Nghê Già không hé răng.

Mất cô đảo qua một đám người, không còn nghi ngờ nữa, mục đích hôm nay của Tiểu Tử Cường chính là ép cô hỗ trợ.

Nhưng hắn không động vào cô.

Vì hắn đang thăm dò thái độ của cô.

Hắn muốn trả thù Trần Kính Sinh, xuống tay từ chỗ cô, là cách tốt nhất, cũng là cách bí ối nhất.

Cô thừa nhận, cô đã động tâm lúc Tiểu Khải Minh tìm cô lấy video.

Thù hận điên cuồng cắn nuốt lý trí của cô, cô muốn mượn tay Tiểu Khải Minh loại bỏ Trần Kính Sinh, nhưng không ngờ, về sau lại phát sinh nhiều sai lầm như vậy.

Mà cơ hội này, lại một lần nữa xuất hiện trước mặt cô.

Hiện tại Tiểu Tử Cường giống như cái xác không hồn, “Nhân tính” của hắn đã phai mờ, cái gì hắn cũng làm được.

Hắn đổ hết tội lỗi lên đầu người khác, hãm hại người khác, coi “Bảo ứng” là “đau khổ”, hắn cho rằng hắn rất bất hạnh, hắn muốn chống lại sự bất hạnh này, hắn muốn đối xử tàn nhẫn với người từng khi nhục hắn.

Linh hồn hẹp hòi của hắn khiến hắn không thể tự suy ngẫm.

Bởi vì hắn đã vĩnh viễn chết đi, chết ở thời khắc hủy hoại nhất của hắn, sau mỗi lần sa đoạ, đều có thể lột da hắn.

Sau đó càng lúc càng hư thối.

Nghê Già nhìn khuôn mặt ghê tởm kia của Tiểu Tử Cường, từng cảnh tượng chọt lóe qua trước mặt.

Cô nhìn thấy một Trần Kính Sinh thương tích đầy mình.

Cậu sống trong thế giới tinh thần hoàn toàn sụp đổ, bị bệnh tật tra tấn.

Cô chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ tỏa sáng của cậu.

Cậu vốn nên hăng hái.

Nhưng đám người này còn chưa chịu buông tha cho cậu.

Bọn họ vũ nhục cậu chưa đủ, còn muốn hủy hoại cuộc đời cậu.

Rốt cuộc thế giới này bị gì vậy?

Đúng sai chẳng phân biệt được, thiện ác mơ hồ.

Nghê Già nhớ tới ánh mắt kia của cậu.

Tối đen, lạnh như băng, sâu không thấy đáy.

Ngay lúc này, cô đã hiểu. Cậu đã mất bao nhiêu hạnh phúc, nhẫn nhịn bao nhiêu đêm, mới giãy dụa thoát khỏi thế giới u ám kia.

Vậy mà mấy kẻ này lại muốn đẩy cậu trở về.

Lần đầu tiên, Nghê Già cảm thấy trái tim mình đau đớn.

Rất đau.

Thật sự rất đau.

...

“Nghĩ kỹ chưa?”

“Được rồi.” Nghê Già chậm rãi thu hồi suy nghĩ, khoe miệng kéo ra một nụ cười xinh đẹp.

“Tôi giúp anh.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Về sau đừng như vậy nữa

Biên tập: Rosa

Thấy Nghê Già đồng ý, Tiểu Tử Cường vui vẻ ra mặt, đồng thời nhắc nhở: “Chuyện cô gặp tôi, cũng đừng nói cho Trần Kinh Sinh.”

Ngụ ý, nghĩ đến thật thâm độc.

Sự kinh bỉ của Nghê Già cũng nhanh viết hết lên mặt.

Cô hờ hững gạt đầu.

Tiểu Tử Cường: “Biết điều một chút.”

Nghê Già cười, không hé răng.

Hắn không ở lại lâu, cũng không làm khó cô nữa, chỉ là trước khi đi, hắn quay đầu nhìn cô, ánh mắt rất sâu.

“Nghê Già, đừng để tôi chờ lâu quá, người anh em này nhớ kỹ cô rồi đấy.”

Ý của hắn là gì, không cần nói cũng biết.

Nghê Già hiểu rõ, “Ừ” một tiếng.

...

Buổi tối, cô về nhà, nhận được tin nhắn Wechat của Trình Thạc.

—— “Cậu không sao chứ?”

Quan tâm kiểu mã hậu pháo [1] sao?

[1] một thuật ngữ cờ tướng, nói vượt đuôi (ví với hành động không kịp thời, chẳng giúp ích được gì)

Không sao?

Vậy cái gì mới gọi là có sao?

Nghê Già ngồi bên cửa sổ hút thuốc, cười lạnh một tiếng, trực tiếp xóa bỏ liên hệ.

Cũng tốt, không cần lãng phí miệng lưỡi với cậu ta, cũng không cần vì danh nghĩa bạn học mà giữ lại mặt mũi cho cậu ta nữa.

Nghê Già lướt giao diện và thấy được một con ngựa trong danh sách avatar.

Cô ấn mở, bên trong vẫn là cuộc trò chuyện cuối cùng của bọn họ. Sau đó, không ai tìm ai.

Nghê Già không thích tán gẫu, xem ra Trần Kính Sinh cũng vậy.

Gió đêm từ ngoài cửa sổ thổi vào, hất bay mái tóc dài của cô, cô run lên.

Cô ngậm điều thuốc trong miệng, hít vào một hơi, nhìn cảnh đêm sâu nồng mà tối tăm, nghĩ tới ánh mắt của Trần Kính Sinh.

Lúc này, cô rất nhớ giọng nói của cậu.

Cô tìm được Tổng Chương trong danh sách liên hệ, nhanh chóng gõ ra một dòng chữ: *Cậu có số của Trần Kính Sinh không?*

Chỉ một giây bên kia đã nhắn lại, trong mỗi con chữ đều là ý tứ trêu chọc: *Sao vậy, nhớ anh Sinh hả?*

Nghê Già nhú mày: *Có hay không?*

Một lát sau, Tổng Chương nhắn qua sáu chữ.

Cậu ấy đang ở cạnh tôi.

Nghê Già suyt chút nữa vút đi động ra.

Cô không muốn hỏi thẳng Trần Kính Sinh, mới quanh co tìm Tổng Chương, ai biết bọn họ đang ở chung.

Mặt cô đỏ bừng.

Di động đột nhiên rung lên, cô nhìn xuống màn hình, là một dãy số lạ.

Là ai gọi đến, trong lòng cô biết rõ.

Cô bắt máy.

Bên kia rất âm ỉ, tiếng nhạc vừa mạnh mẽ vừa hăng say, tiếng người ồn ào náo động, là nơi của thanh sắc khuyến mãi.[2]

[2] ám chỉ cách sống thối nát dâm nhạc của giai cấp thống trị trước đây.

Cậu không nói chuyện, Nghê Già cũng không nói chuyện, chỉ có tiếng nhạc đang vang lên, như thể một loại kết nối bí mật.

Trái tim vốn đập thình thịch đã bình tĩnh trở lại, còn mang theo chút mềm mại của đêm.

Nghê Già phả ra một ngụm khói mỏng, hỏi: “Cậu có số của tôi từ đâu?”

Cậu không trả lời, nhưng không còn ồn ào nữa.

Chắc là đổi chỗ.

“Đi đâu?”

Cậu nói: “Ra ngoài.”

Trong di động có tiếng gió.

Giọng nói của cậu giống như dòng nước đêm, trong trẻo mà lạnh nhạt.

Nghê Già gẩy tàn thuốc, “Uống rượu hả?”

“Ừ.”

“Tâm trạng không tốt?”

“Bạn kêu.”

“Ồ.”

Nghê Già hút thuốc, nhìn sương trắng biến mất trong bầu trời đêm, cô tròn to hai mắt, nhưng trước mắt vẫn là một màu đen vô tận.

Thành phố hào phóng sáng lên cả đêm, chỉ tiếc là không có ánh sáng tự phát.

Ban ngày sương mù dày đặc, buổi tối càng không có sao.

Bụi bặm rơi đầy trời.

“Trần Kính Sinh.” Nghê Già nhẹ nhàng hít một hơi, hít vào trong đó cả sự mát mẻ của gió, “Muốn hỏi cậu chuyện này.”

Cậu lắng lắng nghe.

“Khi nào cậu bắt đầu có những vấn đề tâm lý đó?”

“...”

Trần Kính Sinh chớp mắt, nói:

“Lớp 7.”

Năm đó, cô học lớp 9.

Tất cả mọi người đều phạm sai lầm.

Nghê Già cười khỏ.

Cô nhìn ánh đèn không ngớt trong thành phố, thản nhiên nói: “Trần Kính Sinh, là tôi nợ cậu.”

Năng lực phát hiện vấn đề của cậu rất tốt, “Có chuyện gì.”

Cô cười, “Tôi thì có thể có chuyện gì?”

“Cô ở đâu?”

“Trên giường, tôi rất mệt, sắp ngủ.” Nghê Già biết cậu nói gió chính là mưa, nhanh chóng cúp máy, “Cậu nhớ về sớm một chút, tạm biệt.”

Cô không muốn nghe, cũng không muốn nhìn, ngã xuống sofa, vút đi động sang một bên.

Đầu óc rối tung, nhưng dần dần lại có cái gì đó trở nên rõ ràng.

Cô ngủ trên sofa cả đêm.

Hôm sau cô tỉnh lại rất sớm, nhưng cổ đau cực kì, chắc là bị sái cổ.

Nghê Già ghénh cổ rửa mặt xong, chỉ uống một cốc nước liền xách cặp đi ra ngoài.

Cô xuống lầu, bước chậm ra cổng, con gió sáng sớm khiến người ta hít thở thông thuận.

Chưa đi được hai bước, ánh mắt bị bóng dáng lóe lên dưới tán cây thu hút.

Cô không thể tin mà tròn to hai mắt.

Cậu vẫn ngồi ở chỗ cũ, mở rộng hai chân, hai cánh tay chống lên đầu gối, khom người xuống, hai bàn tay chống lên trán.

Mái tóc ngắn của cậu dường như mọc dài ra, rũ xuống.

Bên người đặt một hộp thuốc lá, mở ra một nửa, bên trong đã trống rỗng, chỉ có chiếc bật lửa màu bạc.

Gió lại gào thét mà đến, thổi tan một tầng hơi nước dâng lên trong đáy mắt cô.

Nghê Già hắng giọng, khàn khàn lên tiếng:

“Trần Kính Sinh?”

Cậu khẽ động dậy, ngẩng đầu.

Ánh mắt đỏ ngầu, tất cả đều là tơ máu.

Tượng trưng cho một đêm không ngủ.

Cậu ngồi ở đây cả đêm?

Trong lòng Nghê Già có cái gì đó đang ằm ằm sụp đổ.

Trần Kính Sinh thấy cô thì đứng dậy đi tới, cậu đứng vững bên cạnh cô, trên mặt khó che dấu sự mệt mỏi.

“Cậu tới hồi nào?”

Cô mở miệng, phát hiện giọng mình có chút run.

Cổ họng Trần Kính Sinh rất khàn, “Sau khi cô cúp máy.”

“Sao không nói với tôi?”

“Không phải cô ngủ rồi sao?” Cậu nhéo nhéo mũi, một lần nữa nhìn cô, nếp gấp trên mí mắt trở nên rõ ràng, “Đi thôi.”

Giọng điệu rất hồ hởi, rõ ràng ở đây cả đêm, nhưng thấy cô cái gì cũng chưa nói.

Đi về trước vài bước mới phát hiện phía sau không có ai. Trần Kính Sinh quay đầu, Nghê Già còn đứng tại chỗ, bình tĩnh nhìn cậu.

Nhiều năm qua, cô chưa từng gặp người nào như vậy.

Yên tĩnh, lạnh lùng, nhẫn nhịn, còn điên cuồng.

Cậu không hề che giấu cảm xúc, có lẽ cậu bị chướng ngại ở mặt này, mọi buồn vui, yêu ghét của cậu, đều biểu đạt một cách trực quan nhất. Trong thế giới giả dối này, sự chân thật đó làm người ta đau lòng.

Trong mắt cậu, một cơn gió lốc đã lấp đầy khắp núi sông.

Chỉ có cậu, là duy nhất.

Nghê Già đến bên cạnh cậu.

“Chúng ta đi ăn sáng đi.”

Tiệm ăn sáng trong tiểu khu có rất nhiều, Nghê Già và Trần Kính Sinh đi vào một tiệm trong số đó, trong tiệm nhỏ chen đầy người, bánh bao hấp vì tản ra hơi nóng hơi hổi, xen lẫn mùi thơm của cơm.

Cô không có khẩu vị gì, chỉ gọi một bát cháo, Trần Kính Sinh vẫn như cũ gọi giống cô.

Nghê Già hỏi: “Cậu ăn ít vậy à?”

“Không đói.”

“Cả đêm không ngủ còn không đói?”

Trần Kính Sinh không quan tâm cô nữa, quay đầu tìm chỗ ngồi.

Một nhóm nữ sinh vừa ăn xong, chủ động nhường chỗ cho Trần Kính Sinh, lúc đi còn giặt nhẹ tay áo của nhau, một đường quay đầu ba lần, cảm thán vì gặp được soái ca.

Nghê Già trông thấy, khẽ xùy một tiếng.

Trần Kính Sinh bắt giữ đến, “Sao?”

“Không sao.” Nghê Già gọi xong, ngồi đối diện với cậu, “Gương mặt này của cậu còn rất trẻ người.”

“Kém hơn cô.”

Luận về mặt, hơi thờ yêu mị của cô tuyệt đối là hạng nhất.

Giọng điệu của Trần Kính Sinh không mặn không nhạt, nghe không hiểu ý gì.

Nghê Già cười rất tươi, “Tôi sẽ coi là cậu đang khen tôi.”

Trần Kính Sinh nhìn nụ cười chói mắt của cô, không đáp.

Cậu không muốn nói chuyện với cô.

Hai bát cháo bung lên, Nghê Già thổi thổi, cúi đầu uống hai ngụm. Vẫn còn hơi nóng, bèn đặt lên bàn, chờ nguội.

“Còn đi học sao?”

“Ừ.”

“Không buồn ngủ?”

“Không.”

Nghê Già nhìn quanh thâm nhàn nhạt dưới mí mắt cậu, “Cả đêm qua cậu làm gì?”

Trần Kính Sinh nói: “Nghĩ một chuyện.”

Nghê Già nhú mày, “Nghĩ về tôi sao?”

Cậu im lặng ứng đối.

Nghê Già đã quen với sự im lặng này của cậu.

Lại nói: “Thường xuyên như vậy?”

Cậu hỏi: “Loại nào?”

“Chịu đựng cả một đêm.”

“...”

Trần Kính Sinh yên lặng một lát mới thấp giọng đáp: “Ừ.”

Nghê Già hỏi: “Vì sao?”

Trần Kính Sinh nói: “Ngủ không được.”

Trong thế giới của cậu, đêm đen còn đáng sợ hơn ban ngày.

Vì vào ban đêm, những cảm xúc bị đè nén cả ngày sẽ dâng trào. Hút hết bao thuốc này đến bao thuốc khác vẫn không lần át được sự cău kinh và u ám cắn nuốt toàn thân.

Mỗi lần bùng tỉnh từ ác mộng, mỗi lần nhớ tới ngày mai, đều cảm thấy vô vọng.

Đã bao lần cậu trơ mắt chờ bình minh đến.

Lúc mặt trời ló dạng, cậu không cảm nhận được ánh sáng. Điều đó có nghĩa là cậu lại phải chịu đựng thêm một ngày một mới.

“Về sau đừng như vậy nữa.”

Cô nhìn tóc cậu, nhẹ giọng nói.

Động tác ăn cháo của Trần Kính Sinh khựng lại, ánh mắt dừng trên mặt cô, vừa đen vừa sâu.

Cậu nói: “Đừng có giấu tôi chuyện gì.”

Nghê Già mặt không đổi sắc, “Cậu nghĩ nhiều.”

Trên mặt Trần Kính Sinh hiện lên chút châm chọc, “Nghê Già, nếu muốn giấu tôi, cũng đừng để tôi phát hiện ra sự bất thường của cô.”

Cậu nói xong thì không nhìn cô nữa, húp hết bát cháo, nhanh nhẹn đứng dậy đi tính tiền, sau đó ra khỏi tiệm.

Hai người bắt taxi đến trường.

Đang là giờ cao điểm, cổng trường bị kẹt cứng, bác tài không định chen hàng, dừng xe ở ven đường, còn phải qua một cột đèn ở trước nữa mới đến trường học.

Nghê Già xuống xe trước, sau khi chờ cậu xuống xe, đứng không nhúc nhích.

Cô nhường đường cho Trần Kính Sinh, “Cậu đi trước đi.”

Trần Kính Sinh nhúu mày, “Vì sao?”

Nghê Già: “Cổng trường có rất nhiều người.”

Trần Kính Sinh lập tức lạnh mặt, “Sợ bị người ta nhìn thấy?”

Không đợi Nghê Già nói gì, cậu đã nắm chặt cánh tay cô, dắt tới trước.

Tư thế chặt vật này muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu, cô hoàn toàn bị động, bị Trần Kính Sinh lôi thẳng vào trường.

Không chỉ vậy, cậu còn tự mình đưa cô đến lớp.

Chuyện này chỉ sợ là ‘cảnh tượng hot hòn họt’ của sáng nay.

Nghê Già không nói gì, dùng sức cũng tránh không thoát, lúc này nhin không được nữa, cô trừng mắt lên, “Trần Kính Sinh, cậu có bệnh hả?”

Trần Kính Sinh thả cô ra trước cửa lớp, hờ hững nói:

“Có, ngày đầu tiên biết sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tâm tư của Sở Lê

Biên tập: Rosa

Buổi sáng ở hành lang có rất nhiều bạn học qua lại, thấy dạng nhân vật như Trần Kính Sinh xuất hiện ở khối 12, ai ai cũng ghé mắt liếc nhìn.

Sự xuất hiện của cậu sẽ luôn dẫn đến một trận gió mưa tanh máu. Nhưng chưa từng xuất hiện ở lớp khác vì một nữ sinh.

Nghê Già không muốn bị người ta coi là trò cười, “Cậu đi đi.”

Trần Kính Sinh không đi, “Muốn tôi đến đón cô sau giờ tan học không?”

Nghê Già lập tức xù lông, “Không cần!”

“Vậy đừng trốn.” Trần Kính Sinh chợt cười lạnh, giọng điệu châm chọc: “Ngã kiến bất đắc nhân?[1] “

[1] đại khái là thứ mà không muốn cho người khác biết/thấy.

Nghê Già cuối cùng cũng biết con giận kỳ lạ của cậu là từ đâu mà tới, “Đúng là ngã kiến bất đắc nhân đấy, được chưa?”

Nhìn ra sự kháng cự của cô, Trần Kính Sinh quay người bỏ đi.

Nghê Già nhìn bóng lưng càng ngày càng xa của cậu, thở dài một hơi.

Hai người họ thật sự không thể trao đổi bình thường được.

Tính cách của cậu, tính khí của cô, đều ở chung một điểm.

Nghê Già đi vào lớp trong ánh mắt đánh giá của các bạn học, Trình Thạc đang nhìn cô, nhưng khi Nghê Già định nhìn qua, cậu ta lại cúi đầu trốn tránh.

Nghê Già mặt không biểu cảm đi đến chỗ ngồi.

Cô sẽ không trách cậu ta, cứu hay không cứu, cô đều sẽ nghĩ cách chạy trốn. Hiện giờ mục đích của Tiểu Tử Cường không phải cô, động vào cô cũng không có gì hay ho.

Nhưng cô không quen nhìn đáng về co đầu rụt cổ của cậu ta.

Nhất là khi cậu ta biểu đạt tình cảm ngấm với cô, lại chạy trốn chết ngay lúc cô nguy cấp nhất.

Đồ yếu đuối!

Cảm nhận được tầm mắt đứt quãng của người bên cạnh, Nghê Già dứt khoát nhìn sang, “Có việc?”

Sở Lê nhanh chóng dời mắt, thấp giọng nói: “Không có.”

Cô ấy không thể hỏi.

Đêm qua cô ấy đã dặn dò Triệu Như, nếu Trình Thạc biết cô ta nhìn lên đi động của cậu ta, sẽ chỉ khiến quan hệ của hai người rạn nứt thêm.

Huống hồ, hỏi sẽ làm bại lộ chuyện hôm qua cô ấy và Triệu Như cũng ở đó.

Tuy không biết Nghê Già thoát khỏi hang ổ bằng cách nào, nhưng nhìn đáng về hiện tại của cô, hẳn là không sao.

Sở Lê lại nghĩ tới đáng về dây dưa của cô và Trần Kính Sinh ở trước cửa lớp, từ từ nắm chặt cây bút trong tay.

“Cậu và Trần Kính Sinh...”

Nói được một nửa, cô ấy đột nhiên dừng lại.

Bởi vì Nghê Già đang xoay bút, cười như không cười mà nhìn cô ấy.

Cô có một đôi mắt hồ ly cực kỳ xinh đẹp, thường uể oải nhắm lại, rất ít khi nhìn người khác.

Nhưng lúc này cô lại nhìn thẳng vào cô ấy, sau đó bàn tay nhanh nhẹn dừng lại, cây bút vững vàng nằm trong lòng bàn tay.

“Nói tiếp đi, tôi và Trần Kính Sinh thế nào?”

Sở Lê cảm thấy hơi khó thở.

Cô ấy không biết nên trả lời thế nào.

Nghê Già đặt cây bút lên bàn, hỏi: “Cậu quan tâm tôi, hay quan tâm cậu ta?”

Sở Lê cảm thấy, mồ hôi lạnh trên trán sắp ứa ra.

Cô ấy nghe thấy Nghê Già tiếp tục dùng giọng điệu bình thản hỏi:

“Cậu thích cậu ta?”

“Không có.”

Sở Lê trả lời rất nhanh.

Thậm chí, cô ấy căn bản không dám nhìn thẳng vào thứ tình cảm này của mình, vì Trần Kính Sinh cách cô ấy rất xa, xa đến nỗi cô chỉ có thể bình tĩnh, lặng lẽ, biết cậu, chú ý đến cậu là đủ. Mấy sự tích kia của cậu, hoang đường mà bạo lực, cô và cậu là hai thế giới hoàn toàn trái ngược.

Nhưng thời học sinh, nam sinh như vậy luôn có sức hấp dẫn trí mạng.

Lúc mới tiếp xúc với Nghê Già, cô ấy cũng bị hơi thở phản nghịch trên người cô hấp dẫn, dù cô liên tục che giấu, khiêm tốn, nhưng trong xương cốt là dạng người gì, căn bản không đổi được.

Đó là một nơi mà “Nữ sinh ngoan”, “học sinh giỏi” như cô ấy, căn bản không dám đặt chân đến, một thế giới hỗn loạn nhưng tươi đẹp.

Trước đó, Trần Kính Sinh cũng không phải không có bạn gái, lúc cô ấy biết mấy tin này, một chút phản ứng cũng không có.

Cô ấy biết, những nữ sinh này không thể bước vào trái tim cậu.

Không đến một tháng, thứ tình cảm này sẽ giống như bệnh ung thư giai đoạn cuối, trở nên bất trị.

Sự thật là thế, Trần Kính Sinh lạnh lùng như khối băng, không ai dám tán tỉnh cậu, cũng chưa từng thấy cậu dính dáng đến tình yêu.

Mãi đến khi Nghê Già xuất hiện.

Cô là đồng loại của Trần Kính Sinh.

Lúc đầu, Sở Lê thật sự thích Nghê Già, cô không xốc nổi như bạn cùng lứa, không lợi dụng gương mặt kia tùy ý làm bậy, cô luôn đơn độc, không kiêu ngạo không siểm nịnh, lặng lẽ mà sống, khí chất trên người cũng là hoàn toàn tự nhiên.

Nếu cô đứng bên cạnh Trần Kính Sinh, nhất định là tuyệt phối.

Từ lúc cô và Trần Kính Sinh bắt đầu xuất hiện cùng nhau, Sở Lê đã nghĩ, lần này, kết quả sẽ khác.

Mãi đến khi đoạn video kia bị lộ, cô lưu ở trong di động, cứ như tự ngược mà nhìn rất nhiều lần.

Mãi đến khi Trần Kính Sinh căm ghét cô, chinh cô, tra tấn cô, âm ỉ đến nỗi ai ai cũng biết.

Hai người họ ở chung, sẽ luôn có tính huỷ diệt.

Sở Lê đột nhiên ý thức được, có lẽ Nghê Già sẽ không thể khiến Trần Kính Sinh hạnh phúc.

Cô sẽ chỉ khiến cậu tệ hơn mà thôi.

Mà kết cục như vậy, Sở Lê không thể chấp nhận.

...

Lúc Sở Lê lấy lại tinh thần, Nghê Già đã nằm sấp lên bàn chuẩn bị ngủ.

Sau khi ổn định tâm trạng, cô ấy ép mình dòi lực chú ý lên bài kiểm tra.

Mà bên kia, Nghê Già không thể ngủ được.

Chuyện gặp lại Tiểu Tử Cường, giống như sương mù che kín trái tim của cô.

Nếu cô chủ động nói cho Trần Kính Sinh, lấy tính cách của cậu, ắt sẽ xảy ra chuyện lớn.

Mà mọi thủ đoạn của Tiểu Tử Cường đều là âm thầm tiến hành. Lần trước ở quán bar bỏ thuốc, lần này tan học chặn đường cô, lần sau có thể là cái gì?

Cô không dám nghĩ.

Cô không thể để hai người họ gặp mặt.

Cũng không thể báo cảnh sát.

Chưa có chuyện gì xảy ra, báo cảnh sát cũng vô dụng.

Cô chỉ có thể kéo dài.

Có thể kéo dài được bao lâu thì cứ làm.

Dù sao, Tiểu Tử Cường cũng không dám hành động vội vàng, lỗ mǎng.

Vội lại, cô được giám sát chặt chẽ Trần Kính Sinh.

...

Giờ nghỉ trưa, Nghê Già ngồi một mình ở canteen.

Sở Lê không muốn ăn cơm, Triệu Như hôm nay không tới, dù cô ta có tới, cô cũng không muốn ăn cơm với cô ta.

Nghê Già không có khái niệm một mình, bây giờ có rất nhiều người sợ làm việc một mình, mà cô đã từng làm tất cả.

Ăn cơm, ngủ nghỉ, sinh hoạt.

Không ai làm cùng cô.

Cô cũng không cần.

Trình Thạc nhìn xung quanh một vòng, đi đến trước bàn Nghê Già, gõ gõ hai cái.

Động tác ám chỉ này khiến cô cảm thấy có chút buồn cười.

Cô lười biếng nhấc mí mắt lên, “Chuyện gì?”

Trình Thạc bùng mồm, nhìn chỗ đối diện với cô, hỏi: “Chỗ này có người sao?”

Nghê Già ngồi ăn cơm, không trả lời.

Trình Thạc liền tự nhiên ngồi xuống.

Về mặt có chút áy náy, cậu ta không dám nhìn thẳng cô, “Tôi có vài lời muốn nói với cậu.”

Nghê Già cũng không ngẩng đầu lên, “Nếu là xin lỗi thì miễn đi.”

Trình Thạc không ngờ cô đoán được, ánh mắt ngờ ngác, “Hả?”

Nghê Già ngẩng đầu, lặp lại: “Không cần cậu xin lỗi.”

Dáng vẻ lạnh lùng của cô khiến Trình Thạc rất lúng túng.

Cậu ta còn muốn biện giải hai câu, hạ giọng nói: “Sau đó tôi có quay về tìm cậu, nhưng không thấy cậu đâu.”

Vì cô đã được Tiểu Tử Cường thả ra.

Nghê Già nhìn cậu ta, ánh mắt thật bình tĩnh.

Trong nháy mắt, Trình Thạc cảm thấy, nói một câu bù lại mặt mũi, chi bằng đừng nói.

Nghê Già đặt chiếc đũa lên mép mồm cơm, “Tôi không trách cậu.”

Trình Thạc nhú mồm, “Nhưng...”

“Cậu quay lại tìm tôi, tôi rất cảm kích, nhưng, chỉ thế thôi, không hơn.” Nghê Già thản nhiên nói, “Cậu cũng thấy đấy, tôi có rất nhiều phiền toái, cho nên, cậu đừng gây phiền toái cho tôi nữa.”

“Tôi không có...”

“Có hay không chính cậu hiểu rõ.”

Nghê Già không muốn nói gì nữa, nhấc đũa lên, tiếp tục ăn cơm.

Trình Thạc yên lặng ngậm miệng.

Chuyện của cậu ta và Triệu Như, quả thật quấy nhiễu cô không yên.

Nhưng nghĩ lại chuyện hôm qua, cậu ta vẫn còn hơi sợ.

“Rốt cuộc những người đó...”

“Chuyện này không liên quan đến cậu.” Nghê Già cắt ngang, cô đã hoàn toàn mất hết khẩu vị, bùng mồm lên muốn bỏ chạy, lúc xoay người, trực tiếp đối diện với đôi mắt đen như mực của Trần Kính Sinh.

Shit.

Cậu tới hồi nào?

Nghê Già vừa há mồm, “Cậu...”

Tổng Chương đột nhiên nhảy ra, về mặt không kiên nhẫn, “Cmn cái canteen này chen sếp nỏ rồi, tìm chỗ nào ngồi đi chứ...”

Cậu ta đi về phía trước, đụng phải Trần Kính Sinh – người đột ngột dừng bước.

“Sao thế, sao không đi?”

Tổng Chương lộ đầu nhìn, nhủ mày.

“Nghê Già?”

Sau khi Tổng Chương ngồi xuống đối diện cô, liếc mắt nhìn hướng Trình Thạc rời đi, nói: “Nghê Già, cô tán tỉnh ai cũng phải xem xét trước chứ, không phải người ta có bạn gái rồi sao?”

Nghê Già biết ý đồ của cậu ta, dứt khoát làm lơ.

Nhưng không biết dây thần kinh nào của Trần Kính Sinh bị chạm mạch, lạnh lùng đáp: “Không có mắt.”

Một khi cậu nổi giận liền không nhịn được nói ra những lời ác ý.

Rõ ràng không thích nhiều lời với người khác, nhưng cứ đến lượt cô liền làm tổn thương cô như vậy.

Hiện tại, cậu càng ngày càng không thể chấp nhận cảnh cô ở chung với nam sinh khác, nếu cô dỗ cậu, cậu còn có thể nhẫn nại một chút, nếu cô không nói gì, cậu chỉ muốn đâm chết cô.

Nghê Già chỉ coi cái tính khí hồi sáng của cậu vẫn còn, cộng thêm đoạn đối thoại vừa rồi cậu không nghe được, không thèm hể răng.

Phản ứng thờ ơ của cô khiến cơn tức của cậu xông thẳng lên não.

Ý tứ châm chọc trong đáy mắt cậu trở nên nồng đậm, “Bước tiếp theo có phải nên dẫn về nhà hay không?”

Nghê Già quăng đôi đũa đi, trong mắt cũng bốc lên lửa giận, “Cậu đủ chưa vậy?”

Trong phút chốc, ánh mắt của Trần Kính Sinh trở nên lạnh lùng, không nói chuyện nữa, quay đầu đi.

Nghê Già cực kì tức giận.

Cô ở đây nghĩ hết cách giúp cậu phòng bị kẻ xấu, cậu lại đi nổi giận với cô.

Nghê Già lạnh mặt, không thèm quan tâm đến mâm cơm nữa, trực tiếp chạy lấy người.

Trần Kính Sinh muốn kéo tay cô lại, nhưng cố ép mình rút về.

Cậu còn chưa nguôi giận, giữ cô lại cũng chỉ cãi nhau thêm mà thôi.

Tổng Chương hơi sốc, “Cậu ăn giấm chua cũng quá đáng sợ rồi.”

Trần Kính Sinh nhắm chặt mắt.

Bây giờ, chỉ cần liên quan đến cảm xúc của cô, cậu sẽ càng ngày càng mất kiểm soát.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ác quỷ gõ cửa

Biên tập: Rosa

Nghê Già không ngờ, sau giờ tan học cô vẫn chạm mặt Trần Kính Sinh.

Cũng không hẳn là chạm mặt, cậu đang đợi cô.

Tiết tự học tối của khối 12 kết thúc trễ hơn mấy khối khác 1 tiếng, tốp năm tốp ba kéo nhau ra khỏi tòa nhà dạy học, lúc cô một mình đi ra ngoài, Trần Kính Sinh đã đứng chờ ở dưới lầu.

Không thấy Tổng Chương, đám người ồn ào hay đi chung với cậu cũng không. Chỉ có một mình cậu, cái bóng kéo rất dài trên mặt đất.

Gió đêm thổi qua, Nghê Già khẽ run lên.

Trời thật là lạnh.

Giữa trưa tan rã trong không vui, bây giờ cô không có tâm trạng để ý đến cậu.

Cô đi lướt qua người cậu, Trần Kính Sinh cũng không gọi cô lại.

Nhưng cô biết, cậu đi theo sau.

Lặng lặng, không một tiếng động.

Ra khỏi trường, học sinh dần dần ít đi, lúc đi đến khu vực chờ ở ngã tư, Nghê Già dừng bước.

Cô quay đầu, cậu cũng dừng lại, vẫn luôn duy trì một khoảng cách không dài không ngắn với cô.

Nghê Già hỏi: “Định theo tới khi nào?”

Cậu nói: “Đến khi cô quay đầu.”

“...”

Đèn xanh sáng lên, đám người đứng chờ nối nhau bước đi.

Nghê Già ôm lấy cánh tay, thân nhiên nhìn cậu: “Thú vị sao?”

“Không.”

Cậu đi tới vài bước, đứng trước mặt cô. Vóc dáng cậu rất cao, cái bóng phủ lên mặt cô.

“Còn giận?”

Trong giọng nói có ý cầu hòa, ẩn trong sự lạnh lùng thường ngày.

Nghê Già không ngờ cậu có thể chủ động tìm cô, bị cô phớt lờ như vậy, cậu cũng không phát cáu.

Nghê Già không phải người giận dai, cũng không quen với một Trần Kính Sinh như vậy.

“Không giận.”

Sự u ám trong đáy mắt cậu dường như tản ra ngay lập tức, cậu đứng bên cạnh cô, “Đi thôi.”

Nghê Già nheo mắt nhìn cậu, “Muốn đưa tôi về nhà?”

“Ừ.”

“Vậy cậu nhớ cho kỹ, là cậu đưa tôi về, không phải tôi dẫn cậu về nhà.” Phía trước, đèn xanh lại sáng lên, Nghê Già đưa tay kéo cầm cậu qua, nhìn thẳng vào mắt cậu.

“Tôi không dẫn đàn ông về nhà.”

Đêm đó trên đường đã xảy ra chút tình huống.

Lúc qua đường, có một chiếc xe máy lao thẳng về phía họ, Trần Kính Sinh gần như ôm Nghê Già vào lòng theo bản năng, xoay người lại, tay lái của xe máy quẹt qua lưng cậu.

Trần Kính Sinh hét lớn một tiếng, cắn chặt răng. Khi cậu ngẩng đầu lên, chiếc xe máy đã nghênh ngang chạy mất, chẳng hề giảm tốc độ, không thấy rõ mặt người lái.

Cậu quay đầu, nắm chặt hai vai Nghê Già, “Cô không sao chứ?”

Nghê Già lắc đầu, định chạm vào lưng cậu nhưng cậu lại buông cô ra trước, lui về sau.

“Tôi không sao.” Trần Kính Sinh nhanh chóng khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh.

Nghê Già chau mày, “Tôi thấy hấn quẹt vào lưng cậu.”

“Có quệt, không rách da.”

Miếng da ở sau lưng Trần Kính Sinh đã đau đến nóng lên, nhưng lông mày cũng không nhăn một chút.

Quả thật không rách da, có lẽ là tụ máu.

Nhưng cậu không chịu để cô đụng vào, cô liền không đụng.

Chỉ là, trong lòng Nghê Già đột nhiên dâng lên một nỗi bất an.

Chuyện này, nhìn thì như một tai nạn bất ngờ, trên thực tế lại giống một lời cảnh cáo ngầm hơn, cảnh cáo cô không hành động, cảnh cáo cô, hẳn đang ở bên cạnh bọn họ.

Người kia, không biết còn có thể làm ra bao nhiêu chuyện vừa thấp hèn vừa âm hiểm như vậy nữa đây?

Nghê Già hy vọng là mình suy nghĩ nhiều, nhưng cô không thể làm được.

Sự thật chứng minh, thứ cảm giác này nhiều lúc chẳng phải vô căn cứ.

Hơn một giờ sáng, cửa nhà Nghê Già bị gõ đập một cách thô bạo, tiểu khu cô ở đã cũ, cửa không còn bền chắc, lúc bị người ta đập mạnh, cứ như giấy tiếp theo sẽ bị mở ra vậy.

Người bên ngoài cứ như phát điên, miệng còn bô bô khê mắng, lúc này, một tên ma men xông vào trong tòa nhà, không ai dám mở cửa.

Vì thế mặc cho hấn trắng trợn đập cửa như nã pháo, âm ỉ làm Nghê Già từ trong mộng bừng tỉnh.

Những tiếng động kia rõ ràng hơn, dường như đang quanh quẩn bên tai.

Thì ra không phải mơ.

Thật sự có ác quỷ đang gõ cửa.

Trước khi ngủ, Nghê Già đã khóa trái cửa, nhưng vẫn không đủ, cô trực tiếp tới phòng bếp cầm con dao phay đi ra.

Cô không hoảng loạn, lúc này, cô lại bình tĩnh một cách kì lạ.

Cô sờ soạn đi đến phòng khách, mắt mèo trên cửa để lộ một tia sáng nhạt.

Là từ bên ngoài chiếu vào, ánh đèn sáng rực ở hàng lang.

Cửa còn loảng xoảng rung lên, Nghê Già bước từng bước qua, hơi khom người nhìn qua mắt mèo.

Cô thấy được một con mắt.

Trong phút chốc, Nghê Già toát mồ hôi lạnh.

Người ngoài cửa đang nhìn cô từ mắt mèo.

Vì không thể nhìn thấy, cho nên mắt hấn ta trợn rất lớn, nhãn cầu như muốn trồi ra khỏi vành mắt.

Nghê Già ngừng thở, ngay lúc này di động chợt vang lên.

Tiếng chuông rất lớn, vô cùng chói tai.

Hình như người ngoài cửa cũng nghe được, hấn ta không gõ cửa nữa, lui về phía sau.

Nghê Già thấy rõ mặt hấn ta.

Là một tên trong số đám đàn ông mà ngày đó Tiểu Tử Cường mang theo.

Rõ ràng là say khướt, hiện tại đầu óc mơ hồ, chốc chốc lại hùng hùng hổ hổ, chốc chốc lại cười rộ lên, nụ cười đáng kinh cực kỳ.

Hấn ta nhìn cánh cửa này, cứ như có thể nhìn thấu.

Nghê Già bắt máy, cô đã đoán được dãy số lạ này là của ai.

Giọng nói ồm ồm khàn khàn của Tiểu Tử Cường bị khuếch đại trong bóng đêm vô tận, như câu thần chú quanh quẩn bên tai.

“Nghe Già, tôi chỉ đợi nhiều nhất là thứ sáu tuần này.”

Nói xong liền cúp máy, không hề nhiều lời.

Nghe Già còn cầm di động, nghe tiếng máy bận bên trong, cô lại nhìn qua mắt mèo, ngoài cửa đã trống không.

Cứ như chưa từng có ai đến

Lúc này, mọi sự bình tĩnh của cô đều bị rút hết, đầu óc trống rỗng.

Cô từ từ xoay người lại, lưng dựa vào cửa, hai chân bủn rủn, cả người nhẹ nhàng trượt xuống sàn.

Cô buông con dao ra, nó lấp lánh ánh bạc trên mặt đất, bàn tay vì bóp chặt mà các đốt ngón tay đều đang phát đau.

Nghe Già vút đi động đi, sau đó kéo tóc, kéo đến khi da đầu đau đớn.

Cô co cả người lại.

Khi Tống Chương gặp lại Nghe Già, cứ cảm thấy cô rất lạ, sự quyến rũ khó mà che dấu trên ngũ quan của cô bị một loại im lặng gần như nghiêm túc thay thế.

Bình thường cô rất hay thả thính, xinh đẹp cực kì, hôm nay lại thu hết mọi gai nhọn, yên tĩnh đứng ở đó.

Tống Chương đi qua, lắc lắc di động, “Cô tìm tôi hả?”

Nghe Già nhìn thoáng qua phía sau cậu ta.

“Yên tâm đi, tôi không nói cho cậu ấy, không phải cô bảo tôi đừng nói à?” Tống Chương nói, “Tôi chuẩn em đi ra, cô tìm tôi không tìm anh Sinh, cậu ấy mà biết không chém chết tôi mới lạ.”

Nghe Già không có tâm trạng lắm lời với cậu ta, nói một cách ngắn gọn súc tích, “Cuối tuần này, cậu hãy giám sát Trần Kính Sinh cho chặt, tốt nhất đừng để cậu ấy ra khỏi nhà.”

Tống Chương nói: “Sao được, tôi hẹn cậu ấy chơi bóng rồi.”

Nghe Già không đáp, chỉ là đôi mắt kia nhìn thẳng cậu ta, như một thanh kiếm sắc bén.

Tống Chương yên lặng chớp mắt, “Xảy ra chuyện gì?”

Nghe Già mím môi, “Sau này cậu sẽ biết.”

“Có ý gì? Cô muốn gạt Trần Kính Sinh làm gì?” Tống Chương nhú mày, “Nghe Già, tôi nói cho cô biết, Trần Kính Sinh không thích bị người ta gạt đâu, cô muốn làm gì chỉ bằng nói thẳng cho cậu ấy.”

Nghe Già: “Tôi không gạt cậu ta.”

“Bây giờ cái gì cô cũng không nói, chính là gạt cậu ấy.”

“Tống Chương.” Nghe Già hít sâu một hơi, “Chuyện cũ của Trần Kính Sinh cậu biết bao nhiêu?”

Tống Chương ngừng một lát mới nói: “Toàn bộ.”

Vì biết toàn bộ nên mới giận dữ thay cậu, cũng tiếc thay cậu, cho nên mới muốn cậu trở nên tốt hơn. Bằng không lấy tính khí kia của Trần Kính Sinh, cậu sẽ không có bạn.

Nghe Già hỏi: “Nếu chuyện đó lại xảy ra, tình huống hiện giờ có thể giúp cậu ấy chống đỡ được nữa không?”

Lông mày của Tống Chương càng ngày càng cau chặt, “Rốt cuộc là thế nào?”

Nghe Già nói: “Có người muốn trả thù cậu ta.”

Tống Chương phản ứng rất nhanh, “Những người trước đây?”

“Ừ.”

“Trà thù? Bọn chúng dựa vào cái gì?” Tống Chương gần như bốc hỏa, “Bọn chúng nghĩ cái quý gì vậy? CMN, cả đời của Trần Kính Sinh đều bị bọn chúng hủy hoại, rốt cuộc ai nên trả thù ai?”

Nghê Già không hiểu câu ‘cả đời bị hủy hoại’ trong miệng Tống Chương là khái niệm gì, nhưng cô biết chuyện Trần Kính Sinh bị bệnh tâm lý.

Nó chưa bao giờ khép lại, thậm chí còn lưu lại sẹo, mỗi một giây đều có thể hủy diệt hết.

Vết thương trên người có thể lành, nhưng vết thương trong lòng thì không, sẽ để lại bóng ma lâu dài, nó có mặt ở khắp nơi, xâm nhập từ những chỗ nhỏ nhất rồi cắn nuốt sự sống.

Trái tim sụp đổ, cả người cũng sẽ sụp đổ.

Đã kích như vậy, Trần Kính Sinh sẽ không chịu nổi lần thứ hai.

Nghê Già hiểu rõ, Tống Chương càng hiểu rõ hơn cô.

Cậu ta hỏi: “Vậy cô muốn thế nào? Tôi có thể không nói cho anh Sinh, nhưng chuyện này phải có cách giải quyết.”

“Cậu chỉ cần để ý đến cậu ấy.” Nghê Già bình tĩnh nói, “Cái khác để tôi giải quyết.”

Tống Chương tức đến muốn cười, “Cô giải quyết thế nào?”

“Tôi sẽ ngăn cản.”

Tống Chương nghe vậy, hơi nhú mày.

Nghê Già: “Tôi quen bọn họ.”

Cô nắm chặt nắm đấm, móng tay bấm trắng bệch, “Tôi...trước đây hay đi chung với bọn họ.”

Tống Chương im lặng một lát mới nói, “Không phải trong đó có một kẻ là anh họ của Tiểu Khải Minh sao? Các người còn chưa trở mặt?”

“Ừ.” Nghê Già nói, “Anh họ cậu ta không quản cậu ta.”

Đây là sự thật.

“Trước đây tôi cũng nhận hấn ta là anh, không đến mức trở mặt.”

Nghê Già mặt không đổi sắc nói xong.

Đầu ngón tay đều sắp đâm rách lòng bàn tay.

“Rất nguy hiểm.” Tống Chương vẫn cảm thấy không ổn, “Bọn họ không chắc sẽ nể mặt cô, nếu thật sự muốn gây lộn, cô ngăn không được đâu.”

Nghê Già: “Chuyện này cậu đừng xen vào.”

“CMN tôi chiều bọn chúng luôn. Muốn đánh nhau tôi sẽ gọi người, mn tôi muốn đánh chết lũ này...”

Nghê Già lạnh giọng ngắt lời, giọng nói có chút run.

“Bọn họ đánh cậu, cậu đánh trả, bọn họ lại đánh trả tiếp, cứ đánh cả đời sao? Cậu có biết những người này...”

Ghê tởm biết bao nhiêu không?

Bọn họ là rác rưởi thật sự.

“Nhưng dù sao cũng phải kết thúc đi chứ? Nói không chừng ngày nào đó, nhóm người này lại tìm tới cửa, nếu bệnh của Trần Kính Sinh lại tái phát, cậu ấy sẽ xong đời mất!”

Tống Chương tức đến đỏ mặt tía tai.

Nghê Già nhắm chặt mắt, từ từ nói:

“Là tôi nợ cậu ấy.”

Cho nên, việc này không thể có lần sau.

Phải giải quyết, hoàn toàn triệt để, sạch sạch sẽ sẽ.

Trốn tránh lâu như vậy, cô biết.

Rồi sẽ có ngày này.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Một mình đối đầu

Biên tập: Rosa

Thứ sáu tan học, Nghê Già một mình đi đến địa điểm mà Tiểu Tử Cường đã định.

Trong một cửa tiệm gần cửa sau của quán bar “Thành phố số 6”, cửa tiệm nằm trong một con hẻm, một bên là ngõ cụt, một bên thông với đường lớn.

Hắn muốn cô hẹn Trần Kính Sinh tới đây ăn cơm trước.

Lúc Nghê Già đến, Tiểu Tử Cường đã ngồi ở trong, trên bàn đặt mấy chai bia, mấy món nhắm ngâm trong dầu chiên, hút thuốc rê tiền, hoặc đùa cợt, tức giận mắng nhiếc hoặc há miệng chửi tục.

Một bàn kia đều là người của hắn, kể cả tên đàn ông đập cửa đêm đó.

Nghê Già cắn chặt răng đi qua, Tiểu Tử Cường nhìn cô, lại nhìn xem xung quanh, không thấy người, ánh mắt một lần nữa chuyển lên người cô.

“Người khác đâu?”

Nghê Già: “Tôi nay đến.”

“Gọi điện giục đi, bảo hắn tới nhanh một chút.” Tiểu Tử Cường căn bản không có ý để cô ngồi xuống, quay đầu tiếp tục cuộc vui.

Nghê Già lấy đi động ra, làm bộ ần ần vài cái trên màn hình, sau đó đặt ở bên tai.

Thật ra, di động của cô vẫn ở trạng thái trò chuyện.

Cô và Cố Nam Minh vẫn duy trì cuộc trò chuyện, hắn ta ở bên kia nghe toàn bộ quá trình, một khi có vấn đề, lập tức báo cảnh sát.

Cô đã nỗ lực rất nhiều mới thuyết phục được Cố Nam Minh, không phải hắn không giúp cô, chỉ là hắn kiên quyết không đồng ý để cô chịu chết thay Trần Kính Sinh.

Nghê Già chuộc tội, hắn không hiểu được, trong mắt Cố Nam Minh không có cao thượng, chỉ có “Người không vì mình, trời tru đất diệt”.

“Trần Kính Sinh tiêu đời hay không liên quan gì đến cô? Người Tiểu Tử Cường muốn tìm là cậu ta, cô có thể đừng xen vào được không?”

Nghê Già không muốn tranh cãi chuyện này với hắn, chỉ nói: “Anh giúp cũng được, không giúp cũng được, việc này tôi chỉ tin anh.”

Nói đến chuyện này, chính là đang ép hắn đồng ý.

Cô chắc chắn hắn sẽ không trơ mắt nhìn cô gặp nguy hiểm.

Cố Nam Minh cắn răng, “Nói hay thật, nếu cmn xảy ra chuyện gì, tôi nhất định sẽ nói cho Trần Kính Sinh, tôi không thể giúp cô giấu.”

“Nếu thực sự có chuyện gì, anh cũng giấu không được.”

Nhắc đến chuyện này, Cố Nam Minh im lặng, hắn biết Nghê Già sẽ không nghe lời hắn.

Thật lâu không lên tiếng, im ắng đến nỗi chỉ còn tiếng hít thở.

Cuối cùng, hắn hỏi:

“Cô thích cậu ta đến vậy sao?”

Lời này, Trần Kính Sinh cũng từng hỏi cô.

Nhưng ý này không phải ý kia, khi đó cậu đang phỏng đoán quan hệ giữa cô và Cố Nam Minh.

Nghê Già không trả lời.

Có vài chuyện, không cần trả lời.

...

Hôm nay cô muốn bắt Tiểu Tử Cường hiện nguyên hình.

Dù hấn muốn làm gì, hôm nay là thời cơ tốt nhất, nếu không loại trừ kẻ này đến cùng, hậu quả về sau sẽ rất tai hại.

Nghê Già báo vị trí cụ thể của tiệm, sau đó nói: “Mau tới đi, tôi đã đến.”

Cố Nam Minh nhớ kĩ địa chỉ, hỏi: “Bây giờ cô sao rồi? Vẫn ổn chứ?”

“Ừ.”

“Được rồi.” Hấn hít sâu một hơi, tuy có ngàn lời muốn nói nhưng chỉ có thể gom thành một câu, “Cô hãy cẩn thận.”

“Bye.”

Nghê Già lại ấn vài cái trên màn hình, làm bộ cúp máy, sau đó khóa màn hình rồi bỏ vào túi.

Tiểu Tử Cường lập tức hỏi: “Khi nào đến?”

“Sắp.” Nghê Già nói.

“Ăn chút gì không?”

“Không.”

Cô đưa mắt nhìn xung quanh, trong tiệm không có khách hàng nào khác, chỉ có một bàn bọn họ, quầy thu ngân không có người, phục vụ cũng không.

“Không cần nhìn, tiệm này bạn tôi mở.” Tiểu Tử Cường chỉ chiếc đĩa vào người ngồi bên cạnh, “Vì chiều đãi mấy người mà hôm nay không buôn bán, thành ý này đã đủ chưa?”

Ông chủ tiệm mặc một chiếc áo sơ mi đen bó sát, cổ áo mở rộng, tóc tai chải bóng loáng, sau đó ngẩng đầu cười với Nghê Già, ba đường nếp nhăn trên trán cực kỳ rõ ràng.

Nghê Già không muốn nói chuyện, cô kéo ra chiếc ghế của một bàn khác rồi ngồi vào.

Cô nên tìm thời cơ nói cho bọn họ, Trần Kính Sinh tạm thời có việc gấp, không tới được.

Chuyện này sẽ chọc giận Tiểu Tử Cường, càng về sau, hấn sẽ trút giận lên người cô.

Sau đó, cô cần Cố Nam Minh giúp cô báo cảnh sát.

Thậm chí cô có thể tự thuật tình huống tệ hơn, sau đó để Chu Di Sơn giúp cô, đây là lĩnh vực của Chu Di Sơn, đám người này, một tên cũng trốn không thoát.

Một căn phòng với bốn vách tường xám chính là ác mộng của những kẻ bất hảo, bọn họ coi trời bằng vung cũng lâu rồi, cả người tanh tưởi, kiêu ngạo ương ngạnh, cho rằng ông trời chỉ lớn bằng nắp giếng, cho rằng thế giới này chỉ có mấy đường hẻm thối rữa. Bọn họ tự xưng là “Đại ca” của đường phố, biến những trận đánh đấm, những chuyện làm hỏng thanh danh của vài người hay chuyện ngủ với mấy người phụ nữ thành đề tài bàn tán, thành những trải nghiệm hấp dẫn, sau đó kéo bè kết phái, giẫm đạp tự tôn, cả ngày chui nhủi ở những nơi tối tăm mù mịt, oai phong biết bao.

Bọn họ cần được thăm vấn, cần chịu tâm linh tra tấn, cần chịu đả kích nghiêm khắc nhất.

Nghê Già phát hiện mình hận nghiêm răng.

Nhưng cô không biết, cô nghĩ nó thật ngây thơ.

Tiểu Tử Cường lại bảo cô gọi tiếp.

Xem ra hấn không có gì khác thường, không hề mất kiên nhẫn vì phải chờ đợi.

Nghê Già hơi do dự nhưng vẫn lấy di động ra, chuẩn bị mượn lần này nói với bọn họ Trần Kính Sinh tới không được.

Vừa đặt lên tai, còn chưa giả vờ chuyển máy, Tiểu Tử Cường đã giật lấy di động từ tay cô, sau đó ném vào nồi lẩu trên bàn.

“Đông” một tiếng, nước súp văng khắp nơi, di động rơi xuống đáy, rau củ nổi lềnh bềnh, xoáy một vòng.

Người xung quanh không có phản ứng, nên ăn thì ăn nên uống thì uống, nói nói cười cười, dường như không hề bất ngờ vì hành động này của Tiểu Tử Cường.

Chỉ có một người đứng dậy, chính là ông chủ tiệm vừa nãy, anh ta đi tới cửa, đóng hai cánh cửa kính lại, sau đó dùng khóa cao su móc tay nắm cửa.

Cửa bị khóa.

Đầu Nghê Già “Ông” một tiếng.

Tiểu Tử Cường đặt đôi đũa xuống, bung lên một chén rượu đế, ngửa mặt uống hết.

Uống xong, hắt thở ra một hơi thật dài.

“Nghê Già, biết vì sao gọi cô tới không?”

Sau lưng Nghê Già không nhìn được mà đỏ mồ hôi, cô ép mình bình tĩnh lại, ít nhất, giọng nói không thể run.

“Lấy tôi uy hiếp cậu ấy?”

“Vừa đúng vừa sai.” Tiểu Tử Cường đứng dậy, đi từng bước về phía cô, “Nếu như cô chịu ngoan ngoãn nghe lời, mang Trần Kính Sinh đến cho tôi, tôi sẽ thả cho cô một con ngựa.”

“Đáng tiếc, hần không đến.”

“Hay là nói, cô vốn không nói cho hần?”

Tiểu Tử Cường tự mình nói xong, nâng tay lên vuốt ve cánh tay Nghê Già rồi chậm rãi trượt qua vai cô.

Cả người Nghê Già đều đang bài xích sự đụng chạm của hần, lúc mở miệng lần nữa, giọng nói đã khó nén chán ghét.

“Cho nên?”

Cô biết mục đích của Tiểu Tử Cường không đơn giản là muốn Trần Kính Sinh xuất hiện, bằng không hần có thể trực tiếp gọi điện lấy cô uy hiếp, nhưng hần không làm, bởi nếu làm vậy, hần sẽ bị lộ.

Cái hần muốn, là Trần Kính Sinh không hề phòng bị, hoàn toàn không biết gì cả mà xuất hiện, chỉ có như vậy, hần mới chắc chắn thành công, có gan báo thù.

“Nghê Già, nhớ năm đó, lần đầu tôi nghe tên cô, có một thằng đã miêu tả cô thế nào nhỉ?” Tiểu Tử Cường nhớ lại, cười rộ lên, chậm rãi nói: “Cô gái nhỏ đó, hoang dã lắm.”

Nghê Già khẽ nhủ mảy.

Cô không hiểu vì sao Tiểu Tử Cường lại nhắc đến chuyện trước đây.

Dáng vẻ cố gắng khoắc lên mình chiếc áo tang thương kia khiến người ta buồn nôn.

“Cô thật sự là một chút cũng không thay đổi.” Hần nói.

Nghê Già nói: “Anh cũng không thay đổi.”

Vẫn giống rác.

“Nghê Già, anh em bọn tôi đều rất bận, thật vất vả mới tề tựu, không thể lãng phí tối nay, bọn tôi nói được thì làm được, cô phải chiều đãi giúp tôi thật tốt đấy.”

Tiểu Tử Cường nói xong, đám người kia phát ra tiếng cười dâm dăng.

“Qua đêm nay hãy nhớ kỹ, về sau nên nghe lời, chuyện không nên quản thì đừng quản.”

Tiểu Tử Cường gắt gao nhìn chằm chằm Nghê Già, muốn bắt lấy sự thích thú từ trong ánh mắt sợ hãi của cô, nhưng cô không tỏ ra hoảng loạn, chỉ lặng lẽ ngồi, ngoại trừ yên lặng, không có gì khác.

Nghê Già vẫn luôn nắm tay, móng tay nhọn đã chọc vào lòng bàn tay.

Nhưng cô muốn mình phải bình tĩnh, ép mình phải vô cảm.

Bọn họ muốn nhìn cô run rẩy, nhìn cô đáng thương, vậy cô càng không thể để bọn họ nhìn.

“Tiểu Tử Cường, mày cũng ngu lắm.”

Cô liếc qua, ánh mắt như chớp như không theo dõi hắn, “Mày không sợ tao đã báo cảnh sát trước khi đến đây sao?”

Tiểu Tử Cường cười, “Cô báo với cảnh sát cái gì?”

“Mày định làm gì tao, bản thân mày không rõ sao?”

Lời uy hiếp này căn bản không hữu hiệu với Tiểu Tử Cường, hắn trực tiếp cười ra tiếng, đáy mắt càng thêm tàn nhẫn, tay hắn đập vào cằm cô, nắm chặt, da thịt ít ỏi trên cằm nháy mắt dón lại một chỗ trong tay hắn.

Hắn áp sát vào cô, giọng điệu ác độc:

“Nghê Già, chỉ bằng khuôn mặt này, nếu cô nói mình bị cưỡng hiếp, có người sẽ tin sao?”

Nghê Già há miệng, phun nước miếng thẳng vào mặt hắn.

Giấy tiếp theo, Tiểu Tử Cường giờ tay tát cô.

Cái tát này lực rất mạnh, cô có thể cảm nhận được nửa gương mặt nhanh chóng sưng lên, thậm chí trước mắt xuất hiện ảo giác có hoa nở.

Trong lòng Nghê Già có chút tuyệt vọng.

Cô bị Tiểu Tử Cường và vài người kéo ra sau nhà bếp, bên ngoài có cái sân nhỏ, sau đó là mấy căn nhà trệt thấp bé.

Trong lúc hỗn loạn, cô nhìn thấy ánh trăng trên bầu trời đêm.

Ánh trăng màu bạc, xa xôi và lạnh lẽo, nó có biết cô đang chịu đựng gì không?

Sau khi nó biết, sẽ ghét bỏ cuộc sống dơ bẩn của cô sao?

Cảnh sắc trước mắt chuyển thành một căn phòng cực kì hỗn loạn, bên trong đầy mùi mồ hôi chỉ có trên người của đàn ông, trên giường có một chồng chăn dày nếp nhăn, dưới gầm giường là bít tất, quần lót bị vứt tán loạn, còn có thùng mì gói, mấy chai bia chất ngổn ngang, gạt tàn đầy ắp.

Cô nghĩ, đây chính là bắt đầu.

Không biết có phải kết thúc hay không?

Trong lòng Nghê Già bình tĩnh hơn bao giờ hết.

Rất bình tĩnh.

Cô vì chuyện mình làm, mang trên lưng gông xiềng nặng nề.

Cô nhận lại trái đắng.

Cô đến trả.

...

Nghê Già nghĩ, Cố Nam Minh chắc đã thay cô báo cảnh sát, nhưng trước khi họ đến, nhóm người này có thể chà đạp cô nhanh hơn.

Nghê Già không tranh cãi không ầm ĩ, mặc cho bọn hắn đẩy cô tới giường, tên đàn ông đập cửa đêm đó là người đầu tiên nhào lên kéo quần áo của cô.

Nghê Già cau mày gạt tay hắn ta ra, từ trên giường ngồi dậy, “Tôi có tay, đừng xé hư đồ của tôi.”

Tên đàn ông kia cười lên, thô tục gạt đầu, “Cứng cỏi lắm, cô tự làm đi.”

Nghê Già chậm rãi che lại cổ áo, vừa cúi vừa quét nhìn xung quanh.

Lúc bắt đầu đi, cô cần một vũ khí.

Rất nhanh, cô phát hiện ra mục tiêu, bình hoa đặt trên bàn.

Cô chớp mắt, nhìn thấy có người lấy di động ra quay phim.

Cô nhắc nhở mình, không thể thẹn quá thành giận.

Cô phản kháng, cự tuyệt, những người này chỉ thêm hưng phấn, càng ngày càng nghiêm trọng.

Nếu đoạn sỉ nhục này còn bị quay lại, bản thân cô sẽ điên trước.

Nghê Già cười lạnh một tiếng, “Sao, tự quay lại bằng chứng phạm tội à?”

Người nọ có vẻ cũng sững sốt, nhanh chóng tắt di động, ném qua một bên.

Nghê Già cười lớn hơn.

Cô cởi áo somi, lộ ra cánh tay và xương quai xanh trắng nõn.

Thân thể ngọc ngà của thiếu nữ là một con nghiện mà không tên đàn ông nào cai được.

Cô trắng đến nỗi muốn phát sáng.

Tên đàn ông đằng trước sốt ruột muốn xông lên, Nghê Già lật tay, dùng áo somi kẹp đầu hắn.

Cô cười yêu kiều và châm chọc, giọng điệu vừa nhẹ nhàng vừa nũng nịu.

“Nhìn mày xem, gấp gáp như con chó điên vậy.”

Tiểu Tử Cường tiến lên đẩy tên kia ra, hai tay đè chặt Nghê Già, thấy đáng vẻ ồm ồm, lật mềm buộc chặt của cô, cười mắng: “Thứ dâm dăng.”

Nghê Già cũng cười, ánh mắt lại hung hăng nhìn hắn, “Dù bà đây có dâm đến mức chảy nước, cũng không bắn lên người con m* mày đâu.”

Tiểu Tử Cường lập tức đen mặt, nhắc đôi chân cường tráng và thô to, trực tiếp cười lên người cô.

Nghê Già cảm thấy ruột gan đều chạy sai vị trí.

Hắn lột đi áo lót của cô, Nghê Già định giờ chân đá hắn mới phát hiện hắn nặng như núi đè, căn bản động đậy không được.

Cô muốn cắn lưỡi, Tiểu Tử Cường lập tức nhìn ra của ý đồ của cô, nâng tay vặn miệng cô ra, hắn mò mẫm trên giường, giống như muốn tìm cái gì đó nhét vào miệng cô vậy.

Nghê Già nhìn thấy đồng vãi tanh tươi kia, đầu óc liền nổ tung, cô bắt đầu liều mạng giãy dụa, hét chói tai:

“Con m* mày, chi bằng mày giết tao đi!”

Tiểu Tử Cường bất động, tiếng cười thô kệch khàn khàn, khó nghe và chói tai.

Tiếp đó, hắn phủ hai tay lên ngực cô.

Thời gian dường như trôi qua rất nhanh, nhưng ở giây tiếp theo lại trở nên rất chậm.

Cứ như yên tĩnh lại, một tiếng động nhỏ cũng không có.

Cứ như tất cả đám người kia đều biến mất.

Liên quan đến sức nặng trên người.

Nghê Già chớp mắt, cái gì cũng không thấy rõ.

Lúc này cô mới biết, cô khóc.

Thứ chặn đi tầm mắt, là nước mắt.

Tay cô run rẩy đến mức chẳng còn sức lực để nâng lên.

Cô nhìn về phía cửa, cổ trợn to mắt nhưng vẫn không thấy gì, trong cơn mê lú, cô chỉ có thể nhìn thấy một bóng hình mơ hồ.

Nhưng cô nghe được tiếng của cậu.

Cậu nói: “Tiểu Tử Cường, tao muốn mạng của mày!”

Bạn đang đọc truyện *Thống Nguỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Bị đâm

Biên tập: Rosa

Nghê Già còn chưa ngồi dậy khỏi giường, Trần Kính Sinh đã xông đến, mấy tên đàn ông bao vây xung quanh, trong cổ họng cậu phát ra tiếng gầm nhẹ, hai tay bắt lấy một tên ở trước mặt, rõ ràng xách cả người y lên, nặng nề quăng ra.

Không biết dùng bao nhiêu sức, y nằm trên mặt đất kêu thảm, không đứng lên được nữa.

Những người khác không dám vội vàng lao tới, chủ tiệm cầm lấy gạt tàn trên bàn đập vào người Trần Kính Sinh, cậu không tránh, đi thẳng tới giường, gạt tàn đập trúng lưng cậu, chắc là đụng đến xương cốt, “Đông” một tiếng trầm đục, sau đó rơi xuống đất.

Nghê Già dùng mu bàn tay lau qua loa hai hàng nước mắt, cuối cùng cũng thấy rõ cậu.

Hai mắt cậu đỏ lừ, không phải lạnh tanh hay tối đen, lúc này đỏ đến đáng sợ, trên trán hiện đầy gân xanh, trong cổ họng liên tục phát ra tiếng gầm nặng nề.

Lần cuối cùng nhìn thấy cậu như vậy, đúng là buổi chiều hỗn loạn của ba năm trước.

“Trần Kính Sinh...”

Cô lên tiếng, cổ họng khàn như cái chuông bị vỡ.

Cậu cười áo sơ mi của mình ra, che lấy cơ thể gần như trần trụi của cô, giấy tiếp theo, Tiểu Tử Cường cầm thanh sắt trong tay đánh thật mạnh vào gáy cậu.

Trần Kính Sinh bị đánh lùi vào tường, tự chống đỡ không nổi, cậu lắc lắc đầu, tầm mắt lúc hư lúc thực, sau khi hồi phục lại, cậu xoay người, đưa chân đạp thẳng vào cái bụng đầy thịt của Tiểu Tử Cường.

Cú đá kia dùng sức rất ngoan độc, Tiểu Tử Cường ngã ào xuống bàn trà, mấy thứ đồ lung tung bên trên vỡ hết.

Mảnh thủy tinh cắt đứt tay hắn.

Trần Kính Sinh xông lên như dã thú, đè lên người hắn, liên tục đấm mạnh.

Tiểu Tử Cường bỗng lấy một vật ra.

Là một con dao gọt hoa quả.

...

Nghê Già luôn cảm thấy, giây phút ấy thế giới đã mất đi âm thanh.

Cô chẳng nghe thấy bất kì tiếng động gì, mọi thứ trước mắt biến thành hai màu đen trắng.

Sau đó một màu đỏ tươi xuất hiện.

Đẹp đến chói mắt.

Từng chút từng chút, biến thành một đóa hoa đỏ rực, nở ra, lấp đầy mắt cô.

Bữa tiệc của tuổi trẻ, liên tục được thêm vào những câu chuyện mới, tình tiết mới, dù thời gian có trôi qua thế nào, linh hồn cũng sẽ không thay đổi, vì đó là của riêng chúng ta, mà chúng ta, ăn sâu bén rễ.

Vì thế mọi gay gắt, bùng nổ, không ngừng quấy nhiễu mọi người. Đến tận đây, kết thúc tuyệt đối bi kịch.

Mà những người trông trẻ trung lại trộn lẫn với vòng tròn xấu xa của xã hội, luôn luôn tươi mới cả ngày lẫn đêm.

Kết thúc chưa?

Chưa.

Đây là kết cục cô không muốn nhìn đến nhất.

...

Nghê Già gần như là lăn từ trên giường xuống, dùng hai tay hai chân bò tới bên cạnh Trần Kính Sinh, ôm cậu vào lòng, máu của cậu lập tức dính khắp người cô.

Nghê Già không dám chạm vào vết thương của cậu, cô đặt đầu cậu lên đầu gối của cô, run tay xoa nhẹ khuôn mặt lạnh lẽo của cậu.

Cô muốn nói gì đó, lại phát hiện mình đã đánh mất chức năng nói chuyện, cô há miệng, chỉ có thể nghẹn lại, một chữ cũng không phát ra.

Trần Kính Sinh giờ tay, lòng bàn tay phủ lên mu bàn tay cô, đầu ngón tay khép lại, nắm thật chặt, mắt cũng nhắm chặt.

“Cô không bị bọn nó ăn hiếp chứ?”

Nghê Già liều mạng lắc đầu.

Nước mắt rơi trên mặt cậu, đọng lại những bọt nước thật nhỏ.

Cô dùng sức thở, từng hơi từng hơi, phát ra tiếng thở bén nhọn, ép mình phải nói chuyện.

Cô xoay nửa người qua, một tay vẫn đỡ cậu, một tay mò mẫm tìm di động trên giường, “Tôi gọi xe cứu thương, cậu phải chờ tôi, tôi gọi xe cứu thương.”

Cô quên di động đã nằm trong nôi lâu.

Cảm giác được cô rời khỏi, Trần Kính Sinh càng nắm chặt tay cô, “Đừng đi.”

“A Sinh!”

Ngoài cửa phát ra tiếng la thảm thiết của Tống Chương.

Cậu ta không tin người đầy máu nằm ở kia là Trần Kính Sinh.

Hai cảnh sát chậm rì rì đi vào, quét qua Trần Kính Sinh, sau đó nhìn về phía Nghê Già mặt bần tóc rối, hỏi: “Gọi xe cứu thương chưa?”

“Bây giờ tôi gọi.” Tống Chương chịu đựng sự tức giận và khủng hoảng ùn ùn kéo đến, nhanh chóng gọi điện thoại.

Một vị cảnh sát hơi mập đi một vòng trong phòng, cuối cùng dùng tầm mắt trên người Nghê Già, “Em định đến bệnh viện với cậu ấy trước hay là về cục chung với chúng tôi?”

Nghê Già không trả lời, ý thức của Trần Kính Sinh đã bắt đầu tan rã, mơ hồ nghe được cái gì, vô thức nắm chặt tay Nghê Già lần nữa.

Tống Chương gọi điện xong, hai mắt sắp bốc hỏa, “Tiểu Từ Cường đâu?”

Nghê Già cúi đầu, “Chạy rồi.”

Tống Chương muốn bùng nổ: “Chạy?! Các người không đuổi theo sao?!” Cậu ta trùng mắt với hai vị cảnh sát.

“Đứng, bên này khá nghiêm trọng, có người bị đâm, hiện tại đang đợi xe cứu thương, lát nữa hãy khai thông từ đường XX đến bệnh viện nhân dân giúp bọn tôi.” Một vị cảnh sát gầy nói qua bộ đàm xong, sau đó nhìn sang Tống Chương – người đang tức đến đỏ bừng mặt, thở dài, an ủi một câu, “Yên tâm, chúng tôi sẽ bắt được.”

Xe cứu thương rất nhanh tới, Trần Kính Sinh đã hoàn toàn hôn mê, cậu bị nâng lên cán y tế, bị đưa ra khỏi căn phòng hỗn loạn này.

Thật vất vả tách tay cậu ra khỏi tay Nghê Già, cô y tá còn nhìn cô nhiều hơn.

Nghê Già mặc áo của Trần Kính Sinh, cài xong từng nút, sau đó đi theo ra ngoài.

Lúc ra khỏi tiệm, cô trông thấy một cái lỗ lớn trên cánh cửa kính, xung quanh cái lỗ là những vết nứt như mạng nhện, cho thấy nó đã bị một lực thật mạnh đập vỡ.

Là Trần Kính Sinh cứng rắn xông vào.

Nghê Già phát ra tiếng nức nở cực kì đau đớn.

...

Ngoài phòng phẫu thuật.

“Hai người ai là người nhà bệnh nhân? Lại đây ký tên đi.”

Nghê Già vừa định đứng dậy, Tống Chương đã ung dung đi qua, đoạt lấy giấy phẫu thuật trước mặt cô, “Em là em trai của anh ấy.”

Hộ sĩ không hoài nghi, hơi thở còn đồ trên người cậu ta và Nghê Già rất nặng, cộng thêm người bên trong là bị dao đâm, trông thế nào cũng giống một đám lưu manh hơn hai mươi tuổi.

“Đi nộp viện phí đi.”

Tống Chương gật đầu nói được.

Nghê Già hỏi cậu ta: “Cậu có tiền sao?”

“Có, mẹ cậu ấy vừa mới chuyển tiền cho tôi.”

“Vậy bà ấy đâu?”

“Ba mẹ cậu ấy không ở trong nước, sớm nhất là ngày mai mới có thể đến.” Tống Chương nói xong, cũng không nhìn cô, “Cô ở đây trông cậu ấy, tôi xuống dưới lầu nộp tiền.”

Nói xong, nhấc chân bước đi.

Từ lúc xe cứu thương đến, cậu ta không hề liếc mắt nhìn cô.

Cô hiểu, Tống Chương đang giận cô, giận cô hại Trần Kính Sinh thành bộ dạng này.

Người anh em cậu ta cực khổ bảo vệ, hiện tại sinh tử không rõ nằm trong phòng phẫu thuật, cậu ta tức giận, phát hỏa, tất cả đều nên làm.

Cô hiểu.

Nghê Già ngồi trên ghế chờ ngoài phòng phẫu thuật, ngẩng đầu, ánh mắt trợn to, nhìn chăm chăm trần nhà. Cô cảm thấy ánh sáng trắng ở bệnh viện luôn mang cho người ta một cảm giác đè nén, chiếu cái gì đều là bóng chòng, không hề chân thực.

Khắp nơi đều lạnh tanh, kim tiêm, giường bệnh, dụng cụ, ngay cả mùi nước tiêu độc cũng lạnh như băng.

Đã trễ thế này, ở đây vẫn có người đến người đi.

Duy trì quy luật sinh-tử của cuộc sống, chẳng phân biệt được ngày đêm.

Tống Chương rất mau trở lại, cậu ta mua hai bình nước, đưa cho cô một bình, sau đó ngồi xuống hàng ghế dựa đối diện cô, hai mắt đều đỏ hoe.

Nghê Già vịn nắp uống mấy ngụm, cổ họng khô rát đến phát đau cuối cùng cũng được thông nhuận, không còn cảm giác buồn nôn nữa.

Cô hồi phục lại, nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi.”

Tống Chương cúi đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm mũi giày, “Đừng nói với tôi.”

Nghê Già: “Tôi sẽ nói với cậu ấy.”

“Cậu ấy nhất định sẽ tha thứ cho cô.” Tống Chương nâng mắt, lần đầu tiên thấy cậu trút đi đáng vẻ bất cần đời thường ngày, giọng điệu bằng phẳng, nhưng không hề có độ ấm, “Lời xin lỗi của cô rất vô dụng, lúc này hãy bớt nói nhảm đi.”

Nghê Già cắn môi, không lên tiếng.

Vô dụng vì, không thể khiến Trần Kính Sinh an toàn, không thể vãn hồi cục diện, thậm chí, không thể trấn an bất luận cảm xúc của ai.

“Nghê Già, bây giờ tôi mới phát hiện tôi sai rồi. Nếu ngay từ đầu không liều mạng tác hợp hai người thì Trần Kính Sinh sẽ không vì cô mà mạng cũng không cần.” Giọng nói của Tống Chương đã không nhận được mà run rẩy, cậu ta cố kiềm lại, nói tiếp:

“Tôi hi vọng cậu ấy có thể sống bình thường, dù Tống Chương tôi không phải bạn của cậu ấy, nhưng tôi muốn giúp cậu ấy, tôi đã thấy thời điểm cậu ấy nghiêm trọng nhất, suốt một kì nghỉ hè không ra khỏi nhà, ba mẹ cậu ấy cái gì cũng không quản, gọi điện hỏi hai câu liên xong việc, nếu ngày đó tôi không

đến nhà tìm cậu ấy, tôi thật sự hoài nghi cậu ấy sẽ chết trong nhà mình, còn cmn không ai phát hiện ra.”

Tổng Chương ghen ngào hai giây, nhanh chóng ngửa đầu, ép nước mắt chảy ngược về.

“Chuyện trước đây khiến cậu ấy bị đả kích quá lớn, một người kiêu ngạo như vậy, các người làm chuyện đó với cậu ấy, chính là muốn đánh nát xương cốt khiến cậu ấy chịu thua, hiện giờ cậu ấy rất mâu thuẫn, ai cũng kêu cậu ấy một câu “Anh Sinh”, nhưng trong lòng lại tự ti hơn người khác, tâm lý và tình tức thu được bên ngoài đều là tương phản, cho nên càng ngày càng cố chấp, càng ngày càng điều tiết không được.”

Tổng Chương cầm lấy bình nước, uống mấy hớp, lau miệng sơ qua.

“Nghê Già, tôi không thể nhìn cậu ấy thật lùi, cách sống đó chỉ dành cho chó, không phải cho người. Cố Nam Minh gọi cho Trần Kính Sinh là tôi bắt máy, tôi nói với cậu ấy không có việc gì, nhưng cậu ấy không tin. Tôi đã nói rồi, cô không lừa được cậu ấy đâu, tôi cũng không lừa được. Rất nhiều chuyện cậu ấy瞒 cảm hơn chúng ta. Cảnh ngộ hôm nay của cô, tôi rất đồng tình, nhưng hiện tại người nằm ở bên trong là Trần Kính Sinh, tôi không thể không hận cô.”

Nghê Già nghe hết, chỉ im lặng, không đáp.

Cô sờ sờ túi tiền, phát hiện cái gì cũng không có.

Cô khàn giọng hỏi: “Có thuốc không?”

Tổng Chương mò túi tiền, ném cho cô.

Nghê Già bắt được, lại hỏi: “Có thể cho tôi mượn đi động không? Của tôi... Hông rồi.”

Tổng Chương không hỏi nhiều, đi động cũng ném qua cho cô.

Nghê Già nói “Cám ơn”, sau đó kéo thân thể như nhũn ra đứng lên, cô đi về trước vài bước rồi lại quay đầu.

“Tổng Chương, tôi không muốn so ai thăm hơn ai. Sau khi ba tôi chết, nhà tôi phá sản, thân thích phản bội, hai mẹ con tôi lưu lạc đầu đường, còn phải trả nợ, lên tòa, bị người mắng, cuối cùng dựa vào luật sư của tôi đến cứu tế mới ăn no mặc ấm. Tôi trải qua những thứ kia, chết là cách tốt nhất để giải quyết, tôi cũng thử rồi, nhưng không thành công.”

“Ai cũng đau khổ hết, cậu ấy sống không tốt, tôi cũng chưa hẳn là hạnh phúc.”

Cô ngừng một giây, từ từ nhắm mắt lại, “Dù cậu có tin hay không, tôi thà là người hôm nay bị đâm, tôi muốn chuộc tội, không muốn liên lụy đến cậu ấy.”

“Dù gì, cậu ấy có cậu ở bên, cậu sẽ thay cậu ấy nhớ kỷ nổi đau này, cậu sẽ đau lòng cho mọi cảnh ngộ của cậu ấy.”

“Mà tôi, tôi chỉ có một mình, cho nên, không một ai nhìn thấy những đau khổ của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Cô chỉ quan tâm Trần Kính Sinh

Biên tập: Rosa

Trong toilet, Nghê Già sửa soạn lại mình, vết máu trên người tuy không nhiều nhưng đã thấm vào quần áo, rửa cũng không sạch, cô chỉ chùi qua loa rồi dùng nước rửa sạch vết máu trên cánh tay.

Hỗn hợp nước và máu chảy xuống bồn rửa tay, cô lại vốc một nắm nước hắt lên mặt, nước đâm vào mặt phát đau.

Lại ngẩng đầu, trong gương một bên má đã sưng lên, ánh mắt cũng sưng, sắc mặt trắng bệch, tóc tai rối bù, bờ môi nứt nẻ.

Như một con quỷ vậy.

Cô lại hứng nước và vuốt tóc lên.

Cầm hộp thuốc lá với đi động trốn trong buồng vệ sinh.

Tay cô vẫn còn run, cố bật lửa vài lần lại suýt nữa cháy tóc, trong buồng vệ sinh nhỏ hẹp tản ra mùi dầu máy, cuối cùng cũng châm được.

Cô ngậm điều thuốc trong miệng, hít vào một hơi thật sâu, thần kinh hỗn loạn và kéo căng được thả lỏng trong chốc lát.

Cô lấy đi động ra, gần như vô thức gõ xuống một dãy số đã thuộc lâu lâu.

Cô từng nói không muốn dựa dẫm vào anh ta nữa.

Nhưng cuối cùng, vẫn là gây ra một đồng cục diện rối rắm cho anh ta.

Chu Di Sơn không bắt máy ngay như bình thường, vì số điện thoại của Tống Chương là số lạ, nhưng người biết số điện thoại riêng của anh ta không nhiều, sau vài tiếng reo, bên kia truyền đến một giọng nam trầm thấp.

“Alo?”

Trong phút chốc, nước mắt của Nghê Già chảy xuống.

Cô ngồi trên mặt đất, ôm lấy đầu gối, “Chu Di Sơn, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

“Nghĩ thông suốt rồi?”

“...”

“Tôi đang chờ ngày em sẵn sàng chủ động.” Chu Di Sơn không vội vã hỏi cô, giọng điệu thật bình tĩnh, “Em có việc giấu tôi.”

Nghê Già cắn môi, “Bây giờ anh bận không?”

Chu Di Sơn khép cặp văn kiện lại, “Không bận, nói đi.”

Nghê Già vừa hút thuốc vừa khai báo mọi việc đã xảy ra, có bao nhiêu nói bấy nhiêu, từ lúc ân oán giữa cô và Trần Kính Sinh bắt đầu, đến hành vi ghê tởm của Tiểu Tử Cường, đến tình hình hiện tại của Trần Kính Sinh.

Nói xong từng chuyện, thời gian xâu thành chuỗi, chạy qua trong đầu cô.

Càng nói, nước mắt rơi càng dữ.

Chu Di Sơn nghe xong, hình như đã cười nhạt, “Chỉ những lúc tệ nhất em mới nhớ tới tôi.”

Nghê Già nhắm mắt lại, nói: “Trước đây, tôi luôn nghĩ tự mình có thể giải quyết tốt những chuyện tồi tệ nhất.”

Rốt cuộc, cô vẫn là người sống theo lý tưởng.

Nghê Già đến đồn cảnh sát lấy lời khai, rồi vội vàng chạy về bệnh viện.

Không gọi được cho Tiểu Tử Cường và mấy anh em của hắn, cảnh sát đã liên hệ với vài người ở trong phạm vi, toàn mấy tên giang hồ hỗn tạp, kẻ xảo quyệt rất nhiều, hoặc là giả không biết, hoặc là chắc chắn không biết.

Mãi đến sau nửa đêm, cuộc phẫu thuật của Trần Kính Sinh mới kết thúc, nhưng còn chưa tỉnh, còn chưa qua cơn nguy hiểm, sau đó bị đẩy vào phòng ICU.

Con dao kia chỉ cách tim cậu 3mm.

Tình huống không mấy lạc quan.

Quan trọng hơn, ý thức sinh tồn của bệnh nhân cũng không mạnh.

Nghê Già và Tống Chương ở ngoài phòng bệnh canh một đêm, lúc trời mờ sáng, cậu ta bảo cô về nhà tắm rửa, nghỉ ngơi một chút.

Nghê Già gạt đầu bước đi, nháp nhô lên xuống nhin cả đêm, tâm lý và thân thể đều bị đã kích nặng, người đã sắp tàn phế.

Cô đi ra ngoài tìm một tiệm bán đồ ăn sáng, tùy tiện ăn hai miếng lát đầy bụng, sau đó bắt xe về nhà.

Trong nhà còn giữ nguyên trạng thái lúc cô ra ngoài, dép lê bị đá bay mất một chiếc, trên bàn trà còn đặt nửa ly nước sôi.

Chỉ một ngày một đêm mà cuộc sống của cô bị đảo lộn hết.

Không có tệ nhất, chỉ có tệ hơn.

Cô ngâm chiếc áo sơ mi đầy máu của Trần Kính Sinh trong chậu, tự tay vò sạch sẽ, xả phòng tẩy thành máu loãng, tản ra mùi.

Cô giặt rất nhiều lần, mãi đến khi nhìn không ra vết máu nào.

Cô treo áo sơ mi lên ban công, sau đó quan sát cổ áo, măng sét, đường may.

Tượng tượng nó bị người mặc vào, lộ ra cái cổ rỗ rỗng, đôi tay thon dài và vòng eo cường tráng.

Cậu mặc áo somi trắng rất đẹp.

Sạch sẽ lưu loát, cũng giữ được khí chất của một chiếc áo sơ mi trắng cần có.

Lòng Nghê Già khề co rút.

Nhưng người kia, bây giờ lại nằm trong phòng ICU.

Sống chết chưa biết.

Lúc tắm, từ cổ đến xương quai xanh đều đỏ lên và bầm tím, cô chà mạnh, chà đến khi da rướm máu, những dấu vết kia nhìn thấy mà giặt mình.

Nghĩ đến những cái đụng chạm béo ngậy và thô tục đó, trong bụng liền muốn nôn.

Nếu mấy chuyện đó thật sự xảy ra, cô không thể tượng tượng ra trạng thái bây giờ của mình là gì.

Nghê Già không ngược đãi mình nữa, tẩy xong một thân ô uế, cô ra ngoài thay một bộ đồ sạch sẽ khác.

Bộ đồ hôm qua, ném hết vào thùng rác.

Lúc Nghê Già chạy tới bệnh viện lần nữa, bước chân dừng một chút. Cảnh tượng trước mắt và đêm qua khác nhau một trời một vực.

Vài người trông như bác sĩ đang đứng bên ngoài phòng bệnh, nói chuyện với một người phụ nữ ăn mặc chỉnh tề, bên cạnh bà ấy là một vị trợ lý mặc âu phục và giày da, đồng thời, còn có hai người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát.

Dễ thấy, người phụ nữ tóc búi thấp là mẹ Trần Kính Sinh, khuôn mặt quá mức giống nhau, có hơi thở của người trưởng thành, càng thêm động lòng người.

Dù là bác sĩ hay cảnh sát, đáng vẻ đều ‘cao cấp’ hơn hôm qua nhiều.

Đoán chừng là nhân vật có máu mặt.

Chỉ có lúc này, Nghê Già mới trực tiếp cảm nhận được cái gì là “Đứa trẻ có mẹ như một báu vật.”

Còn là một bà mẹ có tiền.

Tổng Chương thấy cô đến, đi qua nói với bà ấy vài câu.

Bà ấy chỉ khề gật đầu, biểu cảm lạnh nhạt, tỏ vẻ đã biết, ngay cả một cái liếc mắt cũng không cho Nghê Già.

Chẳng giống như trong phim truyền hình, xông lên chất vấn cô vì sao lại hại con trai của bà ấy, cũng không lạnh lùng bảo cô rút.

Không có bất kì công kích nào, bà ấy vốn không cho cô tham gia vào chuyện này.

Coi nhẹ từ đầu đến cuối.

Nghê Già nhất thời không biết mình nên đi hay ở.

Cô cho rằng cảnh sát sẽ giữ cô lại để ghi thêm lời khai, nhưng không, đương sự như cô bị coi như không khí vậy, dễ thấy, mẹ của Trần Kính Sinh đã giải quyết xong tất cả.

“Hôm nay cô mới biết nó là người như vậy.” Người phụ nữ dường như có chút đau lòng, “Đánh đấm gây lộn rồi bị loại lưu manh này làm bị thương, còn giống bộ dáng gì nữa.”

Tổng Chương nói: “Cô à, cô cần phải quan tâm A Sinh hơn.”

“Cô với ba nó bận quá, hôm nay trở về đã đẩy lùi một cuộc họp. Nam sinh cần độc lập và tự do, cô cho nó đủ hết, nhưng không ngờ kết quả sẽ như vậy.”

Tổng Chương không biết nên nói gì, “Độc lập và tự do cũng tốt, nhưng cô không nên chỉ gọi điện thoại chứ... hai người vốn không biết tình trạng thường ngày của A Sinh.”

Người phụ nữ lắc đầu: “Nó không muốn để cô biết.”

Tổng Chương muốn nói lại thôi, nghẹn đến vất vả, dù sao đối phương cũng là mẹ Trần Kính Sinh, người trưởng thành chính là như vậy, dùng trăm nghìn lí do thoái thác để bảo vệ lý lẽ của mình, để giải thích cho mình.

“Dù thế nào, con tôi còn nằm ở ICU, hi vọng các mọi người hiểu cho tâm trạng của một người mẹ, tôi tin tưởng năng lực của cảnh sát, các anh sẽ cho tôi một kết quả vừa lòng.”

“Bà cứ yên tâm, đây là chức trách của chúng tôi.” Cảnh sát gật đầu, nói: “Chúng tôi đang thẩm vấn Tiểu Tử Cường, thằng oắt này cũng không phải phạm tội ngày một ngày hai, chúng tôi sẽ nghiêm trị.”

Tiểu Tử Cường bị bắt rồi?

Khối đá trong lòng Nghe Già rơi xuống.

Nhìn tình hình này, chắc là người nhà Trần Kính Sinh đã ‘thăm hỏi’ bọn họ, sẽ không để Tiểu Tử Cường dễ dàng tại ngoại.

Tổng Chương thấy cô đứng bên cạnh, đi tới, “Hay là cô về trường học trước đi.” Cậu ta nhìn thời gian, “Bây giờ đi còn có thể vào kịp tiết 1.”

Nghê Già mím môi, lại nhìn người phụ nữ kia, hỏi: “Trần Kính Sinh thế nào?”

Tổng Chương: “Còn chưa tỉnh.”

Còn chưa tỉnh.

Cậu hôn mê suốt một đêm.

Nghê Già nhất thời cảm thấy khó thở.

Cô chậm rãi gật đầu, “Được, tôi đi học trước, trưa tan học tôi lại tới.”

Tổng Chương không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ nói: “Chuyện này đừng nói ở trường.”

Nghê Già đương nhiên sẽ không nói.

Nhưng miệng lưỡi người đời cô không chặn được, cô suýt chút nữa bị cưỡng hiếp, Trần Kính Sinh bị đâm, trong một đêm lời đồn đại bay tới tấp, phiên bản nào cũng có.

Từ lúc cô bắt đầu vào lớp, ánh mắt đồng tình đan xen khinh bỉ đã nhắm vào cô, gần như muốn bao phủ lấy cô.

Mọi chuyện ô nhục của một nữ sinh, đã xảy ra trên người cô rất nhiều lần.

Danh dự của cô, hoàn toàn bị hủy hết.

Nghê Già đã không quan tâm ánh mắt của người khác nữa.

Trên đời này, vẫn còn có người sẵn sàng dùng mạng sống của mình để bảo vệ cô, bất kể cô có phải ‘gái ngoan’ trong miệng người đời hay không?

Lúc này đây, cô chỉ quan tâm Trần Kính Sinh.

...

Cả một buổi sáng, Nghe Già đều bồn chồn, giữa trưa tan học, cô nhanh chóng chạy tới bệnh viện.

Mà lúc này, Tổng Chương không ở, trợ lý không ở, bác sĩ và cảnh sát cũng không.

Chỉ có mẹ của Trần Kính Sinh.

Bà mặc một chiếc váy dài thuần màu đen, phác họa đường cong duyên dáng, dáng người săn chắc, làn váy bao lấy cẳng chân mảnh khảnh, bên dưới là một đôi giày cao gót mũi nhọn màu bạc.

Tóc búi lên chỉnh tề, tóc rối bên tai uốn cong nhẹ, sáng sớm nay, Nghe Già đã nhìn qua gương mặt bà, trang điểm tinh tế, làn da được bảo dưỡng rất tốt,

đôi môi đỏ mọng khiến bà lộ ra khí chất của một người thông minh và giỏi giang.

Giờ phút này, lưng bà ưỡn rất thẳng, lẳng lẳng ngồi ở ghế tựa.

Nghe được tiếng bước chân, bà cũng không quay đầu.

Nghê Già đứng bên cạnh, lên tiếng gọi: “Chào cô.”

Bà ấy ngược mắt, nhìn cô một cái.

Sắc mặt như thường, nhưng trên hàng lông mày lộ ra một chút lo lắng nhàn nhạt.

Nghê Già nhẹ giọng nói: “Rất xin lỗi.”

Hôm nay, cô nói ra một lời mà nhiều năm trước chưa bao giờ nói.

Cô đã thừa nhận sai lầm.

Nhưng sinh mệnh vô thường như thế, sự kiêu ngạo của cô chẳng có một chút giá trị nào khi đứng trước sai lầm, thậm chí như một trò cười.

Ánh mắt của người phụ nữ chỉ dừng trên mặt cô một giây, liền dời đi.

“Cô gái, cô sẽ không trách cháu, cũng không cần cháu bồi thường, Kính Sinh giấu cô nhiều chuyện lắm, cô cần phải xem lại mình đã đủ tư cách làm một người mẹ chưa? Cô chỉ hy vọng cháu làm một chuyện.”

Nghê Già nhìn hàng mi cong vút của bà, nghe được bà nói tiếp: “Trong khoảng thời gian nó nằm viện, cháu không cần đến đây nữa, học sinh lớp 12, nên chuẩn bị thi đại học thật tốt, theo cô được biết, tình huống của cháu không quá lạc quan, đây có lẽ là lối thoát duy nhất của cháu.”

Bà ấy nói rất hay, ngay cả sự uy hiếp sâu xa cũng nghe như lời khuyên nhủ nhẹ nhàng của một vị trưởng bối.

Bà chậm rãi nói xong, ánh mắt lại dừng trên người Nghê Già, đôi mắt kia, giống Trần Kính Sinh như đúc, lúc bình tĩnh, trắng đen rõ ràng, bất cận nhân tình.

“Cô sẽ không gây sức ép lên nhà trường, cháu không cần chịu bất kì hình phạt nào, có thể tiếp tục hoàn thành việc học, ứng với đó, trong khoảng thời gian này, cô không muốn cháu xuất hiện ở đây nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Bị bán đứng

Biên tập: Rosa

Trực giác của phụ nữ là bẩm sinh, con trai bà, dù trao đổi không nhiều nhưng trong máu vẫn có gì đó tương thông.

Sáng nay Trần Kính Sinh có tình lại một lần, cậu chỉ kêu một cái tên.

Nghê Già.

Sau đó lại ngắt.

Lúc này Lâm Mạn mới nhìn kỹ cậu, kể cả ý thức của mình.

Bọn họ là người một nhà nhưng tình cảm luôn rất nhạt nhẽo, giữa thân nhân đều có thể dùng từ ‘lạnh lùng’ để hình dung, không có chuyện gì sẽ không liên hệ, vào những ngày lễ tết cũng chỉ làm theo phép, họ chẳng thể ngồi chung một bàn, bầu không khí hòa thuận và vui vẻ đó sẽ khiến bọn họ không thoải mái.

Trần Kính Sinh từ nhỏ không thích nói chuyện, trên người nhà họ Trần đều có một khí chất thanh cao, bẩm sinh không có tính ý lại vào tình yêu. Là mẹ Trần Kính Sinh, Lâm Mạn không thấy có gì bất thường, cũng không muốn can thiệp quá nhiều vào cuộc sống của cậu.

Bắt đầu từ khi còn nhỏ, cậu đã đi học một mình, sống một mình, thành tích vẫn luôn nổi trội và xuất sắc, bởi vậy, bà đã dồn nhiều tình lực vào sự nghiệp hơn, trong tiềm thức, con trai bà đủ ưu tú, bà hoàn toàn không phải lo lắng.

Vậy nên, bà đã xem nhẹ những lần im lặng mỗi lúc một dài của cậu trong di động, bà cho rằng bọn họ nhiều tán ít tụ mà xảy ra ngăn cách, hoặc là cậu đang ở trong giai đoạn phản nghịch, kháng cự người nhà dò xét; nhưng bà không ngờ sẽ có một ngày lại nghe được tin con trai mình bị bệnh tâm lý.

Mà còn từ miệng bạn của cậu.

Trong bài kiểm tra chương ngại tâm lý trước đây, các chỉ số tinh thần của Trần Kính Sinh đều không bình thường, cái nên cao thì thấp, cái nên thấp thì cao.

Phương diện tâm lý là thứ khiến người ta bất đắc dĩ nhất, hư vô mờ mịt, không thể nào xuống tay, nhưng lại ảnh hưởng rất rõ tới một người, chống đỡ một người.

Lâm Mạn giỏi nhất là đoán ý qua lời nói và sắc mặt, cả đời đấu đá với đối thủ kinh doanh, bà thích chọn nơi đau đớn nhất của người đó để ra tay.

Nhưng đến lượt con trai mình, bà rất mờ mịt.

Bà đã vắng mặt quá lâu, lâu đến nỗi bị cậu gạt bỏ ra khỏi thế giới của mình.

Bà không xa lạ gì với cái tên Nghê Già này, trên máy bay, trợ lý đã kể lại toàn bộ sự việc, mà đến bệnh viện, bà cũng tận mắt thấy được.

Cô gái nhỏ rất xinh đẹp.

Nhưng, lại không giống lắm.

Sự nghèo túng hiện tại, chính là thứ tạm thời khiến cô học cách cúi đầu.

Mắt nhìn người của Lâm Mạn vừa cay độc vừa lợi hại, Nghê Già không có sự ngây thơ mà các cô gái nên có, cô không đơn giản, không tốt đẹp, thậm chí còn có hơi thở phong trần, nhưng không giống sự từng trải của người bình thường, ánh mắt cô đầy chuyện cũ, nếu nhìn lâu, đều sẽ muốn tiến thêm một tấc.

Có vài người yếu ớt như một tờ giấy trắng, không có gì nổi trội, chỉ cần liếc mắt liền nhìn thấu cuộc đời của họ; vài người lại thần bí và lộng lẫy, không có định tính, họ có mọi khả năng và bạn không muốn bỏ qua bất kì loại nào.

Nghê Già cho người ta cảm giác như vậy.

Trong cuộc sống bằng phẳng này, sợ nhất là khi có một người quá mức kinh diễm xuất hiện.

Bà không thể nói cuộc sống của con trai mình đơn giản, nhưng một cô gái như Nghê Già rất hiếm thấy, nếu lại khiến tâm lý cậu bị lệ thuộc, sẽ rất khó bỏ.

Thay vì giữ lại một tai hoạ ngầm, chi bằng cắt đứt.

Rốt cuộc Nghê Già cũng không thể gặp Trần Kính Sinh.

Lúc cô ra khỏi bệnh viện, vừa vặn thấy Tổng Chương đang đi vào, cậu ta định lướt qua cô, Nghê Già đã bước lên trước, chặn cậu ta lại.

Nghê Già hỏi ngắn gọn: “Cậu ấy tỉnh chưa?”

Tổng Chương ngừng một chút mới nói: “Tùng tỉnh.”

Còn gọi tên cô.

Lúc bác sĩ đi ra hỏi: “Nghê Già” là ai, bệnh nhân vừa mới kêu tên người này?”

Cậu ta và mẹ Trần Kính Sinh đều khá lơ mơ.

“Tùng tỉnh? Là ý gì?”

“Lại hôn mê nữa rồi, nhưng tạm thời đã thoát khỏi nguy hiểm, nếu chiều nay còn tỉnh lại lần nữa thì hai ngày sau có thể ra khỏi phòng ICU.”

Thật may mắn.

Nghê Già thở ra một hơi, nghĩ đến sáng nay cậu từng mờ mắt nhìn, hốc mắt lập tức đỏ lên.

Giọt nước mắt bất ngờ này khiến khuôn mặt vốn đang lạnh lùng của Tổng Chương có chút dịu đi.

Ít nhất sự quan tâm của cô là thật.

Nghê Già xoay lưng qua, nhanh chóng lau sạch sẽ, sau đó quay lại hỏi: “Phía của Tiểu Tử Cường thế nào?”

“Đừng nhắc đến cái tên này, hấn ta thật ghê tởm.” Tống Chương lại đen mặt, “Hấn lòi chuyện cái tai ra nói, nói là Trần Kính Sinh hại hấn trước, bây giờ hấn cần chết Trần Kính Sinh không tha.”

Nghê Già: “Trần Kính Sinh thật sự cắt mắt tai của hấn sao?”

Tống Chương nói: “Là hấn bẽ gãy ngón tay út của Trần Kính Sinh trước!”

Nghê Già: “...”

“Dù sao lần này Tiểu Tử Cường chạy không được, mẹ của Trần Kính Sinh không dễ dàng bỏ qua cho hấn đâu, hấn sẽ phải thành thành thật thật ngồi trong tù thôi.”

“Mẹ cậu ấy...”

“Là người cực kì lợi hại, cô cũng gặp rồi đấy.” Tống Chương nói, “Người kinh doanh có cách làm của họ, suy cho cùng, có tiền mọi chuyện đều có thể giải quyết, loại lâu la như Tiểu Tử Cường chỉ có thể ở bên ngoài hoành hành thôi, vừa vào cục cảnh sát, bị thủ đoạn này đối phó, cần chết cũng không biết.”

Nghê Già nghĩ tới người phụ nữ kia, rõ ràng là một nữ cường nhân theo nghĩa truyền thống, khôn khéo và có năng lực, quan hệ thâm thấu nửa bầu trời, nhưng dường như không chanh chua như vẻ bề ngoài, sẽ biết tự kiểm điểm, sẽ lo lắng, sẽ thông suốt và hiểu rõ.

Cũng có thể, bà ấy đã suy diễn hình tượng của mình thành một diện mạo khác, lại còn thành thạo hơn, nhìn không ra thành phần giả dối.

Thái độ của bà ấy với cô nói tốt cũng không tốt, nói tệ cũng không tệ, những lời bà ấy nói, Nghê Già sẽ nghe, nhưng có làm hay không, lại là chuyện riêng của cô.

Tình trạng của Trần Kính Sinh mỗi ngày chuyển biến càng tốt, số lần tỉnh táo càng nhiều hơn, cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh lại, sau đó chuyển từ phòng ICU sang phòng VIP, những người khác rút cuộc có thể thăm cậu mà không cần lên lên xuống xuống và mặc đồ tiêu độc nữa.

Trong quá trình phục hồi chức năng, cậu không quá tích cực phối hợp, nhưng từ lúc cậu tỉnh đến nay, Nghê Già liền không xuất hiện nữa.

Trùng hợp là, cậu cũng không nhắc lại hai chữ kia.

Giống như cậu cả người thương tích ngồi ở đây, không có nguyên nhân.

Thấy cậu không nói, Tống Chương lại càng không chủ động nhắc đến, cậu ta ước gì Trần Kính Sinh bị mất trí nhớ, quên hẳn người kia đi.

Nhưng sự thật hiển nhiên không phải vậy, Trần Kính Sinh im lặng hơn trước kia, có một ngày, cậu hầu như không nói gì, môi dính vào nhau, thỉnh thoảng há mồm, cánh môi như hé ra một lỗ hồng, giọng nói khàn đến đáng sợ, cổ nhún mạnh từng chữ nhưng không rõ ràng.

Thời gian im lặng của cậu càng ngày càng dài.

Cho đến một ngày.

Trong phòng bệnh nghênh đón một cô gái không tính là xa lạ.

Và đoạn video cô ấy mang tới.

Nghê Già nghĩ, rất nhiều thời khắc quan trọng trong đời cô, đều đến bất ngờ như vậy, như bão táp đột nhiên đến, có tính phá hủy, làm rối tình cuộc sống của cô.

Không biết ai đã tố giác cô, video cô ép Trần Kính Sinh quỳ xuống năm đó đã bị một kẻ giấu tên gửi đến hộp thư của bộ giáo dục, kèm theo một bài viết vừa dài vừa phong phú, lên án hành vi “Bạo lực học đường”, lại còn đánh dấu rõ ràng trường học, khối, lớp, và danh tính của cô.

Video kia đã được xử lý, mặt của những người khác gần như không thấy rõ, mặt của Trần Kính Sinh cũng bị làm mờ, chỉ có cô và Tiểu Khai Minh, hai khuôn mặt chói lọi.

Mục đích rõ ràng là muốn đẩy cô vào chỗ chết.

Chủ đề này luôn tồn tại, tính phổ biến cực kỳ cao, độ chú ý lại cực kỳ thấp, khi một sự cố được phơi bày, không có biện pháp phù hợp, cũng không có cách nào thực hiện.

Vì thế, sự bành trướng dã man đã trở nên nghiêm trọng hơn, tiếng nói của quần chúng tăng vọt, cuối cùng cũng nhận được sự chú ý trong vài năm gần đây.

Bộ giáo dục lập tức gửi thông báo xuống, muốn trường học trả lời, Lục Trung là trường cấp 3 nổi tiếng ở thành phố A, tuyệt đối không cho phép lời đồn đại này làm tổn hại danh dự của trường học, gần như là hôm sau liền công khai kết quả xử lý, hai học sinh bị đuổi học, cũng loại bỏ tư cách thi đại học trong vòng ba năm.

Vốn là vấn đề về học sinh, thành tích của khối 11 và khối 12 khác nhau, đuổi học để giữ thanh danh là cách giải quyết tốt nhất.

Nhưng chuyện này có ý nghĩa gì, không cần nói cũng biết.

Tuy Nghê Già không học hành chăm chỉ, nhưng cũng gian khổ học tập mười hai năm, làm học sinh mười hai năm.

Cô tới tới lui lui, một đường trưởng thành, lúc bỏ đi bộ đồng phục rộng thùng thình kia và ra khỏi trường học, cô ý thức được, có lẽ vô tội mà chết mới là kết cục của cô.

Lần này, là kết thúc thật sự.

Cô không được thi tốt nghiệp, cũng mất đi cơ hội thi đại học.

Bước ngoặt lớn nhất của đời người, cô thậm chí không có tư cách tham gia.

Thứ quá khứ mà cô muốn vứt bỏ, chỉ biết kéo cô vào địa ngục sâu hơn mà thôi.

Tuổi trẻ vớ vẩn kia đã đem lại cho cô cái gì?

Nở mày nở mặt? Vui vẻ? Tiêu sái?

Chỉ toàn đánh rắm.

...

Nghê Già ném bộ đồng phục trước cổng trường Lục Trung.

Đêm đó, cô nói cho Chu Di Sơn việc này.

Chu Di Sơn nghe xong, trả lời rất đơn giản.

Anh ta nói, hiện tại cô cần đổi một hoàn cảnh mới.

Một nơi xa lạ, một nơi không ai nhận ra cô.

Nghê Già không phản bác, cô cảm thấy anh ta nói đúng.

Lần này cô thật sự không còn sức lực để ép mình nữa, Chu Di Sơn nói cái gì cô đều nghe, rồi khỏi liền rồi khỏi, đi chỗ nào cũng được, cô muốn được thở.

...

Nghê Già lại đến bệnh viện, còn chưa vào cửa thang máy, đã bị Tống Chương trực tiếp kéo ra.

Thái độ của cậu ta đối với cô đã đổi từ lạnh nhạt có chủ ý sang ghê tởm và chán ghét, hận ý rất mạnh. Vừa thấy cô, sắc mặt liền đen.

Cậu ta vừa kéo vừa xô cô ra, cực kỳ phản cảm nói câu, “Cmn, cô còn mặt mũi đến đây à?”

Cô hẳn là không có mặt mũi đến.

Nhưng cô hiện tại không biết xấu hổ.

Nghê Già hỏi lại: “Tôi thế nào?”

“Cô thế nào à? Hỏi hay lắm, cô thế nào hả?” Tống Chương cười lạnh, “Nghê Già, sao trước đây tôi không phát hiện cô thích giả bộ như vậy chứ? Không hổ là đồ lăng lơ, đến mức này còn có thể giả bộ.”

Nghê Già không giận, thuận theo gật đầu, “Đúng, tôi là đồ lăng lơ, tôi chỉ muốn biết Trần Kính Sinh hiện tại thế nào?”

Cô nghĩ rằng Tống Chương thay đổi thái độ là vì lâu rồi cô không xuất hiện, khiến cậu ta cho rằng cô đang làm bộ, thật ra cô vốn không quan tâm Trần Kính Sinh sống chết ra sao.

“Cậu ấy thế nào? Cậu ấy thế nào cô không rõ sao? Cậu ấy nằm viện không phải là điều cô muốn nhìn à? Bây giờ cô hư tình giả ý diễn cho ai xem?”

Nghê Già cuối cùng cũng nhận ra sự bất thường trong lời nói của Tống Chương, “Cậu có ý gì?”

“Tôi không có ý gì cả, chỉ là không muốn thấy người ghê tởm như cô lại đến đây.”

Nghê Già rất nhanh đoán được nguyên nhân cậu ta đột nhiên ác liệt như thế.

“Cậu đã nghe ai nói gì rồi?”

Tống Chương cười lạnh.

Nghê Già hỏi lại lần nữa: “Nói cái gì?”

Tống Chương bày ra vẻ mặt chán ghét, nói:

“Đến hỏi bạn cùng bàn của cô đi, người ta thế mà đã lên bán đứng cô đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Cái tát

Biên tập: Rosa

“Sao cô lại tới đây?”

Tống Chương khá ngạc nhiên về sự xuất hiện của Sở Lê. Cô gái nhỏ này vốn không thân với bọn họ, nhưng vì có Nghê Già, hai người lại là bạn cùng bàn, tỉ lệ xuất hiện rất cao, bọn họ xem như là quen biết, nhưng chỉ trong giới hạn.

Trần Kính Sinh không phản ứng, ánh mắt rất lạnh nhạt, quét nhìn phía sau Sở Lê, không có ai khác, cánh cửa bị cô y tá mà Lâm Mạn mời đến trở tay đóng lại.

Sở Lê thu hết động tác của cậu vào đáy mắt, đáy lòng một trận đau đớn.

Cậu đang chờ ai?

Cậu đã bị Nghê Già làm hại đến nỗi suýt nữa mất mạng, còn ngóng trông cô đến sao?

Sở Lê hít sâu một hơi, xiết chặt góc áo, ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng cậu.

“Cậu đỡ hơn chút nào không?”

Hồi lâu sau, người được hỏi không hề đáp lại.

Sở Lê cẩn thận ngẩng đầu, ánh mắt dừng đến cậu, di chuyển chậm lên trên, sau đó, hơi thở bỗng dừng lại.

Cô ta nghĩ mình thấy được một Trần Kính Sinh đang từ từ chết đi.

Ánh sáng mờ ảo chiếu lên gương mặt gầy gò và tái nhợt kia, cả người cậu như đang rơi xuống vực sâu đen kịt, cậu yên lặng nằm đó, không nói gì, ánh mắt ở ngoài cửa sổ, không tập trung, hình ảnh phản chiếu bên trong con người trong suốt không hiện ra ánh sáng, chỉ có một mảnh tĩnh mịch.

Cậu trông tỉnh táo, lại trông không giống, sinh mệnh trong cơ thể trôi theo hơi thở, cứ như mất đi hồn phách.

Trong phút chốc, hận ý và đau lòng của Sở Lê đan xen vào nhau, một ngọn lửa không tên được châm lên, đốt sạch toàn bộ lí trí của cô ta.

Cô ta lấy ra di động, ấn vào video đã quay hôm đó, lúc đưa cho Tống Chương, ngón tay còn hơi run.

Cô ta nói: “Nghê Già đã thông đồng với bọn họ trước rồi.”

Sau khi mở miệng nói câu đầu tiên, tiếp đó liền trở nên thuận lý thành chương, cô ta vừa kể lại chuyện Nghê Già thông đồng với Tiểu Tử Cường ra sao, vừa thuyết phục bản thân mình tin những lời này.

Cô ta không biết mình đang nói dối, cô ta chỉ là không muốn Trần Kính Sinh tiếp tục bị người khác làm hại nữa, mặc kệ phương pháp có chính xác hay không, đạt được mục đích là tốt rồi.

Tổng Chương không tin, “Cô đùa cái gì vậy hả? Ngày đó Nghe Già đã đi tìm tôi, nhắc nhở tôi đừng để Trần Kính Sinh ra ngoài...”

Nói đến đây, Tổng Chương lại ngừng.

Nếu như tất cả chuyện này chỉ là một vở kịch để trả thù Trần Kính Sinh, vậy lời nhắc nhở trước đó của cô, ngay tại giờ phút này, ngược lại có dụng tâm khác.

Có lẽ Nghe Già thật sự hận Trần Kính Sinh.

Cậu đối xử với cô như vậy, cô không có lý do gì để không hận.

Tổng Chương có chút bối rối.

Cậu ta là anh em của Trần Kính Sinh, đối Nghe Già, hảo cảm cũng được, chán ghét cũng được, đều được thiết lập trên thái độ của Trần Kính Sinh, nói khó nghe hơn, chính là lợi dụng. Nếu sự xuất hiện của cô là chuyện tốt cho Trần Kính Sinh, cậu ta sẽ tiếp nhận sự tồn tại của cô, nếu là tai họa cho Trần Kính Sinh, cậu ta sẽ kiên quyết loại bỏ cô.

Huống chi, trong clip, cảnh Nghe Già và đám Tiểu Tử Cường nói cười đùa giỡn, là bằng chứng rất mạnh mẽ.

Tổng Chương chẳng tin Sở Lê lắm, nhưng cũng không có cách nào thuyết phục mình tin Nghe Già.

Vì cô vốn không phải người tốt.

Lúc cậu ta suy xét, video lại phát lên lần nữa, vì là quay lén nên chẳng thể rõ ràng được, ngược lại có vẻ đang thật sự quay lại “Hành vi phạm tội” của cô. Tiếng cười của đám người kia bị thu hết vào, giọng của Nghe Già rất đặc biệt, lúc cô cười luôn lộ ra sự mềm mại, âm cuối rất kéo dài.

Nghe tiếng cười đó của Nghe Già đến lần thứ ba, Trần Kính Sinh trực tiếp giựt lấy di động từ tay Tổng Chương, đập mạnh xuống đất.

Đây là phản ứng đầu tiên cũng là mãnh liệt nhất của cậu trong nhiều ngày qua.

Động tác quá mạnh, kéo rách vết thương chưa lành, đau đớn lan khắp toàn thân, mồ hôi lạnh thoáng chốc ứa ra đầy trán.

Cậu nhẩn nhẩn, cậu cau mày, sự lạnh lẽo trên khuôn mặt khiến người ta sợ hãi.

“Cút.”

Trong cổ họng chỉ phát ra một từ dữ tợn và khàn khàn.

Sở Lê gần như đã muốn chạy trời chết ngay lập tức, nhưng nửa người đang xoay qua bỗng cứng rần quay lại trong phút chốc, cơ hội chỉ có một lần, cô ta không thể bỏ dở nửa chừng.

“Cậu ta rõ ràng đã hại cậu, cậu ta cùng một giuộc với Tiểu Tử Cường, cậu ta vốn không hề thích cậu!”

Đáy mắt Sở Lê đã đầy nước, giọng nói run đến mức biến âm, cô ta không biết mình đang nói cái gì, nhưng cô ta rất uất ức, nếu không có Nghe Già, đáng về hiện tại của cậu sẽ không như thế này.

Cô ta nói xong câu cuối cùng, ánh mắt của Trần Kính Sinh bỗng trở nên hung ác và nham hiểm, mảnh tĩnh mạch kia giống như nổi lên một ngọn lửa dữ dội, ừn ừn kéo tới chỗ cô ta.

Cậu gần từng chữ, nói:

“Vậy cũng phải chính miệng cô ấy nói với tôi.”

...

Hồi ức kết thúc.

Nghe Già nghe xong, cười lạnh: “Cho nên? Cậu cảm thấy tôi cố ý diễn kịch với Tiểu Tử Cường, mục đích chính là khiến Trần Kính Sinh ăn một dao kia à?”

“Bằng không cô còn lời giải thích nào khác?”

“Hôm đó tan học, tôi bị bọn họ chặn ở trong ngõ, tôi không tự nghĩ cách cứu mình, chẳng lẽ chờ cậu đến cứu?” Nghe Già lạnh lùng nhìn cậu ta, “Tôi đồng ý với hần nên hần mới thả tôi đi, sau đó tôi cũng tìm cậu, cũng nhắc nhở cậu, nếu muốn cố ý dẫn Trần Kính Sinh đến, tôi có thể bỏ qua cậu mà trực

tiếp tìm cậu ấy, cậu nghĩ mình là ai?”

“Vì nếu cô trực tiếp tìm cậu ấy, mục đích chẳng phải sẽ rất rõ sao? Sợ bị nhìn ra sơ hở, cho nên giả mù sa mưa tìm tôi dự phòng trước, bây giờ chuyện cũng đã xảy ra, A Sinh vốn sẽ không nghi ngờ cô, ngược lại sẽ hỏi tội tôi vì sao biết cô gặp nguy hiểm còn không nói cho cậu ấy!”

Nghê Già không thể nhịn được nữa, “Cậu bị ngu sao?”

“Nghê Già, trước giờ tôi chưa hề tin cô.” Tống Chương liếc cô, “Tôi chỉ biết Trần Kính Sinh vừa đi qua quý môn quan một chuyến, thật vất vả mới nhặt được cái mạng về, mà cô, cái gì cũng sao, còn ở đây ba hoa không biết ngượng.”

Nghê Già đứng yên một lát, nhìn Tống Chương, đột nhiên cười ra tiếng.

“Tống Chương, cậu chính là muốn tìm cái cớ để chết tôi. Dù chuyện này có thật hay không, cái cho tôi cái mũi này trước, chỉ cần Trần Kính Sinh tiếp tục hận tôi, chỉ cần về sau tôi không xuất hiện nữa, kẻ m* nó, con kiến chết cũng là lỗi của tôi.”

Trước đây, chuyện của Cố Nam Minh chính là giải quyết như vậy, hiện tại đến lượt cô, vẫn giải quyết như thế.

Chỉ cần kết quả, không cần chân tướng.

Chỉ nhìn cái mình muốn nhìn, chỉ tin điều mình muốn tin.

Tống Chương cũng không để ý đến sự trào phúng của cô, xua tay, nói, “Quan tâm hay không kẻ cô, cô nghe hiểu là được, tạm biệt, không tiễn.”

Nghê Già xoay người bước đi.

Nhưng cô không đi xa được, dù thế nào, cô cũng không bước ra khỏi cổng bệnh viện được.

Vì thế, đợi Tống Chương trở lại tòa nhà, cô lại quay về.

Cô ngồi ngơ ngác trên băng ghế ở dưới khu nội trú cả một ngày.

Mãi đến khi mặt trời lặn, đêm đen ủa tới, gió lạnh thổi đến nỗi xương cốt đều đau, cô hắt xì một cái.

Lúc ngẩng đầu lên, cách đó không xa có thêm một bóng người.

Trong tay cô gái nhỏ còn mang lồng com giữ ấm, dường như cô ta không ngờ sẽ gặp cô ở đây, ánh mắt trùng lớn, vẻ mặt rất kinh ngạc.

Trong phút chốc, Sở Lê không nhận ra cô.

Trong cái lạnh cắt da, ai nấy đều mặc quần áo giữ ấm, mà Nghê Già chỉ mặc một chiếc áo len mỏng màu tối, lộ ra xương quai xanh, cổ tay áo mở rộng, dưới vòng eo mảnh khảnh là một chiếc váy ngắn màu đen, một đôi chân trắng tấp, nhẵn nhụi, đầu gối bị đông lạnh mà hơi đỏ lên.

Cô hoàn toàn không biết lạnh là gì, nữ sinh như cô, mặc đồ không phân biệt mùa, luôn phô trương, không kiêng dè điều gì.

Nghê Già trang điểm đậm, đường kẻ mắt hơi xéch lên, màu môi cực kì xinh đẹp, trên tay cầm một điếu thuốc, ngồi ở trên băng ghế mà hút.

Trên người cô hoàn toàn không có dáng vẻ của một “Học sinh”.

Một Nghê Già như vậy, tuy xa lạ nhưng lại giống với bản gốc nhất.

Họ đối diện không quá ba giây, Sở Lê đã dời mắt.

Rất nhanh, cô ta cảm thấy ảo não vì bản thân bại trận trước.

Vì sao Nghê Già lại ở đây?

Sao cậu ta còn ở đây?

Khi trong đầu Sở Lê có ngàn vạn giọng nói đang cãi nhau, Nghê Già đã đứng trước mặt cô ta.

Sở Lê nhìn cô ta, cô chậm rãi dời mắt từ hộp giữ ấm trong tay cô ta, sau đó, như có thâm ý mà dừng trên mặt cô ta.

Câu mở đầu của Nghê Già còn trực tiếp hơn.

“Cô thích cậu ấy?”

Tâm trạng vốn đang hỗn loạn của Sở Lê, phút chốc bị người ta đẩy thẳng lên đỉnh núi.

Nghê Già nhẹ nhàng và trực tiếp bóc trần bí mật của cô ta bằng giọng điệu khinh miệt, khiến cô ta lúng túng còn hơn cả chữ ‘Cút’ kia của Trần Kính Sinh.

Cho tới bây giờ, cô dựa vào cái gì mà dám trào phúng lại cô ta?

Sở Lê không thêm suy nghĩ, nâng tay cho cô một cái tát.

Lòng bàn tay cô ta nóng đến đáng sợ, cả người run rẩy.

Nhiều ngày như vậy, sự nhẫn nại, không cam lòng, phẫn nộ của cô ta đều dồn hết vào trong cái tát này.

Không cần giả vờ nữa.

Lúc này, cô ta nhìn thẳng vào Nghê Già.

Giống như khi biết Trình Thạc thích cô, nhưng cô hoàn toàn coi nhẹ, loại cao ngạo như cô như không này khiến Sở Lê cực kì chán ghét.

Đúng vậy, chán ghét.

Cô ta vĩnh viễn sẽ không giống Triệu Như, đứng ở một vị trí hèn mọn như một thằng hề.

Nghê Già nghiêng mặt đi, tóc dính lên mặt.

Cô không nói gì, cũng không phát câu, chỉ nâng tay vuốt hết tóc ra sau tai.

“Video kia cô quay hồi nào?”

Sở Lê biết cô đang nói cái gì, ngẩng đầu, “Sau khi Trình Thạc đi.”

Cho nên, cô ta nhìn cô bị người ta bao vây, không cứu cô, mà quay lại cái video giấu đầu hở đuôi kia trước.

Nghê Già kìm nén xúc động muốn bật cười, quay đầu lại, “Cho nên cô làm nhiều chuyện để chơi xỏ tôi như vậy, ý đồ của cô là gì?”

“Cậu cảm thấy tôi ghen tị với cậu phải không?”

Đôi mắt trắng đen rõ ràng của Sở Lê gắt gao nhìn chằm chằm Nghê Già, “Nếu cậu không hại Trần Kính Sinh thành như vậy, tôi sẽ chúc phúc cho hai người, nhưng ngoại trừ khiến cậu ấy đau khổ ra, cậu còn có thể mang cho cậu ấy cái gì?”

“Còn nữa, sao cậu còn xuất hiện ở đây?”

Sở Lê nói đến gò má đỏ bừng, trong mắt hiện ra sự kích động, “Video cậu đánh người cũng là tôi đăng đấy, người như cậu căn bản không xứng mặc đồng phục Lục Trung, cậu gây ra nhiều chuyện như vậy, tại sao còn muốn để người khác gánh vác hậu quả thay cho mình? Bây giờ Trần Kính Sinh không thể ngồi trong phòng học tập, cậu dựa vào cái gì mà sống thảnh thơi như vậy? Cậu...”

Sở Lê còn chưa nói xong, trên mặt liền đón lấy một cái tát.

Cô ta không thể tin mà trừng to mắt, nhìn Nghê Già đang lắc lắc tay.

Sớm biết Sở Lê không bình tĩnh như bề ngoài, cô ta có suy nghĩ, có lập trường riêng của mình, đôi khi trong ngoài không đồng nhất, còn có thể vì bản thân mà khoác lên lời nói của mình một chiếc áo ngoài xinh đẹp.

Nói trắng ra là, lòng dạ rất sâu.

Người như vậy, một khi phản bội, sẽ khó phòng bị nhất.

Nghê Già tiến tới gần một bước, nói: “Tôi làm sai, hậu quả này là đích đáng. Cô cử báo chuyện của tôi làm tôi không thi đại học được, tôi thừa nhận, vì tôi làm sai, nhưng đây là chuyện của tôi và Trần Kính Sinh.”

Cô hơi khom lưng, nhìn thẳng vào mắt cô ta, gần từng chữ:

“Sở Lê, cái tát này tôi trả cho cô, hãy nhớ kỹ, tôi không nợ cô.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Trần Kính Sinh, tạm biệt

Biên tập: Rosa

Lần thứ hai gặp lại Trần Kính Sinh, là ở một tháng sau.

Thành phố A đã bước vào mùa đông lạnh thấu xương, ban ngày trở nên cực kì ngắn, đêm dài đằng đẵng, chậm chạp đợi không đến tận cùng. Bầu trời bị sương mù bao trùm, như nhiễm lên nỗi buồn nồng đậm, vừa dày vừa nặng, rũ trước ngực của mỗi vị khách bộ hành vội vã trong thành phố này.

Thời gian này, Chu Di Sơn đã lo liệu xong những thủ tục ở Mỹ cho cô, vé máy bay đã được đặt vào thứ bảy tuần này, anh ta còn gấp gáp hơn cả cô, không muốn để cô ở lại thành phố A thêm một phút nào nữa. Nghê Già xem thông tin vé, không có dị nghị, sớm hay muộn cũng rời khỏi, chẳng qua là đi sớm hơn mấy ngày.

Cô và Chu Di Sơn giấu mẹ Nghê chuyện cô bị loại khỏi kỳ thi tuyển sinh, chỉ nói là đi du học, không cần thi Đại học. Mẹ Nghê rõ ràng không đồng ý, tuy nhiên sau khi Chu Di Sơn gọi điện đến, mới miễn cưỡng đồng ý.

Lúc trước cô trở về, là không bỏ được thành phố này, cô biết, một khi đã rời đi là cả đời này sẽ không thể quay đầu được nữa, cho nên muốn mang phần thanh xuân cuối cùng để lại nơi bắt đầu. Nhưng kết quả là, cô gần như bị quá khứ bám riết không tha.

Chu Di Sơn cũng sai rồi, anh ta nghĩ rằng cô về đây để coi bỏ khúc mắc, để tìm lại chính mình năm đó, anh ta muốn cô vui vẻ, nhưng cô không có.

Lúc này đây, cô đã đánh mất chính mình.

Bọn họ đều sai rồi.

...

Trần Kính Sinh nằm viện đã hơn hai tháng, thân thể cậu khôi phục rất nhanh, khả năng bình phục của người trẻ tuổi vẫn luôn rất tốt, nhưng trạng thái tinh thần của cậu càng ngày càng kém, từ chối mọi bài kiểm tra tâm lý, tính tình cũng càng ngày càng táo bạo, sau khi có thể xuống giường đi lại, thường xuyên mất tích hơn nửa ngày, dù bác sĩ có tận tình khuyên nhủ thế nào cũng hoàn toàn bị xem nhẹ. Mỗi tuần, Lâm Mạn đều sẽ dành ra một ngày để đến thăm cậu, mà ngày đó, thường kết thúc bằng một trận cãi vã.

Sau thảm họa sinh tử, hơi thở tàn bạo trên người cậu nặng hơn trước rất nhiều, luôn bị sự kiềm nén vây lấy, cậu trở nên sắc bén, lạnh lùng, mạnh mẽ ngăn cách mọi thứ xung quanh, giống như chỉ cần người khác đụng vào, sẽ bị đâm bị thương.

Cái ngày Nghê Già đến thăm cậu, cô có cảm theo vắn thẩn mình tự làm, lúc đổ vào cặp lồng, cô đã cười.

Cô hi vọng cậu có thể ăn nó.

Cô biết Trần Kính Sinh ở phòng bệnh nào, con số kia đã sắp thành tâm ma của cô, trong giấc mơ, mỗi lần muốn đẩy cửa ra, sẽ luôn có đủ loại yêu ma quỷ quái cuốn lấy cô.

Cô dùng hết sức lực để đẩy, nhưng cuối cùng lại bùng tỉnh khỏi giấc mơ.

Cửa thang máy chậm rãi mở ra, Nghê Già đi ra ngoài. Tầng này toàn là phòng VIP, trong hành lang rất yên tĩnh, mặt sàn bóng loáng có thể chiếu ra cái bóng của cô.

Nghê Già vô thức thả nhẹ bước chân, lúc đến cửa phòng bệnh, cô dừng lại.

Không nhìn thấy bất kì thứ gì từ lớp kính trên cánh cửa, nửa bức tường che khuất tầm mắt, nhưng có thể nhìn ra, trong phòng không kéo rèm, ánh sáng rất tối.

Bây giờ, Tống Chương đang đi học nên không ở đây; nếu mẹ cậu ở đây, cô liếc cậu một cái sẽ đi ngay.

Quán không nhiều như vậy.

Nghê Già nhẹ nhàng hít vào một hơi, giờ tay lên, còn chưa gõ cửa, cửa đã bị mở ra từ bên trong.

Y tá đẩy xe đi ra.

“Em là ai?”

Nghê Già siết chặt cổ họng, nói: “Bạn học của cậu ấy.”

Y tá đưa ngón trỏ lên môi làm động tác giữ yên lặng, hạ giọng nói:

“Cậu ấy đang truyền nước, mới vừa ngủ.”

Nghê Già hỏi: “Có thể đi vào nhìn cậu ấy không ạ?”

Y tá suy nghĩ một chút rồi nói: “Bây giờ tốt nhất là đừng vào, cậu ấy thật sự không dễ ngủ, tối qua gần như thức trắng cả đêm, nếu còn như vậy vết thương sẽ lâu lành hơn. Hay em chờ cậu ấy tỉnh dậy, hoặc là ngày mai hãy đến? Mai là thứ bảy mà, các em là học sinh đúng không, nhất định là rảnh.”

Nghê Già nhướn mày, “Cậu ấy cả đêm không ngủ sao ạ?”

“Ừ, thường xuyên như vậy, thật vất vả mới ngủ được, để cậu ấy ngủ nhiều một chút.”

Nghê Già trong nháy mắt không biết nên nói cái gì.

Cô muốn gặp cậu.

Nhưng lại không nỡ đánh thức cậu.

Có lẽ số mệnh của bọn họ là vậy.

Không thể nói lời chia tay, chỉ có thể ly biệt trong lặng lẽ.

Nghê Già nói một tiếng cảm ơn.

Y tá nói: “Đợi cậu ấy tỉnh chị sẽ chuyển lời cho, ngày mai nhớ đến nhé.”

Nghê Già khẽ lắc đầu.

Không có ngày mai.

...

Trước khi màn đêm buông xuống, Trần Kính Sinh tỉnh.

Trong khoảng thời gian này tới nay, lần đầu tiên cậu không muốn tỉnh táo, cậu muốn ngủ lâu một chút, lâu hơn nữa.

Trong mơ có một cô gái, nửa người nửa người yêu, quấn chặt cậu, quăn rũ cậu, ba ngàn sợi tóc đen trải dài trước ngực cậu, mỗi một sợi đều hóa thành gai, đâm thẳng vào ngực cậu, nếu muốn ôm cô, nhất định phải đổ máu.

Nhưng cậu sẵn lòng, vì thế ôm càng chặt, ngực càng đau.

Cậu bừng tỉnh, mới phát hiện vết thương thật sự đang đau.

Cố trợn mắt nhưng trước mắt chỉ là một mảnh màu đen.

Trong mơ, khuôn mặt Nghê Già mơ hồ không rõ.

Lúc này, y tá đẩy cửa đi vào, cô ấy đi đến trước giường bệnh, nhẹ nhàng mở đèn, lúc phát hiện người trên giường mở to mắt, liền phát hoảng.

“Em tỉnh rồi à? Khi nào thì tỉnh?”

Giọng nói của Trần Kính Sinh khàn khàn, “Vừa này.”

Y tá gật đầu, “Tốt lắm, ngủ hơn ba tiếng, để chị rút kim ra.”

Cô ấy làm rất chậm, cố gắng không để cậu cảm thấy khó chịu.

Trần Kính Sinh đuổi tay ra.

Động tác của cô ấy rất thành thạo, vừa rút kim vừa nói: “À đúng rồi, hôm nay có một nữ sinh đến thăm em đây.”

Tự khi cậu nằm viện, có người năm lần bảy lượt đến thăm cậu, y tá mà Lâm Mạn mời đến cũng đuổi về không ít, Tống Chương cũng phát giận, chỉ có Sở Lê, càng ngăn lại càng hăng, mà Lâm Mạn không biết dây thần kinh nào bị nói sai, chỉ cho cô ta vào, người khác thì không.

Trần Kính Sinh rất ghét nghe chuyện này, y tá nói xong, cậu không hề phản ứng.

“Trước đây chưa từng gặp em ấy, nói là bạn học của em, lớn lên cũng quá đẹp, nhìn không giống học sinh cấp 3.”

Cánh tay Trần Kính Sinh run mạnh lên, ánh mắt chột nhìn về phía y tá, “Cô ấy đâu?”

“Đừng lộn xộn! Ai u! Chảy máu rồi!”

Y tá không ngờ cậu sẽ đột nhiên như vậy, nhanh chóng lấy miếng tã bông ấn cho cậu.

Trần Kính Sinh vẫn cứ nhìn chăm chăm y tá, “Cô ấy ở đâu?”

“Đi về từ lâu rồi, chị nói em đang ngủ, em ấy liền đi.” Y tá đứng lên, thu dọn đồ xong, “Bạn gái hả? Phản ứng lớn như vậy, ngày mai em ấy còn đến nữa mà, mau nằm xuống đi, đừng lộn xộn.”

Trần Kính Sinh không nói chuyện, cậu cảm giác được trái tim mình đang nhảy rất mạnh, đang dần đắm chìm trong đại dương ẩm ướt và lạnh lẽo.

Sẽ không.

Lâu rồi cô không xuất hiện.

Cô sẽ không đến nữa.

Sau khi hút xong thuốc thứ tư, Nghe Già chống hai tay lên đầu gối rồi đứng lên.

Phí hết một buổi trưa ở bệnh viện mới phát hiện loại chờ đợi vô tận này có đôi khi làm người ta nghiện, thời gian rất yên tĩnh, đến đến đi đi toàn là người lạ, chẳng cần nghĩ ngợi điều gì, đầu óc trống rỗng.

Trời sắp tối rồi, nếu không quay về thu dọn hành lý có lẽ sẽ không kịp.

Nghê Già lắc lắc đôi chân đã tê dại, phì hết đồng tàn thuốc còn dính trên quần áo, chuẩn bị ném hộp văng thẩn đặt ở bên cạnh vào thùng rác.

Lúc làm không biết nghĩ cái gì, cũng không thể giữ lại.

Rõ ràng không giữ lại được, cậu không cần biết cô đã tới.

Nhưng mà, cô không thể tiến hành động tác tiếp theo được.

Cô thấy Trần Kính Sinh đứng cách đó không xa.

Cậu không mặc đồ bệnh nhân, mà mặc một chiếc áo thun mỏng màu xám.

Cậu gầy đi, bộ đồ có vẻ rộng ra, đừng đưa lay động.

Cầm có chút râu, tóc cũng dài hơn, đều là những thay đổi rất nhỏ, thực ra cũng không rõ ràng, nhưng cô có thể nhìn ra, bởi vì bọn họ đã lâu không gặp.

Không khí như ngưng lại, sau đó cậu ung dung đi về phía cô.

Cậu vẫn đẹp mắt như vậy, ngũ quan rõ ràng, thân hình cao gầy, nhưng, phía dưới tấm da xinh đẹp, không máu không thịt kia, thứ đang tiến tới gần cô giống như một đồng xương u tích.

Cậu bước vào vũ trụ của riêng mình.

Trong phút chốc, hai mắt Nghe Già lên men, nhưng cô nhin xuống, không khóc.

“Sao cậu lại ra đây?”

“...” Cậu rũ mắt, nhìn cô.

“Vết thương khá hơn chút nào không?”

Cậu không nói gì, ánh mắt trượt xuống dưới, dừng trên cặp lồng kia.

Nghê Già nhìn theo, giờ cặp lồng lên, “Vốn định đưa cho cậu, giờ lạnh ngắt rồi, có lẽ mì cũng đã dính lại...”

Cậu cắt ngang lời cô: “Cô tự làm?”

Giọng nói khàn đến dọa người.

Khi nào giọng nói của cậu lại biến thành thế này?

Nghê Già cúi đầu, không dám nháy mắt, sợ nước mắt sẽ chảy ra.

“Ừ.” Cẩn thận đáp một tiếng.

“Cho tôi.”

“Không ăn được nữa.” Vẫn không cẩn thận để nước mắt rơi trên mặt đất.

Cậu duỗi lòng bàn tay ra trước mặt cô, “Cho tôi.”

Nghê Già nhìn những đường kẻ tay phức tạp và đan xen trong lòng bàn tay to lớn kia, quay đầu, đặt cặp lòng lên tay cậu.

Cô cố chấp lắc đầu, không nhìn cậu, nước mắt lăn dài thành hai đường thẳng.

Trần Kính Sinh chậm rãi ngồi xổm xuống, cậu cảm giác được miệng vết thương truyền đến một trận nóng bùng đau đớn, cậu không quan tâm, mở cặp lòng ra, sau đó, lại lấy ra một cái hộp trong suốt được đóng gói cẩn thận.

Khi mở ra, mùi thơm phức mũi, hòa quyện với mùi chua đậm đặc.

Là cô tự tay làm.

Trần Kính Sinh tách đôi dưa ra, mì quả thật đã dính vào nhau, nước súp đã ngấm vào hết, nát bầy, còn rất lạnh.

Cậu gấp lấy một miếng coi như hoàn chỉnh, đưa vào miệng, có thể ăn ra mùi vị, rất thơm.

Chua hơn những món cậu từng ăn, chua đến hốc mắt dễ bị kích thích mà đỏ lên.

Trần Kính Sinh nuốt vào, sau đó lại gấp thêm một miếng nữa.

Nghê Già nhìn đỉnh đầu của cậu “Đừng ăn.”

Cậu không nghe.

“Trần Kính Sinh, đừng ăn.”

Cậu càng ăn càng vội. Lặp lại một động tác.

Đúng rồi, cho tới bây giờ cậu không nghe lời người khác.

Thời tiết rất lạnh, cậu chịu đựng cái lạnh, mặt trắng bệch hơn, một chút huyết sắc cũng không có.

Nghê Già ngồi xổm xuống trước mặt cậu, giữ tay cậu lại, “Đút cho tôi một miếng.”

Trần Kính Sinh ngược mắt nhìn cô, ánh mắt đỏ hoe, con ngươi đen nhánh và trong suốt, trong suốt đến mức trên đời này không có gì thuần túy hơn cậu.

Cậu nói: “Lạnh.”

Trong mắt Nghê Già toàn là nước mắt, nhưng miệng lại cười, “Nhanh chút.”

Trần Kính Sinh cúi đầu, khuấy qua khuấy lại trong cặp lòng, chọn cho cô một cái nhỏ nhất.

Nghê Già nắm tay cậu, gấp lấy cái to nhất, “Tôi muốn cái này.”

Tay cậu dùng lực, cô không di chuyển được.

Nghê Già nhẹ giọng nói: “Trần Kính Sinh, nghe lời, được không?”

Không biết lúc nào, nước mắt đã chảy đầy mặt cô.

Trần Kính Sinh không cứng đầu nữa, cậu đút cho cô.

“Được.”

...

Một hộp vẫn thán lạnh ngắt, Nghê Già ăn một nửa, Trần Kính Sinh ăn một nửa.

Không thể ngăn lại, cô liền chia sẻ.

Cô cảm hộp lên, đi vút, Trần Kính Sinh liền đi theo sau.

Lúc cô khom người ném vào thùng rác, một đôi cánh tay từ phía sau ôm chặt lấy eo cô.

Cậu mạnh mẽ ôm cô vào lòng.

“Đừng đi, được không?”

Trần Kính Sinh kiêu ngạo nhiều năm như vậy, chưa từng ăn nói khép nép.

Cậu chỉ muốn cô ở lại, ở trong này, ở trong cái thế giới mà cậu chán ghét.

Nghê Già không đáp.

Từ lúc bọn họ gặp mặt đến bây giờ, đối với video của Sở Lê, đối với việc cô có lừa cậu hay không, đối với việc vì sao lâu rồi cô không xuất hiện, không có gì phải thắc mắc.

Có vài chuyện, không cần đáp án.

Có vài đáp án, không cần hỏi.

Cậu tin cô.

Vô điều kiện.

“Trần Kính Sinh.” Nghê Già chậm rãi đẩy tay cậu ra, từ trong lòng cậu xoay người.

Khóe miệng cậu còn dính một miếng táo biển nhỏ.

Nghê Già cười khẽ, phủ môi lên.

Cô hôn cậu thật tỉ mỉ, nói một câu triền miên nhất trên đời này:

“Tạm biệt.”

...

Ngày Nghê Già rời khỏi, thành phố A rơi xuống một trận tuyết, không lớn.

Sau khi cô thuận lợi tới Mỹ, Tống Chương mới báo cho Trần Kính Sinh biết tin Nghê Già xuất ngoại.

Một tháng sau đó, sức khỏe của Trần Kính Sinh hồi phục, học sinh ở thành phố A nghênh đón kì nghỉ đông.

Ngày cậu xuất viện, bầu trời lại có tuyết.

Cũng không lớn, vừa đủ bao phủ khoảng đất của thành phố, giấu đi mọi sự quấy nhiễu đã xảy ra trong thành phố này.

Đêm đó, Trần Kính Sinh tự sát ở nhà.

...

“Nếu tôi đi rồi, cậu có thể đi tìm tôi.”

“Nghê Già, cả đời này tôi sẽ không đi tìm cô.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Chín năm

Biên tập: Rosa

Lúc mới tới Mỹ, Nghê Già hoàn toàn lơ mơ, tiếng Anh của cô rất kém, chung quy, Chu Di Sơn không thể chú ý đến mọi mặt, dùng app phiên dịch trên di

động cũng rất phiền, năng lực đi ra ngoài và trao đổi với người khác cơ bản là 0, ăn một bữa cơm cũng vô cùng khó khăn.

Ngành Nghề Già học là quản lý khách sạn, trường không phải quá tốt, nhưng cũng không quá tệ, vì thành phố này rất tốt, có lợi thế vốn có về vị trí địa lý, trường học có liên hệ với khách sạn ở địa phương, kết hợp giữa thực tập và giảng dạy, cô nhanh chóng bận đến sứt đầu mẻ trán.

Ban ngày học chính, buổi tối bỏ ngủ. Kiến thức phần cứng kém hơn người khác rất nhiều, cô không thể không nỗ lực.

Trong trường đa số là lưu học sinh, nước nào cũng có, bất đồng văn hóa va chạm với nhau, mỗi một cá thể xa lạ nhưng tốt đẹp, nói chuyện và sinh hoạt với nhau hằng ngày, đều đã mất đi đáng về khi còn ở trong nước.

Cô vẫn duy trì cuộc sống đơn độc trong một thời gian dài, những ngày còn là học sinh, đi toilet cũng phải kiên quyết kéo theo đồng bọn đã hoàn toàn xa rời cô. Ở trong thế giới rộng lớn hơn, mọi người đều tự do, bạn vui đầu làm chuyện của mình, sẽ không có ai tò mò.

Cô còn trẻ, tuổi trẻ luôn khiến người ta hâm mộ, khả năng lành lại nhanh, đau khổ sẽ giảm đi phân nửa. Bước ra tất đất kia mới biết được, những trắc trở trong quá khứ, chỉ là một mảnh nhỏ trong cuộc đời dài đằng đẵng mà thôi.

Cuộc sống trẻ trung luôn chứa đầy vô số chuyện không thể và có thể, trái tim mọc trong đám cỏ hoang kia, sau khi vượt qua trăm sông ngàn núi, cuối cùng cũng bị đánh thức ở phía bên kia địa cầu.

Cô nghĩ, con người của cô, có lẽ không có cảm giác thuộc về.

Cô không nghĩ về quá khứ, không vẫn vương quê hương, cũng không nhớ nhà, cô không có nhà để nhớ, người duy nhất cô nhớ chỉ có mẹ.

Cô đã đổi số điện thoại, cắt đứt liên lạc với tất cả những người trước đây, vốn cũng không có bao nhiêu người đáng để liên lạc, số Wechat cũng xóa, chỉ có Cổ Nam Minh, số của hắn vẫn luôn ở trong di động mới của cô, chưa từng gọi qua.

Ngay cả Trần Kính Sinh, cô cũng rất ít khi nhớ tới. Lúc nhớ đến cậu, cô đã có thể dùng tiếng Anh lu loát, khéo léo từ chối nam sinh đang đứng trước mặt tỏ tình với cô.

Cô không muốn yêu đương.

Chuyện này, một khi duy trì, liền duy trì bốn năm đại học.

Chu Di Sơn không có dị nghị gì, ngược lại, sau khi biết ý định của cô, anh ta còn vui vẻ ra mặt.

Nghề Già không dám dùng nước cờ đã từng đối phó với đám nhóc choai choai để ứng phó anh ta, Chu Di Sơn là loại người nào, vui buồn không hiện ra sắc, địa vị bây giờ hoàn toàn dựa vào thực lực của mình mà có được, chút kinh nghiệm xã hội nông cạn của cô, căn bản không thể nhìn thấu anh ta.

Anh ta đối xử tốt với cô, tốt đến mức độ nào, xuất phát từ thân phận gì, cô đều nhìn không thấu. Về điểm này, Chu Di Sơn bắt bí rất tốt, nếu cô nghĩ nhiều, ngược lại suy nghĩ của cô có vẻ không đơn thuần.

Vào năm cô tốt nghiệp, anh ta dẫn cô đi nhảy dù.

Hai người nhảy chung. Lúc đó cô mới biết, anh ta có đạo hạnh rất thâm sâu khi chơi các môn thể thao mạo hiểm, có cả chứng chỉ, có thể làm huấn luyện viên.

“Không nhìn ra.” Nghề Già tổng kết.

Chu Di Sơn mang trang bị giúp cô, không nhìn cô, “Là em không quan tâm”

Cô mím môi, không nói.

Huấn luyện viên của Chu Di Sơn ở bên cạnh nói: “Độ cao hiện tại là 3500m”

Độ cao này, với Chu Di Sơn mà nói là không đáng nhắc tới, nhưng Nghề Già là lần đầu tiên.

Sau khi mang trang bị xong, anh ta lại kiểm tra lần nữa.

“Sợ không?”

Nghề Già không nói gì, lắc đầu.

Càng sợ càng muốn tiến tới nhiều hơn.

Chu Di Sơn thực sự hiểu cô.

Cô cần kích thích như vậy, không gì giống kích thích cơ thể và giác quan, khiến người ta giải phóng mọi áp lực ngay lập tức.

Chu Di Sơn vỗ vỗ vai cô, “Tốt.”

“Độ cao hiện tại là 3800m.” Huấn luyện viên nói tiếp.

“4000m, chuẩn bị.”

“Nhảy!”

Khoang cửa mở ra, theo lệnh của huấn luyện viên, Nghê Già không chút do dự nhảy xuống khoảng trời trước mặt.

Từ trên cao nhảy xuống, trời đất xoay chuyển, cảnh vật biến thành những đường nét hỗn loạn, cảm giác không trọng lượng vọt thẳng lên đỉnh đầu, vừa tê dại vừa buồn nôn. Con gió gào thét ầm ầm kéo về phía cô, cô lao nhanh xuống dưới.

Nhưng, khoảnh khắc chiếc dù mở ra, thế giới chợt yên tĩnh lại.

Chu Di Sơn nói khẽ bên tai cô: “Mở mắt ra đi.”

Nghê Già từ từ mở mắt ra, hơi thở ngừng lại.

Cô thấy được thiên đường.

Thì ra biển cả mênh mông vô bờ kia có giới hạn, bãi cát trải dài, vàng rực, óng ánh, cây xanh tụ lại một đám, với đủ loại màu sắc, ghép thành một bức tranh tươi sáng và mềm mại.

Trời xanh ở trước mắt, mặt trời ở sau lưng.

Cô ở trong gió.

Kinh tâm động phách cũng tốt, dòi núi lấp biển cũng tốt, khi cô tách khỏi đám đông, khi cô chân chính đặt chân vào thế giới này, cô tan ra rồi hợp lại cho thiên nhiên vĩ đại. Mà giây phút này, muôn dân thiên hạ, yêu hận tình thù, đều không liên quan tới cô.

Cô thấy rõ, trong lòng cô không hề mất hết hy vọng, không hề đầu xuôi đuôi lọt.

Mà là mạnh mẽ, là khát vọng sống.

Có lẽ, đây mới là hướng về cái chết mà sống.

“Sống trong thế giới quý giá này, mặt trời mãnh liệt, sóng nước dịu dàng.”

Bất tri bất giác, Nghê Già đã ở Boston chín năm.

Năm đó, sau khi tốt nghiệp thì trực tiếp đi làm, Chu Di Sơn đã nhờ người viết thư đề cử cô nên quá trình nhậm chức của cô không tính là khó.

Cô biết, trong mắt đồng nghiệp, xuất thân của cô vẫn luôn là một đề tài hot, Chu Di Sơn – người thỉnh thoảng lái xe tới đón cô giống như một vị kim chủ thân bí đứng sau màn, cô từng phiền muộn vì chuyện này, nhưng Chu Di Sơn chỉ nói một câu.

“Nếu em chột dạ, chứng minh năng lực của em còn chưa đủ để khiến em không thẹn với lương tâm.”

Thời đại này chỉ nói chuyện năng lực.

Nhưng trước đó, khi mọi người không có chênh lệch, nếu bạn dẫn đầu một chút, nhưng không đến mức đè bẹp đối phương, nhất định sẽ có người bị ghen tị giết giậy, dùng lời ác độc công kích bạn, dùng ánh mắt tự cho là đúng phê phán bạn, thương tổn bạn.

Một khi bạn đứng ở địa vị cao, vẫn là những người đó, sẽ đến lấy lòng bạn, khen ngợi bạn, vây quanh bạn.

Bộ mặt xấu xí đó của con người, cô đã từng lĩnh hội từ khi còn bé.

Càng hiểu rõ nhân tính, lại càng chán ghét.

Vì thế, Nghê Già vẫn luôn đơn độc làm việc.

Cô không thích kết bè kết phái.

Bò dê mới kết bè kết phái.

Cô lợi dụng hiệu quả của việc xã giao để bản thân nhìn qua không cô độc.

Năng lực tiếp thu mọi chuyện của Nghê Già mạnh hơn những người cùng trang lứa, đây là món quà đặc biệt mà sự từng trải tặng cho cô, gió lớn thổi bay hết mọi thứ của cô, cô không cần hình thức, nhân tình ấm lạnh, nhìn rất vô vị.

Rất nhiều chuyện xấu hổ mà người mới phải làm cô còn không sợ, tốc độ tùy cơ ứng biến cũng nhanh, dù khách hàng có gây rắc rối, hay có tình huống bất ngờ, cô rất ít khi hoảng loạn, lạnh nhạt cực kì.

Trong lúc làm việc, Nghê Già nói rất ít, từ chối mọi lời bắt chuyện, thuộc loại nhân viên nghiêm túc. Cộng thêm diện mạo xinh đẹp của cô, một đường được bật ‘đèn xanh’, lúc làm chung với quản lý ở sảnh, chính cô cũng khá sững sờ vì đãi ngộ này.

Nửa đời trước sống trong bóng tối, giống như đã biến mất.

Nói nhanh không nhanh, nếu nói chậm, dường như chỉ là một cái liếc mắt.

Cái tuổi 19 lố bịch đó của cô, cứ như vậy biến mất không thấy bóng dáng.

Nghê Già đã hai mươi tám.

Khách sạn đóng cửa, cô được nghỉ ba ngày.

Ở trong nhà trọ làm ở hai ngày, không đi đâu hết, wechat không nhắn lại, điện thoại công việc không bắt, ngày thứ ba, Chu Di Sơn làm thế nào cũng muốn kéo cô ra ngoài ăn cơm.

Anh ta nói qua đi động: “Em sờ đầu mình xem có cây cỏ nào mọc lên không?”

Nghê Già thật sự sờ đầu mình, “No.”

Chu Di Sơn nói, “Buổi tối tôi đến đón em.”

Nghê Già híp mắt, “Em nói muốn đi hồi nào?”

“Không được thương lượng.” Anh ta nói xong liền trực tiếp cúp máy, thật sự là thái độ không cho phép thương lượng.

Nghê Già ném di động qua một bên, uống một ngụm nước, nằm xuống sofa lần nữa, tiến hành tu tâm dưỡng tính, thả lỏng đầu óc.

Buổi tối, Nghê Già vẫn là đứng giờ đi xuống lầu.

Nhìn cô gái mang giày cao gót đang đi xuống cầu thang, Chu Di Sơn – người ngồi trên ghế lái rất lâu không thể hoàn hồn.

Cô mặc một chiếc váy trơn màu vàng nhạt, từng thớ thịt giống như được gom lại từ nước và ánh sáng, được ánh trắng gọt dũa mà trắng nõn hơn, tóc dài đen sẫm, rơi là tả trên bả vai, vài sợi rơi xuống giữa cánh tay.

Nghê Già hai mươi tám, năm tháng không đánh bại được mỹ nhân, lời này không giả, cô của bây giờ là lúc động lòng người nhất. Hoàn toàn trút đi cảm giác non nớt của thiếu nữ, ánh mắt mê ly, nhãn mày một cái cũng đầy quyến rũ, giờ tay nhắc chân đều khiến người ta xao động và hoảng hốt, khi đôi môi đỏ mọng khẽ cong, ba hôn bảy phách sẽ bị câu mất.

Trên người cô đã tìm không ra bóng dáng của một cô gái nghèo túng và tuyệt vọng mà anh ta tìm thấy ở nhà ga năm đó nữa.

Cô của năm đó, đáy mắt trống rỗng, cố chấp và bi quan, không chịu để ánh mặt trời tiến vào, cô không biết, lúc cô vứt bỏ cuộc sống, cuộc sống đã vứt bỏ cô.

May mà, cô đã hòa hợp với cuộc sống.

Nhưng sự cao ngạo và kiên trì của cô, không hề thay đổi.

Đó là phần chói mắt nhất trên người cô.

Trước đây, cô luôn che giấu và lẩn tránh, cũng may cô vẫn còn thương tiếc chính mình, cô chưa từng bỏ rơi bọn chúng.

Cô vẫn luôn là một người độc lập.

Dưới lớp vỏ mềm mại kia là một thân cứng rắn, phản cốt hơn bất kì thứ gì.

Nghê Già mở cửa xe, lập tức nhíu mày.

Chẳng mấy chốc cô đã phát hiện ra nguồn gốc của sự bất thường.

Ánh mắt đảo qua, sững sốt.

Ghế sau thế mà lại đặt một bó hoa hồng rất to.

Nghê Già ngồi xuống ghế phụ, xoay người, trực tiếp nâng bó hoa lên phía trước.

To đến mức, có thể nhét vừa ba cái đầu của cô.

Mỗi đóa hoa, kiểu diềm ướt át, đỏ như máu, mãnh liệt như lửa, như một kiểu ám chỉ rõ ràng trong đêm.

Nghê Già để sát vào người, sau đó nói: “Luật sư Chu, tặng hoa tục lắm.”

Da đầu của Chu Di Sơn cũng có chút tê dại, anh ta không ngờ Nghê Già lại thẳng thắn như thế, nói một câu “Không có mắt” như vậy, rõ ràng là muốn anh ta cảm về.

Không khí vốn nên xấu hổ, nhưng vẻ mặt của Nghê Già lại rất thản nhiên, làm anh ta cảm thấy bối rối và vô nghĩa, nhìn không được tự giấu:

“Chuyện này có thể không tục sao?”

Tuổi cũng lớn, còn phải học người trẻ tuổi theo đuổi phụ nữ, rơi vào khuôn sáo cũ, còn có thể làm sao?

Nghê Già không nóng không lạnh nói: “Đừng nói với em là, còn có bữa tối dưới nền nữa nhé?”

“...”

Chu Di Sơn “Có, thì sao?”

Nghê Già lấy di động ra, chụp ảnh hoa, đầu cũng không ngẩng lên, “Không ăn.”

“Nghê Già.” Chu Di Sơn nhú mày.

Lúc này cô mới ngẩng đầu, “Mỗi ngày ở trong khách sạn đều phải ra về, em không dễ dàng nghỉ phép, anh tha cho em đi, được không?”

Chu Di Sơn ghen hòng, là anh ta đã không lo lắng chu đáo.

“Vậy em muốn ăn cái gì?”

“Không ăn.” Nghê Già cắt di động vào, nhìn xem thành phố rộn ràng nhộn nhạo.

“Đến bờ biển đi.”

Đối phương là Chu Di Sơn.

Cô không thể qua loa.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Không đáng

Biên tập: Rosa

Xe chạy khoảng một tiếng mới tới nơi, Chu Di Sơn đến bãi đậu xe, còn Nghê Già đến cửa hàng mua hai chai nước chanh.

Bãi biển này cách khá xa trung tâm thành phố, bởi vậy mà người ít hơn, sạch sẽ và yên tĩnh hơn những bãi biển khác.

Tối cuối tuần, tốp năm tốp ba người đi dạo, đi bơi, xung quanh nhà hàng, quán bar là những tiếng nói chuyện với nhau và tiếng nhạc du dương, vàng sáng nhàn nhạt ập xuống trên bờ cát, xa xa, từng tầng xanh lam thăm thẳm trải ra, biển trời nối thành một mảnh, tươi đẹp và thoải mái.

Nghê Già cầm chai nước chanh uống hăng say, Chu Di Sơn uống được hai ngụm tay liền bắt động, anh ta nhú mày, nói: “Thích đến vậy à?”

“Thích đến vậy đó.” Nghê Già dùng giọng điệu khẳng định trả lời.

“Giống như em thích ăn chua cay, khẩu vị của anh lại nhạt hơn.”

Nghê Già rút ống hút ra khỏi miệng, đôi môi đỏ mọng như thạch hoa quả mềm mại và lấp lánh. Cô bày ra vẻ mặt vô tội, sau đó giải thích:

“Có vài thứ, là trời định.”

Mấy năm nay, cô đã học được rất nhiều điều.

Ngành khách sạn này, hàng năm đều có một lượng lớn người nhảy vào, có người không nhấc đầu lên nổi, bị đè chết ở tầng thấp nhất, kêu gào đó là một ngành vô dụng, ra trường chỉ có thể làm nhân viên phục vụ, cung cấp sức lao động giá rẻ; còn có người kiếm được số tiền lớn, trở thành nhà lãnh đạo, một bước tiến vào tầng lớp thượng lưu, giao tiếp khéo léo, trở thành một tay điều luyện trong thế giới vàng thau lẫn lộn này.

Nghê Già có thể trở thành một trong những người đến sau, là chuyện Chu Di Sơn không muốn nghĩ tới.

Sau khi từ bỏ công việc, cô lại trở về là chính mình. Hoặc là đột nhiên biến mất, không biết đi đâu, hoặc là đóng cửa im ỉm, một ngày ba bữa gộp lại thành một, book đồ ăn để giải quyết.

Chu Di Sơn lại uống một hớp nước chanh, vị chua tràn ngập trong khoang miệng, chui vào hàm răng, chát đến nỗi hàng lông mày của anh không thể giãn ra ngay.

Chờ tiêu hóa xong, anh mới ghét bỏ mà vứt chai nước vào thùng rác, mở miệng: “Đúng vậy, đây thật sự là trời định.”

Hiếm khi thấy anh cam chịu, Nghê Già cười hai tiếng.

Bọn họ sống vai đi trên bờ biển, gió biển đánh úp lại, mang theo mùi vị ẩm ướt, thổi vào khuôn mặt trắng nõn và kiều diễm của cô, mái tóc đen đang nhảy múa, một góc váy của cô cũng tùy ý lay động. Thấy đế giày bị lún vào cát, cô khom người xuống, dứt khoát xách ở trong tay.

Gió xuyên qua tóc cô, Chu Di Sơn đưa mắt nhìn về phía xa, giọng anh hùng hậu và rõ ràng, tựa như mảng màu xanh chứa đựng mọi thứ ở trước mặt, ngay cả một con sóng dâng cao hay lùi lại, cũng dịu dàng đến vô tận.

“Nghê Già, anh năm nay 35 rồi.”

Đàn ông ở độ tuổi này, mỗi phút mỗi giây đều rất quý giá.

Anh không có gì ngoài sự mạnh mẽ và quyến rũ, có rất ít người Hoa ở Mỹ nổi trội trên lĩnh vực luật sư, thực lực, tài lực, địa vị xã hội, anh không thiếu.

Bây giờ anh cái gì cũng có, nói thô tục, là có của có tiền, tay chân kiện toàn, tâm tính khỏe mạnh, còn không cha không mẹ, lượt bỏ đi vô số phiền toái.

Nghê Già nhớ là có rất nhiều cô gái say mê Chu Di Sơn, hai năm trước, bên cạnh anh có thêm một cô trợ lý vừa xinh đẹp vừa nóng bỏng, vì là con lai nên tóc đen mắt xanh, mỗi lần thấy cô, sự ghen tỵ trong mắt có thể thiêu rụi cô.

Mỹ nhân ngay trước mặt, sao anh còn để mắt đến người như cô làm gì?

Trái tim của cô không biết đã đi đâu.

“Anh hơn em bảy tuổi, em sẽ không chê anh già chứ?”

Nghê Già nghe vậy, nhếch mày, nghiêng đầu nhìn anh, “Luật sư Chu, nghe câu châm ngôn Trung Quốc này chưa? Quá khiêm tốn chính là kiêu ngạo.”

Anh cười, tiếng cười cũng dễ nghe, như rượu ủ lâu năm, là sự quyến rũ tích lũy qua nhiều năm.

“Anh không kiêu ngạo.” Anh khôi phục giọng điệu bình thản, “Anh sợ em chương mất anh.”

Nghê Già bị câu này làm cho cứng họng.

“Xem ra đúng là vậy.” Chu Di Sơn cười, vẻ mặt vẫn ôn hòa như cũ, không thất vọng, cũng không phẫn nộ.

Rốt cuộc anh đã là người trưởng thành, không để lộ cảm xúc ra ngoài, cả người nội liễm và sắc sảo.

Nghê Già không đi nữa, tùy tay ném đôi giày cao gót xuống đất, lấy hộp thuốc ra từ trong túi xách, rút một điếu châm lửa, gió biển thật lớn, lửa vừa bật lên đã bị thổi tắt.

Chu Di Sơn nghiêng người qua che lửa giúp cô, có bàn tay to chặn gió, ngọn lửa kia run run rẫy rẫy sống sót.

Tàn thuốc sáng lên rồi tối sầm lại, sương trắng bay ra từ trong mũi cô, sau đó biến mất trên đỉnh đầu.

Nghê Già mượn khói làm dụ để trái tim đang nóng này.

Cô khẽ nói: “Em không đáng.”

Cô thật sự không đáng.

Chu Di Sơn cùng cô sống qua ngày, cùng cô nếm phần đắng nhất của nước thuốc, giúp cô có được dáng vẻ như bây giờ. Không có anh, cô và mẹ mình đã sớm chết ở đầu đường năm đó, bị thương lại xót xa, ngay cả mảnh đất chôn thân cũng không có.

Anh không phải người bất khả chiến bại, thiên hạ vô địch, ở đâu ra nhiều kẻ âm ỉ như vậy, lúc anh thu lưu cô, chỉ mới hơn hai mươi, tuy có chút thành tựu, tuy danh tiếng nổi lên bốn phía, nhưng nền tảng còn bất ổn. Bản thân anh bận bịu và mệt mỏi, trên vai gánh vác bao nhiêu gánh nặng, nhưng chưa bao giờ nói cho cô biết.

Thiếu anh, Nghe Già đã sớm xong đời.

“Có đáng hay không phải do anh phân xét.”

Chu Di Sơn nói, “Lần đầu tiên gặp em, em và anh đã ngang hàng với nhau, em là phụ nữ, anh là đàn ông, anh muốn giúp em, là trả ân cho ba em, cũng là anh tình nguyện.”

Nghê Già nhếch môi, “Cho nên lúc em còn vị thành niên, anh đã có suy nghĩ không an phận với em rồi?”

“Không đến mức đó.” Anh nhìn những con sóng liên tục vỗ vào bờ, nói: “Khi đó anh đã muốn đưa tay kéo em, vì nhìn em anh giống như thấy được chính mình, anh hiểu cảm giác của em, không nơi nương tựa, cảm thấy một cây cỏ còn có ý nghĩa hơn cả mình.”

Nghê Già phun khói ra, trong lòng co rút, không nói tiếp.

“Sau này, liền thuận theo tự nhiên.” Chu Di Sơn cười, “Nhiều năm như vậy, nếu bên cạnh em có một người thích hợp xuất hiện, có kết cục tốt đẹp, anh cũng không đến mức làm như hôm nay.”

Nghê Già cũng cười, giọng điệu lười nhác, “Thì ra là vậy, cho em xin lỗi anh.”

“Nghê Già, vẫn là câu nói kia, đừng cảm thấy nợ anh.” Chu Di Sơn thu lại nụ cười.

Anh sợ nhất là sự lo lắng này của cô.

“Cám ơn anh.” Nghe Già trong tay kẹp điều thuốc, ánh mắt trở nên sâu xa, “Thật sự.”

“Vậy thành khẩn một chút nhé?”

Chu Di Sơn lấy một chiếc nhẫn từ trong túi quần ra.

Làm theo số đo được yêu cầu, đơn giản mà xa xỉ, phù hợp với khí chất của cô.

Không có hộp, anh sợ hình dáng rõ ràng, cô sẽ nhìn ra.

Con gió tối nay, có mùi chua của chanh xen lẫn với mùi mặn của biển.

Giờ khắc này, không phải đầu óc nóng lên, không phải xúc động.

Anh đã đợi mười hai năm.

“Nghê Già, nếu cảm thấy không hợp, hãy theo anh đi!”

Người đến phong trần mệt mỏi mà đẩy cửa vào, ngồi xuống sofa mềm mại, sau đó bực bội kéo caravat ra, tháo hai chiếc khuy trên cùng, cầm lấy ly rượu để trên bàn uống một hơi cạn sạch.

Tổng Chương cuối cùng cũng rảnh, bát quái một chút với cái người cả tuần nay bận bịu đến nỗi không thấy bóng dáng.

“Lần này là cô người mẫu ảnh họ Ninh nào à? Anh và cô ta thật sự có tốt hơn không?”

“Ninh nào, người ta kêu Ninh Ý, là Ý, tứ thanh [1].” Có người sắp lại chế nhạo Tổng Chương, “Tốt xấu gì cũng là bạn gái anh Sinh, anh ôn bài kỹ hơn được không? Bây giờ cô ta là người mẫu nổi tiếng, ngày nào cũng lên hot search, gặp nhiều lần rồi mà không biết chữ đó đọc thế nào hả?”

[1] bốn thanh trong tiếng Hán hiện đại: âm, dương, thượng, khứ.

“Cậu cút đi.” Tổng Chương đá người nợ văng ra, lại quay sang người đàn ông âm u kia, “Gần đây anh thích người mẫu à? Hai ba ngày đổi một cô, thật

còn tốt không, trong nhà đã có một người rồi, còn ra ngoài lêu lổng.”

Trần Kính Sinh đang dặn dò cấp dưới công chuyện, nghe vậy, lạnh lùng liếc anh ta, “Anh cưới cô ta?”

Tổng Chương tự biết nói lời, lặng lẽ ngậm miệng.

Năm đó, Trần Kính Sinh uống thuốc tự sát, Sở Lê là người đầu tiên phát hiện.

Anh rất khó đi vào giấc ngủ, bác sĩ từng kê cho anh một đơn thuốc ngủ, nhưng anh chưa từng uống, toàn cất. Sở Lê phát hiện một lần liền để ý, cô ta nghĩ đây là thuốc của anh, nhưng trong lòng lại ần ần bất an.

Thực giác của phụ nữ là kỹ năng bẩm sinh, trong chín có mười. Nghe Già đi rồi, Trần Kính Sinh lại không có phản ứng gì, chuyện này căn bản không bình thường.

Tối Trần Kính Sinh xuất viện, mí mắt Sở Lê cứ nháy lên như co giật. Cô ta dùng đủ chiêu, hết nũng nịu đến cứng rắn đòi mật mã nhà Trần Kính Sinh từ Tổng Chương, lúc phá cửa đi vào, nhìn thấy người nằm yên trên sofa, hồn đều dọa bay mất.

May mà đưa đến bệnh viện kịp thời, cứu được một mạng, hai ngày sau mới tỉnh.

Cùng năm đó, Lâm Mạn và ba Trần cũng về nước, Trần Kính Sinh bắt đầu làm trị liệu tâm lý toàn diện.

Từ ngày đó, Sở Lê vẫn chưa từng rời khỏi.

Tiểu Tử Cường bị bỏ tù, phán ba năm, Lâm Mạn đã chuẩn bị ổn thỏa, nếu hắn có thể còn sống mà ra tù, coi như hấn mạng lớn.

Nghe nói, sau đó không lâu, Tiểu Tử Cường ở trong phòng giam, tinh thần hoàn toàn sụp đổ, trở thành kẻ điên.

Tàn nhẫn thật sự, không phải dùng vũ lực tâm thường, mà là bức đến đường cùng trong vô hình, nếu Tiểu Tử Cường có chết, cũng chết trong mù mờ.

Trần Kính Sinh tạm nghỉ học, ở nhà trị liệu, Trần gia mời giáo viên đến dạy cho anh, sau khi tình huống có chuyển biến tốt thì bắt đầu bổ sung kiến thức ở trường.

Anh thi đại học.

Phát huy ổn định, trúng tuyển vào trường Đại học nổi tiếng, Lâm Mạn không muốn anh xuất ngoại, Trần Kính Sinh dứt khoát xóa bỏ nỗi lo lắng đó của bà, anh không xuất ngoại.

Sau ngày ấy, Trần Kính Sinh dường như đi vào quỹ đạo.

Anh trở thành hậu bối xuất sắc nhất của Trần gia.

Với gia nghiệp đồ sộ, khi anh vừa bước vào xã hội liền bị đẩy thẳng đến nơi đầu sóng ngọn gió, ba Trần ném hai trung tâm thương mại và khách sạn cho anh quản lý, có người muốn chế giễu, chiếc bánh lớn như vậy, anh cũng không sợ no chết?

Nhưng Trần Kính Sinh đã ăn hết.

Không chỉ ăn hết, mà còn càng ngồi càng ổn ở vị trí kia, ánh mắt anh vừa chuẩn xác vừa tàn độc, tất cả những nghiệp vụ được mở rộng đã trở nên rất hot trong những năm gần đây.

Rắc rối khó gỡ, xung quanh thăm thẳm, rễ đã đâm sâu bao nhiêu, chính anh cũng không biết.

Sớm muộn gì Trần gia cũng là của anh.

Lâm Mạn đã có ứng cử viên phù hợp nhất cho cuộc hôn nhân của anh.

Trần Kính Sinh không cần môn đăng hộ đối, nếu không cần thiết, anh có thể không kết hôn, anh chỉ cần một người phụ nữ đủ thông minh, đủ biết điều.

Nhiều năm như vậy, Sở Lê không rời không bỏ, Lâm Mạn xem hết ở trong mắt, bà biết mình không nhìn lầm người, cô gái được bà chọn, lớn lên thanh tú, khiến người ta thích, biết làm việc, có thể nhìn mặt đoán ý, quan trọng nhất là, còn có thủ đoạn.

Cô ta biết cách khiến cô nữ sinh lẳng lơ kia biến mất, cô ta biết rất rõ.

Huống chi, cô ta còn cứu mạng con trai bà.

Cách Trần Kính Sinh phản kháng rất trực tiếp, quen bạn gái hết cô này đến cô khác, tình cảm bay đầy trời.

Mặc kệ Lâm Mạn và Sở Lê ép buộc thế nào, anh biết Lâm Mạn đang đợi ngày anh chán ghét, nhưng anh nhẫn nại hơn bà nghĩ.

“Anh Sinh, đầu thế cứ như vậy cả đời, dù sao anh cũng phải kết hôn sinh con.”

Trần Kính Sinh vung tay với cặp dưới, để anh ta đi xuống, tự mình rút gói thuốc trong túi ra.

Ngậm vào miệng, châm lửa, đường cong hàm dưới lập thể lại rõ ràng, anh khép lại bật lửa, thuận tay ném về bàn, động tác lưu loát mà tùy ý, khi anh ở trạng thái thả lỏng, hơi thở du côn sẽ lộ ra.

Anh hờ hững hút thuốc.

Cả đời cứ như vậy thì sao?

Tổng Chương ngồi xuống, biểu cảm sâu xa.

“Có điều, tôi muốn nói với anh chuyện này.”

“Không biết Sở Lê nói với anh chưa? Lớp cô ấy định tổ chức buổi họp lớp.”

Trần Kính Sinh gầy tàn thuốc, “Liên quan gì tới tôi?”

“Hôm nay tôi hỏi thăm mới biết được chủ đề của buổi họp lớp lần này.”

Ngay cả câu tiếp lời, Trần Kính Sinh cũng lười cho.

Tổng Chương hít sâu một hơi, chậm chạp nói: “Đón tiếp bạn học từ Mỹ về.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Họp lớp

Biên tập: Rosa

Thật lâu sau Trần Kính Sinh cũng không có động tác gì, mãi đến khi tàn thuốc cháy đến đốt ngón tay, anh mới dập tắt nó trong gạt tàn.

Động tác rất mạnh, phá tàn thuốc thành mảnh nhỏ.

Tổng Chương nằm trong sofa, miệng cũng ngậm một điếu thuốc, qua nhiều năm, anh ta mới phát hiện, si tình thật sự có thể biến thành chấp niệm.

Năm đó Nghê Già nói đi là đi, đi rõ ràng đi sạch sẽ, cũng đi tuyệt tình, cô thì tiêu sái rồi, còn lại đây đám người bọn họ, không ai dám nhắc đến tên cô trong một thời gian dài sau đó.

Trần Kính Sinh tiếp nhận việc trị liệu, có tốt lên không? Không ai biết.

Nhưng có thể khẳng định là anh không vui vẻ.

Nếu có thể tránh được sự hoan hỉ mãnh liệt, tự nhiên sẽ không có chuyện đau buồn xảy đến.

Không ai khiến anh buồn, từ đó cũng không ai khiến anh vui.

Năm đó đầu óc bị nước vào, để Lâm Mạn tùy tiện xúi giục hai câu, rồi lời chuyện anh em ra nói, Tổng Chương liền cảm thấy hận Nghê Già, chỉ cần cô biến mất, Trần Kính Sinh có thể tốt lên, mọi sự đại cát, ai ai cũng vui vẻ.

Nhưng, Trần Kính Sinh có thể chịu được một dao, nhưng không chịu được Nghê Già rời đi. Anh ăn nhiều đau khổ như vậy, từ quỹ môn quan nhặt về cái mạng, nói không cần thì không cần.

Việc này khiến Tổng Chương bị dả kích, nói là đánh đòn cảnh cáo cũng không quá đáng. Một người vẫn luôn bị keo dán đồ kín đầu cuối cùng cũng tỉnh táo, đây là cmm tình yêu, là tình yêu duy nhất của Trần Kính Sinh.

Nếu còn một cơ hội, anh ta sẽ là người ngoài cuộc, hạnh phúc quá khó khăn, không có thì thôi, nếu có, anh ta hi vọng Trần Kính Sinh bắt được, anh đã quá khổ sở rồi, nếu ông trời có mắt, hãy để anh ném thứ trái ngọt.

Một tuần trước, Nghê Già kéo vali đi vào nhà mới.

Vị trí tốt, tầng lầu cao, Nghê Già thích cảm giác đứng ở trên cao nhìn xuống, nhìn mọi thứ trong tầm mắt.

Trang hoàng đơn giản, nội thất đầy đủ, tiền thuê không rẻ, cô đã tích góp được khá khá trong hai năm qua, lại ở một mình, không có vấn đề gì khi theo đuổi một cuộc sống chất lượng cao.

Cô không mang nhiều đồ trở về, quần áo và giày dép trong tủ đồ của cô không chịu được giày vò, mua cái mới là được, huống chi, cô cũng không biết mình có thể ở đây bao lâu.

Dọn dẹp xong, Nghê Già đi tắm, xoa mái tóc ướt sũng đứng trước cửa sổ hút thuốc, có bọt nước trên ngọn tóc thấm vào chiếc váy trơn, vải dẹt hút chặt cơ thể lồi lõm, một cơn gió thổi qua, trên lưng nổi lên một tảng da gà.

Lúc này, Chu Di Sơn gọi điện đến.

Nghê Già nhìn vào màn hình, bất máy.

“Một câu tỏ tình khiến em sợ tới mức chơi trò mất tích à?” Chu Di Sơn đi thẳng vào vấn đề, “Đỉnh Vi nói em đã từ chức.”

Đỉnh Vi là cô thư kí xinh đẹp và nóng bỏng kia của anh, tên tiếng Trung nghe thật quê mùa. Lúc cô ta biết cô muốn về nước, trên mặt không hề che dấu sự vui mừng, “Nghê Già, nếu anh ấy không hỏi tôi sẽ không nói, còn có, đây là quyết định chính xác nhất của cô đấy.”

Xem ra, anh đã hỏi.

Chu Di Sơn ở bên kia hỏi: “Về nước rồi?”

“Ừm.” Nghê Già chậm rãi phun khói, nhìn ánh đèn xe lấp lánh nối thành một chuỗi dài ngoài cửa sổ, nói: “Em về tìm đáp án.”

Hiện giờ, có vài chuyện, cô cần đáp án.

Có quý mới biết, lúc Chu Di Sơn nói câu ‘hãy theo anh’ kia, trong đầu cô cứ như bị điên vậy, đột nhiên xuất hiện một người, một người gần như bị cô lãng quên đến tận chân trời.

Bọn họ ở chung không nhiều, tính đi tính lại, chưa tới hai tháng, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, trăm bông đến nỗi cứ như đã qua nửa đời người.

Không ngọt như mật, lúc nào cũng đối chọi gay gắt, tra tấn lẫn nhau, thù hận và đau khổ đan xen, bây giờ nhớ lại, ngay cả lúc hôn nhau cũng mang theo mục đích, thật đau lòng.

Nhưng đâu chỉ có vậy, anh vì cô mà nỗ lực, đẩy cô tới trước, anh đứng dưới lầu chờ cô cả một đêm, dù cả người anh toàn máu, lại không muốn cô khóc.

Còn rất nhiều chuyện nữa, nhiều đến nỗi trong tai cô đều là giọng nói của anh.

“Nghê Già, tôi sẽ không bỏ qua cho cô.”

Nghê Già phát hiện, cô chưa từng quên, chỉ là không dám nhắc tới.

Chu Di Sơn không nể mặt mà vạch trần cô, “Trong lòng em đã có.”

“Có lẽ đi.” Nghê Già không phản bác, “Em muốn biết đáp án của anh ấy.”

Sự thẳng thắn của cô khiến Chu Di Sơn cứng họng.

Cô gái tên Nghê Già này, không tốt đẹp chút nào, nhưng có một chỗ đang sáng lên, cô nghe theo trái tim mình, bình bình thản thản.

Thích là thích, không thích tuyệt đối không dây dưa, không để lại sự mập mờ cho bất kỳ ai, nếu không với điều kiện này của cô, kiểu đàn ông nào không lừa được tới tay?

Cô vốn không giỏi cô độc như vậy.

“Chu Di Sơn.” Cô siết chặt khớp hàm, nghiêm túc nói: “Thật xin lỗi.”

Chu Di Sơn khẽ cười, “Anh không chấp nhận.”

Nghê Già không nói gì.

“Tha thứ hay không là chuyện của anh, may mắn hay bất hạnh là chuyện của em.” Chu Di Sơn nói, “Nghê Già, đừng một mình trở về gặp anh.”

Nói xong, chính anh cũng cảm thấy chua xót.

Nghê Già lau nước mắt.

Thấp giọng nói: “Được.”

...

Hôm sau, lúc Nghê Già đang chọn dây chuyền bạc ở quầy bán, cô gặp được một mỹ nhân quyến rũ.

Mỹ nhân đeo kính râm che khuất nửa gương mặt, chỉ để lộ đôi môi đỏ mọng, mái tóc màu nâu hạt dẻ uốn xoắn, dáng người trước lồi sau vênh, tuy dưới chân là một đôi giày đế bệt hiệu Gucci, nhưng vẫn cao hơn tất cả phụ nữ đang mang giày cao gót ở trong tiệm.

Dáng người như vậy, là bát com ông trời thưởng cho người mẫu.

Cô gái bán hàng nhìn lướt qua Nghê Già – người sau khi vào tiệm chỉ nhìn mà không nói, rồi chỉ một nhân viên khác đi tiếp đãi vị mỹ nhân kia. Cô gái bán hàng rất có nhãn lực, tuy Nghê Già ăn mặc khiêm tốn, nhưng với gương mặt này, khí chất kia, người thường tu luyện cả đời cũng không có được.

Nghê Già xem xong một vòng mới lấy ra một chiếc túi nhung nhỏ, đổ ra một chiếc nhẫn.

“Tôi muốn tìm một sợi dây, phối với cái này.”

Cô gái bán hàng đảo mắt qua, kiểu dáng của chiếc nhẫn kia không tầm thường, khi thấy viên kim cương trong suốt xinh đẹp, càng chắc chắn hơn, cô gái này không phú cũng quý.

“Chị muốn hình dáng gì ạ?”

“Đơn giản chút là tốt rồi.”

Cô gái bán hàng gật đầu, cúi người tìm dây xích bạc, Nghê Già ngồi trên ghế xoay, bắt chéo chân, hờ hững nhìn.

Mỹ nhân vừa mới bước vào tiệm đột nhiên đứng bên trái cô, không chắc chắn mà lên tiếng: “Nghê Già?”

Nghê Già quay đầu.

Mỹ nhân tháo kính râm xuống, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp kiểu điển, hàng mi dài và nhỏ, trang điểm tỉ mỉ.

Không đợi Nghê Già mở miệng, cô ta đã chủ động giới thiệu: “Tôi là Phan Nhân.”

Nghê Già nhẹ nhàng “ồ” một tiếng.

Cô nhớ ra cô ta.

Ở cái thời học sinh xa xôi đó, cô ta là nữ thần chân dài ngực lớn mà cả trường đều biết, cô ta từng hại cô, nhân phẩm không đáng đánh giá, nhưng trong mắt Nghê Già, cô ta là người duy nhất có não.

Nhiều năm trôi qua như vậy, Phan Nhân vẫn chói mắt như cũ, mặt mày thân thái sáng láng, cách nói năng cũng hào phóng. Dù sao xã hội bây giờ, chung quy sẽ không bạc đãi mỹ nữ có năng lực.

Phan Nhân hỏi: “Nghe nói cô đi Mỹ? Sao lại trở về vậy?”

Nghê Già thân nhiên nói: “Từ chức rồi.”

Phan Nhân tròn to mắt, thấy dáng vẻ bây giờ của Nghê Già, hẳn là sống ở nước ngoài không tệ, sao có thể nghĩ đến chuyện về nước?

Nhưng ngay sau đó, cô ta nhìn thấy chiếc nhẫn kim cương lóe sáng trên quầy hàng, kiểu dáng rất độc đáo, không giống kiểu dáng trong tiệm.

Phan Nhân héch mảy, thăm dò, “Cô kết hôn rồi hả?”

Nghê Già mỉm cười, “Chưa.”

Thấy cô không có ý định nói nhiều, Phan Nhân cũng có nhãn lực, không hỏi nữa.

Chuyện năm đó, Phan Nhân chỉ biết một chút, sau khi cô biến mất, Trần Kính Sinh cũng thôi học, nhất thời, lời đồn đãi nổi lên bốn phía, rầm rầm rộ rộ, về sau biến thành mấy phiên bản khác nhau, trở thành truyền thuyết.

Phan Nhân còn bất bình thay cô một khoảng thời gian.

Một cô gái có phong cách như Nghê Già, không nên rơi vào kết cục như vậy.

Cũng may đáng về hiện giờ của cô, khí chất không hề giảm, còn có thêm chút quyến rũ giữa mi mắt.

Phản Nhân chủ động lấy di động ra, “Lưu số Wechat đi, bây giờ hiếm khi gặp lại bạn thời cấp 3.”

Nghê Già suy nghĩ một lát, không từ chối.

Hai người thêm wechat cho nhau, số của Nghê Già là số mới.

Nghê Già thấy cách trang điểm rất tiên phong và thời thượng của cô ta bèn hỏi: “Bây giờ cô là...”

“Là người mẫu, đây chỉ là bát com thanh xuân thôi, luôn có những cô gái xinh đẹp và trẻ trung hơn tôi nhiều.”

Lời này của Phản Nhân là khiêm tốn, cô ta có một khuôn mặt thanh tú và sáng ngời, đáng người cũng tốt, nói mới hơn hai mươi cũng có người tin.

“Nhưng tôi từng học nhiếp ảnh, coi như cũng có ích, chờ tôi già rồi, không đến mức không nuôi sống được mình.”

Tuy cách nói rất khiêm tốn, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy thấp kém.

Đây là kinh nghiệm giao tiếp khéo léo có được sau nhiều năm, đúng là người trong giới có khác.

Nghê Già cười.

Cô gái bán hàng vừa vịn cắt ngang đoạn đối thoại của hai người, mang mấy sợi dây đặt lên bàn, “Chị xem thử đi ạ, chị thích loại nào?”

Thật ra cô chỉ cần một sợi dây để đeo nhẫn, càng đơn giản càng tốt, không để ý nhiều như vậy.

Nghê Già chọn sợi dây nhỏ nhất, cũng không hỏi giá, trực tiếp bảo cô ấy đóng gói.

Đứng dậy, chào tạm biệt với Phản Nhân, cô một mình ra khỏi trung tâm thương mại.

...

Buổi tối, Nghê Già nhận được lời mời kết bạn từ một người lạ.

Trên bảng thông báo xác minh bạn bè có viết: *Tôi là Trình Thạc, cô còn nhớ tôi không?*

Nghê Già không nhấn lại, ấn đồng ý.

Phản Nhân sẽ đưa số Wechat của cô cho anh ta, cô không hề ngạc nhiên.

Cô biết, học sinh chuyên thể thao là người một nhà.

Nghê Già vốn không định liên lạc với bất kì người bạn cấp 3 nào, nhưng nếu không có môi giới, cô sẽ không thể tìm hiểu cuộc sống của Trần Kính Sinh trong những năm qua.

Trình Thạc add cô vào một nhóm chat.

Nghê Già đi vào mới phát hiện bên trong đang tán gẫu, khí thế ngất trời.

Nhìn một lát liền hiểu, bọn họ đang định tổ chức họp lớp.

Tuy từng là bạn cấp 3, nhưng có vài người cô không nhớ rõ. 28,29 tuổi, vẫn còn ở cái tuổi bốc đồng, đã lâu không gặp, ai nấy đều nhiệt tình, chuyện họp lớp càng nói càng sôi nổi, từ lúc cô gia nhập, không khí trở nên cao trào hơn, một giây mười người nói chuyện, di động leng keng leng keng không ngừng.

Giữa một khoảng trống, Nghê Già thấy được chủ đề thảo luận của bọn họ.

Đón tiếp cô?

Nghê Già không biết nói gì.

Thấy cô im lặng suốt, Trình Thạc nhắn tin với cô qua message riêng, “Quấy rầy đến cô sao?”

Hiển nhiên, vì chuyện quá khứ, thái độ của anh ta rất thận trọng.

Nhưng, chỉ số EQ và IQ của người này vẫn khiến người ta thấy mệt.

Nghê Già nhanh chóng gõ chữ: “Không có.”

“Mọi người đã lâu không tụ tập, hôm nay nghe nói cô trở về, đều muốn gặp cô.”

Nghê Già ngừng tay.

Bên kia lại hỏi: “Cô đi chứ?”

Nếu tham gia, nói không chừng sẽ đụng phải những cổ nhân từng khiến cuộc sống của cô trở nên đặc sắc vô cùng.

Mà đám bạn cũ cảm tình nhạt nhẽo này, chỉ muốn biết bây giờ cô nghèo túng hay xa hoa, đáng người có thay đổi hay không mà thôi.

Trong người Nghê Già có cái gì đó đang nháy nhót.

Rốt cuộc cô vẫn không an phận.

Cô trả lời: “Đi.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Lát nữa anh ấy sẽ đến đón tôi

Biên tập: Rosa

Tối đó, sau khi ra khỏi quán bar, nhìn thấy tin nhắn Lâm Mạn gửi đến, Trần Kính Sinh đã bảo tài xế đưa anh về nhà chính.

Đèn phòng khách sáng rực, mùi trà thoang thoảng, Lâm Mạn và Sở Lê ngồi cạnh nhau trên chiếc sofa bằng da, không biết đang nói chuyện gì mà cười liên tục. Sở Lê biết cách khiến bà vui vẻ, cô ta không thể không làm vậy, nếu không có sự giúp đỡ của Lâm Mạn, Trần Kính Sinh sẽ không thêm liếc nhìn cô ta.

Hình như mỗi lần Lâm Mạn gọi anh về nhà, anh đều có thể nhìn thấy cảnh này.

Trần Kính Sinh không phớt lờ như thường lệ, đổi giày xong, anh đi tới, ngồi xuống cạnh Sở Lê, lười biếng khoác một tay lên lưng sofa, tay kia thì đặt sau lưng Sở Lê.

Khoảng cách gần như vậy, Sở Lê vô thức ưỡn thẳng sống lưng, cô ta hỏi hộp tới nỗi lòng bàn tay ứa mồ hôi.

Dù qua bao lâu, Trần Kính Sinh vẫn mê người như vậy.

Cô ta có thể ngửi thấy mùi rượu trên người anh.

Sở Lê mím môi, hỏi: “Anh uống rượu sao?”

“Có uống một chút.”

Trần Kính Sinh hiếm khi đáp lại, sắc mặt hồng hào hơn bình thường, còn khiến hai mắt anh vừa đen vừa sáng.

Lâm Mạn điềm nhiên như không mà lên tiếng: “E là không phải một chút đâu, Sở Lê, cháu dìu nó lên phòng ngủ đi.”

Ngụ ý rất rõ ràng.

Sở Lê do dự, “Cái này...”

“Đi thôi.” Hôm nay Trần Kính Sinh không bình thường, lần đầu tiên anh không chán ghét sự tồn tại của cô ta.

Trong phút chốc, niềm vui trong lòng Sở Lê vượt qua sự do dự, hai má đỏ ửng lộ ra vẻ ngại ngùng.

Cô ta nâng anh dậy, một tay cầm cánh tay anh, tay kia thì ôm lấy eo anh, Trần Kính Sinh thuận thế tựa vào người cô ta, anh không quá cường tráng, nhưng vì hàng năm tập thể hình, cơ bắp săn chắc, sức nặng không ít.

Sở Lê lặng lẽ hưởng thụ, cảm thấy trái tim như muốn bật ra khỏi cổ họng.

Lên lầu hai, đến trước cửa phòng của Trần Kính Sinh.

Sau khi mở cửa ra, cô ta dìu anh đi vào.

Nhưng khi cửa đóng lại, Sở Lê không đi ngay.

Trần Kính Sinh không nhúc nhích, ung dung nhìn cô ta.

Sở Lê tiến lên phía trước, đưa tay chạm vào cổ áo anh, nhưng không dám nhìn thẳng anh.

“Muốn em cởi đồ giúp anh không?”

Trần Kính Sinh cứ nhìn cô ta như vậy, không gật đầu cũng không lắc đầu.

Sở Lê thở ra một hơi, run run rẩy rẩy sờ vào cúc áo của anh, cởi ra chiếc cúc đầu tiên, xương quai xanh của anh liền lộ ra.

Đang định tiếp tục thì cảm thấy có hơi thở ấm áp phả xuống đỉnh đầu.

Anh đang mở miệng nói chuyện.

“Cuối tuần định làm gì?”

Giây tiếp theo, Sở Lê liền bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Hôm nay cô ta nhận được điện thoại của lớp trưởng thời cấp 3, giọng điệu kích động mời cô ta tham gia buổi họp lớp.

Lớp trưởng còn nhớ khoảng thời gian cô ta và Nghê Già là bạn tốt của nhau.

Rõ ràng đã qua lâu như vậy, nhưng chỉ cần một cú điện thoại, một cái tên cũng có thể kéo cô ta trở lại thời học sinh.

Chuyện cũ rành rành trước mắt, cái tát kia vẫn còn ân hận đau đớn.

Sở Lê trượt tay xuống khỏi người Trần Kính Sinh.

Chả trách.

Chả trách hôm nay anh khác thường như vậy.

“Chúng em họp lớp cấp 3.” Sở Lê nhắm mắt lại, giọng nói run rẩy: “Anh muốn đi tìm cô ấy sao?”

“Tìm cô ấy làm gì?” Trần Kính Sinh cười khê bên tai cô ta, “Không phải tôi đã có cô rồi à?”

Dù uống nhiều, dù sự lạnh lùng rút đi, vẻ mặt trở nên ngả ngón, nhưng trong giọng nói vẫn cứ vô tình như cũ.

Sở Lê không chịu nổi mà cúi đầu.

Cô ta xót xa thay trái tim không ngừng đập nhanh và gò má nóng bỏng của mình.

“Muốn đi cứ đi đi.” Trần Kính Sinh rời khỏi cô ta, “Kết thúc tôi đi đón cô.”

Nghê Già không vội vã đi phỏng vấn ở khách sạn mới, cô muốn điều chỉnh tâm trạng trước rồi mới quyết định đi hay ở.

Đi thăm mẹ Nghê được mấy ngày, cuối tuần đúng hạn tới.

Bây giờ cô không cần trang điểm đậm nữa, ngũ quan xinh đẹp diễm lệ, hàng mi vừa dài vừa đen làm nền cho đôi môi đỏ mọng, trên người mặc một chiếc váy đen, làn váy như sóng nước dập dờn ở mắt cá chân, một đôi giày cao gót mũi nhọn sáng bóng, nâng đôi chân như ngọc bích của cô cách mặt đất 10 cm.

Tất cả trang sức của cô đều cực kì rẻ tiền, trên cổ tay là chiếc đồng hồ nữ màu bạc, thứ chói mắt nhất là cái vòng cổ kia, có một chiếc nhẫn xuyên qua sợi dây, vừa vặn kẹt giữa xương quai xanh của cô.

Cô đẹp từ trong xương.

Sự hiện diện của Nghê Già hiển nhiên đã dẫn tới một màn náo động.

Nam sinh kinh diễm, nữ sinh kinh ngạc.

Lớp trưởng dường như không có gì thay đổi, vẫn là cái đầu nhỏ, mắt kính viền đen hời còn đi học đã đổi thành viền vàng, mái tóc nâu uốn xoắn, làm thợ trang điểm, lúc cô ấy ra cửa đón, Nghê Già liếc mắt một cái liền nhận ra.

Người khác, đông nghẹt một mảnh, về cơ bản cô đã không còn ấn tượng.

Lớp có hơn 40 người, nghe lớp trưởng nói hôm nay chỉ tới 35 người.

Trong phòng bao đã có hai bàn lớn, cô bị dẫn đến một bàn có nhiều nam sinh.

Có người giúp cô kéo ghế ra, cô nghiêng mặt nhìn thoáng qua, nhủ thầm.

Ngũ quan của anh ta này nở hơn trước kia, một người, từng là thiếu niên hăng hái như ánh mặt trời nay đã lột xác thành một người đàn ông cao lớn, sự phấn chấn giữa hàng lông mày cũng bị cuộc sống làm dịu đi, anh ta trở nên bình thường, giống như hàng ngàn hàng vạn người đàn ông nhĩ lập chi niên[1] trong thế giới này.

[1] một thành ngữ chỉ những người đàn ông 30 tuổi, lập thân, lập nghiệp – đã trụ vững, có nghề nghiệp, việc làm, có khả năng nuôi sống bản thân và gia đình, đã xác định vị trí của mình trong xã hội.

Trình Thạc ngượng ngừng gãi gãi mái tóc ngắn, cười nói: “Không nhận ra sao?”

“Không.” Nghê Già ngồi vào chỗ, lễ phép gật đầu với anh ta, “Cám ơn.”

Trình Thạc ngồi xuống bên cạnh, rót cho cô một ly trà, “Còn tôi liếc mắt một cái liền nhận ra cậu ngay, cậu vẫn xinh đẹp như vậy.”

“Đúng đúng, Nghê Già càng ngày càng đẹp.” Một nữ sinh ngồi cạnh đó nhìn cô từ trên xuống dưới rồi nói, “Cậu giữ dáng thế nào vậy? Trên mặt một chút nếp nhăn cũng không có... Cái mũi cao hơn hồi trước nhỉ? Làm ở bệnh viện nào thế, nhìn tự nhiên thật đấy!”

Giọng điệu cũng đủ thân mật, như là thuận miệng hỏi, dường như nghe không ra sự ác ý và ghen tỵ.

Nghê Già cười tủm tỉm uống trà, để lại dấu son nhàn nhạt mà mê người trên mép ly.

“Mùi cậu đủ cao rồi, không cần làm.”

Nữ sinh có cái mũi vừa thấp vừa nhìn hơi giống củ tỏi ngay lập tức ngậm miệng, trong cổ họng nặng nề “Hừ” một tiếng.

Đang suy nghĩ thì một cô gái mặc chiếc váy dài màu trắng đi vào phòng bao.

Cũng giữ mái tóc đen dài, không uốn không nhuộm, rất hợp với đôi mắt to tròn, mi mắt vừa chuyển thành sóng, gió thổi qua cũng yếu điệu, yếu ớt.

Tạo hóa trên người, một người váy trắng như tuyết, một người váy đen yêu diễm.

Cứ như đã âm thầm phân cao thấp từ trước.

Sở Lê ngồi chung bàn với bọn họ, trên mặt mang theo chút áy náy, “Ngại quá, tôi đã tới trễ.”

“Không sao không sao.” Lập tức có nam sinh rót rượu cho cô ta, “Đến trễ tự phạt một ly.” Còn không quên quan tâm một câu, “Có thể uống rượu chứ?”

Đây là đặc quyền của mỹ nữ.

Sở Lê dường như hơi do dự, cô ta khẽ cắn răng, đưa tay nhận lấy, sau đó nhắm chặt mắt, uống hết một ly rượu đổ vào bụng.

Khi bỏ ly rượu xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn như tuyết liền [2] bỗng đỏ bừng lên.

[2]: tên một vị thuốc Đông y

Trên bàn vang lên tiếng reo hò và tiếng vỗ tay, cô ta vừa tới đã nổi trội hơn Nghê Già.

Sở Lê mím môi cười, hai tay thu váy lại, vừa cười tươi vừa ngồi xuống.

Cô ta có thể bớt chút thời gian, nghiêm túc đánh giá người đang ngồi ở đối diện.

Phụ nữ nhìn phụ nữ, trời sinh vừa thâm sâu vừa sắc bén, nhưng, dù cô ta cố gắng soi mói thế nào, vẫn không nhìn ra chút thất bại nào trên người Nghê Già.

Rõ ràng năm đó cô mặt xám mày tro mà đi khỏi, không bạn bè, không thể thi đại học, lời đồn khắp người, còn hại người không ít, cô bị đá ra khỏi xã hội, đá ra khỏi thế giới của bạn bè đồng trang lứa.

Nhưng cô của bây giờ thế nào?

Cô đẹp hơn trước, dù là đuôi lông mày lắng lơ, khoe mắt hững hờ, đôi môi đỏ mọng khẽ mở hay mái tóc đen tùy ý xõa xuống. Cô chẳng hề suy sụp, một đôi mắt như cười như không vẫn luôn khẽ chớp.

Cũng đủ mê hoặc, đủ kiêu ngạo.

Cô không cần tranh giành sự chú ý trong giây lát với cô ta, bởi vì lực chú ý của mọi người rất nhanh quay lại trên người cô.

“Nghê Già, bây giờ cậu đang làm gì?” Lớp trưởng hỏi cô.

Nghê Già: “Trước mắt còn chưa tìm việc.”

Lớp trưởng nói: “Vừa về nước sẽ rất khó tìm.”

Nghê Già cười.

“Vậy cậu học đại học ngành gì? Có công việc ở Mỹ chứ?” Lại có người hỏi.

“Quản trị khách sạn.” Nghê Già thân nhiên nói, “Làm phục vụ ở khách sạn.”

Lời này khiến đám nữ sinh đang ngồi cân bằng không ít, dường như đây mới là kết cục của cô, là kết cục của một Nghê Già cả ngày cả lo phát phơ——

Một người không thể tham gia kì thi Đại học, có thể có tiền đồ tốt đẹp gì?

Chỉ có Sở Lê, vẻ mặt không thay đổi, cô ta biết nhãn hiệu trên người Nghê Già, không có thứ nào là đồ rẻ tiền, cô cố gắng nói khiêm tốn, đám phụ nữ ngu ngốc này còn thật sự tin cô là nhân viên phục vụ, cô không tham gia thảo luận, không đếm xỉa đến nhưng vẫn hỏi gì đáp nấy, giữ khoảng cách thích hợp.

Nghê Già ngày xưa vốn không như thế, khi đó cô như một con nhím, để lộ tất cả những chiếc gai nhọn cũng như tất cả những điểm yếu và miệng vết thương trên người mình.

Cô của bây giờ mới thật sự không dễ chọc.

Lớp trưởng kịp thời xoay chuyển bầu không khí, “Tôi về lại trường dạy Toán, Trình Thạc cũng thế, cậu ấy dạy thể dục, hai chúng tôi đi lòng vòng, vẫn là không thoát khỏi trường cũ.”

“Vậy hai người còn ở bên nhau không?” Có người trêu ghẹo.

“Đừng nói bừa, Trình Thạc đã kết hôn.” Lớp trưởng trừng người nọ rồi quay sang hỏi Trình Thạc: “Con của cậu cũng một tuổi rồi nhỉ?”

“Ừm, một tuổi rưỡi.” Trình Thạc gật đầu, nhớ tới con mình, vẻ mặt cũng trở nên dịu dàng.

“Thế Triệu Như...”

Trình Thạc xua tay giải thích: “Tôi và cô ấy đã chia tay trước khi thi Đại học, cô ấy thi khá xa, hiện tại ở bên kia công tác, nói là lần này bạn quá không về được.”

Mọi người đã hiểu, cùng ‘à’ một tiếng thật dài.

Không thể không cảm thán, thời gian trôi qua thật mau, ai cũng xoay tròn như con quay.

Cứ như một giây trước, bọn họ vẫn đang hưởng thụ thanh xuân trên đường băng, giây tiếp theo đã tiến vào xã hội, làm việc, kết hôn, sinh con, nhìn mỗi một ngày qua đi, nhưng hai tay trống trơn, ngồi đếm những năm tháng trôi nhanh kia mà không biết mình đã làm được gì.

Vì thế khi mọi người tụ tập với nhau, quang minh chính đại nói khoác, ba hoa chích chòe tự kiêu, hai gò má treo lên nụ cười nửa thật nửa giả, một đám người tâm thường, đều tin chắc rằng mình từng có một linh hồn khác biệt.

Sinh hoạt của bản thân đã sớm thay đổi hoàn toàn, tôi không vạch trần bạn, bạn cũng không cần coi thường tôi.

Đây là số mệnh của cuộc đời dài đằng đẵng, không ai có thể trốn thoát.

Nghê Già đột nhiên cảm thấy hơi mệt.

Cô nói muốn đi toilet, lấy túi xách rồi đi.

Cô tìm được một hành lang khá yên tĩnh, trên tường có một ô cửa sổ, đối diện với cảnh đêm nồng đậm bên ngoài, chỗ góc tường đặt một cái thùng rác,

cô đi qua, đốt một điếu thuốc.

Chưa hút được hai lần, phía sau truyền đến tiếng giày cao gót, có người đang đứng ở sau lưng cô.

Nghê Già không quay đầu, bóng lưng yếu đuối sâu xa, sương khói lượn lờ, mí mắt miến cưỡng rũ xuống một nửa, nhìn chăm chăm đèn đuốc ngoài cửa sổ.

Sở Lê lên tiếng trước: “Sao cô lại trở về?”

Trong kí ức, cô gái nhỏ từng nói tạm biệt với cô, giờ đã thành một người phụ nữ khéo léo và thông minh.

Nghê Già xoay người, khuôn mặt xinh đẹp chợt nở một nụ cười, cô cao hơn cô ta nửa cái đầu, nhìn rất có dáng vẻ trên cao nhìn xuống.

“Nói chuyện phiếm?”

“Ừ.” Sở Lê bình tĩnh hơn cô nghĩ, “Tâm sự với cô chuyện của mấy năm qua.”

Nghê Già hút thuốc, không tiếp lời.

Sở Lê nói: “Cô cũng có thể hỏi chuyện của tôi... Hoặc là anh ấy.”

Nghê Già cười, phun khói vào mặt cô ta, “Không có hứng thú.”

Sở Lê bị sặc, ho khan hai tiếng.

“Nếu không có hứng thú cô sẽ không tham gia buổi họp lớp này.” Cô ta chậm rãi nói, “Cô đã đến, liền chứng minh cô không định cắt đứt liên lạc với những người trước đây.”

Nghê Già lười đáp lại.

“Những người kia, không một ai lọt vào mắt của cô. Tôi không, Trình Thạc càng không, trừ anh ấy.” Sở Lê không chịu nói ra tên của anh, như thể không nói, chuyện này sẽ không phải sự thật.

Nghê Già cong môi, nhẹ nhàng phun ra ba chữ kia, “Trần Kính Sinh?”

Âm cuối kéo dài, từ trong miệng cô thốt ra, giống như mang theo trăm ngàn nhu tình mật ý ở trong đó.

Nụ cười của Nghê Già có chút xấu xa.

Nhất là khi thấy khuôn mặt trở nên trắng bệch của Sở Lê, tiếng cười kia càng không kiêng nể.

Nhưng nay đã khác xưa, Sở Lê có át chủ bài, cô ta rất tự tin.

Cô ta nhìn thẳng vào Nghê Già, “Cô muốn quay về, tranh giành anh ấy với tôi?”

Nghê Già hờ hững hút thuốc, “Sở Lê, cô nên sửa cái tật suy nghĩ vớ vẩn này đi.”

“Phải vậy không?” Ánh mắt của Sở Lê không buông tha bất kì sự biến hóa nào trên mặt cô, chậm rãi nói: “Lát nữa anh ấy sẽ tới đón tôi.”

Động tác của Nghê Già hơi khựng lại.

Sở Lê bắt được.

Cô ta lui ra sau, nhả khói, trông có chút chán ghét mà nói: “Còn có, tôi không thích phụ nữ có mùi khói trên người.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Gặp lại

Biên tập: Rosa

Sở Lê vào phòng bao sau Nghê Già, cô ta đi trang điểm lại, dặm chút phấn lên cánh mũi lấm tấm dầu, son môi là màu quýt dịu dàng. Vẻ mặt đã như

thường, nở nụ cười hiền lành và thân thiện với người khác, nhìn không ra manh mối.

Sau khi khoe khoang và bầu víu xong, bữa tiệc cũng sắp kết thúc, nhưng có người còn chưa thỏa mãn, kêu gào đòi đi hát karaoke tiếp, cũng có người khéo léo từ chối, tỏ vẻ muốn về trước.

Trình Thạc hỏi ý kiến của Nghê Già, cô chẳng có hứng thú.

Cô mất đi tâm trạng đối phó, dựng lên một gương mặt ‘người lạ chớ đến gần’, cô chỉ muốn nhanh nhanh về nhà tắm rửa đi ngủ.

Lớp trưởng định đi thanh toán, sau đó quay về tính xem mỗi người chia bao nhiêu, vừa đứng dậy, Sở Lê đã ngăn cô ấy, cười nói: “Hóa đơn đã lấy rồi, lần này để tôi mời.”

Sau nhiều năm, cô gái nhỏ bé và yếu đuối kia cũng có khí thế như vậy, tay nhỏ vung lên, tốn bao nhiêu cũng không quan trọng, chỉ muốn mọi người vui về.

Lập tức có bạn học làm bộ ‘oán trách’, “Sở Lê, sao cậu lại vậy? Mọi người đã nói là sẽ chia AA [1], để mình cậu trả bọn tôi ngại biết bao?”

[1] một cách thanh toán sòng phẳng, ai trả tiền người nấy.

Lớp trưởng thật thà nói, “Đúng đó, bao nhiêu tiền chúng ta chia đều đi, nhiều người như vậy giá cũng không rẻ đâu.”

Lúc này Sở Lê mới từ từ giải thích, trên mặt còn hơi thẹn thùng, “Thật ra cũng không phải tôi, là bạn trai tôi, anh ấy thanh toán xong mới nói với tôi.”

Có “Bạn trai” hào phóng như thế, kính bạo [2] cực kì, hiển nhiên mọi người lại bắt đầu ồn ào.

[2] chỉ một sự việc gây sốc và có sức bùng nổ.

“Bạn trai cậu đâu?”

“Đúng vậy, bảo anh ấy đến uống một ly đi.”

Sở Lê vốn không muốn để Trần Kính Sinh lộ diện, cô ta sợ anh và Nghê Già gặp mặt, nhưng lại không cam lòng, không muốn bỏ qua cơ hội này.

Trong lúc suy nghĩ, Sở Lê quay đầu đi gọi điện, thấy cô ta vô thức nhăn mày, bữu môi làm nũng, Nghê Già rơi vào im lặng.

Người ở đầu dây bên kia, bây giờ có đáng về gì?

Cô đột nhiên nhận ra, đã lâu lắm rồi cô không gặp anh.

Chín năm, ngay cả một tin tức về anh cũng không có.

Cô không liên lạc, anh cũng chưa từng chủ động.

Xa cách lâu như vậy, cô vì chút kích thích mà chạy về, nhưng, nếu bên cạnh anh đã sớm có giai nhân khác, anh còn cần cô nữa không?

...

Trần Kính Sinh không đồng ý xuất hiện ở buổi họp lớp với Sở Lê.

Lúc Sở Lê cúp máy, không hề tỏ ra thất vọng, cô ta hiểu, anh chịu tới đón cô ta đã là có mục đích khác, anh sẽ không cho cô ta cơ hội tiến thêm một bước nữa.

Bữa ăn kết thúc, đoàn người đông đúc cùng nhau xuống lầu, ra khỏi khách sạn, tập trung ở bãi đỗ xe trước rồi bắt đầu sắp xếp hành trình tiếp theo.

Đi hát một nửa, muốn về nhà một nửa, Nghê Già không định đi, Trình Thạc bị vợ liên tục gọi điện đến giục, anh ta cũng phải về nhà.

Một vài nam sinh sắp xếp cho mấy người không uống rượu, lái xe đưa nữ sinh về nhà, Nghê Già mở di động ra, đang định book taxi thì Trình Thạc đi qua, nhìn vào màn hình của cô rồi nói: “Để tôi đưa cô về, tôi có lái xe tới.”

Nghê Già còn chưa đáp, Sở Lê đã ở sau gọi cô, “Nghê Già.”

Nghê Già xoay người.

Một chiếc Bentley SUV chậm rãi chạy tới.

Nghê Già chưa từng nghĩ, cảnh tượng cô và Trần Kính Sinh gặp lại sẽ thế nào? Cô không thích miêu tả những chuyện chưa xảy ra trong đầu, cô thích đưa vào hành động hơn, dùng hai mắt cảm thụ một cách trực quan nhất.

Nhưng trước mắt, chỉ chút ánh sáng mờ lướt qua bóng dáng kia, hai chân Nghê Già đã bắt động.

Người ngồi sau cửa kính xe, một bàn tay đặt trên vô lăng, cô nhìn thấy đôi tay thon dài của anh trước tiên, từng ngón từng ngón cầm lấy tay lái màu đen, các đốt ngón tay hiện rõ, phác họa bốn cục xương trên mu bàn tay, ngay cả trên cổ tay cũng đeo một chiếc đồng hồ bạc, vững vàng ôm lấy bàn tay cực kỳ xinh đẹp kia.

Ánh mắt lại chuyển lên, cuối cùng cô cũng nhìn thấy mặt anh.

Đàn ông nên trải qua năm tháng.

Bị mài dũa, bị lắng đọng, biến anh thành một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, xương lỏng mảy trở nên cứng rắn, ngũ quan càng ngày càng xuất sắc, đường cong dưới cằm siết chặt, danh gia cũng không khắc được đường nét hoàn mỹ như vậy, thừa một chút cũng sẽ trở nên rườm rà.

Nhưng anh lại lạnh lùng hơn trước, hơi thở tàn bạo và sự kiêu ngạo chỉ tăng chứ không giảm.

Ánh mắt anh quá sắc bén, con ngươi rét lạnh, lạnh đến thấu xương, còn mang theo tính xâm lược mạnh mẽ, cứ như đao nhọn, ghim chặt cô, bởi móc từng lớp quần áo làm cô vô thức sợ hãi, không thể thở được.

Mấy năm nay, chắc anh đã trải qua những trận mưa gió tanh máu, lên thẳng mây xanh, nếm đủ ngọt bùi và đắng cay, hưởng thụ sự tăng bốc của mọi người. Vì anh không hề che dấu dã tâm của mình, chỉ cất nó dưới lớp da lạnh lùng bên ngoài, như dã thú nấp ở chỗ tối chờ thời cơ hành động, không biết khi nào sẽ bị kích thích, gây ra một trận thảm họa.

Cô không hiểu ý tứ trong mắt anh, nhưng cô biết, anh đang cố gắng nhấn nhai cái gì đó.

Nghê Già cúi đầu trước ánh mắt của anh.

Những người khác cách khá xa, không thể nhận ra người trong xe là ai, nhưng bọn họ biết được nhãn hiệu của chiếc xe kia, trong ánh mắt hâm mộ của bạn học, Sở Lê mở cửa ghế phụ ra, nhìn về phía Nghê Già: “Chúng tôi sẽ đưa cô về.”

Cô ta dùng từ “Chúng tôi”.

Nghê Già lạnh nhạt nói: “Không cần.”

“Vậy cô về thế nào?” Sở Lê hỏi, giọng điệu trào phúng: “Cô có xe sao?”

Lốp trước đi tới thu xếp, “Nghê Già, cậu để Sở Lê đưa cậu về đi, hai người cũng quen thân với nhau mà.”

Cái gì quen thân?

Nghê Già không muốn đặt mình trong hoàn cảnh xấu hổ này, cô không nói gì nữa, dường như Trình Thạc nhìn ra sự kháng cự của cô, bèn giải vây giúp: “Không sao, tôi đưa cô ấy về là được.”

Một lần gặp mặt ngắn ngủi, lại như một cú đánh thật mạnh trong lòng Nghê Già.

Bọn họ chạm mặt nhưng không ai nói gì, chỉ đối diện nhau mà cô đã cảm giác được những thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Con đường phía trước lại trở nên mù mịt.

Sau khi buổi họp lớp kết thúc, Phan Nhân nhờ cô giúp một chuyện.

Cô ta là người mẫu, việc mở rộng mối quan hệ và làm quen với giới quyền quý rất quan trọng, thường xuyên bí mật đến một câu lạc bộ cao cấp, phụ trách tiếp đãi khách quý, đồng hành cùng một số dự án giải trí kiểu chơi golf. Đây là một công việc nghiêm túc, tuy không tránh được việc thỉnh thoảng bị sàm sỡ, nhưng câu lạc bộ là sự tích hợp giữa giải trí và kinh doanh, người đến đây phần lớn là mượn danh nghĩa “giải trí” để làm ăn, bản chất khác với những chỗ ăn chơi ‘hoạt sắc sinh hương’.

Bây giờ Phan Nhân đã là ‘thủ lĩnh’ của những cô gái tiếp khách, tuyển người mới mỗi năm, lúc khách VIP đến câu lạc bộ mới ra mặt, thời gian còn lại cô ta bận làm việc, không cần đến câu lạc bộ.

Cô ta nhận được điện thoại của quản lý, nói là tuần sau có khách hàng quan trọng đến, không được có bất kỳ sai sót nào, muốn cô ta tới giúp.

Phan Nhân không ở trong nước, cô ta cần hoàn thành vài bộ ảnh ở nước ngoài, không về kịp, trong lúc sốt đầu mề trán, cô ta nghĩ tới Nghê Già.

Trong quá trình trao đổi ngắn ngủi, Nghê Già từng nói mình học chuyên ngành quản lý khách sạn, nói trắng ra là, rất phù hợp với chuyện cô ta muốn làm, quả thực là trời giáng cứu tinh.

Thái độ cầu xin của Phan Nhân vô cùng thành khẩn, còn thêm hai ba câu hình dung chuyện mình không về kịp, bằng không nhất định sẽ không phiền cô.

Nghê Già không từ chối được nữa, liền đồng ý.

Phản Nhân là một sự tồn tại hữu ích của cô, có thể duy trì quan hệ, cô bán cho cô ta một ân tình, về sau bản thân cũng có lợi.

Tạm thời cô đang rảnh, và lại cũng chỉ một ngày, coi như là hâm nóng mình trước khi tiến vào trạng thái làm việc.

Phản Nhân đã nói trước với quản lý câu lạc bộ, sáng hôm đó, khi Nghê Già đến, quản lý liền dẫn cô đi nhận đồng phục, một bộ váy đen, một đôi giày cao gót 8cm.

Cô có gương mặt đẹp, dáng người tốt, một bộ âu phục màu đen bình thường cũng có thể mặc đến quyến rũ và gợi cảm, quản lý vừa thấy cô liền khen không dứt miệng, vốn tưởng rằng Phản Nhân tùy tiện nhét một người vào, nhưng hiện tại, chị ta cực kì vừa lòng.

Quản lý nhìn không được dặn dò cô thêm hai câu, nếu thật sự có khách động tay động chân, có thể nhìn hầy nhìn, tuy chỗ này là địa điểm cao cấp, nhưng khách hàng ở đây không phú cũng quý, người nhiều tiền, vài người có tâm địa gian xảo là không tránh khỏi.

Nghê Già gật đầu.

Sao cô có thể không rõ.

Hơn 10h sáng, khách quý trong miệng quản lý cũng tới, từng chiếc xe sang trọng nối nhau chạy vào sân, từ lúc taxi chạy đến bãi đậu xe, cô và những cô gái khác đã đứng ngay ngắn chỉnh tề ở trước cửa đại sảnh, chuẩn bị đón tiếp khách quý.

Một đám đàn ông, cao thấp mập ốm, đủ kiểu đủ loại, vừa nói chuyện với nhau vừa đi qua các cô.

Nghê Già và những người khác hơi hạ thấp người, chờ người cuối cùng đi qua mới đứng dậy.

Nhưng trong tầm mắt, một đôi giày da bóng loáng chợt dừng trước mặt cô, không đi.

Nghê Già nâng mắt, đối diện với một đôi mắt đen kịt.

Biểu cảm trên mặt anh như cười như không, ánh mắt trần trụi, quét nhìn cô từ trên xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Giúp tôi cởi đồ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Biên tập: Rosa

Khách quý?

Hay cho một câu khách quý.

Ánh mắt của Trần Kính Sinh có bao nhiêu sâu xa, Nghê Già đã lĩnh hội được một ít.

Đoàn người tiến vào phòng chờ, Nghê Già cúi đầu, cố gắng làm giảm cảm giác tồn tại, đi theo hàng cuối cùng của đội ngũ đón tiếp.

Trần Kính Sinh dừng lại trước cửa, khi một cô gái đang định mở cửa giúp anh thì anh xua tay, cô gái không hiểu gì, chỉ biết đứng sững tại chỗ, Trần Kính Sinh nhìn ra sau, ánh mắt dán chặt vào Nghê Già – người đang giả vờ làm đà điểu.

Quản lý là người thông minh, lập tức gọi cô gái kia qua, sau đó nhìn Nghê Già như cầu cứu.

Dù gì cũng trốn không thoát, Nghê Già gờ lên một nụ cười thỏa đáng, đi lên phía trước. Mở cửa ra, cô lễ phép hạ thấp người, “Trần tiên sinh, mời.”

Trần Kính Sinh đi vào, cửa đóng lại, chặn đi ánh mắt của những người ở bên ngoài.

Chỉ còn hai người bọn họ.

Rõ ràng bên trong rất rộng, trang hoàng như cung điện, nhưng Nghe Già lại cảm thấy chật chội.

Sau khi bước vào anh không động đậy nữa, chắn trước mặt cô như một bức tường, cô bị anh ép ở sau, lưng cứng ngắc, dán vào cánh cửa lạnh lẽo.

Nghê Già cố gắng cười một cách nhả nhặn nhất, “Trần tiên sinh, anh có thể đi vào trong hai bước không?”

Trần Kính Sinh xoay người, cúi đầu nhìn cô.

Nghê Già mang giày cao gót nhưng vẫn không đủ cao để nhìn thẳng anh, cô ghét sự chênh lệch này, tình thế không thuận lợi làm khí thế của cô thấp hơn Trần Kính Sinh một đoạn.

Trần Kính Sinh từ từ khom người, ánh mắt đen như mực, anh lạnh lùng nói: “Tôi cho rằng, Nghe tiểu thư đã sớm quên tôi rồi.”

Tiền sinh tiểu thư, cách xưng hô vừa xa lạ vừa giả mù sa mưa.

Nụ cười của Nghe Già không hề giảm, “Tôi đâu dám.”

Trần Kính Sinh vẫn nhìn cô như vậy, vì khoảng cách quá gần, quãng thâm nhân nhật của anh rơi vào mắt cô.

Anh còn khó ngủ không?

Đáy lòng Nghe Già rối ren một trận, giấy tiếp theo, Nghe Già cảm thấy cổ chột lạnh lẽo, Trần Kính Sinh trực tiếp đưa tay sờ vào xương quai xanh của cô.

Anh lôi dây chuyền của cô ra, ngón tay thường thức chiếc nhẫn kia, lúc nhìn thấy hai chữ ‘NJ’ bên trong, khóe miệng như cười như không, “Nghê tiểu thư đã đính hôn, sao còn bừa bãi như vậy?”

Nghê Già không vì câu nói của anh mà xao động, “Tôi thế nào?”

“Cô gái nào đến đây cũng muốn mở rộng quan hệ, muốn trèo cao.” Trần Kính Sinh buông chiếc nhẫn ra, cả bàn tay to di chuyển lên trên, bóp lấy cổ cô, “Nghê tiểu thư thì sao, đến đây câu kim chú?”

Anh càng bóp càng chặt, giọng điệu châm chọc, “Cũng đâu còn trẻ trung gì, định ‘làm lại nghề cũ’ sao?”

Nghê Già không phải chưa từng nghe mấy lời cay nghiệt như vậy.

Cô nghĩ, sự ra đi âm thầm của cô sẽ khiến anh cảm hận, đáng về ăn nói khép nép giữ cô lại năm đó, cô đều làm như không thấy.

Nhưng, dù anh đối xử với cô như một người lạ, cũng tốt hơn làm kẻ thù một lần nữa.

Nghê Già cười lạnh, “Anh có bệnh đúng không?”

Trần Kính Sinh nheo mắt lại, bàn tay dùng sức, “Cô lặp lại lần nữa xem?”

Nghê Già bắt đầu thấy khó thở.

Sao người này càng ngày càng điên vậy?

Đang định nhắc chân đá anh, cửa ở sau đã người bị người ta gõ vang.

Nghê Già lôi tay anh ra: “Anh bỏ tôi ra!”

Cũng may Trần Kính Sinh không tiếp tục phát bệnh, ném cô qua một bên rồi mở cửa.

Nghê Già nhanh chóng xoay lưng lại, há miệng thở, sửa sang lại cổ áo bị lộn xộn.

Ngoài cửa là một cô gái tiếp khách khác, đến thông báo là những ông chủ khác đã tới sân golf, sẽ chờ anh, Trần Kính Sinh gật đầu, người nọ nhanh chóng liếc nhìn Nghe Già một cái rồi đi khỏi.

Cửa bị đóng lại lần nữa, Trần Kính Sinh nói với cô: “Lát nữa đi với tôi qua đó.”

Giọng điệu bình thường, cứ như cái người câu kinh vừa rồi không phải anh vậy.

Nghê Già hỏi: “Tôi có thể nói không sao?”

“Không thể.”

Nghê Già ngoài cười nhưng trong không cười, “Ồ.”

Trần Kính Sinh đi vào phòng thay đồ, vẫy tay với Nghê Già, “Tới đây.”

Nghê Già không so đo với động tác gọi cô như gọi chó của anh, nén giận đi qua, “Làm gì?”

Trần Kính Sinh nói: “Giúp tôi cởi đồ.”

Nghê Già cười lạnh, “Anh không có tay?”

Trần Kính Sinh: “Không có.”

Đây là cố ý tranh cãi đúng không?

Nghê Già đưa tay cởi áo khoác của anh ra, Trần Kính Sinh vô cùng phối hợp, nâng cằm, duỗi hai tay, đầu hơi ngửa ra sau, ánh mắt lại dán chặt vào cô.

Động tác của Nghê Già rất đơn giản và thô bạo, cởi xong áo khoác cô tùy tiện ném qua một bên, sau đó cởi tiếp nút áo sơ mi ở trong.

Hoàn toàn khác với Sở Lê, cô mặt không đỏ tim không đập, tay cũng không run, anh có thể cảm nhận được viên kim cương phát sáng trên móng tay của cô xẹt qua yết hầu, không nhẹ không nặng, ánh mắt của anh càng ngày càng sâu.

Khi áo sơ mi được cởi ra, Nghê Già vô thức hít vào một hơi.

Trần Kính Sinh nhìn thì gầy, những khi cởi bỏ quần áo, tất cả đều là cơ bắp săn chắc. Bả vai rộng lớn nối liền hai hàng xương quai xanh, cơ ngực và cơ bụng xếp thành một hàng, từng múi chính tề mà không quá khoa trương, mật độ vừa phải, dọc theo bụng dưới, làm người ta đổ mắt.

Cô không thích những người quá cơ bắp, như Trần Kính Sinh là vừa vặn.

Màu da trên người anh tối hơn da mặt, trông càng gọi cảm hơn.

Nghê Già mặt không biểu cảm dời mắt.

Trần Kính Sinh không bỏ qua một chút biến hóa nào trên mặt cô, thấp giọng hỏi: “Thế nào, không thích?”

“...”

Nghê Già hít thở như thường, “Anh muốn thay đồ gì?”

Trần Kính Sinh nhìn chăm chăm cô, nhất quyết không tha, “Yêu người khác rồi?”

Nghê Già lấy ra một bộ trong tủ quần áo, “Chơi golf nên mặc đồ thể thao.”

Trần Kính Sinh tiếp tục nói: “Tên luật sư kia sao? Hắn tốt hơn tôi ư?”

Nghê Già không thể nhịn được nữa, “Trần Kính Sinh!”

Anh mặt không đổi sắc, còn cong môi, “Không phải gọi tôi là Trần tiên sinh sao?”

“Anh bao nhiêu tuổi rồi hả? Nói vớ vẩn cái gì đó?” Nghê Già cảm thấy mọi sự kiềm chế hôm nay của mình đã mất hết, vì một cú đánh của anh mà bùng nổ.

“Vậy cô trả lời đi.”

“Tôi phải trả lời thế nào?” Nghê Già khó thở, há miệng nói, “Tôi và Sở Lê, anh thích ai?”

“Cô.” Trần Kính Sinh không hề do dự, hai mắt nhìn chăm chăm vào bộ ngực no đủ của cô, “Cô ta không lớn bằng cô.”

“...”

Điên rồi.

Nghê Già mặt đỏ bừng, ném bộ đồ thể thao vào người anh, “Cmn, anh tự thay đi!”

Trần Kính Sinh khẽ cười.

Lần này, anh thật sự đang cười cô.

Nghê Già lạnh mặt, đóng cửa phòng thay đồ lại.

Rầm một tiếng thật lớn.

Đồ thần kinh. Cô mắng.

Trần Kính Sinh thay đồ rất nhanh, lúc đi ra, Nghê Già còn đang đứng tại chỗ thất thần.

Nghê Già liếc anh một cái, không thể không thừa nhận, anh lớn lên rất đẹp mắt, bộ đồ thể thao xấu xí của câu lạc bộ đưa cũng có thể mặc ra hình.

Trên bức tường của phòng thay đồ có gắn một chiếc gương lớn, phản chiếu ra hai bóng người.

Tuần nam mỹ nữ, hai người đều cao cao gầy gầy, cảnh như vậy, lại trông đẹp đôi cực kỳ.

Nghê Già ôm hai tay, sau khi ánh mắt chạm phải cảnh tượng trong gương thì nhanh chóng dời đi.

Cô định chạy, nhưng còn chưa xoay người thì đã bị Trần Kính Sinh đưa tay kéo về.

Một tay anh ghi chặt vai cô khiến cô không thể động đậy, một tay nắm lấy cằm cô, ngón tay dùng sức, đẩy đôi môi đang mím chặt của cô lên, cứ như muốn nặn cho cô một khuôn mặt tươi cười vậy.

“Nghê tiểu thư, muốn câu kim chủ thì đừng bày ra vẻ mặt này.”

Nghê Già phun ra một câu từ trong kẽ răng, “Câu con n* anh.”

“Đừng câu mẹ tôi.” Trần Kính Sinh khom người, ghé vào tai cô, “Câu tôi này.”

Trên sân golf, mấy người đàn ông đều dẫn theo bạn gái của mình, vừa tán gẫu vừa giải trí.

Mấy cô gái tiếp khách đứng ở bên ngoài sân, có người gọi mới đi vào, lúc Nghê Già đi theo Trần Kính Sinh vào trong, vẻ mặt của họ đều có chút kinh ngạc.

Nghê Già lười suy đoán những ánh mắt kia, bây giờ, một cái Trần Kính Sinh là đã có thể lấy mạng của cô rồi.

Sau khi đi vào, cô mới phát hiện anh cũng dẫn theo bạn gái.

Cô gái kia có mái tóc vàng, từng lọn tóc uốn cong như rong biển, đã sớm thay một bộ đồ thể thao, kiểu bó sát, ngực to eo nhỏ, một đôi chân trắng đến nỗi làm người ta lác mắt.

Thấy Trần Kính Sinh đến gần, cô ấy đứng dậy nghênh đón, sau đó đưa mắt liếc nhìn Nghê Già ở sau, trong phút chốc, hai người đều hơi sững sờ.

Một người đàn ông bụng bự đi tới, vừa cười vừa chào hỏi, “Trần tổng, Ninh Ý đã chờ anh nửa ngày rồi đấy.”

Nói xong, cảm giác được sự tồn tại mạnh mẽ của Nghê Già, bụng bự nhìn không được nhìn cô nhiều hơn, đột nhiên có phát hiện mới, “Ô hô, cô gái này trông hơi giống Ninh Ý nhỉ.”

Nếu là thường ngày, dựa theo bệnh nghề nghiệp, Nghê Già sẽ lễ phép cười theo, nói hai ba câu hóa giải sự xấu hổ.

Nhưng hôm nay, cô không muốn.

Ninh Ý ngược lại không nói gì, cười với Nghê Già.

Nghê Già cũng cười lại.

Trần Kính Sinh làm như không nghe thấy, sau khi vào đây liền không trao đổi gì với cô nữa, chỉ nói với Ninh Ý: “Đi thôi.”

Ninh Ý lên tiếng đáp lại, sau đó nói với Nghê Già: “Vậy phiền cô giữ hộ túi xách của tôi.”

Cô ấy chỉ vào chiếc túi xách của nữ đặt trên ghế nằm, dưới chiếc ô thật to.

Bất cô làm người giữ túi cho đám phụ nữ kia sao?

Nghê Già nhìn bọn họ ngồi lên xe đồ, tâm trạng một lời khó nói hết.

(*) chắc là xe này...

Ngoại trừ bưng trà đổ nước cho vị Vương tổng tỉnh thoảng vào nghỉ ngơi kia thì công việc của Nghê Già cũng coi như nhàn nhỗi.

Cô ngồi trên ghế tựa dưới ô che nắng, nhìn đáng vẻ vùng gầy đánh golf của Trần Kính Sinh ở xa, loại tiêu khiển của những kẻ có tiền, cô thật sự không thường thức nổi.

Quả nhiên, không ai là không thay đổi, làm gì cũng không biết, chỉ biết tính tình cảm thù vẫn không mất đi.

Không bao lâu, cô bạn gái kia của Trần Kính Sinh đã trở lại.

Nghê Già nhìn thoáng qua mái tóc vàng kia, đứng dậy rót cho cô ấy một chén trà xanh, Ninh Ý ngồi xuống, nước trà rót vừa đúng hai phần ba.

Nghê Già đưa cái chén cho cô ấy.

Ninh Ý nhận lấy, lễ phép nói cảm ơn.

Nghê Già không ngồi nữa, đứng sang bên cạnh.

Ninh Ý uống được một nửa thì đặt cái chén sứ lên bàn, ghé mắt nhìn Nghê Già, hỏi:

“Cô là bạn gái anh ấy?”

Nghê Già khó hiểu, nhìn thẳng vào mắt cô ấy, “Ài?”

“Trần tổng.”

Nghê Già nghĩ đến cái tên được nhắc đến không ít lần trong hôm nay, chậm rãi mở miệng: “Không phải là cô à?”

“Không phải, dù bên ngoài giới truyền thông đều cho là vậy.” Ninh Ý rất lạnh lùng, “Theo nhu cầu mà thôi.”

Nghê Già nhượng mảy, “Cô Ninh, cô nói chuyện này với tôi thích hợp sao?”

Miệng cô ấy không kín kẽ gì cả, mắt nhìn người của Trần Kính Sinh tẹt quá.

Ninh Ý cười, “Cô nghĩ tôi gặp ai cũng nói chuyện này à?”

Nghê Già không thích người thừa nước đục thả câu, đặc biệt là hôm nay, cô tuyệt đối không muốn giao thiệp với ai cả.

Thái độ của cô rất lạnh nhạt, “Liên quan gì đến tôi?”

“Phốc.” Ninh Ý nhiu mảy, giải thích: “Tôi chỉ không muốn gây ra bất kì sự hiểu lầm gì mà thôi.”

Cô ấy được Trần Kính Sinh coi trọng, còn được duy trì mối quan hệ ổn định, đều là dựa vào khuôn mặt này.

Lần đầu tiên gặp cô ấy, Trần Kính Sinh đã nói một câu, “Cô rất giống cô ấy.”

Cô gái này, không phải cái cô họ Sở kia. Dù được tự do ra vào nhà anh, dù có Lâm Mạn chống lưng thì Trần Kính Sinh vẫn không có cảm tình với Sở Lê.

Mà sự tồn tại của cô ấy, chỉ để cản trở người phụ nữ đeo bám không buông này.

Cô ấy nhận được thù lao tương ứng, có người nâng, có tiền đầy, được nổi tiếng, tài nguyên liên tục, giải thưởng lấy tới tay, mà cái Trần Kính Sinh muốn chính là hiệu quả như vậy, cô ấy càng nổi tiếng, càng nhiều người sẽ biết cô ấy và Trần Kính Sinh đang yêu nhau, có dư luận, Lâm Mạn tự nhiên sẽ không ép anh kết hôn nữa.

Ninh Ý đã gặp Sở Lê không ít lần, mặt mũi linh động thanh tú, lúc nhìn anh luôn là vẻ rụt rè nhút nhát, nghe nói yêu anh rất nhiều năm.

Cô gái như vậy, đàn ông không nên từ chối.

Nhưng Trần Kính Sinh vẫn luôn kháng cự cô ta.

Không chỉ kháng cự cô ta, mà ngay cả cô ấy – người bị lấy ra làm lá chắn cho anh, cũng chưa từng nhìn thấy tình cảm thật của anh.

Anh thật sự có thể làm theo nhu cầu, lâu dần, phụ nữ lại là người làm trái với quy định trước.

Một khi có tình cảm trộn lẫn, anh sẽ vứt bỏ ngay.

Ninh Ý nghĩ, có lẽ vị Trần tổng này là kẻ không tim không phổi.

Anh chỉ có nhu cầu sinh lý, không có nhu cầu tâm lý.

Nhưng rõ ràng cô ấy có thể cảm giác được, anh cũng có một mặt khác.

Lúc im lặng sẽ giống một cái xác không hồn, suốt ngày lạnh lùng, lúc nổi cáu, sẽ là sự hủy diệt đến đáng sợ, cô ấy từng thấy bao cát của anh, hàng tháng xích sắt đều bị đứt một lần, trợ lý phải đổi cái mới.

Thứ gì đã khiến anh kiềm nén thành như vậy?

Anh có suy nghĩ, có cảm xúc, lại còn nóng rực và mãnh liệt, nhưng anh sẽ không tiết lộ cho bọn họ, anh sẽ giấu nơi sâu nhất trong đáy lòng, nếu nhìn không được, anh sẽ tra tấn chính mình.

Cho tới hôm nay.

Lần đầu tiên, Ninh Ý nhìn thấy, trong mắt Trần Kính Sinh cất giấu một người.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Uống say

Biên tập: Rosa

Ninh Ý không nói gì nữa, bởi vì Trần Kính Sinh đã qua đây.

Mặt trời lên cao, đám người chơi golf bên kia đều quay về nghỉ ngơi dưới ô che nắng, Nghê Già an phận đứng bên cạnh, đưa nước và khăn giấy cho họ.

Ninh Ý đứng dậy, đưa bình nước khoáng cho Trần Kính Sinh, anh nhận lấy, vặn mở, ngửa đầu uống nước, đường cong ở cằm lưu loát và trôi chảy, yết hầu nhấp nhô lên xuống.

“Không đánh nữa sao?” Ninh Ý đứng ở bên cạnh hỏi.

“Ừm.” Trần Kính Sinh thuận tay đưa bình nước cho cô ấy, “Đi thôi.”

Đang nói với Ninh Ý, Nghê Già rất tự giác không nhúc nhích. Bạn gái “Chính quy” của anh ở trước mặt, giả vờ không quen cô, cô liền diễn với anh.

Vị lão tổng bụng bự vừa nãy cũng chơi bóng trở về, một tay thuận thế vịn vào vai Nghê Già, “Rót cho tôi ly nước đi.”

Nghê Già cúi người rót nước, bình tĩnh gạt tay hấn xuống, ngón tay ngọc nhẹ nhàng cầm chiếc ly đưa cho hắn, trên mặt tươi cười thỏa đáng.

Bụng bự uống nước, nhưng ánh mắt lại dán lên gương mặt xinh đẹp kia của cô.

Bỏ ly nước xuống, hắn hỏi: “Sao hồi trước không thấy cô nhỉ?”

Nghê Già cười: “Tôi mới tới.”

Bụng bự “à” một tiếng, đang định nói gì đó, đã bị người ở phía trước gọi, “Trương tổng, đi thôi.”

Hắn lên tiếng, lời định nói không nói ra được, bàn tay to vỗ vào vai Nghê Già, sau đó rời khỏi.

Nghê Già không để bụng, loại đàn ông thích chiếm tiện nghi và rẻ tiền này, từ khi đi làm tới nay, cô đã gặp không ít, nếu phản kháng, ngược lại có vẻ già mồm cái lão không hiểu chuyện, cô chỉ cười trừ cho qua.

Chờ bọn họ đi hết, vài cô gái nhỏ bị đưa vào trong dọn dẹp và vệ sinh sân bãi, Nghê Già đi cùng bọn họ.

Dọn xong mấy thứ ở trên bàn, lúc ngẩng đầu lên, Trần Kính Sinh đã bị Ninh Ý kéo cánh tay đi rồi, ngay cả một ánh mắt cũng không cho cô.

Khi Nghê Già bung một mâm trà ngon đi vào phòng nghỉ, nhin không được hơi nhú mảy.

Bên trong ai ai cũng hút một điều xì gà, hương thơm nguyên chất, mùi khói nồng đậm, tượng trưng cho sự giàu có, tiền tài, ở đây, nó là thứ cần thiết của một người đàn ông, nhóm bạn gái ở cách đó không xa nói chuyện phiếm, ngấm ngấm độ sức, dò xét lẫn nhau.

Cô nhìn Trần Kính Sinh, anh cũng hút xì gà, đã đổi một bộ âu phục xa xỉ vừa vặn, khuôn mặt rõ ràng và sạch sẽ, dáng người cao ngất và mảnh khảnh ở trong một đám đàn ông đầy mỡ cực kì dễ thấy, nhưng diễn xuất của anh không khác bọn họ.

Tiền tài là tối cao, sắc và tình là đồ nhắm, trông vẻ ngoài ngăn nắp và sáng sủa, nhưng thật ra là mặt người dạ thú.

Trước đây anh không như vậy.

Trần Kính Sinh nói: “Trương tổng, việc này càng kéo dài càng không có lợi cho anh, tôi có thể cho anh chỗ tốt, anh chỉ cần suy nghĩ việc nuốt nó vào.”

Bụng bự là Trương tổng, tuổi hơn bốn mươi, lúc cười nếp nhăn trên mặt hiện lên khắp nơi, ánh mắt híp thành một cái khe hẹp, “Hậu sinh khả ử, quả nhiên là hậu sinh khả ử, đã sớm nghe người ta nói Trần tổng làm việc có phong cách riêng của mình, hôm nay coi như được mở rộng tầm mắt.”

“...”

Anh tới tới đi, trên thương trường lá mặt lá trái, Nghê Già nghe thôi cũng thấy khó chịu, nhưng nhờ vậy mà cô đã hiểu ra. Trần Kính Sinh muốn đất của hắn, nhưng bây giờ, mảnh đất đó có rất nhiều người muốn, bụng bự không chịu cho anh câu trả lời chắc chắn.

Ở đâu ra nhiều ôn thần trong cuộc sống này như vậy? Quyền lợi lớn hơn trời, muốn cái gì, chỉ cần ngoắc ngón tay, một đám người liền theo sau, một cái tên có thể vang danh? Giang sơn này chưa từng là của ai, nếu muốn ngồi vững, lúc nào cũng phải tàn nhẫn và luôn luôn cảnh giác.

Trên mặt Trần Kính Sinh đã tích tụ từng chút nóng nảy, nhưng nhin không nổi điên, đó đã là một kì tích.

Nghê Già không có tâm trạng nghe bọn họ tán gẫu nữa, chuyên tâm rót trà, đến lượt của bụng bự, cô còn chưa rót, hắn đã đưa tay ra lấy.

Không phòng bị, cái ly bị rơi xuống đất.

Chiếc ly vỡ thành hai mảnh, may mà không ai bị thương, nhưng nước trà dội lên chân bụng bự, cả cô cũng không thể may mắn thoát khỏi, trên người ướt một mảng.

Khi quản lý vội vàng vàng chạy tới hỏi, Nghê Già rất khó thuyết phục mình rằng lão già kia không phải cố ý.

Nhưng vẫn phải xoay chuyển cục diện này, Nghê Già vừa xin lỗi, vừa nhận lấy khăn lông quản lý cầm đến, lau hai cái ở giữa bắp đùi của hắn.

Bụng bự không làm khó cô, thẳng chân ra để cô lau.

Lau qua lau lại, biểu cảm trên mặt hắn còn có chút không rõ ràng.

Quản lý hỏi: “Trương tổng, hay là tôi dẫn anh đi thay đồ nhé.”

Ngón tay đầy đặn của bụng bự chỉ vào eo Nghê Già, ánh mắt dừng trên chiếc váy và tất chân ẩm ướt của cô, hắn nói: “Vị tiểu thư này cũng thay đi.”

Ý tứ là gì, không ai dám suy đoán.

Quản lý chỉ có thể cầu cứu Nghê Già một lần nữa.

Nghê Già không nhìn ai, chỉ cười nhạt, “Được, tôi dẫn anh đi.”

Cô đứng dậy, bụng bự cũng đứng dậy, hắn đưa tay ôm hờ eo của cô, ngón tay định chơi đùa với chiếc nhẫn trên cổ cô.

Từ khi bắt đầu tới giờ, Nghê Già không hề nhìn Trần Kính Sinh.

Nhiều lần bị sờ hai cái, bụng bầu lại ám chỉ cô một chút, nếu tới nay có thể tới đúng giờ, thỏa mãn hắn, coi như là một cơ hội kiếm món tiền bất chính, đáng tiếc, cô không phải mấy cô người mẫu hoang dã ở đây, cũng có bản lĩnh toàn thân trở ra.

Trừ Chu Di Sơn, Nghê Già không quen phụ thuộc vào người khác, cô cũng không hy vọng Trần Kính Sinh sẽ ra tay cứu cô trong tình huống này, người đang ngồi ở đây đều có uy tín và danh dự, cô chỉ là một bồi bàn, bị coi trọng, bị mang đi, rất bình thường.

Nhưng hôm nay, cô rất khó chịu.

Cô và bụng bự đi vào một căn phòng đơn, hắn vào cửa liền sờ mặt Nghê Già, sau đó dẫn cô vào phòng thay đồ, “Đến đây, tôi giúp em thay đồ.”

Thay cmm!!!

Nghê Già ngăn tay hấn lại, như làm nũng mà nói, “Thay cái gì nha, quần áo của tôi lại không có ở đây.”

“Để tôi bảo trợ lý cầm qua cho em?” Bụng bự nắm lấy bàn tay mềm mại không xương của cô, quang minh chính đại xoa nắn.

Đang định phát triển hơn, cửa đã bị gõ vang.

Càng khéo, người tới là trợ lý của bụng bự, chỉ có điều, vẻ mặt của anh ta rất căng thẳng, còn khá hoảng sợ.

“Trương, Trương tổng.”

Bụng bự sắc mặt như thường thả tay Nghê Già ra, xoay người qua hỏi: “Chuyện gì?”

Trợ lý thấp giọng nói: “Trần tổng đi rồi...”

Bụng bự giật mình: “Đi rồi?!”

“Đúng, vừa đi.”

Trợ lý không dám nói, Trần Kính Sinh chẳng những đi rồi, mà còn đập vỡ một cái bình hoa trong đại sảnh.

Cứ đột ngột như vậy, không ai dám ngăn cản.

Trong chớp mắt, bụng bự không còn dục vọng nữa, hấn xanh mặt, xua tay, “Cô xuống trước đi.”

Kế hoạch đón tiếp khách quý của hôm nay, kết thúc sớm hơn vì một suất của Trần Kính Sinh.

Tiến đi mấy tôn đại Phật, nhân viên vệ sinh bắt đầu dọn dẹp mới hỗn độn trong sảnh, quản lý là về mặt khóc không ra nước mắt, “Ai trên chộc ai thế nhỉ? Trần tổng đột nhiên phát hỏa, cũng chẳng biết lý do.”

Nghê Già thay đồng phục ra, sửa sang xong mới đưa cho quản lý, quản lý nhận lấy, thấy vẻ mặt còn tốt của cô, nói: “Hôm nay cảm ơn cô.”

Nghê Già nói không sao.

Quản lý quan sát khuôn mặt và dáng người của cô, nói tiếp: “Nếu cô muốn, có thể đến chỗ của chúng tôi...”

“Không đâu, cảm ơn.” Nghê Già quyết đoán từ chối.

Nguyên ngày hôm nay, cô thật sự đã bị hành cho lên bờ xuống ruộng rồi.

Nếu ngày nào cũng như vậy, cô sẽ chịu không nổi.

Nghê Già về nhà, tẩy trang, tắm rửa, đi ngủ.

Cảm thấy cả người vừa mệt vừa nặng, Nghê Già là bị khát mà tỉnh, bây giờ đã là 12h30 đêm.

Trong nhà không bật đèn, đen sì sì, có cảm giác thời gian đang ngưng lại. Nhưng ngoài cửa sổ đèn đuốc lập lòe, càng làm cho bên trong trống vắng hơn.

Nghê Già đốt điếu thuốc, đi chân trần tới mở cửa sổ, một con gió lạnh lẽo đập vào mặt.

Trong di động của cô chỉ có Wechat của Phan Nhân, có lẽ đã liên lạc với quản lý, hiểu ra hôm nay đã xảy ra chuyện gì, cô ta vẫn không ngừng cảm ơn cô.

Nghê Già nhấn lại một câu không sao, một giây sau, Phan Nhân liền gọi tới.

Cô sừng sốt vài giây, ấn nghe, Phan Nhân đã cười trước, “Là tôi quá hồ đồ, không nhìn giờ, trong nước còn chưa ngủ nhỉ?”

Nghê Già nói: “Chưa ngủ.”

“Được, chờ tôi về sẽ mời cô ăn cơm, lần này thật sự cảm ơn cô.”

Nghê Già không nói gì nữa, một cú điện thoại bình thường, trò chuyện đôi câu qua loa.

Vừa cúp máy, di động lại vang lên.

Cô nghĩ là Phan Nhân có việc quên nói, không nhìn màn hình đã nghe máy, nhưng vừa kết nối, cô mới thấy không đúng.

“Nghê Già?”

Bên kia là một giọng nam không tính là quen thuộc.

Nhưng cũng không xa lạ.

“Tổng Chương.” Nghê Già phun khói, giọng điệu bình tĩnh: “Chuyện gì?”

“Oa, cô còn nhớ tôi cơ à?”

Một Tổng Chương hay chế giễu người khác, một bộ cà lơ phất phơ thật sự chưa từng thay đổi, có lẽ là có sẵn trong xương rồi, dù về sau Nghê Già có nghe nhiều lời trêu chọc khác, nhưng người đầu tiên vẫn là tự nhiên nhất.

Cô không nói gì, đứng trước đèn đen hút thuốc.

Tổng Chương nghiêm túc hỏi: “Bây giờ cô ở đâu?”

“Ở Mỹ.”

“Đừng giỡn nữa, chúng tôi đều biết cô về nước rồi.”

Nghê Già nghe xong, cười ra tiếng, “Tôi là minh tinh sao?”

Tổng Chương chắc lưỡi, nói: “Không vòng vo với cô nữa, bây giờ cô có thể tới đây không? A Sinh say rồi.”

Động tác hút thuốc của Nghê Già dừng lại.

“Say?”

“Đúng, say rồi, lần đầu tiên tôi thấy anh ấy uống thành như vậy.” Tổng Chương nhìn người đàn ông ở trước mặt đang liều mạng kéo tóc mình, cảm thấy da đầu cũng đau theo, “Cô tới đây khuyên đi, anh ấy không nghe lời chúng tôi.”

Giọng của Nghê Già vẫn hờ hững như cũ, “Tìm bạn gái của anh ta đi.”

“Bạn gái cái rắm! Anh ấy làm thế cho ai xem, cô không biết à?”

“Không biết.”

Thấy Trần Kính Sinh lại bắt đầu rót rượu, Tổng Chương gấp đến độ muốn đá bay cái bàn, “Cô tới hay không? Anh ấy mà tiếp tục uống nữa, chúng ta sẽ gặp lại nhau trong bệnh viện.”

Một chữ “Lại”, kéo ra nhiều hồi ức không tốt.

Nửa ngày sau, Nghê Già mới đáp: “Biết rồi.”

Quán bar Tổng Chương nói cô chưa từng nghe qua, chắc mới mở hai năm nay, chỉ cho thành viên VIP, tiêu phí cao, trước cửa đỗ một hàng xe sang.

Tổng Chương đi ra đón cô, anh ta không thay đổi gì nhiều, hơi thờ du côn xâm nhập vào xương tủy, hiện tại đã là nhân vật tai to mặt lớn, ăn mặc toàn hàng hiệu, trông như một tên phú nhị đại không đứng đắn.

Nhưng vừa thấy Nghê Già, liền nói liếng thoảng.

Nghê Già cảm thấy anh ta rất ồn ào, “Anh là cái máy phát hả?”

“Bây giờ tôi mới biết vì sao A Sinh lại muốn thắt cổ trên cây của cô rồi.” Lúc này Tổng Chương mới nhìn thấy quang sáng trên người cô, “Cô thật sự rất đẹp.”

Lời này là thật, trong cái vòng luẩn quẩn của bọn họ, không thiếu mỹ nữ, tuy nhiên, bọn họ hoặc là động chút dao kéo, hoặc là dậm cả khối phẫn lên mặt, hoặc là xinh đẹp thuần khiết, xem nhiều cũng mệt. Kiểu như Nghê Già lại khác, đáng người không nói, khí chất lại đỉnh, ánh mắt lạnh lùng, còn có một gương mặt như hồ ly tinh.

Nhìn nhiều sẽ thấy hứng thú, khổ cho Trần Kính Sinh nhào đầu vào rồi ra không được.

Tổng Chương vừa đi vào vừa hỏi: “Nói cho tôi biết hôm nay hai người thế nào? Cãi nhau?”

“Không có.”

“Chỉ vì mảnh đất kia, A Sinh bị giày vò gần ba tháng, hôm nay còn tự mình đi xã giao, cùng ăn cùng chơi, anh ấy rất ít khi tham gia cái này.”

“Là cái người tên Trương gì đó à?” Nghĩ đến bụng bự, Nghê Già chán ghét mà nhú mày.

“Đúng, Trương Việt. Làm bất động sản, gần đây mảnh đất dưới tay hắn thật sự rất hot, vùng lân cận sắp được mở rộng, trước đó A Sinh đã bàn bạc gần xong rồi, chỉ thiếu một bước nữa thôi, hôm nay âm ỉ một trận, toàn bộ đi tong.”

Bao nhiêu công sức đổ sông đổ biển hết rồi? Toàn bộ đi tong?

Anh đang làm cái gì vậy?

“Anh ta tưởng mình còn là học sinh cấp 3 sao?”

“Bình thường anh ấy đâu có như vậy, ai nặng ai nhẹ anh ấy đều phân biệt rất rõ.” Tống Chương nói xong, lại nhin không được nói thêm: “Cho nên, chuyện này nhất định có liên quan đến cô.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Em yêu anh

Biên tập: Rosa

Vừa vào phòng bao, Nghê Già liền thấy Trần Kính Sinh đang ngồi ngay ngắn trên sofa.

Hiệu quả cách âm của phòng bao không tệ, cửa vừa đóng, âm nhạc ở bên ngoài sàn nhảy trở nên mơ hồ, bên trong yên tĩnh lại, có mấy người đàn ông tuổi xấp xỉ nhau, ăn mặc không khác gì Tống Chương.

Thấy Nghê Già, ánh mắt của vài người đều trở nên bồn chồn, có người cười nhẹ, có người chặc lưỡi, đây là ánh trắng sáng mà Trần Kính Sinh tâm tâm niệm niệm? Khác với tưởng tượng nha, lớn lên cũng quá lẳng lơ.

Nghê Già nhìn quét một vòng, nhóm người này, chắc là vòng tròn cá nhân của Trần Kính Sinh.

Cô đi tới chỗ người đàn ông đang ngồi an tĩnh kia, vẻ mặt anh như thường, vẫn còn mặc bộ âu phục hồi sáng.

Lúc thấy cô xuất hiện ở cửa, dường như anh đã hơi cau mày.

“Sao cô lại tới đây?”

Nghê Già không đáp, quay đầu nhìn Tống Chương, “Anh có chắc là anh ta đang say không?”

Tống Chương thả tay xuống, “Khi say anh ấy sẽ như vậy, có soi đèn cô cũng nhìn không ra đâu.”

Suy nghĩ rõ ràng, cử chỉ bình thường, chỉ là...

Lại phóng thích bản tính.

Không kìm nén dục vọng.

Nghê Già không nhận ra hàm ý sâu xa trong lời nói của Tống Chương, cô đi qua, đoạt đi ly rượu trong tay Trần Kính Sinh, uống vào bụng.

Khó uống muốn chết.

Cô mím môi, bỏ cái ly không xuống bàn trà, sau đó hỏi: “Có thể gọi điện thoại không? Gọi tài xế của anh đến đi, đưa anh về nhà.”

Đã quen nhìn Sờ Lê khúm núm, đã quen nhìn những cô gái khác hoặc dè dặt cẩn trọng hoặc dùng mọi cách lấy lòng, những động tác liên tiếp kia của Nghê Già khiến người chung quanh hoảng sợ và ngạc nhiên.

Vốn cho rằng Trần Kính Sinh là một người thông minh và biết điều, không ngờ chấp niệm trong lòng đã biến thành một đóa hoa rực lửa.

Trần Kính Sinh đã say, hai má ửng hồng, anh nhìn chăm chăm Nghê Già, giọng nói khàn đi vì bị rượu và thuốc lá gọt dũa, nhưng ánh mắt lại rét lạnh.

“Vì sao không cầu xin tôi?”

Nghê Già thấy khó hiểu, “Cái gì?”

“Hôm nay, vì sao không cầu xin tôi?”

Anh chỉ chuyện bụng bự mang cô đi sáng nay sao?

Nghê Già cười ra tiếng, “Cầu xin anh làm gì?”

Cô vốn khó chịu vì chuyện này, anh còn không biết xấu hổ nhắc lại.

Nhưng chỉ một nụ cười nhẹ như vậy, Trần Kính Sinh đã bị kích thích đến đỏ mặt.

“Em thả để hần mang đi, cũng không thèm nhìn tôi một cái?”

“Nếu là trước đây, anh cần tôi cầu xin anh sao?” Giọng Nghê Già rất lạnh lùng, “Trần Kính Sinh, là anh thay đổi.”

“Tôi thay đổi?”

Trần Kính Sinh nhìn chằm chằm cô, đột nhiên cười lạnh, “Nghê Già, năm đó em đi, tôi là người cuối cùng biết, em trở về, tôi vẫn là người cuối cùng biết, em coi tôi là cái gì?”

Nghê Già không nói chuyện.

“Em chỉ cần cầu xin tôi một câu, tôi sẽ giúp em, vì sao em không cầu xin tôi?”

“...”

“Chỉ cần em quay đầu lại nhìn tôi, tôi đều có thể tha thứ cho em.”

Trong phòng bao im lặng, một đám người không ai nói gì, thờ nhẹ cũng không dám.

Cô hợm Nghê Già phát chát, lại nói không nên lời.

“Trong mắt em chưa từng có tôi.”

Anh ngã ngồi xuống sofa, nở nụ cười thất bại.

“Em không hề muốn dựa dẫm vào tôi.”

Giọng nói đã mang theo chút run rẩy.

Ở đây không ai là không bị chấn động.

Họ chưa thấy một Trần Kính Sinh như vậy bao giờ, một người kiêu ngạo như thế, sao có thể bị tình cảm làm cho chật vật như vậy?

Anh của ngày xưa, ngay cả một nụ cười thật tâm cũng không có mấy lần, thế mà ngay lúc này, mọi người lại cảm nhận được sự tuyệt vọng của anh.

Anh khóc?

Tổng Chương quay đầu đi, không nhìn.

Có lẽ, Nghê Già đã sớm không phải chấp niệm của anh nữa.

Cô là tâm ma, là vạ ác căn nguyên, là tín ngưỡng, là nỗi đau của anh.

“Trần Kính Sinh.” Nghê Già mở miệng, “Tôi...”

Đột nhiên anh ghé sát vào cô, cắt ngang lời của cô, “Em có tên luật sư kia liên không cần tôi?”

“Tôi và anh ta không...”

Anh không nghe, trực tiếp cắt ngang, “Vì sao không phải là tôi?”

“Vì sao em thả cầu xin hần cũng không cầu xin tôi?”

“CMN vì sao là hần mà không phải là tôi?!”

Trần Kính Sinh hét to, bàn tay nắm chặt cổ Nghê Già, hai mắt đỏ như máu.

“Nghê Già, nhiều năm như vậy, nhiều năm như vậy! Một câu em cũng không nói với tôi, có phải tôi sống hay chết em cũng không quan tâm, đúng không?”

Nghê Già bị anh bóp, cắn chặt môi, cô không biết phải làm gì mới có thể khiến anh bình tĩnh.

Toàn bộ gân xanh trên trán Trần Kính Sinh hiện lên, “Nói chuyện!”

Nghê Già để mặc cho anh bóp, cũng không động đậy, “Anh muốn tôi nói cái gì?”

Sự bình tĩnh của cô khiến Trần Kính Sinh ngừng thở hổn hển.

Anh thả cô ra, chỉ có điều khi nhìn cô, trong mắt có cái gì đó đang dần dần tan vỡ.

Nghê Già hiểu, không lên tiếng.

Cô muốn thẳng thắn với Trần Kính Sinh một lần, nhưng tuyệt đối không ở trong tình huống hỗn loạn như thế này.

Huống chi, anh đã có bạn gái.

Dù là Sở Lê hay Ninh Ý, cô không muốn yêu đương với anh khi xung quanh anh toàn oanh oanh yến yến.

Trần Kính Sinh dường như khôi phục lại bình thường, lấy một chùm chìa khóa trong túi ra, ném cho Nghê Già.

“Em đưa tôi về.”

Nghê Già nhìn chùm chìa khóa kia, không hé răng.

Trần Kính Sinh xuy một tiếng, “Không phải em đến đưa tôi về nhà sao?”

“Nghê Già, Nghê Già.” Bên kia, Tống Chương không ngừng nháy mắt với cô, hai tay tạo thành hình chữ thập, há miệng kêu, “Coi như giúp tôi một việc đi.”

Nghê Già hít một hơi, cái đêm đáng sợ này nên kết thúc sớm một chút.

Cô nhận lấy chìa khóa, đứng dậy, quay đầu nhìn anh, “Có thể đi sao?”

Trần Kính Sinh không để ý tới cô, lập tức đi ra phòng bao, bước chân vững vàng, nhìn không ra bất thường.

Đây là có thể đi?

Nghê Già và anh đi thẳng ra bãi đỗ xe, anh đứng ở ghế phụ, thấy cô mở khóa, anh mới mở cửa ngồi vào.

Nghê Già ngồi trên ghế lái, cách bố trí của xe hạng sang rất khác, tuy từng lái xe của Chu Di Sơn, nhưng số lần không nhiều lắm, có chút ngượng tay.

Trần Kính Sinh ngửa cổ ra, nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên nháy ra một câu, “Không biết mở?”

Còn chưa dứt lời, xe đã nổ máy.

Dường như anh lại chịu kích thích, hít một hơi thật dài.

Không khí rất lạnh, Nghê Già cũng không muốn bật điều hòa.

Trong đầu cô hồng bừng.

Qua hôm nay, cô phải suy xét thật kỹ chuyện đi hay ở.

Bản đồ hiện thông báo đã tới đích, Nghê Già nói: “Đến rồi.”

Trần Kính Sinh không đáp, trực tiếp mở cửa xuống xe.

Nhà anh không giống với tưởng tượng của cô, cô nghĩ Trần Kính Sinh thích sống một mình trong một căn hộ cao tầng, không ngờ là ở biệt thự, trong lúc mở gara cô có quan sát, sân rất lớn, trang hoàng rất có khí phách.

Nghê Già mở di động, đang suy nghĩ nên về nhà thế nào thì cửa xe đã bị mở ra.

Cô còn chưa phản ứng lại, di động trong tay đã bị anh đoạt đi, sau đó cổ áo bị anh nắm lấy, kéo cả người xuống xe.

Nghê Già hỏi: “Anh làm gì thế hả?”

Anh vẫn im lặng như cũ, nhưng giờ phút này, im lặng tức là nguy hiểm.

Chân Trần Kính Sinh rất dài, đi như bay vào trong nhà, Nghê Già ở phía sau đụng này đụng nọ, cảnh vật trước mắt cô thay đổi cực nhanh, đại sảnh, hành lang, cầu thang, phòng ngủ.

Sau đó là khuôn mặt của Trần Kính Sinh.

Anh ấn cô lên cửa, môi mím thành một đường thẳng, cái gì cũng không nói, trực tiếp kéo quần áo của cô.

“Trần Kính Sinh?” Mọi sự chống cự của Nghê Già đều phí công, so với anh, chút sức này của cô quả thật như muối bỏ biển.

“Biết hôm nay tôi muốn xé rách bộ đồ trên người em thế nào không?” Trần Kính Sinh phủ môi lên tai cô, cánh tay dùng chút lực, tiếng vải bị xé rách vang lên.

Chiếc váy tron của cô bị anh xé rách từ phía sau.

Anh một đường an an ổn ổn, chính là ở chỗ này chờ cô nhỉ?

Nghê Già không giãy dụa, nhìn thẳng anh, “Anh muốn làm gì?”

“Còn có thể làm gì?”

Trần Kính Sinh sờ vào lưng cô, khoe môi nhếch lên nụ cười lạnh, “Đã vậy rồi còn hỏi? Chưa ngủ với người khác sao?”

Máu trong người cô dồn hết lên não, “Không phải với anh.”

Trần Kính Sinh khép tay lại, cô bị nắm chặt, đau đến nỗi thở ra tiếng.

Cô trừng mắt: “Anh bị điên hả?”

“Không phải em nói không thích tôi sao?”

“Em yêu anh.”

Nghê Già nhàn nhạt nói.

Ba chữ này khiến huyết thái dương của Trần Kính Sinh bắt đầu mạnh nhảy.

Ánh mắt anh rất sắc bén, mang theo tìm tòi và cảnh cáo, nhìn cô chằm chằm.

Nếu nhìn ra chút giả dối nào anh sẽ điên mất.

Anh sẽ không tha thứ cho trò đùa này của Nghê Già.

Đáng tiếc, cô không giống kẻ lừa đảo.

Tóc cô rơi tán loạn trên vai, váy bị anh xé mất, trên khuôn mặt lảng lơ lan tràn lại không một chút ngả ngón, cô nhìn chằm chằm anh, ánh mắt gan dạ, trực tiếp, trong sáng vô tư.

Cô dùng dáng vẻ phóng đảng nhất, nói một câu chân thành nhất.

Không phải điên sao, ai mà không điên?

Trần Kính Sinh cảm thấy có hàng vạn hàng trăm âm thanh đang rít gào trong người.

“Em lặp lại lần nữa?”

Nghê Già nói: “Không phải vừa nghe sao?”

“Không nói?” Trần Kính Sinh thả tay ra, vứt đi hai miếng vải đã rách bươm trên người cô, “Vậy làm đi.”

Trên người Nghê Già chỉ còn đồ lót và giày cao gót, cô nhìn xuống đất, hờ hững nói: “Cái váy này rất đắt.”

Trần Kính Sinh đẩy đồ lót của cô lên, thấp giọng nói: “Tôi đền.”

...

Khác với Trần Kính Sinh, chín năm qua, Nghê Già không ‘ăn mặn’.

Cô không có nhu cầu, cũng không có ham muốn, có bạn học trải nghiệm chuyện ‘sex’ với một anh người nước ngoài vóc dáng cường tráng, chia sẻ quá trình kích thích cho cô, cô cũng không hề hứng thú.

Cô tiếp xúc với sex rất sớm, lần đầu tiên cho mỗi tình đầu, ở trong nhà đối phương, không có gì tốt đẹp, chỉ có khô khốc và đau đớn.

Về sau, ở cái tuổi thiếu nữ trẻ trung, tinh lực tràn đầy, Nghê Già cũng từng hưởng thụ một khoảng thời gian, nhưng vì tuổi lớn, kinh nghiệm lại có hạn, hơi ức chế lại rất sơ sài, cô chẳng còn nhớ rõ cảm giác này nữa.

Nhưng cô còn nhớ một ít, trước khi cô đi, Trần Kính Sinh vẫn là một nam sinh chỉ biết buồn đầu vào toilet tự mình giải quyết.

Nhưng bây giờ, cmm ai đã dạy cho anh?

...

...

Chặt.

Thật chặt. Chặt đến nỗi chỉ thờ thôi cũng khiến anh suýt đứt ở đây.

Trần Kính Sinh cảm thụ được khoảnh khắc này, chiếm hữu toàn bộ người cô, máu cả người đều đang bốc lên, anh đồng ý, muốn mạng của anh anh cũng đồng ý.

Trần Kính Sinh cúi người, nói bên tai cô, “Sớm muộn gì tôi cũng sẽ chết trên người em.”

Nghê Già nghĩ mình sắp bị đâm rách, cô không chịu nổi số đo của anh, cả người đau đến nỗi phải trườn lên trên.

Trần Kính Sinh kéo cô trở về, cô cào móng tay lên lưng anh, lực rất mạnh, hận không thể khảm sâu vào bắp thịt của anh, “Em thấy anh là muốn em chết vì đau.”

...

...

Đầu óc Nghê Già rất hỗn loạn.

Cô không biết bây giờ mình đẹp thế nào, cả người trắng như được rắc bột phấn, trần trụi trong suốt, lại còn có một khuôn mặt như hồ ly tinh, khi quyến rũ càng muốn mạng của người khác.

Nghê Già đã không còn ý thức, hai tay nắm chặt bả vai Trần Kính Sinh, trong miệng vô thức nỉ non, “Trần Kính Sinh...”

Thà cô không gọi, gọi một cái đầu óc anh liền nổ tung.

Trần Kính Sinh rũ mắt, nhìn sợi dây chuyền khó coi trên cổ cô, theo mỗi chuyển động, chiếc nhẫn đập vào xương quai xanh của cô, hình thành một nhịp điệu ái muội.

Trần Kính Sinh càng nhìn mắt càng đỏ, húc mạnh tới, “Còn biết tôi là Trần Kính Sinh?”

Nghê Già nghe ra hàm ý khác, muốn mắng người, tiếc là giọng nói không còn sức lực, chỉ có thể nhẹ nhàng nói, “Anh có ý gì?”

“Em theo tên họ Chu kia vì cái gì?”

“Nhiều tiền hơn tôi?”

“Trẻ trung hơn tôi?”

Mỗi một câu, dùng lực càng mạnh, câu cuối cùng, còn mang theo không cam lòng, gần như là nghiến răng nghiến lợi, “Làm em sướng hơn tôi?”

Nghê Già há miệng, phát không ra một tiếng, cô cảm thấy mình sắp bị tàn phế.

Cô bị anh đưa lên trời, không thấy hai chân đâu nữa.

Thấy đáng về mắt hờn của cô, Trần Kính Sinh chống hai tay lên, nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô, ánh mắt đen đến nỗi có thể chảy ra nước.

“Chỉ có chút bản lĩnh như vậy thôi sao?”

Nghê Già nặng nề thở ra một hơi, trên sợi tóc, trong lòng bàn tay, tất cả đều là mồ hôi, ướt đầm.

Cô chịu không nổi ánh mắt kia của Trần Kính Sinh, nâng tay che lại, khàn giọng nói, “Chỉ như vậy.”

Trần Kính Sinh hỏi: “Chịu không nổi?”

Nghê Già cắn môi, “Chịu được.”

“Tốt.” Trần Kính Sinh hất tay cô ra rồi đặt lên cổ mình, “Tiếp tục.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Chạm trán Lâm Mạn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Biên tập: Rosa

Hôm sau, khi Nghê Già tỉnh dậy, trên chiếc giường to như vậy chỉ có một mình cô.

Trên ga giường nhiều nếp nhăn, đủ vết ngấn nước lưu lại, chứng tỏ đêm qua mây mưa thất thường.

Lên giường xong, tỉnh lại bên người chẳng có ai, cũng là thế lương.

Nghê Già định đứng dậy, nhưng vừa động, toàn thân tựa như cái giá lỏng lẻo, đầu cũng đau như búa bổ.

Hơi thở nam tính vẫn vút xung quanh, hơn nữa, ngực cô rất đau, Trần Kính Sinh thật sự cắn cô không tha.

Cô vén chăn lên, trên người đầy dấu hôn đan xen với những vết bầm tím mức độ không giống nhau.

Nghê Già chuyển hai cái đùi xuống giường, đóng đồ lót tội nghiệp bị ném xuống đất, cô dùng mũi chân khều lại rồi móc nó lên.

Cũng may không bị anh xé rách.

Nghê Già mặc đồ lót xong, đi chân trần xuống giường, đứng dậy đánh giá phòng anh, trang hoàng rườm rà phức tạp, phong cách cung điện Châu Âu xa hoa, trong phòng hình như có một bức tường sách, phía trước đặt một cái bàn làm việc màu nâu đỏ.

Nghê Già không vội vã tìm anh, cô tìm được tủ quần áo trong phòng, tiện tay lấy ra một chiếc áo sơ mi.

Anh cao 1m88, một chiếc áo sơ mi, tùy tiện che lại phong cảnh dưới chân cô.

Giống hời cấp 3.

Lúc Nghê Già định đóng cửa, đột nhiên nhận ra có chỗ không đúng, cô chặn cửa lại, kéo ra nhìn lần nữa.

Tuy bên trong đồ đạc đầy đủ, phụ kiện cũng được bày biện ở một ngăn, nhưng phần lớn là đồ vest, quần áo bình thường cực ít, đồ mặc ở nhà cơ bản không có.

Anh không thường ở đây.

Nghê Già còn đang sửng sốt, cửa phòng đã bị mở ra.

Trần Kính Sinh đi vào, cầm theo một cốc nước, mặc một chiếc áo ngủ rộng thùng thình, đã gội đầu, khô một nửa, mềm mại phủ trước trán.

Hoàn toàn trái ngược với đáng vẻ ử rũ của cô, cuối cùng anh cũng được thỏa mãn niềm ao ước, cả người nhìn rất sáng khoái.

Anh nhìn áo sơ mi trên người cô, không dị nghị gì, “Qua đây.”

Lúc Nghê Già lê hai cái chân gần như tàn phế đi đến trước mặt anh, mồ hôi đã tuôn ra như suối.

Trần Kính Sinh nhìn đáng vẻ toát mồ hôi của cô, hỏi: “Còn đau?”

Nghê Già lười đáp.

“Uống nước không?”

Nghê Già gật đầu.

Anh đưa cốc nước trong tay cho cô, Nghê Già nhận lấy, ngửa đầu uống, cảm hơi nâng, lộ ra một đoạn cổ nhiều dấu vết.

Đều là công lao của anh.

Hai mắt Trần Kính Sinh tối sầm lại, cúi đầu xuống giữa cổ cô, phủ môi lên.

Lại bắt đầu.

Đầu vai của Nghê Già trầm xuống, bị anh đẩy lên trên cửa.

Nghê Già muốn trợn trắng mắt: “Anh có thể đừng sáng tinh mơ liền cảm thú như vậy không?”

Giọng anh hơi khó chịu, “Giữa trưa rồi.”

“Vậy anh có thể tiết kiệm chút sức không?”

“Dù sao cũng phải tiêu hết trên người của em.” Trần Kính Sinh ngẩng đầu lên từ hàng xương quai xanh của cô, “Tôi tiết kiệm cái gì?”

“...”

Phụ nữ sau khi được ‘cày xới’, sự quyến rũ sẽ hiện ra qua từng chi tiết.

Ngay cả sức lực để lờm anh, Nghê Già cũng không có, tất cả đều là làn sóng gián đoạn, mê người, oán trách, lại như hòn dỗi.

Trần Kính Sinh không chịu nổi ánh mắt như vậy, nắm lấy cằm cô, cúi đầu hôn.

Tối qua bọn họ không hôn nhiều lắm, tất cả đều ở chỗ khác.

Cho đến khi phía sau truyền đến tiếng bước chân, Nghê Già mới bừng tỉnh từ trong ý loạn tình mê, “Có người?”

“Ừ.”

Trần Kính Sinh bình tĩnh, tiếp tục hôn cô.

Nghê Già đưa tay nắm lấy cằm anh, kéo mạnh ra, “Ai?”

Hôm qua cô tới, không thấy ai trong nhà.

Anh lùi ra sau, liếc nhìn cánh môi mềm mại và mọng nước của cô “Sở Lê.”

“...”

Shit.

Nghê Già cảm thấy mình sắp phát điên, “Vì sao cô ta lại tới?”

“Mỗi tuần cô ta đều đến một lần.” Trần Kính Sinh liếc nhìn cô, tiếp tục nói: “Đi chung với mẹ tôi.”

Nghê Già bị giọng điệu thờ ơ của anh làm cho bốc hỏa.

“Cho nên?” Cô cười lạnh, màu đỏ ửng động lòng người ở trên má còn chưa mất đi, đáy mắt đã dần lạnh lẽo, “Chính quy ở bên ngoài, phóng hũ ở bên trong?”

Trần Kính Sinh nói: “Đều ở bên trong.”

Nghê Già lạnh mặt không nói chuyện.

Sở Lê đã gõ vang cửa phòng, ở bên ngoài kêu anh: “A Sinh.”

Hay cho một câu A Sinh.

Nghê Già còn chưa đổi sang vẻ mặt châm biếm, Trần Kính Sinh đã đá vào cửa sau, anh mở cửa, kẹp cô giữa khe hở của cánh cửa và chân tường.

Đồ đàn ông cặn bã, bệnh thần kinh, không biết xấu hổ!

Nghê Già ở trong lòng điên cuồng mắng.

Thấy Trần Kính Sinh đứng ở cửa, Sở Lê liền phát hoảng, cũng không dám nhìn vào trong, “Đi đã làm cơm xong rồi, anh mau xuống ăn cơm đi.”

Giọng nói mềm mại yếu ớt, không hề bừa bãi khi giằng co với cô.

Nghê Già cười lạnh.

Trần Kính Sinh ừ một tiếng, không thèm nhìn thêm, đóng cửa lại.

Cửa vừa đóng, Nghê Già liền đen mặt đi vào phòng tắm.

Nghe tiếng đóng cửa thật mạnh, anh không đi theo, nhìn bóng dáng mờ hồ qua cánh cửa, nói: “Trong ngăn tủ có bàn chải mới.”

Bên trong chỉ truyền đến một chữ: “Cút.”

Trên bàn là bạch thiết kê, tam bôi áp, đậu phụ hấp trứng, bánh bao, dầu dứa, ý tưởng kinh điển. Gần đây Lâm Mạn mê món Quảng Đông, mời đầu bếp đến dạy, thành quả rất rõ rệt.

(*) Bạch thiết kê



(*) tam bôi áp

(*) dầu dứa

(mấy món này lạ hoặc nên mình để tên hán việt luôn)

Trên bàn đã có ba bộ bát đĩa, Trần Kính Sinh vào bếp cầm thêm một bộ ra.

Sở Lê trông thấy, nhìn lên bàn một lần nữa, “Bát đĩa đủ rồi.”

Trần Kính Sinh không đáp, Lâm Mạn đã ngồi xuống, mở miệng: “Kêu cô ta xuống ăn chung đi.”

Bà quét mắt nhìn anh, giọng điệu không nhanh không chậm, “Trên người toàn mùi đàn bà.”

Suy cho cùng cũng là gừng già [1], dù đã sớm nhìn ra nhưng mắt vẫn không đổi sắc.

[1] lấy trong câu ‘Gừng càng già càng cay’

Sở Lê nghe mà sợ hãi, mặt mày đã trắng bệch.

“Ai chứ...”

Trần Kính Sinh ngồi xuống đối diện Sở Lê, đặt bộ bát đĩa ở bên cạnh, thản nhiên nói: “Nghe Già.”

Nghe Già xuống lầu, đi giày cao gót.

Trong nhà ăn, ai nấy đều im lặng, tiếng giày cao gót của cô vô cùng lạnh lạnh, nện trên sàn, nện trong lòng Sở Lê.

Năm phút trước, cô vốn định ở trong phòng Trần Kính Sinh giả chết đến cùng thì anh lại nhắn một tin: *Xuống lầu ăn cơm.*

Nghe Già không nhìn, tiếp tục soi gương sấy tóc, không lâu sau đó, một tin nữa nói nhau mà đến: *Đừng để tôi đi lên.*

Chỉ mấy chữ đơn giản nhưng lại đầy uy hiếp.

Nghe Già cắn răng rồi cắn răng, cuối cùng vẫn là thỏa hiệp.

Sớm hay muộn cũng phải đổi mặt.

Cô vuốt hết tóc ra sau cổ, cài cúc áo sơ mi đến nút cuối cùng, che kín cả người; bên dưới không thể trần truồng như vậy, Nghe Già nhặt lên chiếc váy tối qua bị anh xé rách, buộc ở bên hông, buộc thành một chiếc váy dài đến nửa người.

Cô có dáng người mảnh khảnh, đen trắng phối hợp như vậy, trông vô cùng đơn giản, nhưng rất sành điệu.

Không có dép lê, chỉ có thể mang giày cao gót đi xuống.

...

Trên bàn ăn thật dài, Lâm Mạn ngồi chủ tọa, Sở Lê và Trần Kính Sinh ngồi hai bên, Nghe Già đi tới bên cạnh Trần Kính Sinh, tự kéo ghế ra ngồi vào.

Không khí quý dị.

Mặt đối mặt, Nghe Già có thể trực tiếp nhìn thấy khuôn mặt âm thầm của Sở Lê, cô ta thậm chí không có dũng khí ngẩng đầu, chiếc đĩa trong tay liên tục khuấy qua khuấy lại trong bát cơm.

Nghe Già không hề có cảm giác thắng lợi.

Cô chưa từng coi Sở Lê là đối thủ.

Ưu điểm của Sở Lê là thông minh, thấy rõ sự thật, nhưng khuyết điểm cũng giống vậy, hiểu rất thanh, càng biết bản thân không thể, càng thấy tự ti. Cô ta không đủ nhẫn tâm, không đủ can đảm, đối người khác, cũng như đối với chính mình.

Chuyện tàn nhẫn nhất cô ta từng làm là năm đó tố giác cô, nhưng Sở Lê không hề nghĩ đến, nếu cô trở về, mọi chuyện sẽ thế nào, vì thế suốt chín năm qua, cô ta vẫn luôn giậm chân tại chỗ.

Dáng vẻ thướt tha của Lâm Mạn vẫn còn, nếp nhăn trên khóe mắt cũng trở nên quyến rũ, vừa có sự thanh lịch nữ tính vừa có sự mạnh mẽ của một vị lãnh đạo, ngồi ngay ngắn đoan trang, không giận mà uy.

Bà húp một miếng canh, chiếc vòng phi thủy trên cổ tay khẽ vang lên: “Nghe nói cô xuất ngoại, đã đi đâu?”

Nghe Già: “Boston.”

Lâm Mạn hỏi: “Vậy học trường đại học nào?”

Nghe Già dùng tiếng Anh trả lời tên trường.

Nói năng lưu loát, Sở Lê – người ngồi đối diện nghe được cũng phải nhú mày.

Trước kia, Nghê Già kém tiếng Anh nhất.

Nhưng hiện giờ cô đã không còn là con nhỏ lưu manh không có chí tiến thủ, không học vấn không nghề nghiệp nữa.

Lâm Mạn nhìn sang cô: “Học ngành quản lý khách sạn?”

Thấy Nghê Già không nói gì, bà mới chậm rãi mở miệng: “Ồ trường đó, ngành này khá nổi tiếng.”

Thế mà bà cũng biết.

Nghê Già trả lời: “Phải.”

Ánh mắt Lâm Mạn lóe lên, liếc qua Trần Kính Sinh rồi trở lại trên mặt cô.

“Đạt học vị gì?”

“...” Nghê Già từ đầu đến cuối không hề động đũa, khẽ cười, “Đi đang tra hộ khẩu đấy à?”

Lâm Mạn đặt thìa xuống, chiếc thìa kêu leng keng một tiếng, “Không đến mức đó, chỉ muốn xem thử trình độ của cô thế nào, có đáng để con trai tôi ép tôi gặp cô không?”

Nghê Già nghe không hiểu.

Lâm Mạn thấy sự nghi ngờ trong mắt cô, từ từ nói: “Nó có nhà ở bên ngoài, cần gì mang phụ nữ về nhà chính?”

Nghê Già nghĩ tới tủ quần áo của anh, hiểu ra.

Trần Kính Sinh không thường xuyên ở đây.

Lâm Mạn mỉm cười, “Tôi vẫn luôn xem thường cô.”

Nghê Già không đáp, thái độ của Lâm Mạn tốt hơn cô tưởng, vẫn như năm đó bảo cô rời đi, bà không sắm vai kẻ xấu, nói chuyện đúng mực, không làm khó người khác, cũng không cho phép người ta từ chối.

Nói xong, Lâm Mạn chuyển hướng sang Trần Kính Sinh, nụ cười trên mặt đã thu lại vài phần, “Trần Kính Sinh, con và Nghê Già, mẹ không ủng hộ.”

Gọn gàng dứt khoát, từng chữ từng chữ, rõ ràng rành mạch.

Trần Kính Sinh: “Ừ.”

Thái độ không tính là có lệ.

Anh chưa bao giờ nghe lời người khác.

Lâm Mạn lắc đầu, “Cô ta đã khiến con gặp quá nhiều tai họa, với con, đây không phải chuyện tốt đẹp gì.”

Trần Kính Sinh cười, “Không sao cả.”

Sở Lê gần như vùi đầu vào trong bát cơm.

Lâm Mạn nói: “Mẹ biết có nói gì cũng không thay đổi được suy nghĩ của con, nhưng mà, đã là đàn ông, con phải có trách nhiệm, Sở Lê ở bên con nhiều năm như vậy, nếu không phải con bé cam tâm tình nguyện, mẹ cưỡng cầu cũng vô ích, dù gì con cũng phải cho con bé một kết quả xứng đáng.”

Nói xong, Lâm Mạn vỗ nhẹ bả vai Sở Lê, “Bữa cơm hôm nay chắc chắn không còn khẩu vị nữa, dừng ở đây đi, chúng ta đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Đáp án

Biên tập: Rosa

Trên xe, Sở Lê quệt nước mắt trên khóe mắt, “Dì, thật xin lỗi...”

Lâm Mạn không nhìn cô ta, lưng dựa vào ghế, ánh mắt nhàn nhạt dừng ở ngoài cửa sổ, sự im lặng của bà khiến Sở Lê cảm thấy như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

Hồi lâu sau, Lâm Mạn mới mở miệng: “Tiểu Lê, dì vẫn luôn biết ơn cháu vì đã cứu A Sinh, nếu không nhờ cháu, dì đã mất đi đứa con trai này.”

Sự thất trách đã suýt nữa cướp đi quyền làm mẹ của bà, là Sở Lê phát hiện Trần Kính Sinh tự sát, thảm kịch mới không xảy ra.

Đây là một ân tình to lớn.

Khỏi cần tìm kiếm, tình cảm của thiếu niên cũng có thể lộ ra một hai phần trên mặt, rõ ràng tâm tư của Sở Lê không qua mắt được Lâm Mạn, bà cố ý cho Sở Lê cơ hội, dù gì cũng là người trẻ tuổi, lâu ngày sinh tình, một cô gái như vậy ở cạnh con trai của bà, về lâu về dài nhất định sẽ ma sát ra tia lửa.

Tuy nhiên, Lâm Mạn đã xem nhẹ tình cảm của Trần Kính Sinh dành cho Nghê Già, chẳng những không giảm mà còn càng chôn càng sâu.

Người nhà họ Trần tính cách lạnh lùng, chỉ có hiểu đời không có nhân tình, không ai vấp ngã trên đường tình, chỉ mình Trần Kính Sinh sai hướng.

Lại còn càng ngày càng sai, vì một cô gái mà đau khổ, trao cả mạng sống, lún sâu vào, vạn kiếp bất phục, không chối không từ.

Anh đấu tranh với bà, Lâm Mạn không phải không đau lòng, nhưng bà không thể trơ mắt nhìn anh biến thành một người như vậy.

Anh mang Nghê Già về nhà, chưa từng thương lượng với bất kì ai. Anh muốn cùng Nghê Già phát triển thêm một bước cũng không báo cho bà biết.

Lâm Mạn biết, Trần Kính Sinh có thể chịu được cô gái kia dày vò, vì anh cam tâm tình nguyện.

Nhưng, là một người mẹ, bà không thể nhìn con trai mình gặp phải sự cố như năm đó nữa.

Trong lòng Sở Lê đã có dự cảm, cô ta kéo tay Lâm Mạn, trong giọng nói lộ ra sự thỉnh cầu, “Dì, dì cho con một cơ hội nữa đi.”

“Cơ hội không phải dì cho.” Lâm Mạn cũng không đành lòng, nhưng chỉ có thể vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô ta, “Nhiều năm như vậy, cháu còn chưa rõ sao?”

Sở Lê khóc nức nở kéo căng cổ họng, “Cháu hiểu, nhưng cháu không rời xa anh ấy được, chỉ cần ở cạnh anh ấy là được rồi, anh ấy có thể qua lại với đám phụ nữ xinh đẹp kia, nhưng Nghê Già thật sự không được, từ trước đến giờ cô ta không cần anh ấy...”

Lâm Mạn ngắt lời: “Cho nên A Sinh để ý cô ta.”

Đây là sự thật.

Thái độ của Lâm Mạn khiến Sở Lê sợ hãi, nếu mất đi con út chủ bài này, cô ta sẽ hoàn toàn hết đất diễn, cô ta nắm chặt tay Lâm Mạn, nói: “Nhưng cô ta không thích anh ấy, nhiều năm như vậy chẳng hỏi han gì, ngay cả một cú điện thoại cũng không, cô ta chưa từng quan tâm A Sinh sống thế nào, cô ta rất ích kỷ, trong thế giới của cô ta chỉ có chính cô ta.”

Lâm Mạn nói: “Tiểu Lê, phụ nữ sống ích kỷ một chút, không sao cả. Nghê Già ích kỷ, bởi vì cô ta hiểu rõ mình muốn cái gì, tính mục đích rất mạnh, hơi thờ ơ kiêu ngạo trong xương của cô ta không muốn tạm nhân nhượng vì lợi ích chung, nếu kết cục không như cô ta muốn, cô ta có thể từ bỏ bất cứ lúc nào, tiêu tiêu sái sái rồi đi.”

Nghê Già tâm cao khí ngạo, Lâm Mạn đã sớm lĩnh hội.

Năm đó ở trong bệnh viện, từ ánh mắt đầu tiên, Nghê Già không trốn tránh không e sợ, mà là vô thức ưỡn lưng, nhìn thẳng bà.

Tuy còn trẻ, nhưng có vài thứ đã được định tính.

“Nhưng cô ta sẽ làm hại Trần Kính Sinh...”

“Đúng vậy.” Lâm Mạn mệt mỏi nhắm mắt lại.

Càng là thứ không bắt được, càng khiến người ta muốn tiến tới.

Nhưng cũng tốt hơn việc Trần Kính Sinh làm hại chính mình.

Tiến bước Lâm Mạn, Trần Kính Sinh trở lại nhà ăn, Nghê Già đã không thấy bóng dáng.

Nhìn xung quanh không thấy cô, một lát sau, trên cầu thang truyền đến tiếng giày cao gót, làn váy đen đong đưa.

Cô mang theo túi xách đi xuống lầu.

Nghê Già nhìn anh – người đang đứng ở nhà ăn, nói: “Em đi đây.”

Trần Kính Sinh bước vài bước đến trước mặt cô, “Đi đâu?”

“Về nhà.”

“Tôi đưa em đi.”

Nghê Già không từ chối, chỗ này vốn không bắt xe được.

Đuôi mắt quét qua bộ đồ trên người anh, cô trêu: “Mặc áo ngủ đưa sao?”

“...”

Mười phút sau, Trần Kính Sinh từ trong phòng đi ra, somi trắng quần tây đen, không cài nút, lộ ra cái cổ thon dài, thân hình được cắt thành những khối lập thể.

Khi đi lướt qua người cô, anh ném chiếc áo khoác đang cầm trong tay cho cô.

Nghê Già thuận tay tiếp được, sửa sang lại ống tay áo rồi khoác lên cánh tay, lúc nhắc chân đuổi theo anh, mới phản ứng lại động tác vừa rồi của bọn họ, tự nhiên và ăn ý vô cùng.

Đến gara, dừng trước một hàng siêu xe, Trần Kính Sinh đi tới một chiếc Cayenne, anh lái xe, Nghê Già ngồi ghế phụ.

Vẫn là lần đầu.

Tay áo xoắn tới khuỷu tay, lộ ra nửa cánh tay căng chặt và mạnh mẽ, Nghê Già chú ý tới chiếc đồng hồ chưa từng tháo ra trên cổ tay anh.

“Chưa thấy anh tháo nó ra.” Cô nói.

Trần Kính Sinh nhìn theo mắt cô, đáp lời: “Em gặp tôi được mấy lần?”

Hiện giờ, cách nói chuyện của anh còn chậm chạp hơn cô.

Nghê Già làm ỏ trong ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi, sức lực của cô bị tiêu hết một ngày một đêm qua, cô đã quá mệt mỏi.

Trên xe không bật nhạc, bọn họ đều rất ăn ý không nhắc lại chuyện của Lâm Mạn và Sở Lê, không ai nói gì, cũng không tìm ra đề tài khác.

Không khí tối qua khá đặc biệt, không cảm giác được gì; ban ngày ai cũng tỉnh táo, bình thường cô và Trần Kính Sinh cũng ít khi trao đổi, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở nhanh hoặc chậm của nhau.

Nghê Già phá vỡ trầm mặc trước, hỏi: “Bình thường lúc đưa người khác về nhà anh không thấy xấu hổ sao?”

Trần Kính Sinh trả lời rất nhanh: “Bình thường tôi không làm tài xế.”

Nghê Già yên lặng trong phút chốc, “Đã quên anh là Trần tổng.”

Trần Kính Sinh cong môi.

Xe chạy yên ổn trên đường, hai bên đường phố giống như lùi về sau, Nghê Già nhìn ra ngoài cửa sổ vài lần, càng nhìn càng thấy có vấn đề.

“... Anh đang chạy đi đâu?”

Trần Kính Sinh nhàn nhạt đáp: “Công ty.”

Nghê Già nhìn anh, “?”

“Em chưa nói nhà em ở đâu.”

Nghê Già nheo mắt, “Em nghĩ Trần tổng thần thông quảng đại, đã biết địa chỉ của em rồi.”

Dù sao cô cũng chưa cho anh số di động, không phải sẽ có người báo cáo cho anh sao?

Trần Kính Sinh nói: “Tôi không biết.”

Cô nghiêng người, mở bảng định vị trong xe lên, sau khi gõ địa chỉ, giọng nữ máy móc tự động báo cáo lộ trình.

Trần Kính Sinh liếc bản đồ trên màn hình, hỏi: “Thuê phòng?”

Nghê Già đã dựa lưng vào lại ghế, miễn cưỡng hé răng: “Ừ.”

“Định ở bao lâu?”

Nghê Già suy nghĩ một lát, “Xem tình huống.”

“Tình huống gì?”

Nghê Già rất thẳng thắn.

“Tình huống của anh.”

Quẹt thẻ tiến vào, dừng xe dưới lầu nhà trọ, Nghê Già xuống xe, Trần Kính Sinh cũng xuống theo.

Anh giữ cửa xe mở, rút ra điều thuốc hút, sau khi thờ ra một hơi thì nhìn Nghê Già, “Thay đồ rồi xuống đây.”

Nghê Già đóng cửa xe lại, cô biết anh đang vội, bằng không sẽ không ngoan ngoãn ở dưới lầu chờ.

Cô đi tới trước mặt anh, nâng mặt lên, Trần Kính Sinh hiểu, hai ngón tay kẹp điều thuốc, đặt bên môi cô.

Nghê Già áp sát, đôi môi đỏ mọng ngậm chặt chỗ anh đã ngậm, hít sâu một hơi, làn khói mỏng manh phả ra từ giữa bờ môi cô, quanh quẩn giữa hai người.

Cô nghiêng đầu, đôi mắt hồ ly hơi nhếch, “Trần Kính Sinh, anh có ý đúng không?”

Cố ý uống say, cố ý bảo cô đón anh, lại cố ý để cô đưa anh về nhà chính, không cho cô đi, mãi cho tới hôm nay gặp Lâm Mạn.

Từng bước một, phát triển nhanh chóng, chỉ một đêm, cô đã bị ăn sạch sành sanh.

Nói anh không phải cố ý, cô không tin.

“Ừ.” Anh rất thành thật, “Tôi không chờ nổi nữa, mặc kệ em nghĩ như thế nào, tôi đều sẽ không thả em đi.”

“Mặc kệ em nghĩ thế nào,” Nghê Già cười ra tiếng, “Ngủ với em trước?”

“Đúng.” Trần Kính Sinh nói xong, ghé sát vào tai cô, thấp giọng: “May mà em yêu tôi.”

Sau khi vào nhà, Nghê Già đá văng đôi giày cao gót, lột ra từng bộ đồ trên người mình.

Cô đi vào phòng ngủ, mở tủ quần áo ra, từ tầng thấp nhất rút ra một chiếc áo somi trắng.

Là chiếc áo mà năm đó Trần Kính Sinh đắp lên cơ thể rét run của cô, cứu cô khỏi nước sôi lửa bỏng.

Cũng là chiếc áo khi anh bị đâm, dính đầy máu nằm trong vòng tay cô.

Lúc xuất ngoại, cô không mang nhiều đồ đạc, nhưng lại mang cái áo somi này đi; về nước cũng vậy, chỉ cầm một chiếc vali, nhưng không quên mang nó trở lại.

Đây là một sự tượng trưng.

Cô sẽ không thần kinh đến mức nhìn vật nhớ người, nhưng hôm nay nhìn thấy nó, vuốt ve nó, tựa như xuyên thấu qua từng lớp, thấy được người kia.

Nghê Già bày chiếc áo năm đó với chiếc áo hôm nay ra, một lớn một nhỏ, một mới một cũ.

Mấy năm qua, anh đã trở nên cường tráng hơn.

May mà trong lòng cô anh chưa từng thay đổi.

Nghê Già nằm trong đồng đồ, nhắn tin cho anh: *Em thấy mệt, muốn đi ngủ.*

Bên kia trả lời rất nhanh: *Được.*

Một giây sau, lại gửi thêm một tin: *Tối nay tôi sẽ tới đón em.*

Nghê Già không nhún lại, ném di động qua một bên, lẳng lặng nhìn trần nhà.

Cô thích trạng thái giữa mình và Trần Kính Sinh, không cần ngọt như mật, không cần như keo như sơn, ai cũng có không gian riêng, không ai hiểu họ hơn chính họ.

Không có định vị chính xác mối quan hệ, cũng không có thông báo.

Cô có thể thoải mái nói yêu, còn anh thì không.

Trần Kính Sinh chưa từng nói lời yêu thương.

Nhưng Nghe Già nghĩ, cô đã tìm được đáp án mà mình muốn.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Cùng cai thuốc

Biên tập: Rosa

Lúc Nghe Già tỉnh đã là hơn bảy giờ đêm, sắc trời nặng dần, đèn neon chiếu sáng cả thành phố.

Cô theo thói quen châm một điếu thuốc, ngồi ở đầu giường lẳng lặng hút hết, khi đầu óc hỗn độn từ từ rõ ràng, mới lấy di động ra xem.

Yên tĩnh, không một tin tức.

Nghê Già vốn không thích tán gẫu, kể từ sau khi tốt nghiệp cấp 2 cô đã phải sống nơi đầu đường xó chợ, những cảnh ngộ kia khiến cô sớm tách khỏi vòng tròn xã giao bình thường, tính cách cũng trở nên lạnh nhạt.

Cô không có bạn thân là con gái, với con trai thì luôn giữ thái độ ‘có việc nói chuyện, không có việc không nói chuyện’, cô đã quen với tịch mịch, bây giờ đối mặt với căn phòng trống rỗng, lại sinh ra chút cô độc.

Đang nghĩ ngợi, tiếng chuông di động bỗng vang lên.

Trong chớp mắt, ba chữ trên màn hình chiếm đầy trái tim cô.

“Dậy chưa?” Trong tiếng ồn ào ở đầu dây bên kia, giọng Trần Kính Sinh có hơi uể oải.

Nghê Già nhắm mắt lại, trong bóng tối, cả thể xác lẫn tinh thần đều đang cảm nhận lời nói của anh: “Vừa tỉnh.”

“Em đã ngủ hơn 4 tiếng.”

“Anh đếm à?”

“Tôi hợp này giờ.” Bên Trần Kính Sinh là tiếng châm lửa, miệng ngậm cái gì đó, nói: “Mới xong.”

Nghê Già lẳng lặng nghe, không nói tiếp.

Trần Kính Sinh ngừng một lát, lại hỏi: “Muốn ăn cái gì?”

“Không biết.” Nghe Già nghiêng đầu, đột nhiên nghĩ đến một thứ, “Vấn thán?”

“Em làm?”

Cô cười: “Ok.”

Trần Kính Sinh nói: “Tốt, lát nữa tôi tới.”

Lúc Trần Kính Sinh đến, vằn thắn Nghê Già tự tay làm đĩa ra khỏi nồi, xếp đầy một bát, cỡ nhỏ, lớp da trong suốt bao lấy nhân thịt, ngâm trong nước canh, mùi thơm phức mũi.

Vừa bung lên bàn, Trần Kính Sinh đã đi vào, cởi áo khoác vắt lên sofa trong phòng khách, sau đó đi tới bàn ăn, kéo ghế ra ngồi xuống.

Trên bàn chỉ có một bát, anh ngẩng đầu: “Em không ăn?”

Nghê Già nhìn anh một cách sâu xa.

Trần Kính Sinh cúi đầu, tự cắn một cái, sau đó lại gấp một cái, không cao không thấp giờ lên.

Nghê Già vén tóc, cúi người, há mồm ngâm lấy.

Cô tiến lại gần, cả khuôn mặt ở ngay trước mắt anh.

Anh biết đôi môi kia mềm mại thế nào.

Trần Kính Sinh dôi mắt, lần trước cũng vậy, ăn xong một bát vằn thắn, cô bỏ đi.

“Vì sao trở về?”

Cô còn chưa trả lời, anh đã nói tiếp: “Tôi muốn nghe sự thật.”

Anh không nhìn cô, chỉ cúi đầu ăn, nhưng giọng điệu nghiêm túc, không cho phép cô qua loa. Nghê Già ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh anh, không trả lời, mà hỏi một vấn đề khác.

“Dây chuyền của em đâu?”

Sáng sớm cô liền phát hiện dây chuyền trên cổ đã biến mất, người thấy nó không vừa mắt chỉ có một, bây giờ cô hỏi, cũng chỉ muốn nói cho rõ ràng.

Trần Kính Sinh gần như xuống giọng, “Tìm nó làm gì?”

“Đó là đồ của em.”

Trần Kính Sinh cười khẩy: “Không ai mang nhẫn trên cổ cả.”

Nghê Già lười vô nghĩa, hỏi thẳng: “Giấu ở đâu?”

Một chữ “Giấu” khiến Trần Kính Sinh cười nhạt một tiếng, “Vứt rồi, chướng mắt.”

Nghê Già nghĩ vấn đề này không có cách giải quyết tốt. Cô hờ hững nói:

“Chu Di Sơn cầu hôn em.”

Tuy Trần Kính Sinh đã đoán được, nhưng đáy lòng vẫn nhịn không được mà nóng nảy lên.

Người phụ nữ của anh bị người đàn ông khác cầu hôn?

Cảnh tượng kia ngấm lại cũng đã đòi mạng.

“Em cũng lớn tuổi rồi, vốn không định kết hôn, nhưng, nếu thật sự có người thích hợp, em...”

Trần Kính Sinh không chờ cô nói hết, “Hắn thích hợp?”

“Thích hợp.” Nghê Già rất khách quan, “Theo các phương diện mà nói, em sẽ được lợi khi kết hôn với anh ấy.”

“À.” Trần Kính Sinh phát ra một tiếng cười lạnh thật dài.

Nghê Già không nhìn thái độ của anh, tiếp tục nói: “Nhưng em và anh ấy không thể, em không thể là trách nhiệm cả đời của anh ấy, anh ấy nên có cuộc sống riêng... và tình yêu của mình.”

Trần Kính Sinh ăn xong miếng vằn thắn cuối cùng, đẩy chén ra, rút một tờ giấy ăn lau miệng, “Chuyện này thì liên quan gì đến chuyện em về nước?”

Nghê Già nhìn anh, nói: “Vì em cũng muốn có cuộc sống và tình yêu của mình.”

Trần Kính Sinh im lặng một lát, sắc mặt hơi dịu đi.

“Ở nước Mỹ làm gì?”

“Anh thật sự không điều tra em à?” Nghe Già nhú mày, “Không phải nên có thư ký mỗi ngày báo cáo động thái của em cho anh sao?”

“...” Trần Kính Sinh giương mắt nhìn cô.

Rõ ràng anh không biết mấy chuyện mà bá đạo tổng tài hay làm

Nghe Già mỉm cười, tự nói: “Làm quản lý ở sảnh khách sạn.”

“Quản lý biến thành nữ phục vụ câu lạc bộ?”

“Đó là em đang giúp Phàn Nhân.” Nghe Già cười, “Phàn Nhân, nhớ chứ? Tình cũ của anh.”

Trần Kính Sinh liếc cô, mặt không biểu cảm, ánh mắt lạnh như nước máy vào mùa đông.

Nghe Già biết dừng lại đúng lúc.

Nhìn kinh nghiệm bây giờ của cô, không khó tìm một công việc tốt, nhưng cô về nước không phải vì công việc.

Là vì người trước mặt.

Dây vô liên dây vô đi, đã bị dây vô hơn nửa đời, ngay lúc này, cô cũng không quan tâm nhiều.

Cô nói: “Hai ngày nữa, em định đi tìm.”

“Đừng tìm.” Trần Kính Sinh nói: “Đến chỗ tôi làm đi.”

“Bắt đầu sắp xếp cho em rồi à?” Nghe Già ôm cánh tay dựa vào lưng ghế, cầm nâng lên, “Vây, chi bằng Trần tổng bao nuôi em.”

“Bao nuôi?” Trần Kính Sinh nhìn chằm chằm mặt cô, “Tuổi trẻ mạo mỷ, thích bám người, Nghe tiểu thư thuộc loại nào?”

“Thuộc loại nào anh không rõ sao.” Nghe Già đứng dậy khỏi ghế, nửa người dè lên bàn, đưa mặt đến gần anh, khẽ nói: “Nếu ghét em, anh có thể đi nha.”

Khoảng cách gần đến nỗi hơi thở đều trộn chung một chỗ, ngũ quan của cô vẫn tỉnh té quá mức, nhất là cặp mắt kia, vừa lạnh lùng vừa quyến rũ, lúc nhiem lên chút tức giận, liên cực kì động lòng người.

Trước đây, thứ khiến anh mê muội không phải là khuôn mặt của cô sao?

Nghe Già quay đầu, đôi môi đang tiến tới của Trần Kính Sinh lướt nhẹ qua nửa bên má cô.

Cô không để anh hôn.

Anh hỏi: “Tức giận?”

Nghe Già cũng không giận, bình tĩnh nhìn anh, “Trần Kính Sinh, chuyện này không được thương lượng, anh có công việc của anh, em cũng vậy, đừng vì cảm tình mà chuyện gì cũng trộn chung với nhau.”

Trần Kính Sinh nắm lấy cằm cô, ngón tay vuốt nhẹ lên môi cô, “Ừ.”

Nghe Già rất muốn đánh anh, “Ừ cái gì mà ừ? Anh nghe hiểu không?”

“Đã hiểu.”

Chỉ vài động tác của cô đã khơi mào ngọn lửa tà ma trong người anh, Trần Kính Sinh đứng lên, nhốt cô trong lòng ngực, hai bàn tay chống lên bàn ăn.

Nghe Già giờ một tay ngăn lại khoảng cách giữa hai người, nhần mảy, “Trần Kính Sinh.”

Anh hơi lùi ra sau, “Gi?”

“Em đang nói chuyện nghiêm túc, anh muốn làm gì?”

Trần Kính Sinh nói thẳng thừng: “Lên giường.”

“...”

“Hôm qua cũng đâu phải lần đầu chiêm nghiệm, giả bộ cái gì.”

Trần Kính Sinh cười bên tai cô, “Nghê Già, lâu rồi em không có đàn ông.”

Cô nâng mắt trừng anh.

Anh nói: “Có em ở đây, anh không thể không thỏa mãn bản thân.”

Nghê Già kháng cự, “Em hết sức rồi.”

Trần Kính Sinh nhắc bông cô lên, bẻ trên cánh tay, đi tới sofa trong phòng khách, “Anh có, em nghỉ ngơi đi.”

...

Dấu vết cũ chưa hết, giờ lại thêm dấu vết mới, trên người cô đều là dấu vết ‘cá nước thân mật’.

Cuộc vui kết thúc, Nghê Già mềm thành một bãi bùn nhão ở trong sofa.

“Sau này, hai ta đừng gặp nhau vào buổi tối nữa.” Nghê Già mệt đến nỗi không muốn thở gấp, mấy đầu móng tay đều tê tê và ê ẩm, “Em còn muốn sống thêm vài năm.”

Trần Kính Sinh nhặt chiếc quần trên mặt đất lên, lấy hộp thuốc lá ra, nói: “Lúc em tỏ ra sung sướng đâu có nói như vậy.”

Nghê Già trở mặt, “Em nói cái gì?”

“A, um.” Anh dùng giọng điệu bình tĩnh bắt chước lại, hình ảnh đầy cảm xúc.

Mặt Nghê Già nóng lên, nhắc chân định đá, “Anh cút đi.”

Trần Kính Sinh thuận tay nắm lấy cái chân như sào trúc của cô, “Tôi cảm thấy em còn sức.”

Nghê Già thừa nhận thất bại, yếu ớt kêu: “Sai rồi, em sai rồi.”

Trần Kính Sinh cười nhẹ một tiếng, buông cô ra.

Nghê Già rút chân về, an phận nằm, mở lòng bàn tay ra, “Cho em một điều.”

Trần Kính Sinh rút ra một điều, đưa cho cô.

Nghê Già ngậm trong miệng, nhồm nừa người dậy, xương quai xanh cong thành hai mảnh trắng non, tóc đen trượt xuống từ đầu vai mượt mà, một lọn tóc vướng trong rãnh xương.

Trần Kính Sinh rũ mắt, cố gắng vô tâm châm lửa giúp cô.

Nghê Già hút vào, phả khói vào mặt anh, cười như một tên du côn, “Biết điều đấy.”

Sau khi hút thuốc cô hay hít nất lại, trông rất giống một nữ lưu manh.

Trần Kính Sinh đột nhiên hỏi: “Không cai?”

“Không.” Nghê Già nghiêng đầu, tóc dài buông thõng trên mặt đất, “Cuộc đời đau khổ như vậy, sống ít đi vài năm cũng chả sao.”

Trần Kính Sinh lạnh lùng nói: “Ngụy biện.”

“Đừng nói em.” Nghê Già đưa tay chống đầu, dáng vẻ lười nhác nhìn anh, “Anh cũng sương khói lượn lờ đấy thôi.”

“Tôi từng cai, chín năm không hút, bây giờ hút lại, con nghiện không lớn.”

Nghê Già một hồi lâu không nói gì, rốt cuộc thứ anh cai là thuốc hay là người.

Hút được một nửa, Nghê Già nói: “Anh đây là lừa mình dối người.”

Trần Kính Sinh không phủ nhận.

Bọn họ yên tĩnh nuốt mây phun sương, dựa vào nhau, nhìn đêm đen thông thả trời.

“Cùng nhau cai đi.” Nghê Già gãy tàn thuốc, “Chỉ có điều từ từ thôi, không biết mất bao lâu, chúng ta giám sát lẫn nhau.”

Không biết mất bao lâu.

Chính là bao lâu cũng được.

Trần Kính Sinh trầm giọng nói: “Được, cứ từ từ.”

Hôm sau, Nghê Già bị tiếng di động của Trần Kính Sinh đánh thức.

Cô trợn mắt, anh đứng trước cửa sổ gọi điện thoại, thấy cô tỉnh lại, giọng nói đang cố gắng đè thấp khôi phục lại bình thường.

“Tôi phải có được mảnh đất đó.”

Đây là câu cuối cùng anh nói trước khi cúp máy.

“Trần tổng thật thô bạo nha.” Nghê Già đứng phía sau nhàn nhạt nói.

Trần Kính Sinh quay đầu, “Nói năng cho đàng hoàng.”

Nghê Già không để ý đến anh, há miệng ngáp rồi đi rửa mặt.

Đánh răng xong, thấy Trần Kính Sinh còn đứng bất động ở trong phòng, Nghê Già nói: “Thất thần làm gì đó, không làm đồ ăn sáng đi?”

Trần Kính Sinh: “...”

“Hôm qua em làm com tối rồi, com sáng anh làm.”

Ở chỗ cô, anh không có nhiều danh hiệu đặc biệt như vậy, thật lâu trước đây, cô từng kêu anh là “Anh Sinh” còn giờ là “Trần tổng”, giả dối đến nổi da mặt sắp dày thêm mấy lớp. Cách cô đối xử với anh, từ trước đến giờ không hề thay đổi.

Nhưng Trần Kính Sinh hưởng thụ cảm giác này.

Nghê Già khiến anh thấy tự tại, ở trước mặt cô, anh không cần kìm nén bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Về sớm một chút

Biên tập: Rosa

Trước buổi trưa, Nghê Già đã đến công ty của Trần Kính Sinh, tòa nhà có tổng cộng 20 tầng, tầng thứ 10 là công ty và phòng làm việc của anh ở tầng cao nhất.

Trợ lý của anh đã dẫn dò trước, sau khi Nghê Già tới liền có người dẫn đường, người nọ dừng lại trước cửa thang máy, tầng 18 trở lên là khu vực văn phòng cấp cao, thường thì bọn họ không thể đi lên.

Vì thế Nghê Già tự mình đi lên.

Quả là rất khí phái, Nghê Già chưa từng thấy cảnh này, cả ngày phục vụ toàn đầu trâu mặt ngựa trong khách sạn, công việc càng ngày càng mệt mỏi, tính cách của cô càng tùy tiện, đột nhiên xuất hiện một hình ảnh nghiêm túc, gọn gàng và ngăn nắp như vậy, ít nhiều cũng bị rung động.

Đây là vị trí hiện tại của Trần Kính Sinh, cách mặt đất một vạn tám ngàn dặm, cao xử bất thẳng hàn [1].

[1] Một câu ngạn ngữ TQ chỉ những người chức cao quyền trọng sẽ không tránh được cảnh cô đơn lạnh lẽo, không có bạn tri kỷ, hoặc đơn giản hơn là người tài nghệ, tu vi đạt đến cảnh giới càng cao thâm càng ít bạn.

Khó trách người càng ngày càng biến thái, đều là bị dồn ép.

Thang máy dừng ở tầng 20, lúc cô đi vào, Tổng Chương bụng tách cà phê đi qua trước mặt cô.

“Yo.”

Anh ta liếc mắt một cái liền thấy cô, dừng bước, nhường mày, nâng tách cà phê về phía cô, “Khách hiếm.”

Thiếu niên đầy hơi thở du côn năm đó, bây giờ đã mặc lên người một bộ âu phục vừa khít, đầu ngẩng cao lưng ưỡn thẳng, khuôn mặt cương nghị và sáng sủa hơn trước nhiều, duy có một thứ không thay đổi là cái tính cà lơ phất phơ kia, còn có một loại cảm giác xa hoa của đám thiện nam tín nữ trong thành phố hiện đại.

Nghê Già quét mắt nhìn bộ đồ của anh ta, “Không phải nói huynh đệ không nên hùn vốn mở công ty sao?”

“Ai nói với cô là hùn vốn?” Tổng Chương nghe ra sự châm chọc của cô, hóp một ngụm cafe, “Anh Sinh tự mình mở.”

Nghê Già ngẫm lại, cô vẫn hoàn toàn không biết gì về Trần Kinh Sinh cả.

Tổng Chương nhìn về mặt kia liền hiểu ra, “Cô không biết?”

“Không biết.” Nghê Già hỏi, “Người khác đâu?”

“Hợp.”

“Anh không ở chung với anh ấy?”

“Đây không phải là vừa chuẩn ra à? Tôi lười nghe, một đám người lú lú, ầm ĩ đến nỗi đau cả não.” Tổng Chương dẫn cô vào trong, “Từ khi cô trở về, tâm trí của anh ấy liên tục không ở công ty, một đồng chuyện chồng chất.”

Nghê Già cười xuy, nói: “Lại trách tôi.”

“Không, không trách cô, tôi không dám.”

Tổng Chương quét thềm, cửa tự động đẩy sang hai bên, đầu tiên là chỗ làm việc của trợ lý, phía trên bậc thang là văn phòng của Trần Kinh Sinh.

Bàn làm việc rất lớn, trên bàn có khắc phù điêu ứng với chức vị cao nhất của anh, cả một mặt tường ở phía sau đều là cửa sổ, có thể quan sát toàn bộ thành phố. Nghê Già đi qua, trước cửa sổ còn đặt một cái kính viễn vọng.

Nghê Già nhắm một mắt, nhìn qua lỗ kính.

Chả thấy gì.

“Hướng cô nhìn là miếng đất anh Sinh xem trọng và khai phá, kia cũng chính là tòa nhà anh Sinh xây, có phải nghĩ tới liền cảm thấy rất sáng khoái không?” Tổng Chương đặt mông ngồi xuống sofa, gọi Nghê Già, “Lại đây ngồi đi.”

Trông anh ta cực kì quen thuộc chỗ này.

Nghê Già ngồi đối diện anh ta, hỏi: “Anh làm việc ở đây sao?”

“Tôi đầu tư, coi như là cổ đông. Năm đó, anh Sinh mở công ty mà không dựa vào gia đình, dùng tiền của mình.”

Tổng Chương vắt chéo chân, châm một điếu thuốc, “Trụ sở chính không phải ở đây, ba anh ấy bảo anh ấy trở về, nhưng anh ấy không về, cứ ‘đóng đồn’ ở chỗ này. Tuy nhiên, thành phố A cũng coi như một con đường tốt, bây giờ anh ấy đã cắm sâu, nghiệp vụ lớn, không dễ đi như vậy, ba anh ấy cũng chưa nói gì.”

Tổng Chương đưa hộp thuốc về phía Nghê Già, “Hút không?”

Nghê Già xua tay từ chối, “Đây không phải văn phòng của anh ấy à?”

Tổng Chương hừ một tiếng, “Không quan tâm nhiều như vậy, tôi và anh Sinh thường làm cho căn phòng này giống như ở chốn tiên cảnh.”

Nhớ tới câu tối qua của anh, Nghê Già cau mày, “Không phải anh ấy cai rồi sao?”

“Vốn là đã cai. Từ sau khi biết cô được cầu hôn, lại bắt đầu.”

“...” Tin nghe được và thực tế không khớp nhau, Nghê Già hỏi: “Rốt cuộc khi nào anh ấy biết?”

“Đã sớm biết.”

Tổng Chương hăng say bán đứng đồng đội, “Cô thật sự nghĩ anh ấy bỏ được cô ở nước ngoài một mình à? Nên biết, anh ấy không bỏ sót bất kì cái gì.”

Nghê Già im lặng.

“Anh ấy chính là một kẻ quái gở, chắc chắn sẽ không nói cho cô. Và lại, càng lớn tuổi càng cứng đầu, lặng lẽ hỏi thăm cô, nhưng không đi tìm cô, lờ như hoa tàn ít bướm mà cô vẫn không trở về, cả đời này anh ấy đều sẽ chờ như vậy.”

Tổng Chương phun khói, nhàn nhạt cười: “Thời đại nào rồi, còn có người chờ đợi mù quáng như vậy.”

Lời Trần Kính Sinh từng nói, Nghe Già nhớ được.

Năm đó ở trên đường, anh không nhận nước chanh của cô, anh giận vì cô sắp rời khỏi, anh nói anh sẽ vĩnh viễn không đi tìm cô.

Khi đó, cô không hiểu, anh đang giữ lại lòng tự trọng cuối cùng của mình.

Nhưng cô vẫn đi.

Anh không đi tìm. Nhưng lại đổi một cách khác, anh đang đợi.

Chờ đợi không có kỳ hạn.

Cũng may cô biết anh đang đợi, nên đã trở lại.

“Mấy năm tôi không ở đây...” Nghe Già hắng giọng, “Anh ấy thế nào?”

Tổng Chương không trả lời ngay.

Chẳng có gì đặc sắc.

Anh ta nhìn cô, rất lâu sau mới nói: “Ngày cô đi, anh ấy tự sát.”

Một cú đánh lén, nặng nề đập vào trán cô.

Nghe Già lơ mơ hồi lâu, một câu cũng chẳng thể phát ra.

“Uống thuốc, là Sở Lê cứu, anh ấy mới ra viện lại phải nằm viện, tính đi tính lại bị dày vò cũng gần nửa năm, sau khi tính lại thì làm trị liệu tâm lý, mẹ anh ấy trực tiếp mời một đội ngũ y bác sĩ đến tận nhà. Bây giờ khá hơn đôi chút, thỉnh thoảng, khi cảm xúc bộc phát, anh ấy thường xuyên đánh quyền phát tiết, nhưng mà, tốt xấu gì cũng có thể kiềm chế.” Tổng Chương nói xong, liếc cô, “Nói tóm lại, khúc mắc còn ở chỗ cô, cô trở về chính là chuyện tốt.”

Trở về chính là chuyện tốt.

Nghe Già chậm rãi mở miệng: “Cho tôi điều thuốc.”

Cô cần làm dịu lại cảm xúc.

“Đau lòng?” Tổng Chương ném bật lửa cho cô, “Sự chân thành của anh Sinh chỉ cắm trên người cô thôi, một mảnh đất thật tốt để làm ăn, nói trò mặt liễn trở mặt, hiện tại thì hay rồi, làm cho vợ hán không...”

Động tác châm lửa của Nghe Già khựng lại, “Vợ ai?”

Tổng Chương biết mình nói lỡ, ngậm miệng ngay.

Nghe Già không hút nữa, đập lên bàn.

Hai ngày nay, Trần Kính Sinh bận rộn, cô có thể cảm nhận được.

Vì cô, chuyện của anh trở nên phức tạp, cô cũng có thể cảm nhận được.

“Hai người làm gì vợ của bụng bự rồi?”

“Cũng không có gì.” Tổng Chương nói một cách ngang ngược, “Vợ hán ngoại tình bị chụp được, chúng tôi uy hiếp một chút, vì lần trước anh Sinh trở mặt chạy lấy người, hán liền ném hết mặt mũi nói đủ điều kiện, không cho hán một bài học, hán sẽ không biết mình là ai.”

“Các anh bao lớn rồi? Còn làm mấy chuyện này?”

“Bao lớn cũng có thể làm, thủ đoạn không tệ, hữu hiệu là được.”

Đức hạnh.

Nghe Già không nói gì.

Vừa dời mắt, liền thấy một người đang đi vào.

Tổng Chương ở trong sofa vận người qua, nháy mắt ra hiệu với anh, “Nhìn xem, chị Già đến rồi, có vui hay không?”

Trần Kính Sinh không để ý đến anh ta, bước đến trước mặt cô, đoạt đi điều thuốc trong tay cô.

“Đã bảo em cai rồi mà.”

Nghê Già nhún vai, không biện giải, “Hợp xong rồi à?”

“Ừ.” Anh ngồi xuống bên cạnh cô, Nghê Già nghiêng người qua, mát xa cho anh.

Bị nhào nặn một trận, Trần Kính Sinh mới trợn mắt, ánh mắt rất khó nói là không ghét bỏ: “Em biết mát xa?”

Cô dùng tay, “Không.”

“Vậy em ấn cái gì?”

“Đang giả bộ.”

Trợ lý rót một cốc nước đưa cho cô, “Nghê tiểu thư, xin, xin chào, tôi là trợ lý của Trần tổng.”

Cô nhận lấy, quét nhìn anh ta, “Chào anh.”

Ngũ quan bằng phẳng, diện mạo không tệ, lùn hơn Trần Kính Sinh một cái đầu, hơi thở thương nghiệp trên người không quá nồng, là một người rất thận trọng.

Tổng Chương ở bên cạnh bất ngờ cười lên, “Lâm Duy, cậu đi theo anh Sinh cũng nhiều năm rồi, sóng to gió lớn gì chưa thấy qua, lúc này lại trở nên lắp bắp.”

Lâm Duy cào cào mái tóc ngắn, cười khan, không nói gì.

Lâm Duy vẫn luôn tò mò về sự tồn tại của Nghê Già, ở trước mặt hắn, cả Trần Kính Sinh và Tổng Chương đều chẳng kiêng dè cái tên này, hắn thường xuyên thấy Tổng Chương đến báo cáo tình hình gần đây của Nghê Già cho Trần Kính Sinh, cũng thỉnh thoảng nghe được, ở thời niên thiếu xa xôi của bọn họ, có một cô gái kiêu ngạo và ương ngạnh.

Nghe tiếng không bằng gặp mặt, hắn theo sau Trần tổng vào văn phòng, liếc mắt liền trông thấy một người phụ nữ đang ngồi trên sofa, mặc một chiếc áo ba lỗ cổ cao màu đen, một chiếc quần ống loe denim, trang điểm rất đẹp, đôi môi đỏ mọng kia càng bắt mắt hơn, bộ đồ này, không phải một người có ngũ quan xinh đẹp và đáng người cao gầy thì tuyệt đối không thể hợp được.

Cô hút thuốc, khí chất trên người lại không thô tục hay thấp kém, khi cô nhìn qua, tuy đôi mắt xéch kia lạnh như băng nhưng lại đầy chuyện xưa.

Rất đẹp.

Trong nháy mắt, Lâm Duy đã biết, vì sao bao nhiêu oanh oanh yến yến trước mặt đều không thể lọt vào mắt của Trần Kính Sinh.

Trần Kính Sinh dẫn Nghê Già đến một nhà hàng gần đó, là cơm Trung, trang hoàng rất lịch sự tao nhã, bộ đồ ăn đều bằng gỗ thô, cổ kính, trong phòng có nước chảy, có tiếng róc rách làm bạn, hứng thú ăn cơm cũng trở nên cao hơn.

Tổng Chương rất không tự giác đi theo, ngồi bên cạnh Trần Kính Sinh.

Thấy Nghê Già ngồi đối diện bọn họ, Tổng Chương hỏi: “Muốn tôi đổi chỗ không?”

“Tôi thích mặt đối mặt, ngồi đi.”

Trần Kính Sinh không nói gì, chuyển thực đơn đến trước mặt cô.

Nghê Già không khách khí, quét mắt qua, dựa theo đề cử mà chọn vài món.

Chờ phục vụ đi rồi, Trần Kính Sinh rót trà cho cô, “Khẩu vị thay đổi?”

Cô không gọi món chua cay gì đó.

Nghê Già nói: “Tuổi lớn, phải dưỡng sinh.”

Bây giờ cô rất ít khi ăn mặn.

Tổng Chương ở bên cạnh nói: “Không lớn không lớn, nữ đại tam bảo kim chuyên [2]”

[2] một quan niệm của người TQ, lấy vợ lớn tuổi hơn là tốt.

Trần Kính Sinh liếc anh ta một cái, không nói gì.

Nói chuyện phiếm một lát, lại nhảy đến công việc của cô.

Tổng Chương nói: “Cô đừng có tự dày vò chính mình, mấy khách sạn dưới tay anh Sinh đều là năm sao, cơ hội rất tốt.”

Nghê Già nhìn Trần Kính Sinh, “... Không phải anh mở công ty sao?”

“Anh Sinh kinh doanh trong lĩnh vực khách sạn mà, cô không biết hả?”

Nghê Già ngây ra, cô thật sự không biết. Cô cho rằng anh làm bất động sản, đáng về giàu có.

“Anh Sinh đặc biệt cho cô...”

Trần Kính Sinh không nhẹ không nặng đặt chén trà trước mặt anh ta, Tổng Chương dừng lại, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Lời ít ý nhiều, Nghê Già không ngốc, đã đoán được mấy phần.

Cô không truy hỏi.

Trần Kính Sinh hỏi cô: “Buổi tối có việc gì thế?”

“Phản Nhân hẹn em ăn cơm.”

Tổng Chương chế nhạo: “Hai người đây là ‘không đánh không quen biết’ sao? Hồi cấp 3 còn đánh nhau cơ mà, bây giờ lại ăn cơm chung.”

“Không đánh nhau, là cô ta đánh tôi.”

Trần Kính Sinh: “Khi nào? Ở đâu?”

“Không biết.” Nghê Già ung dung nhìn anh: “Thế nào, muốn ăn cơm chung với bạn gái cũ?”

“Em...”

Thấy cô cười, Trần Kính Sinh chỉ có thể bình tĩnh phun ra một câu: “Về sớm một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Không có lần sau

Biên tập: Rosa

Vì công việc mà Phản Nhân hơi đen đi, làn da vốn trắng nõn hiện ra màu mặt ong khêu gọi, hôm nay cô ta mặc một chiếc váy retro sắc sỡ, lúc ngồi trên bục cao ngoài trời vẫy tay với cô, trông như một bức tranh.

Nghê Già đi tới, kéo ghế ra, ngồi đối diện cô ta.

Hai người đều xinh đẹp, phong cách lại khác nhau, luôn hấp dẫn ánh mắt của những vị khách xung quanh, Nghê Già đã quen bị nhìn chăm chăm từ khi còn nhỏ, không nghĩ nhiều mà đốt một điếu thuốc, đang bật lửa thì động tác hơi khựng lại, dường như cô có thể đoán được về mặt của Trần Kính Sinh khi thấy cảnh này.

Khóe miệng cô nhếch lên một nụ cười nhẹ đến nỗi không thể nhận ra, đáy mắt nhiễm ánh sáng nhu hòa, Phản Nhân thấy được, hứng thú hỏi: “Nghĩ đến bạn trai à?”

Nhớ tới chiếc nhẫn trên cổ cô, cô ta rũ mắt xuống, đảo qua, không có.

Nghê Già không đáp, biểu cảm nói rõ tất cả.

“Tôi lại đoán nhé?” Phản Nhân cười rộ lên, thoải mái dựa vào ghế, chậm rì rì hỏi: “Là Trần Kính Sinh?”

“Còn chưa phải.” Nghe Già nhẹ nhàng phun khói, “Nhưng nhanh thôi.”

Thân phận không quan trọng, chỉ cần tấm lòng là được.

Phản Nhân cứ như đã giải quyết xong tâm nguyện mà cười to hai tiếng, “Tôi biết ngay mà, hai người không thể kết thúc như vậy được.”

Nghê Già gãy tàn thuốc, cười theo.

“Thật ra kêu cô đi hỗ trợ cũng là có mục đích riêng, tôi biết nhiều người mẫu lắm, mời ai đi cũng giống nhau.”

Salad được bùng lên, Phản Nhân cầm nĩa trộn rau cải, “Tôi đó, lúc biết khách hàng là Trần Kính Sinh tôi đã nghĩ đến cô, không ngờ hai người lại rất thành công.”

Cô vốn mang theo mục đích mà trở về, tất cả mới có thể phát triển như nước chảy thành sông.

Nghê Già rất ngạc nhiên, hơi nhú mồm, “Cảm ơn.”

“Khách khí rồi.”

Phản Nhân trộn xong salad, nhẹ nhàng đặt nĩa xuống bên cạnh, “Nói thật, hồi cấp 3, khi cô chuyển tới trường tôi đã chú ý đến cô rồi, lúc mới bắt đầu tôi không quen nhìn cô, loại cảm giác một núi không thể có hai hồ cô biết chứ, tôi luôn cảm thấy cô muốn tranh giành sự nổi bật với tôi.”

Nghê Già nói: “Tôi cũng không quen nhìn cô, lần đầu tiên trong đời tôi bị đánh, đó không phải một kỉ niệm đẹp.”

Phản Nhân đưa hai tay ôm quyền, “Là lỗi của tôi.”

Nghê Già xua tay.

Quá khứ của cô hỗn loạn vô cùng, nhưng tốt xấu gì cũng đã đi qua, chuyện hận đến nghiến răng nghiến lợi khi đó, sau này có lẽ ngay cả nguyên nhân cũng có thể quên.

“Tôi không nhớ nhiều người ở trường trung học, chỉ có cô là tôi không thể quên được.” Phản Nhân nói: “Cho đến bây giờ, tôi vẫn nhớ trận đấu 800m cô thắng tôi, lần đầu tiên tôi thua mà không cúi đầu, tính hiếu thắng của tôi vốn rất mạnh.”

Nhớ lại động tác khiêu khích của mình hồi đó, bản thân Nghe Già cũng thấy vui vẻ.

“Ra xã hội rồi, mỗi ngày đều phải mang theo mặt nạ, nhiều lúc quá mệt mỏi tôi đã nghĩ, trên đời này vẫn còn người sống đúng với bản chất của họ, vì sao không phải tôi?” Phản Nhân nhìn về phía cô, “Nghê Già, cô vẫn là chính cô.”

Nghê Già thân nhiên nói: “Tôi không tốt đẹp như cô nghĩ đâu.”

“Có lẽ đi.”

Phản Nhân nói, “Nhưng lần này tôi thấy, cô chẳng hề thay đổi.”

Đủ yêu điểm. Đủ để kiêu ngạo.

Cho nên, sự độc lập đó, lại làm người ta hâm mộ.

Đêm nay Phản Nhân rất nhiệt tình, đòi đi uống rượu, bạn cô ta mời, Nghe Già đồng ý.

Thăng địa của thuốc lá và rượu bia, nam nữ là lướt, trong ánh đèn hoa cả mắt, một cô gái nghiêng nghiêng ngả ngả bị hai người đàn ông đưa lên tầng hai.

Khi đi ngang qua người cô, cô gái kia nhìn thấy cô, một khuôn mặt trắng bệch đột nhiên vặn vẹo lên, liều mạng trừng lớn mắt.

Cô ấy đang cầu cứu.

Phản Nhân không phát hiện, chỉ ghé sát vào tai Nghe Già, nói: “Cô gái hồi nãy, đoán chừng là bị bỏ thuốc rồi.”

Nghê Già lập tức sững sờ, “Hả?”

Phản Nhân không cảm thấy có gì bất thường, nhún vai, nói: “Tôi thấy nhiều rồi, câu kim chủ đó, hẹn một em ra đây, bỏ chút thuốc, đi đứng phiêu diêu thế cơ mà.”

Nghê Già phản ứng lại, khuôn mặt của cô gái vừa rồi cũng không xa lạ.

Sở Lê.

Sao cô ta có thể ở đây?

Chơi trò đòi bại sao? Không giống, xem ra cô ta bị hại.

Cái gọi là phong thủy thay phiên, chuyện từng xảy ra với cô nay đã chuyển lên trên người Sở Lê, mà Nghê Già tin, Sở Lê không có dũng khí, cũng không thể toàn thân thoát ra.

Cô có thể không giúp cô ta, có thể coi thường cô ta, cũng có thể mượn chuyện này nói xấu cô ta, giống như năm đó Sở Lê làm với cô.

Không có đấu tranh tư tưởng, Nghê Già mượn cơ đi toilet, sau đó rời khỏi, trên tầng hai đều là phòng bao, hành lang quanh co phức tạp, ngọn đèn u ám, không phân biệt được phòng nào là phòng nào.

Nghê Già lôi kéo một nam phục vụ đang đi qua, nũng nịu hỏi: “Anh ơi, vừa nãy anh có nhìn thấy hai nam một nữ đi vào phòng bao nào không?”

Nam phục vụ nhìn cô: “Hai nam một nữ?”

“Dạ, một cô gái mặc quần trắng, cô ấy uống say, em tới đón cô ấy, em ở phía sau gọi hồi lâu cô ấy cũng không nghe, không theo kịp nên không biết họ đi vào phòng nào.”

Mỹ nữ nhờ vả luôn có hiệu quả rất rõ, thái độ của Nghê Già rất thành khẩn, suýt nữa là dán lên người nam phục vụ, đáng vẻ yêu kiều nóng lòng muốn đưa ‘khuê mật’ đi cũng xuất hiện.

Nam phục vụ hưởng thụ tiếng “anh” kia của cô, không chút suy nghĩ, chỉ ra sau rồi nói, “Chắc là phòng V12, em qua xem thử đi.”

Nghê Già vỗ vỗ vai hắn, “Em đi nhé, bye bye.”

Nam phục vụ vừa đi, Nghê Già vội vàng đếm số phòng trong hành lang, đếm tới 12, cửa phòng bao không đóng, tiếng người nói chuyện bên trong đều có thể nghe được.

“Trần Kính Sinh chơi tôi, tôi liền chơi cô, mấy năm nay thẳng oát con đó ngông cuồng cực kì, Trương Việt tôi kinh doanh nhiều năm như vậy, luôn hòa hòa thuận thuận với mọi người, không ngờ lại bị thẳng nhóc hơn 20 tuổi đầu uy hiếp! Chưa ra ngoài nghe ngóng xem tiếng tăm của tôi ra sao ư? Còn dám xúc phạm người có quyền có thế như tôi.”

Trương Việt?

Tên này nghe rất quen, Tống Chương đã nói qua, đây không phải là lão Trương tổng bụng bự luôn thích quấy rối cô sao?

Cách mà lão già này bảo vệ danh dự thật sự là vừa ngu xuẩn vừa quê mùa.

Giọng của Sở Lê đã trở nên yếu ớt, nhưng tiếng khóc nức nở lại rất rõ ràng, “Vô dụng thôi, tôi không phải bạn gái của anh ấy...”

“Ai chẳng biết những cô bạn gái bên ngoài của hắn chỉ để nguy trang? Nhưng mà cô gái hắn kim ốc tàng kiều, lớn lên cũng không đẹp mấy.” Giọng nói của Trương Việt trở nên đáng khinh, “Chẳng lẽ công phu trên giường tốt?”

“Trương tổng, Trương tổng, tôi xin anh đừng làm vậy, đừng mà, anh và Trần Kính Sinh còn phải hợp tác, Trương tổng...”

“Ôi, kinh doanh là thế, từ lâu, ân ân oán oán và bí mật đã nhiều đến nỗi không đếm được, còn không thường nể mặt nhau cơ mà? Tôi sẽ không làm gì cô đâu, cô chỉ cần phối hợp với mấy người bạn của tôi là được, tôi sẽ chụp đẹp một chút rồi gửi cho Trần tổng xem”

“Đừng! Đừng! Đừng xé đồ của tôi!”

Sở Lê bắt đầu kêu la thảm thiết, rất nhanh liền biến thành tiếng ô ô, trong miệng bị người nhét đồ vào.

Nghê Già quay phim lại, tự gửi vào Wechat của mình, cô không báo cảnh sát, địa vị bây giờ của Trương Việt, quan hệ thần thông quảng đại, đi vào cũng có thể đi ra.

Cô gửi tin nhắn cho Trần Kính Sinh, báo cáo vị trí rõ ràng, sau đó gờ di động lên, mở app máy ảnh ra, dựa vào cửa mà chụp hình.

Hình ảnh quả thật ghê tởm, mấy tên đàn ông vây quanh Sở Lê áo quần xộc xệch, Trương Việt ngồi trên sofa, trong tay còn ôm một cô gái tóc xoăn.

Nghê Già đột nhiên xuất hiện, người ở bên trong đều rất sững sốt, mà Sở Lê lên tiếng khóc lớn: “Cứu tôi! Nghê Già! Cứu tôi với!”

Trương Việt nhận ra cô, cười ra tiếng: “Tôi cứ tưởng là ai cơ, sao lại là Nghê tiểu thư nha? Hôm nay không đi làm à?”

Nói xong, hắn đứng dậy, đi tới trước mặt Nghê Già, “Đều là người quen, có gì hay mà chụp?”

Vừa nói vừa lúi Ngê Già vào phòng, đoạt lấy di động của cô.

Ngê Già phản ứng cực nhanh, đưa tay ra sau, lui ra một bước lớn né tránh hấn, “Trương tổng, đàn ông không bắt nạt phụ nữ, anh hãy biết điều một chút.”

Trương Việt uốn thẳng cái bụng bự, giang hai tay ra, vẻ mặt vô tội, cười, “Tôi bắt nạt cô sao?”

“Tôi nói cô ấy.” Ngê Già chỉ vào người đang nằm trên giường, “Đó là bạn tôi.”

“Tôi thật sự không biết chuyện này.” Trương Việt làm ra dáng vẻ hối hận, “Sớm biết là bạn cô, tôi nhất định sẽ nê mặt cô.”

Ngê Già mặt không biểu cảm nhìn hấn.

Một gương mặt đầy dầu nhờn, lớp mỡ mập mạp chồng chất lên cơ thể, mái tóc ngập ngập khả nguy [1], khí chất cáo già lộ rất rõ.

[1] một thành ngữ TQ chỉ một sự nguy hiểm, sắp bị lật đổ hoặc diệt vong. (Baidu)

Trương Việt ôm lấy vai cô, cười tủm tỉm nói: “Vay cô xem, cô muốn làm bạn với tôi, hay muốn đồng cam cộng khổ với người bạn này của cô?”

Hấn uy hiếp cô sao?

Ngê Già cười lạnh: “Rảnh rồi như vậy, chi bằng lo cho chính mình trước đi.”

Trương Việt: “Tôi thế nào?”

“Trần Kính Sinh sắp đến rồi.” Ngê Già nheo mắt, giọng điệu lạnh lùng.

“Nếu anh thật sự có bản lĩnh, có thể nhẫn nại chờ ở đây, chờ xem anh ấy có dám xúc phạm người có quyền có thế như anh không?”

Lúc Trần Kính Sinh phá cửa vào, vừa nhìn thấy Trương Việt khoác tay lên vai Ngê Già, sắc mặt đột nhiên biến đổi, Tổng Chương còn chưa kịp lên tiếng ngăn cản, Trần Kính Sinh đã xông lên, đâm thật mạnh vào mặt Trương Việt, cả người hấn trực tiếp ngã xuống đất.

“Lần thứ hai ông đẩy cảnh cáo mày, tránh xa người phụ nữ của tao ra!”

Trương Việt bị đánh cho mặt mày nở hoa, trong phút chốc máu mũi đã chảy đầy mặt, đau đến nhe răng trợn mắt.

Trần Kính Sinh còn muốn nhào đến đánh, Ngê Già đã ngăn con tức giận của anh lại, bắt lấy nắm đấm của anh, đặt sau eo mình, sau đó đưa tay nâng mặt anh lên, kiễng chân, liên tục gọi:

“Trần Kính Sinh, nhìn em, Trần Kính Sinh.”

Trong hỗn loạn, cô ép anh đối diện với cô, đôi mắt đỏ hoe của anh nhìn thẳng cô, dần dần khôi phục bình tĩnh, hơi thở phập phồng và kịch liệt cũng trở nên dịu đi.

Ngê Già nói: “Em không sao, anh yên tâm.”

Trần Kính Sinh nhìn cô chăm chăm, ghim chặt cô vào trong mắt, gằn từng chữ: “Không có lần sau.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Ai dám đụng đến em, tôi sẽ giết kẻ đó

Biên tập: Rosa

Trần Kính Sinh giữ chặt cánh tay cô rồi kéo ra cửa phòng bao, lúc này Ngê Già mới phát hiện có vài người đàn ông cao lớn mặc đồ đen đang đứng ở cửa, trông như vệ sĩ.

Bước chân của Trần Kính Sinh rất lớn, thong thả bước đến cửa quán bar, anh mở cửa ghế phụ ra rồi đẩy Ngê Già vào.

Ngê Già ấn cửa sổ xe xuống, hỏi: “Anh định xử lý thế nào?”

Trần Kính Sinh không trả lời, đưa tay vào, không nhẹ không nặng xoa xoa cái ót của cô, “Anh bảo tài xế đưa em về.”

Trước kia anh sẽ không tỉnh táo nhanh như vậy, một giây trước cả người vẫn còn cău kính, bây giờ, trông anh càng bình thường, cô càng lo lắng, “Anh...”

Cô không nói gì, Trần Kính Sinh thò nửa người vào, không coi ai ra gì mà hôn cô.

Nghê Già im lặng.

Nụ hôn của anh vừa vội vã vừa mạnh mẽ, gần như là phát tiết, đầu lưỡi tìm tòi đến cùng, ngăn lại toàn bộ hơi thở và nỗi lo của cô. Anh vây hãm cô, anh muốn chứng minh, cô không xảy ra chuyện gì, cô vẫn là của anh.

Nghê Già bị hôn đến nỗi phải thở gấp, trước khi cô gỡ tay đẩy anh ra, anh đã lùi lại, cuối cùng ra sức cắn một cái lên cánh môi của cô.

“Nghe lời, về nhà đi.”

...

Trần Kính Sinh quay lại, ép giá lên một nửa, buộc Trương Việt phải ký hợp đồng.

Tang vật lấy được, anh lại mang theo một đám “Xã hội đen” đến, đầy lòng Trương Việt đã trống rỗng, nhưng chết đến nơi vẫn không quên nói điều kiện, hẳn muốn Trần Kính Sinh xóa bỏ những chuyện đã xảy ra với hắn, chuyện của vợ hắn, chuyện của Sở Lê hôm nay, một chuyện bù lại một chuyện, không truy cứu lẫn nhau.

Trần Kính Sinh đồng ý, bảo người tiêu hủy những tấm ảnh không đứng đắn của Sở Lê ngay tại chỗ.

Hợp đồng ký xong, mảnh đất đã tới tay, Trần Kính Sinh lái xe, tự mình đưa hắn về nhà.

Hôm sau, những tấm ảnh ngoại tình của vợ Trương Việt bị phát tán, tuy người trong vòng cơ bản đã biết, nhưng chưa từng bị người ta bàn bạc công khai trên mạng, trở thành trò cười trong một đêm, trở thành đề tài trà dư tửu hậu, vô cùng mất mặt.

Trí mạng hơn, hóa đơn trốn thuế của công ty nhà họ Trương được đăng lên rõ ràng, những lỗ hổng trong công ty, giao dịch xám [1], từng khoản kim ngạch nhìn thấy mà giật mình, những vụ lên án công khai trên mạng ừ ừ kéo tới, các bộ phận liên quan đã nhanh chóng can thiệp vào cuộc điều tra, Trương Việt xem như là hết đường sống.

[1] chỉ những cuộc giao dịch không bị pháp luật nghiêm cấm nhưng không có đạo đức. Nghĩa là giao dịch hàng hóa thông qua các kênh phân phối không được ủy quyền bởi nhà sản xuất ban đầu hoặc chủ sở hữu nhãn hiệu thương mại. Sản phẩm thị trường màu xám (hàng hóa màu xám) là sản phẩm được giao dịch bên ngoài kênh nhà sản xuất được ủy quyền. (Wiki)

Tốt xấu gì cũng là xí nghiệp đầu sỏ ở thành phố A, nói chết liền chết, những người trong nghề đều thấy rõ, chuyện này có người đứng sau ra tay, thủ đoạn độc ác và trực tiếp, mục đích muốn đẩy người khác vào chỗ chết vô cùng rõ ràng.

Trước đây, những gì người ta biết về Trần Kính Sinh chỉ là tin đồn nhảm, bây giờ, sau khi đánh một trận vừa tàn nhẫn vừa khiến người ta sợ hãi, mọi người chỉ biết trố mắt nhìn anh hủy diệt nhà họ Trương mà không dám nói gì.

Trương Việt tổn thất rất nhiều mới trải qua làn sóng công kích nặng nề của giới truyền thông và dư luận.

Về kết quả cuối cùng, Nghê Già không rõ lắm, nhưng những tấm ảnh Sở Lê bị chụp đã bị tiêu hủy, sau đó cô cũng đã xóa video trong di động.

Cô lại đến văn phòng của Trần Kính Sinh, kính viễn vọng còn đặt tại chỗ cũ, hướng ra ngoài cửa sổ như hỏ rình mò.

Nghê Già đi đến bên cạnh, sờ dọc theo lớp kim loại lạnh lẽo trên kính viễn vọng.

“Trần Kính Sinh, chuyện Sở Lê bị bọn họ bỏ thuốc, anh không biết trước sao?”

Tất cả phương hướng phát triển và phản ứng của anh đều rất giống một kế hoạch được trù tính tỉ mỉ, anh không hề che giấu dã tâm của mình, thủ đoạn máu lạnh, như một tên tư bản ăn thịt người không nhà xương, vô nhân tính.

Ngay từ đầu, thứ anh muốn không chỉ là mảnh đất kia.

“Biết.” Đối mặt với cô, Trần Kính Sinh không giấu diếm bất kì chuyện gì.

“Từ khi nào thì bắt đầu?”

“Ngay từ đầu.”

Ngay từ đầu?

Vậy nên, anh sớm biết sẽ có ngày này.

Nghê Già hỏi: “Anh không nói cho cô ấy?”

Anh không đáp.

“Không sợ cô ấy gặp nguy hiểm?”

“Không xảy ra chuyện gì đâu.” Trần Kính Sinh đứng dậy khỏi bàn làm việc, “Tổng Chương ở phòng bao đối diện, nếu không phải vì em đang ở đó, anh căn bản sẽ không đến.”

Anh đi ra sau lưng cô, vòng tay ôm chặt eo cô, nhẹ nhàng đặt cằm vào hõm gáy của cô:

“Nghê Già, em điểm mấu chốt của anh, ai dám đụng đến em, anh sẽ giết kẻ đó.”

Giọng anh rất nhẹ, nhẹ như không có ngữ khí, nhưng ngực Nghê Già vẫn cứ mạnh mẽ co rút.

Anh không biết nói đùa, khi nói chuyện tức là đang trần thuật sự thật.

Cô thật sự sợ rằng một ngày nào đó anh sẽ đánh mất chính mình.

“Nhưng cô ấy có thể bị chụp ảnh.”

Cô từng trải nghiệm loại cảm giác bị người ta khinh rẻ, sống không bằng chết.

“Đã xóa.”

Nghê Già nhăn mày, “Trước kia anh không như vậy.”

“Anh luôn như vậy.” Trần Kính Sinh không đứng dậy, vừa nói, vừa chọc cằm vào lớp thịt trong bả vai cô, “Nghê Già, đừng nói đạo lý với anh, em không có tư cách.”

Cô đúng là không có tư cách.

Anh từng nói với cô, nếu nói đạo lý anh đã sớm chết.

Vẫn là cô động tay.

Nghê Già nói: “Chuyện công ty, không nên liên lụy người vô tội.”

“Vô tội?” Anh cười bên tai cô, “Trên thế giới này, không có ai vô tội.”

“Trần Kính Sinh.” Cô đẩy cằm anh ra, xoay người, đối mặt với anh, “Anh đừng cực đoan như vậy.”

Anh rũ mi nhìn cô, ánh mắt tối đen.

“Không phải em muốn nói đạo lý với anh...” Cô nhìn thẳng vào đôi mắt đen kia, chậm rãi nói:

“Em chỉ hy vọng anh có thể bình bình thân thân.”

Anh nhìn cô, xương cằm siết chặt, không nói một lời.

“Em biết các anh không tránh được danh lợi gì đó, nhưng em hi vọng anh sống một cách vô tư nhất. Em chả phải người lương thiện gì, anh làm mấy chuyện kia, em có thể hiểu, nhưng anh không thể sống một cách vô nguyên tắc như vậy. Tên bụng bự kia, vợ hấn ngoại tình rồi bị chụp, hay là khiến vợ hấn ngoại tình rồi bị chụp, tính chất không giống nhau. Thủ đoạn có thể có, nhưng ít ra, không phạm pháp, không trái với đạo đức.”

Nghê Già không muốn anh bị biến chất.

Anh không nên hại người.

Người không phải thần, không thể sống một đời rộng rãi. Dù địa vị cao hay thấp, chúng ta cần bao dung cho những mặt tối của thế giới này, có thể dằn tâm bưng bưng, khát vọng vươn tới đỉnh cao, có thể vì thế mà không thể từ tể, đi tranh, đi đoạt, nhưng chúng ta phải hiểu rõ, mỗi bước tiến về phía trước, là để nhận được, mà không phải mất đi.

Sở dĩ làm người, bởi vì họ có tư duy riêng, có năng lực, có hành động, quan trọng hơn là họ đủ khả năng kiềm chế, đường đường chính chính làm người.

Có thể bé nhỏ như hạt bụi, nhưng không thể vụn vụn như giò bọ.

Cô không muốn nhìn thấy anh vì phạm đạo đức, nhân tính mất hết, chỉ vì một vụ giao dịch, một vụ làm ăn.

Trần Kính Sinh nói: “Được, anh đồng ý với em.”

Gặp lại Sở Lê, đã là một tuần sau.

Cô ta không mặc quần trắng nữa mà đổi thành áo somi quần jeans, mang giày bệt, ăn mặc như vậy, hơi có cảm giác quay về cô gái ngoan hiền năm đó.

Đáng tiếc, bọn họ đều không còn trẻ nữa.

Sau khi Nghe Già quen tay rút ra một điếu thuốc, mới nhớ là mình đang định cai.

Cô hút một hơi rồi nghĩ rằng, cai thuốc thực sự cmn quá khó.

Sở Lê vẫn luôn im lặng, từ lúc bắt đầu thấy cô liền im lặng, cô ta đẩy tách cafe ra, ngẩng đầu nhìn Nghe Già, hỏi: “Có thể cho tôi một điếu không?”

Nghê Già nhấc mi, đáy mắt chứa nghi hoặc, nhưng không nói gì, đẩy hộp thuốc lá tới trước mặt cô ta.

Sở Lê nói cảm ơn, run rẩy rút ra một điếu, sau đó lấy bật lửa.

Thật vất vả mới bắt lửa, nhưng không thấy khói đâu, cô ta cũng không biết cầm thuốc như thế nào, tay run cực kỳ.

Nghê Già mở miệng: “Ngậm thuốc trong miệng đi, lúc bật lửa thì hút vào.”

Sở Lê nghe theo, khom lưng, đáng vẻ cẩn thận.

Như một đứa bé trộm đồ của người lớn.

Tàn thuốc cháy lên, cô ta ra sức hút vào, cứ như hít một ngụm khí độc vậy, nhanh chóng nhổ ra.

Một làn sương khói mềm mại, không qua phổi.

Sở Lê mở to mắt nhìn cô.

Nghê Già dạy cô ta: “Như hít sâu như vậy, mở cổ họng ra.”

Sở Lê lại nghe theo.

Cô ta nghiêm túc hút vào, sau đó bị sặc, mạnh mẽ ho khan.

Sau khi ngừng ho, lại bắt đầu hút.

Sở Lê vẫn luôn khom lưng, duy trì một tư thế hút hết một điếu thuốc.

Giống như người mới bắt đầu, lúc hút điếu đầu tiên, không dám động đậy.

Nghê Già hỏi: “Không phải không thích phụ nữ trên người có mùi khói thuốc à?”

“Đúng là không thích.” Có nhân viên phục vụ đi tới đặt một cái gạt tàn xuống bàn, Sở Lê dập tắt tàn thuốc, nói: “Tôi sẽ không thử lần nữa.”

Nghê Già thản nhiên nhìn cô ta.

Trạng thái của cô ta ổn hơn cô nghĩ, tuy rằng hai mắt sưng húp lên.

Xem ra khóc không ít.

Sở Lê ngồi thẳng dậy, nhìn thẳng vào cô, thông thả nói: “Nghê Già, tôi từ bỏ anh ấy rồi.”

Thật ra đã sớm từ bỏ, khi cô ta gặp nguy hiểm, tuy anh đã tới nhưng chưa từng nhìn cô ta lấy một lần, mà dễ dàng vì Nghe Già mà không khống chế được, khoảnh khắc anh đưa cô đi, Sở Lê đã tỉnh mộng.

Giấc mộng mà cô ta tự suy diễn ra, cuối cùng cũng nên tỉnh lại.

Cô ta vốn không phải người mù quáng như vậy, làm sao có thể đi theo một người, cam tâm tình nguyện dành trọn cả tuổi thanh xuân?

“Còn có, dù cô có tha thứ hay không, tôi cũng phải nói một câu xin lỗi với cô.”

Tạo hóa trêu người, cô ta không ngờ tôi đó sẽ đụng phải Nghe Già, lúc cô ta cầu cứu cô, trong lòng thật ra cũng không ôm hi vọng quá lớn, nhưng cô ta không ngờ, Nghe Già thật sự chọn cứu cô ta.

Châm chọc biết bao, cô ta từng thấy chết không cứu, còn đâm ngược lại cô một dao.

Cô ta thật sự, làm sai nhiều lắm.

Sở Lê nói: “Tôi không ngờ cô sẽ cứu tôi, tôi nghĩ cô sẽ trả thù...”

Nghê Già cắt ngang, “Trả thù là trả thù, cứu người là cứu người. Dù có ghét cô, tôi cũng sẽ cứu cô trước rồi cho cô hai cái tát.”

Sở Lê mím môi, tuy Nghe Già không phải người tốt, nhưng cho tới bây giờ cô luôn quang minh chính đại, cô càng không thẹn với lương tâm, Sở Lê càng thẹn hơn.

“Vậy cô muốn tát tôi không?”

Nghê Già cong môi, “Trông tôi rảnh vậy à?”

Cô ta lại muốn khóc: “Thật sự rất xin lỗi...”

“Dừng.” Nghe Già thấy cô ta khóc, đầu cũng đau theo, hỏi: “Sau này có tính toán gì không?”

“Tôi định về quê.” Sở Lê lau nước mắt, nói: “Nơi này để lại kỷ niệm không tốt, tôi có bóng ma, tôi muốn về quê tìm việc, sống chung với ba mẹ tôi.”

Nghê Già gật đầu: “Rất tốt.”

Cô rất lạnh nhạt, cũng rất hiểu lý lẽ, không điều tra chuyện ngày đó, cũng không tuyên dương hành động của mình khắp nơi, càng không tiếp tục truy hỏi tương lai của cô ta.

Không để lộ sự khinh thường và châm chọc mà người thắng nên có.

Sở Lê nghĩ, có lẽ, chỉ có cô ta vẫn luôn coi Nghe Già là đối thủ.

“Nghê Già, hồi cấp 3 tôi thực sự coi cô là bạn, chỉ là sau này...”

“Không cần nói chuyện này với tôi.” Nghe Già bình tĩnh nhìn cô ta, nhàn nhạt nói: “Từ khi làm bạn với cô, tôi tự nhận là mình chưa từng bạc đãi cô. Ân oán giữa chúng ta cũng nên kết thúc, qua hôm nay, tôi sẽ không nhắc lại nữa. Về sau, hãy làm người xa lạ đi, đó là sự tôn trọng lớn nhất chúng ta dành cho nhau.”

Nghê Già nói xong, bưng tách cà phê của mình lên, đặt nhẹ vào tách của cô ta.

“Sở Lê, từ nay về sau, tự giải quyết cho tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Anh cũng yêu em (Kết)

Biên tập: Rosa

Sở Lê đi rồi.

Khoảnh khắc máy bay bay thẳng lên mây, cô ta ngồi một mình trên ghế và khóc.

Cô ta không biết vì sao nhiều năm qua, bản thân luôn sống trong lo âu, tự ti, đa nghi, làm chuyện có lỗi nhưng không phát hiện ra, lúc quay đầu nhìn lại, không ngờ đã đi xa như vậy, ngay cả bản thân cũng không nhận ra chính mình.

Nếu đây là yêu thì cũng quá đau khổ rồi!

“Yêu không được, hận không hết, không thích cô đọc, lại vô tình phồn hoa, như một kẻ điên chè chén say sưa cả đêm, hoặc như một loại giả vờ thông thường, vẫn luôn tồn tại ở thời đại này, nhưng chưa từng ở trong lòng bất kì ai.”

Thành phố trở nên mơ hồ, co lại thành một chấm đen, cuối cùng, biến mất khỏi tầm mắt.

Toàn bộ thanh xuân mà cô ta lưu lại ở thành phố này, bây giờ sẽ mãi mãi xa rời cô ta.

Ngược dòng ngọn nguồn, cô ta cũng giống như hàng vạn nữ sinh khác, ở cái tuổi mặc lên người bộ đồng phục, thích một nam sinh đứng ở góc đường hút thuốc.

Một tháng sau, quán bar của Nghê Già khai trương.

Cô nghĩ, cô vẫn không thích bị người ta quản, lại dư chút tiền, không bằng tự làm bà chủ.

Nếu mở cái khác, cô lại không có kinh nghiệm, cũng không thể mở khách sạn, huống chi Trần Kính Sinh vẫn là ‘ông trùm’ về mặt này, chi bằng mở một quán bar nhỏ, cô chơi nhiều qua nhiều trò, cũng chỉ quen với nó.

Vì thế liền bắt tay làm, còn lừa Trần Kính Sinh.

Đêm đó kinh doanh rất khá, Phan Nhân cũng có mặt, lại kéo theo một đám mỹ nữ xuất sắc đến biểu diễn, thậm chí bà chủ còn xinh đẹp hơn, mặc một chiếc váy đuôi cá đỏ rực, tới tới lui lui tuần tra sự xa hoa trụy lạc, thu hút sự chú ý của mọi người.

Tổng Chương cùng ly với Trần Kính Sinh, cười nói: “Anh bao dung thật, sao lại đồng ý để cô ấy mở quán bar?”

Trần Kính Sinh đen mặt, anh từng đồng ý với Nghê Già, không can thiệp quá nhiều vào công việc của nhau, anh chỉ biết cô không định tìm việc, chuẩn bị mở cửa hàng gì đó, nào biết cô lại mở quán bar!

Gần đây anh đang bận phát triển dự án mới, khi có quá nhiều cuộc họp anh đều trực tiếp ở lại công ty, anh cho rằng mình đã vô tâm với cô, không ngờ cô còn bận hơn anh.

Đêm nay khai trương, đêm qua cô mới nói cho anh.

Cô đúng là có bản lĩnh.

Trần Kính Sinh bỏ ly rượu xuống, cố gắng ép mình lơ đi những ánh mắt đang nhìn Nghê Già, nói: “Cô ấy thấy vui là được.”

“Có điều, Nghê Già quả thật có khí chất làm bà chủ quán bar đấy.” Tổng Chương tự đáy lòng cảm khái một câu, “Tôi vẫn luôn cảm thấy cô ấy rất ngẫu.”

Trần Kính Sinh lạnh mặt không nói chuyện.

Anh giận, giận thì sao?

Đó là người phụ nữ của anh, anh thích nhìn dáng vẻ tự do tự tại của cô, chỉ có thể theo cô, xảy ra chuyện anh đến gánh vác.

Nghê Già không biết khi nào thì tới gần, rót một ly rượu, đứng bên trái quầy bar, đặt tay lên vai anh, “Soái ca, hân hạnh uống một ly với anh được không?”

Hôm nay cô vui vẻ, liền xinh đẹp vô cùng. Mái tóc dài đen sẫm phối với một chiếc váy đỏ, ánh đèn mờ ảo dễ mê làm nổi bật đường cong yếu điệu, cô nghiêng đầu, đôi hoa tai ngọc trai mượt mà lay động theo, lớp phấn mắt nhũ lên một quang sắc, xinh đẹp mà không tầm thường.

Giọng điệu của Trần Kính Sinh rất lạnh lùng: “Bà chủ tự mình phục vụ sao?”

“Đúng vậy.” Nghê Già tiến gần đến một bên mặt của anh, ung dung nói: “Không nề mặt?”

Anh cầm lấy ly rượu trước mặt, chạm phải tay cô, tiếp theo ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch.

Nghê Già nhú mày, “Trần tổng đẹp trai quá.”

Anh hỏi: “Khi nào về?”

“Bây giờ mới mấy giờ?” Nghê Già nhìn thoáng qua chiếc đồng hồ trên cổ tay anh, “Hôm nay khai trương ngày đầu tiên, em muốn là người cuối cùng đóng cửa.”

Trần Kính Sinh hít sâu, hỏi: “Giận anh?”

“Ai giận anh? Trờ về sớm cũng chỉ có một mình.” Nghê Già cười như một đóa hoa “Trần tổng hôm nay không đến công ty họp sao?”

Anh nhủ mày, “Nghê Già.”

Nụ cười trên mặt cô không giảm, “Em đây.”

Tổng Chương nhìn hai người họ anh tới tôi đi, khí thế không ai thua ai, hỏi: “Hai người đang cãi nhau đấy à?”

Nghê Già hừ một tiếng.

Giọng điệu của Trần Kính Sinh vô thức chậm hơn, “Mấy giờ đóng cửa, anh ở cùng em.”

“3h.”

“Được.”

Nghê Già trừng mắt: “Mai anh không đi làm à?”

“Đi.”

“Vậy anh ở đây làm cái rắm.”

Trần Kính Sinh ngăn eo cô lại, bàn tay ra sức, “Nói chuyện đàng hoàng.”

Suất diễn tối kết thúc lúc 3 giờ rưỡi, Trần Kính Sinh thật sự ở đây đến 3 giờ rưỡi.

Nghê Già thu xếp xong cho nhân viên, đã là rạng sáng 4 giờ, trên đường trống rỗng, chỉ có gió đêm lạnh giá xen lẫn tro bụi ban ngày.

Nghê Già vẫn còn choáng vì tiếng nhạc, màng tai cứ như bị phủ lên nhiều lớp vải, hai người bọn họ đều uống rượu, không thể lái xe, tài xế của Trần Kính Sinh vội vã chạy tới, đưa bọn họ trở về.

Về nhà, Nghê Già đá văng giày cao gót, ngã người xuống sofa, “Mệt chết rồi.”

Trần Kính Sinh ngựa quen đường cũ đến phòng bếp rót cho cô ly nước, trở lại phòng khách, xách đôi giày cao gót lộn xộn của cô lên, đặt ngay ngắn trên kệ giày, sau đó ngồi xuống sofa, nâng vai cô lên, “Ngồi dậy uống nước.”

Cả người Nghê Già mềm nhũn, dựa vào lòng anh, đầu hơi nâng lên, với miệng đến ly nước.

Cô đủ vất vả, Trần Kính Sinh liền dứt cho cô.

Từ góc độ này nhìn xuống, lông mi của cô vừa cong vừa dài, run run, mượt mà hiếm có.

Nước chảy xuống theo khóe môi, một viên trong suốt, cảm dỗ người ta phạm tội. Hai mắt Trần Kính Sinh tối sầm lại, đặt ly nước lên bàn trà, cúi người, phủ môi lên, nhẹ nhàng cọ xát.

Nghê Già: “Em chỉ uống một ly nước mà anh cũng có thể động dục được à?”

Trần Kính Sinh hơi nhồm dầy, dán chóp mũi lên mũi cô, “Không muốn sao?”

“Không muốn, quá mệt.”

“Về sau không được về nhà trễ như vậy, phần sau nhờ người giúp em đi.”

“Em biết.” Chuyện này chỉ vừa mới bắt đầu, cô nhất định phải chú tâm hơn.

Trần Kính Sinh lại nói: “Thứ sáu tuần này, nhớ sắp xếp thời gian.”

Nghê Già mở mắt ra, “Làm gì?”

“Đến lúc đó em sẽ biết.”

Nói xong, anh duỗi tay qua, ôm ngang cô lên, đi tới phòng ngủ, Nghê Già nắm chặt tay anh, “Không được đâu, đại ca, em nói em không muốn.”

Cô mệt đến nổi mí mắt đều sắp dính vào nhau.

Trần Kính Sinh không nghe, hôm nay cô bị bao nhiêu người dòm ngó, lúc ấy anh đã nhịn không được.

Nghê Già giãy dụa lần cuối, “Trần Kính Sinh, trời sắp sáng rồi.”

“Không ngủ.”

Anh kéo quần áo của cô, nói: “Về sau không được mặc váy đỏ.”

Có mặc thì cũng chỉ mặc cho anh xem

...

Chiều thứ sáu, Nghe Già bị Trần Kính Sinh lôi dậy khỏi giường.

Một tuần qua cuộc sống của cô đều bị đảo lộn, buổi tối kinh doanh ban ngày ngủ bù, vốn đang một bụng tức giận, nhưng khi nhìn thấy anh, mắt sáng đã rực lên.

Nghê Già ngồi dậy nửa người, huyết sáo một cách lưu manh.

Bây giờ anh thường mặc đồ tây, nghiêm túc lạnh lùng, đáy mắt mang theo kiêu căng, cao không thể leo. Hôm nay hiếm khi mặc đồ bình thường, quần đen và áo sơ mi trắng vô cùng giản dị, tóc rũ xuống, mềm mại phủ trước trán, đầy cảm giác thiếu niên.

Chỉ là, đầu vai rộng lớn hơn trước, cánh tay lộ ra đường nét của cơ bắp, anh đã là một người đàn ông 26 tuổi, tiếc là, cô không được chứng kiến quá trình lột xác của anh.

Anh bảo cô sửa soạn một chút, còn mình thì xuống lầu chờ.

Nghê Già đặc biệt mặc đồ giống anh, áo sơ mi ngắn tay màu trắng, vạt áo dài đến bắp đùi, để lộ một phần của chiếc quần short đen, bên dưới đôi chân vừa dài vừa trắng là một đôi Air Jordan, giày cặp với Trần Kính Sinh.

Cô buộc tóc thành đuôi ngựa, lộ ra cái trán đầy đặn, chiếc cằm nhọn, khi cô ngẩng cao đầu đi xuống lầu, cứ như Nghe Già 19 tuổi năm đó đi về phía anh.

Dưới lầu, trợ lý của Trần Kính Sinh là Lâm Duy đã có mặt, hôm nay hẳn phụ trách lái xe.

Nghê Già và Trần Kính Sinh ngồi song song ở hàng ghế sau, cô hỏi: “Rốt cuộc muốn đi đâu?”

Trần Kính Sinh nói: “Lục Trung.”

“Lục trung?!” Nghe Già nhảy dựng lên, “Đi Lục Trung làm gì?”

“Diễn thuyết.”

“Anh?” Nghe Già khó có thể tin, “Đầu óc anh hỏng rồi à?”

Sao anh có thể thích kiểu xuất đầu lộ diện như vậy?

“Không hỏng, đi theo anh đi.”

Nghê Già muốn cười, “Hồi đó đi học anh nào có dáng vẻ của một học sinh?”

Trần Kính Sinh liếc cô, “Em có?”

“...”

Nghê Già dựa lưng vào ghế, “Em lại không diễn thuyết.”

“Trần tổng xây cho trường học một thư viện, lần này đặc biệt mời về diễn thuyết cho các học sinh chuẩn bị tốt nghiệp cấp 3 với tư cách là một người trẻ thành công.” Lâm Duy – người đang lái xe giải thích.

Nghê Già không nói nữa, cô suýt nữa đã quên, thành tích học tập của Trần Kính Sinh hình như rất tốt, hiện tại còn rất giàu.

Lâm Duy tiếp tục nói: “Chủ yếu là muốn duy trì một chút hình tượng tích cực, gần đây Trần tổng có dự án mới.”

Cái này cũng gần giống.

Một đường chạy đến Lục Trung, địa hình ngoài cửa sổ càng ngày càng quen thuộc, chín năm, cô không ngờ mình còn có thể quay lại con đường này.

Cổng trường Lục Trung đã tân trang lại, tên trường cũng đổi thành mấy chữ to bằng kim loại lấp lánh, trên đá cẩm thạch được khắc dòng chữ ‘Trường trung học hàng đầu của thành phố A’, từ bên ngoài vẫn có thể nhìn thấy khẩu hiệu của trường trên tòa nhà chính, tám chữ to, đứng trong gió.

Một điều không thay đổi là, những xe hàng rong lưu động ở trước cổng, phụ huynh đến đón con em, học sinh đến rồi đi, những gương mặt tươi trẻ.

Thời gian sông dài vẫn như xưa, mà thời học sinh, vĩnh viễn sinh sôi không ngừng.

Lâm Duy đỗ xe ở bãi đỗ xe trong sân trường, sau khi xuống xe, hai người đi tới hội trường.

Lâm Duy theo sau hai người.

Đang trong giờ tan học, trong sân trường toàn là người, tuần nam mỹ nữ đi cùng nhau, với khí chất trường thành tự nhiên thu hút ánh mắt của người khác.

Nghê Già đứng phải nhiều ánh mắt hoặc tò mò hoặc khinh thường của đám nữ sinh, còn có một tiếng kêu vô cùng vang dội, “Đây là ai vậy”, cô nhìn xem, đối phương đang kéo cánh tay khuê mật, nhuộm tóc, trang điểm, dưới chiếc váy đồng phục là một đôi chân nhỏ nhắn.

Thấy Nghê Già nhìn mình, cô gái đó cũng không chịu yếu thế mà nâng cằm lên.

Nghê Già cười, nói khẽ bên tai Trần Kính Sinh: “Năm đó em trông như thế này hả?”

Trần Kính Sinh không để ý tới cô, cúi đầu gửi tin cho người ở trong trường.

Lâm Duy cảm thấy thú vị, tiến lên một bước, hỏi: “Hồi cấp 3, Nghê tiểu thư trông như thế nào?”

“Nữ sinh ngoan nha.”

Lâm Duy không tin, “Vậy Trần tổng thì sao?”

“Chúng tôi đều gọi anh ấy là anh Sinh.” Nghê Già cười tủm tỉm, “Hiểu rồi chứ.”

Lâm Duy đang định nói thêm thì đã bị Trần Kính Sinh lạnh lùng cắt ngang, “Đều ngậm miệng lại cho tôi.”

Trong hội trường đã kín chỗ, tất cả đều là học sinh khối 12.

Một giây trước, bọn họ còn đang bất mãn về buổi diễn thuyết kỳ lạ chiếm dụng thời gian tan học của bọn họ, giây tiếp theo, khi Trần Kính Sinh lên bục, soái ca hàng thật giả thật, cả hội trường bỗng sôi trào, nữ sinh giờ di động lên diễn cuồng chụp ảnh.

Bài phát biểu của Trần Kính Sinh là được người khác viết, dùng một từ chính thức là có thể khái quát toàn bộ, không gì khác là khuyên bọn họ mỗi ngày học tập thật tốt, tuy là chuyện cũ mèm, nhưng phối với khuôn mặt kia, giọng nói kia, vẫn được cả hội trường ủng hộ.

Nghê Già ngồi ở hàng đầu, cách nhóm lãnh đạo, giáo viên khá xa, dù tốt nghiệp cũng đã lâu, nhưng khi nhìn thấy giáo viên, vẫn thấy mắt tự nhiên.

Cô đang cảm khái, Trần Kính Sinh là đại ca của một đám côn đồ trong trường, khi đó cô tuyệt đối không nghĩ rằng, có một ngày, anh sẽ đứng ở đây, lấy tư cách là một người trẻ thành công mà phát biểu, mà cô vẫn còn ở bên cạnh anh.

Diễn thuyết kết thúc, đến phần học sinh nêu câu hỏi, một hỏi một đáp, Nghê Già dùng đầu gối cũng có thể nghĩ ra đây là phần được sắp xếp từ trước.

Trường học thích làm mấy hình thức cũ rích này nhất.

Mãi đến microphone bị một nữ sinh đoạt lấy, cô bé hỏi: “Sur ca, chuyện khó quên nhất của anh khi lên cấp 3 là gì?”

Vừa dứt lời, tất cả học sinh trong hội trường đều hét ầm lên, không khí trong chớp mắt bị đốt cháy.

Khi Trần Kính Sinh rũ mi liền nhìn thấy Nghê Già – người đang bày ra dáng vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Anh nhìn cô, tiếng nói trầm thấp chậm rãi truyền ra từ trong microphone: “Anh gặp một người.”

Câu trả lời này chắc chắn khiến cho đám học sinh sôi trào.

Nhóm học sinh không biết nhiều về Trần Kính Sinh, tự nhiên cũng không biết những oanh oanh yến yến bên cạnh anh.

Micro bị một nữ sinh khác cướp đi, giọng điệu kích động: “Là bạn gái sao ạ?”

Trần Kính Sinh cười khẽ.

Đáp án không cần nói cũng biết.

“Vậy thành tích của chị ấy cũng tốt nhỉ?”

“Cô ấy ư?” Trần Kính Sinh nói: “Đếm ngược đi, không quan tâm.”

“Không quan tâm ha ha ha ha...”

Toàn trường phá lên cười, Nghe Già tức đến nỗi muốn ném trứng gà lên bục.

Có học sinh lập tức hỏi: “Vậy chị ấy có thi chung trường đại học với anh không?”

Trần Kính Sinh ngừng một lát, mới hồ hững nói: “Tốt nghiệp xong cô ấy liền xuất ngoại.”

“Ồ...”

Một mảnh thôn thức.

Nghê Già cảm thấy mình đã bị gán cái mũ ‘nữ tra’ lên đầu.

Có người hỏi: “Vậy bây giờ chị ấy ở đâu ạ?”

Trần Kính Sinh ngẩng đầu, nói: “Ồ bên cạnh anh.”

Tiếng thét chói tai của nữ sinh sắp chọc thủng trần nhà, nhóm giáo viên ngồi hàng trước đều bắt đầu cười, thôi, một đám sắp tốt nghiệp, thỉnh thoảng âm ỉ một lần cũng là kỷ niệm cho tương lai.

Có người đoạt lấy microphone, “Là cái chị vừa vào cùng anh à?”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Nghe Già, mà mấy người ngồi ở phía trước đã lớn tiếng la lên: “Ồ đây nè —— siêu cấp xinh đẹp!”

Nghê Già che mặt.

Sớm biết vậy cô sẽ trang điểm thật đậm, một đám trẻ ranh lắm mồm!

“Bây giờ chị ấy làm gì ạ?”

Trần Kính Sinh mỉm cười: “Mở quán bar.”

“Woa —— “

“Giỏi quá đi!”

Đoạn ái tình này, dường như không giống với sự thành công trong sách vở của anh, nó hấp dẫn bọn họ hơn, cũng truyền kỳ hơn.

“Hai người sẽ kết hôn sao?”

Thình lình một câu, toàn trường yên tĩnh trong chớp mắt.

Mọi ánh mắt đều dừng trên người Trần Kính Sinh.

Hơi thở của Nghe Già cũng ngừng lại ngay khoảnh khắc này.

Giữa bọn họ, tự nhiên mà phát triển, tuy đang ở chung, nhưng chưa ai nói qua vấn đề này.

“Sẽ.” Trần Kính Sinh dùng giọng điệu trịnh trọng và nghiêm túc trả lời.

“Đây là chuyện mà anh đã nhận định từ khi lên cấp 3.”

...

Diễn thuyết kết thúc, Trần Kính Sinh khéo léo từ chối lời mời ăn cơm với nhóm lãnh đạo, Nghe Già vẫn đang khóc, anh không có tâm trạng làm chuyện khác.

Đã là ban đêm, vườn trường trống không, bọn họ đi song song trên sân thể dục.

Ở đây, anh từng dùng trái bóng rổ đập mạnh vào đầu cô, đó là khi cô trở lại Lục Trung, lần đầu tiên gặp anh.

Sau này, cô trốn học, cùng anh chơi bóng rổ, anh dễ dàng thắng cô, cô giúp Tống Chương, đi tới quan tâm anh, dán băng keo cá nhân cho anh. Lúc ấy, trong lòng cô không có tình yêu, chỉ muốn rời khỏi.

Vẫn là ở đây, cô luyện tập chạy bộ, phát tiết cảm xúc, cô chán nản đến mức không biết phải sống tiếp như thế nào? Anh đã đưa tay ngăn cô lại. Lúc đầu óc nóng lên cô mới có thể tỉnh táo. Ngày đó, Sở Lê nói anh thích cô.

Lần cuối cùng ở đây, là đại hội thể dục thể thao. Lần đầu tiên cô nhìn thấy anh chạy dưới ánh mặt trời, ra sức chạy, toàn trường đều kêu tên anh, một tiếng rồi một tiếng, kêu đến nỗi khắc sâu vào tâm trí của cô. Giây phút kia, trái tim của cô khát khao ánh sáng hơn cả anh, có thể chiếu rọi anh, vì anh xua đi bóng tối, để anh thực sự được sống ở thế giới xán lạn và quý giá này.

Anh từng chạy cùng cô 3000m, cũng từng nói với cô:

“Chạy về trước đi, Nghe Già.”

Cô thật sự chạy về phía trước.

Chạy lâu như vậy, cô chưa bao giờ quay đầu lại.

Cho tới bây giờ cô vẫn không biết, anh luôn theo sau cô.

“Trần Kính Sinh, gặp em là một sai lầm, chúng ta gặp nhau là một sai lầm.” Nghe Già vừa khóc vừa kéo anh.

“Có lẽ là vậy.” Trần Kính Sinh thấy cô khóc, lại tự mình cười lên, “Nhưng anh tình nguyện sai lầm mãi.”

“Chẳng lẽ anh chưa từng nghĩ tới, nếu em không trở lại, anh phải làm sao ư?”

“Không nghĩ tới, em nhất định sẽ quay về.”

“Dựa vào cái gì?”

“Bởi vì em yêu anh.”

“Vậy còn anh?”

“Anh cũng yêu em.” Anh nói.

...chưa từng thay đổi.”

...

“Dấu vết mà tôi để lại trên địa cầu này giống như cỏ dại, không ai thấy nó lớn lên, vận mệnh mờ mịt và thanh xuân hoang vu, làm cho giá trị của tôi thiếu hụt và biến mất, không có gì là vĩnh hằng, dù ánh mắt của tôi chạm đến mọi thứ, nhưng cũng không đáng giá bước vào sinh mệnh.

Thể xác và tinh thần mệt mỏi của tôi vẫn bất động, hết lòng vô bi vô hi. Tôi sống cuộc sống của mình, tháng này qua tháng khác, năm này qua năm khác, nhưng không thể bày tỏ lòng biết ơn với năm tháng, cũng giống như tôi không thể nhìn vào cõi sống, nỗi đau của tôi phải xảy ra ở địa ngục, nhưng trên danh nghĩa của một ngôi nhà lửa [1]. Vì vậy, tôi phải giả vờ thích mặt trăng, vì mặt trời sẽ không thích tôi, tôi thích cô đơn hơn, nhưng lại giả vờ sống trong đám đông.”

[1] ‘火宅’: nhà lửa (hỏa trạch) phép ẩn dụ cho sự đau khổ tột cùng.

Cả đời cô, trầm bổng phập phồng, buồn vui nửa nọ nửa kia, nhưng cảm ơn vận mệnh, ở trong cuộc đời ảm đạm của cô, có thêm một người, dùng cả mạng sống để yêu cô, cho cô thấy được ánh sáng.

Đã gặp nhau trước núi, sau núi lại gặp lại.

Hy vọng những người đang bị trói buộc, đều có thể vượt qua thế giới hỗn loạn này, gặp lại nhau lần nữa.

Thế tục này khiến người ta đau từng cơn.

Nhưng ở khoảnh khắc nào đó, chúng ta sẽ luôn tìm được tín ngưỡng của đời mình.

————— Toàn văn hoàn —————

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Phiên ngoại

Biên tập: Rosa

Mười lăm mười sáu tên đã ngã xuống, chỉ còn một tên.

Cậu và Tiểu Tử Cường đánh nhau, trong hỗn loạn, cậu nắm lấy cái tai của Tiểu Tử Cường, kẻ đó là xách đầu hắn lên, Tiểu Tử Cường gất gao túm chặt ngón út của cậu, lực rất lớn, Trần Kính Sinh cảm thấy đau đớn vì khớp xương trong thớ thịt bị sai chỗ.

Ngón út bị vặn ngược ra sau, nhưng cậu không chịu buông tay.

Chung quanh đều là tiếng thét chói tai.

Lúc xương bị gãy, cũng là lúc Trần Kính Sinh kéo mạnh.

Tiểu Tử Cường tru lên một tiếng, buông cậu ra, run rẩy che lỗ tai mình lại, hắn cuộn mình trên mặt đất, máu từ khe hở không ngừng tràn ra, nhiễm đỏ nửa cánh tay.

Trần Kính Sinh lắc tay, đứng lên, toàn bộ người vây xem đều vô thức lui ra sau từng bước.

Đám người tự động cho cậu một con đường để cậu đi ra ngoài.

Những người đó nhìn vào mắt cậu, có sợ hãi, có tò mò, còn có một chút hưng phấn khó kìm nén. Chuyện này không liên quan đến bọn họ, nhưng vẫn ngấm vui vẻ vì kẻ xui xẻo không phải bọn họ.

Trần Kính Sinh đưa lưng về phía đám người rồi đi.

Chưa được mấy bước, cậu rẽ vào một con hẻm, đau đến nỗi ngồi xồm xuống.

Toàn bộ ngón út đều ứ máu, sưng thành củ cải, trông cực kỳ kinh khủng.

“Cậu bị gãy tay rồi, nên đến bệnh viện.”

Phía sau vang lên giọng nói của một người.

Trần Kính Sinh quay đầu nhìn, phía sau có một nam sinh đang đứng.

Là bạn cùng lớp, cậu từng gặp vài lần.

Khi nam sinh thấy rõ mắt cậu, trong nháy mắt có chút hối hận, Trần Kính Sinh ở trước mặt, hai mắt đầy tơ máu, chỉ có màu đỏ và đen, không có tròng trắng, bắn ra ánh nhìn cảnh cáo.

Như một con sói hung bạo còn đang hưng phấn sau khi được ăn no.

Trước khi trong mắt Trần Kính Sinh hiện ra sự nguy hiểm, cậu ta đã vội vàng giới thiệu mình, “Tôi tên Tống Chương, cậu... chắc cậu cũng biết, chúng ta từng gặp nhau, tôi học lớp 8/2.”

Trần Kính Sinh không tiếp lời, ánh mắt vừa hung ác vừa dữ tợn.

Tống Chương chậm rãi đưa qua thứ gì đó trong tay, “Tôi chỉ muốn đưa cho cậu cái này, là của cậu đúng không?”

Là cặp sách của Trần Kính Sinh.

Vừa nãy cậu ta cũng đứng xem, thấy cậu đi rồi, cặp sách còn nằm ở một bên, không chút suy nghĩ liền cầm tới đây.

Trần Kính Sinh đứng dậy nhận lấy, khoác lên vai, lướt qua cậu ta, rồi đi.

Tống Chương ê một tiếng, gọi, “Cậu thật sự nên đến bệnh viện.”

Trần Kính Sinh không quay đầu lại.

Tống Chương đi tới trước vài bước, bắt lấy cánh tay cậu, “Tôi đi cùng cậu nhé?”

Trần Kính Sinh nhìn cậu ta một hồi lâu, tuy vẫn im lặng, nhưng trong ánh mắt cậu có sự cảnh cáo, cảnh cáo cậu ta ít xen vào việc của người khác.

Tống Chương giả bộ không hiểu, kéo cậu đi về trước, hai người ra khỏi hẻm nhỏ, Tống Chương đứng bên đường ngăn một chiếc taxi, nhìn Trần Kính Sinh vào trước rồi tự mình ngồi vào, nói tên bệnh viện gần đây.

“Tiểu Tử Cường làm đại ca ở khối chúng ta cũng lâu rồi, trước đây tôi từng bị hắn đánh, không phục cũng chỉ có thể nhịn, qua trận ẩm ỉ này, đoán chừng về sau sẽ gặp nhiều phiền phức.” Tổng Chương nói xong, cười cười, “Bình thường ở trường trông cậu rất an tĩnh, không thấy giao du với ai, nhưng lá gan thật sự rất lớn.”

Tổng Chương nói đến hăng say, người bên cạnh vẫn yên ắng, cậu ta quay đầu, thấy trên trán Trần Kính Sinh đều là mồ hôi lạnh, vì đang ngằm chịu đựng mà đường cong dưới cằm kéo căng.

Suýt nữa thì quên, ngón tay cậu còn đang bị thương.

Ánh mắt Tổng Chương dừng trên cánh tay cứng ngắc của cậu, thờ dãi: “Cậu đây là đã thương kẻ địch 1000 nhưng tổn hại mình 800 đấy.”

Đối với người khác thì hung dữ, đối với chính mình ác hơn sao?

Trần Kính Sinh không nhìn cậu ta, cũng không muốn để ý đến cậu ta, cậu chỉ cảm thấy bên tai ồn ào.

Thấy cậu không định đáp lời, Tổng Chương cũng không nói nữa, chờ taxi chạy đến bệnh viện, trả tiền xong, cậu ta nói với Trần Kính Sinh: “Tôi điu cậu.”

Trần Kính Sinh một tay đẩy cửa ra, đi xuống.

Tổng Chương ở phía sau chặc một tiếng.

Vào bệnh viện, người bên trong không tính nhiều, đăng ký xong, Tổng Chương đi nộp tiền trước. Trần Kính Sinh ngồi trên ghế chờ cậu ta, đã đau đến nỗi môi cũng trắng bệch.

Sau một loạt kiểm tra chụp CT, Trần Kính Sinh bị dẫn đến một căn phòng để nối xương trước.

Cả quá trình, Tổng Chương cảm thấy cứ như tay mình bị gãy vậy, nín thở không dám nhìn nhiều, từng giọt mồ hôi chảy dọc theo gò má Trần Kính Sinh, trước khi cơn đau dữ dội kéo tới, thân thể cậu vô thức phản ứng lại.

Nhưng cậu có thể chịu đựng, không rên một tiếng, toàn bộ nhét vào bụng.

Nối xương xong, bác sĩ đề nghị bó thạch cao, phần kế tiếp đều là việc của y tá, trong khi y tá đi lấy công cụ, Tổng Chương cũng đi theo, nhưng lúc trở về, trong phòng bệnh đã không có ai, ghế trên đặt một cái bọc nhỏ, Tổng Chương đi tới, vừa mở ra thì thấy, là một cái ví tiền.

Y tá hỏi: “Bạn học em đâu?”

Tổng Chương nhìn cái ví kia, “Em không biết.”

Y tá cau mày, “Không bó thạch cao rất nguy hiểm đó, có biết không? Không có đồ cố định thì dù có nối xương xong cũng không tốt! Gọi em ấy về đi!”

Tổng Chương càng thêm vô tội, “Em đâu có số di động của cậu ấy.”

“Bọn em thật làm liều!”

“Quên đi.” Tổng Chương nói, “Cậu ấy không làm thì thôi.”

Màn đêm buông xuống, Trần Kính Sinh bừng tỉnh từ trong mộng, cả người đầy mồ hôi.

Cậu xóc chăn lên, ngồi dậy, lấy hộp thuốc lá trên tủ đầu giường, ra sức hút hết một điếu mới miễn cưỡng đè ép sự cáu kỉnh bắt đầu dâng trào trong cơ thể.

Hôm nay cậu báo thù, trong lòng thoải mái, sau khi trở về liền ngủ, rơi vào mộng đẹp cực nhanh, nhưng không ngờ lúc này lại tỉnh, vì một giấc mơ quỷ dị và kiểu diễn, cả người cậu đều đang phấn khởi, hơi thở càng ngày càng thô.

Cậu mơ thấy Nghe Già.

Lần đầu tiên mơ thấy cô sau ba năm.

Vẫn là hình ảnh cực kỳ ướt át.

Trong ấn tượng của cậu, cô gái kia vốn là yêu tinh.

Hình ảnh trong mộng quá mức chân thật, lúc tỉnh lại, trong tay cậu vẫn còn cảm giác bóng nhờn, là cảm giác sau khi vuốt ve da thịt của cô. Cậu thấy rõ gương mặt lẳng lơ của cô, mũi nhọn như tợ, hàm răng nhẹ nhàng cắn môi dưới... cậu cũng có thể cảm giác được dục vọng bành trướng đang ùn ùn kéo đến của mình.

Sau đó, cậu tỉnh.

Trong khoảng không nhảy ra một chút nhiệt độ khó hiểu.

Với Trần Kính Sinh mà nói, giấc mơ này chắc chắn là một sự si nhục. Cậu có thể mơ thấy mình thân mật với bất kì ai, nhưng không thể là cô.

Trần Kính Sinh không biết, đó chỉ mới là bắt đầu.

Cậu thành danh sau một trận chiến, đánh bại đại ca, cậu lên làm đại ca mới.

Không hề phòng bị, hai ba ngày đầu có người tìm cậu gây sự, liều lĩnh đến thẳng Lục Trung chặn đường cậu, lúc ấy cậu đang chơi bóng rổ trên sân, đột nhiên nghe được vài tiếng hét, đám bạn học đang cùng chơi đột nhiên bỏ bóng lại, nhanh chóng bỏ chạy. Khi cậu quay đầu lại thì đã bị đánh một gậy thật mạnh lên mặt.

Đối phương có hơn hai mươi người, Trần Kính Sinh bị đè trên mặt đất, bị người đập mạnh, còn có người đập vào đầu cậu, khi đó Tống Chương cũng vọt tới, không biết nhặt được cây côn xi măng ở đâu, trông tàn nhẫn hơn nhiều gậy gỗ của đối phương.

Trần Kính Sinh cầm lấy cây côn xi măng, đứng dậy, bắt lấy một người gần nhất, đập cho mấy cú, người nọ gào ra tiếng ngay tại chỗ.

Trần Kính Sinh không sợ đau không sợ bị thương, trời cho cậu cơ hội đánh trả, cậu sẽ không dừng lại.

Ngày đó, lúc bảo vệ chạy đến mới kết thúc, còn gọi xe cứu thương, trong số những kẻ gây rối, ba tên bị đánh đến nhe răng trợn mắt bị nâng lên xe, trước cổng trường là một mớ hỗn độn.

Nếu sự cố trước đó của Tiểu Tử Cường khiến Trần Kính Sinh nổi tiếng, thì lần này, hai người đánh với hơn hai mươi người, còn làm cho đối phương vào viện đã làm cho tất cả những kẻ muốn gây rắc rối đều biến mất.

Trong trường xuất hiện chuyện ầu ẩu lớn như vậy, xử phạt và kiểm điểm tự nhiên không thiếu được, nhưng nguyên nhân là do phần tử xã hội ở bên ngoài trà trộn vào trường gây hấn trước, lại có ba của Trần Kính Sinh ra mặt, kéo theo những mối quan hệ khác nên mọi chuyện liền bị áp chế.

Đó là ngày hỗn loạn nhất ở Lục Trung.

Đầu sỏ Tiểu Tử Cường xuống đài, đám côn đồ kia như ‘rồng’ mất đầu, nửa đường nhảy ra một Trần Kính Sinh ở Lục Trung, chả ai ngăn được, tin đồn về cậu càng ngày càng lan rộng, và cuối cùng, mọi người đều tin là thật.

Từ đó về sau Tống Chương liền chơi thân với Trần Kính Sinh, nhưng chỉ thân một chút. Trên người Trần Kính Sinh có chỗ hấp dẫn cậu ta, cũng có chỗ giống cậu ta, cậu ta muốn kết bạn với cậu.

Nhưng không quá dễ dàng.

Cảm xúc của Trần Kính Sinh rất hay thay đổi, tính cách trầm lắng và lạnh lùng, có đôi khi cả ngày không nói chuyện, cực kỳ ghét chỗ đông người.

Tống Chương luôn cảm thấy, trên người Trần Kính Sinh có một loại cảm giác gan dạ gần như tuyệt vọng, dường như cậu biết mình có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, cho nên chỉ cần còn sống một giây, cậu đều cực kì dứt khoát.

Trần Kính Sinh bắt đầu trả thù rồi.

Một tên, hai tên, cậu nhớ rõ gương mặt của từng người năm đó.

Nên kết thúc hết một lần, nhưng cậu lại nghĩ, nếu làm như vậy với Nghê Già, cô sẽ thế nào?

Rất nhanh, cậu liền phủ nhận, sao cô có thể dễ dàng khinh địch như vậy?

Vì thế, hết lần này đến lần khác, lúc cậu vô tri vô giác sống lay lắt qua ngày, lúc cậu đã thương người khác, cậu vẫn luôn nhớ tới cô.

Nghĩ đến mà muốn cười, khi cậu đang thoi thóp ở góc tường, người duy nhất đưa khăn giấy cho cậu, người giúp cậu lau máu, người nhẹ nhàng khuyên nhủ cậu, cũng là cô.

Có một giây như vậy, cậu suýt nữa đã cho rằng cô là người tốt.

Bởi vì giây phút kia, dù chỉ là chút an bình, cũng là “Thiện ý” duy nhất trong cơn hỗn loạn đó.

Nhưng, kết quả là, cô và bọn họ đều giống nhau.

Cô khiến cậu cúi đầu, dàn xếp mọi chuyện để những kẻ ở đó cảm thấy thoải mái, ý nghĩ của cô rất rõ ràng, nếu cứ tiếp tục như vậy, cậu chắc hẳn sẽ chết.

Nhưng cô đâu biết, cậu tình nguyện chết ở đó.

Số lần Trần Kính Sinh mơ thấy Nghê Già không nhiều lắm, nhưng chưa từng dừng lại.

Có khi là mấy đêm liền, có khi là lâu lắm mới xuất hiện.

Cảm giác chênh lệch sau mỗi lần bừng tỉnh càng lúc càng lớn.

Ở một đêm nào đó, Trần Kính Sinh đột nhiên ý thức được, cô đã biến mất quá lâu, giống như hoàn toàn bốc hơi khỏi thế giới này, xa xôi, bất vô âm tín.

Nếu bọn họ mãi mãi không gặp lại, những cảm xúc ứ đọng trong lòng cậu vĩnh viễn sẽ không có ngày phát tiết.

Cậu suy nghĩ nhiều như vậy, nhưng chưa từng nghĩ tới, nếu người này không xuất hiện nữa, cậu sẽ phải làm gì?

Cắm hận lấp đầy lòng cậu, ai nên tới gánh vác.

Ý thức chuyện đó càng rõ ràng, cậu càng cảm thấy khó thở.

Người đó tượng trưng cho sự si nhục và sự trưởng thành của cậu, giúp cậu từ khi còn lơ mơ không biết gì đến khi đủ cứng cỏi đấu tranh với thế giới này, là người mỗi khi nhớ tới, đều khiến cậu đau đớn.

Cuối cùng, cậu chỉ có thể hết lần này đến lần khác đâm mạnh vào tường, gào lên khi không kim nén được nữa, từng tiếng gào vỡ vụn tràn ra.

Cậu giống như một con quái vật bị thương.

...

Vào đợt nghỉ hè sau kỳ thi giữa kỳ năm ấy, cậu và Tống Chương chính thức trở thành huynh đệ.

Cậu nhốt mình trong nhà gần một tháng.

Nguồn sáng duy nhất là tia nắng vào ban ngày lọt vào từ khe hở của bức màn.

Phòng đã có mùi hôi thối, không biết là cái gì, cũng có thể là thân thể của cậu đã hư thối.

Cậu chưa từng nghĩ bản thân sẽ suy sụp đến bước này, nhưng cậu có cái gì, một cặp cha mẹ thùng rỗng kêu to? Một ngôi nhà trống vắng và lạnh như băng? Một cuộc sống hỗn loạn kinh khủng? Cậu sống cô độc ở thế giới này, không có thứ gì chân thật chạm vào cậu.

Ngay cả ánh sáng cũng muốn tránh xa cậu.

Làm gì cũng không có ý nghĩa.

Trần Kính Sinh nằm, lẳng lặng chờ sinh mệnh của cậu tiêu hao sạch sẽ.

Tống Chương vô tình gọi cậu ra ngoài chơi, nhưng vẫn không ai đáp lại. Hỏi lại lần nữa, nhưng vẫn không có tin tức.

Một tuần sau, cậu ta nhận thấy có điểm bất thường, liên hệ với chủ nhiệm lớp hồi trước của Trần Kính Sinh, lấy số di động của ba mẹ cậu, nói rõ tình huống, vừa hỏi mới biết được, ba mẹ Trần Kính Sinh đã gần một tháng không liên lạc với cậu, nhưng trước đó cũng có tình huống này, bọn họ không nghĩ nhiều.

Một tháng không liên lạc cũng có thể không nghĩ nhiều, Tống Chương thật sự bội phục.

Trạng thái tâm lý của Trần Kính Sinh, tuyệt đối có vấn đề.

Nhưng làm cha mẹ, vậy mà nói không biết.

Cuối cùng, mẹ Trần Kính Sinh cũng biết mọi chuyện không quá ổn, nói địa chỉ cho Tống Chương, bọn họ đang ở nước ngoài, chỉ có thể phiền cậu ta đi một chuyến, xem tình hình của Trần Kính Sinh.

Tống Chương gõ cửa lâu đến nỗi bắt đầu hoài nghi nhân sinh, cho rằng cậu không ở nhà, đang chuẩn chuẩn bị đi, thì cửa đằng sau chợt mở.

Nên hình dung Trần Kính Sinh tại thời khắc đó như thế nào?

Không biết nữa, nhưng có thể nghĩ đến chuyện nhà cậu bị ma quỷ lộng hành.

Cậu gầy đến mức biến dạng, quầng thâm dưới mắt xanh đen, đáy mắt đen kịt rĩ dài, đôi môi nứt nẻ, da chết bong tróc, cuộn mép, nứt ra một lỗ sâu, lộ ra thớ thịt khô cằn bên trong.

Cậu không hỏi cậu ta vì sao đến, mở cửa ra, rồi lại đi vào.

Tổng Chương nhấc chân đi vào, thứ mùi bên trong khiến cậu ta suýt chút nữa xoay mặt ra ngoài nôn.

Cậu ta không biết, đây là lần đầu tiên Trần Kính Sinh để lộ dáng vẻ chân thật nhất cho người ta xem.

Hôm đó, Tổng Chương nghe Trần Kính Sinh kể lại đoạn quá khứ không muốn ai biết kia, Trần Kính Sinh nói năng rất lộn xộn, đứt quãng, cậu chưa từng kể chuyện này với bất kì ai, cũng chưa từng nói nhiều như vậy, thậm chí không biết vì sao, cậu lại vô thức lược qua sự tồn tại của Nghê Giả.

Tổng Chương nghĩ, có lẽ ngày đó đã để lại cú sốc quá lớn trong lòng cậu, tình hữu nghị giữa cậu ta và Trần Kính Sinh sau này, nhiều thêm một phần ý thức trách nhiệm của chính cậu ta, cậu ta muốn cậu trở nên tốt hơn, ngay cả khi chỉ có thể trở về cuộc sống bình thường trước đây.

Nhốt mình trong nhà hơn một tháng, đó không phải là ngày tháng mà một con người nên trải qua.

Sau khi khai giảng, Trần Kính Sinh và Tổng Chương được phân đến chung một lớp, năm ấy phân lớp rất kỳ diệu, toàn bộ đám còn đồ đều phân đến lớp 11/9, một đám người gặp lại nhau, lập tức tạo thành một nhóm.

Lớp 11/9 là cái lớp khiến người ta đau đầu nhất trường.

Có điều, Trần Kính Sinh đã chuyển biến tốt đẹp, rất rõ ràng, tuy vẫn ít nói đến đáng thương, nhưng đã là bạn, tốt xấu gì cũng có thể bỏ qua, cũng có quen vài cô bạn gái, đều là con gái người ta theo đuổi cậu, cậu không ghét, cũng không thích thú.

Tuy cô nào cũng có dáng người xinh đẹp, nhưng không một ai thật sự làm cho Trần Kính Sinh tươi cười vì nhận nhạo tình yêu, tất cả đều đi theo một trình tự, theo đuổi thành công, chơi đùa với nhau, sau đó chia tay.

Mặc kệ các cô ấy khóc thê nào, cuồng điên như thế nào, Trần Kính Sinh đều không hiểu được, bọn họ rốt cuộc đang âm ỉ cái gì.

Vì sao lại lãng phí tình cảm với một người không thích mình như vậy?

Vì sao lại cố chấp với một thứ không có kết quả như vậy?

Khi đó cậu hoàn toàn không nghĩ tới, sau này, sẽ có một ngày, toàn bộ những món nợ tình đó, đều dồn hết lên một người.

...

Ngày đó, một ngày vốn nên bình bình thản thản trong sinh mệnh.

Cậu trốn học chơi bóng rổ với đám nam sinh lớp 12, bên kia ngồi một hàng nữ sinh, khi có người hô một câu “Nghê Giả”, cậu rõ ràng nghe được tiếng tim mình đập, tiếng quả bóng đập xuống mặt đất.

Cậu thậm chí không dám quay đầu lại.

Nếu là khuôn mặt kia.

Nếu là cô.

Mọi thứ nên xảy ra một lần nữa.

Không ai biết, ở trong nháy mắt, trái tim của cậu, vừa chạy thẳng lên trời vừa rơi thẳng xuống địa ngục.

Mỗi một đêm, người khiến cảm xúc của cậu sụp đổ hết lần này đến lần khác, người khiến cậu mơ hồ đắm đuối bùng tình từ trong mộng, người khiến cậu nghĩ rằng sẽ không còn xuất hiện nữa, nay lại xuất hiện.

Cậu nâng tay lên, quả bóng rổ nhắm thẳng vào ót cô, chính giữa mục tiêu.

Khi cô tức giận mà trừng mắt với cậu, cậu lạnh lùng nhìn cô, trong lòng lại điên cuồng cười to.

Vậy mà cô không nhớ ra cậu.

Cô không nhận ra cậu.

Lần này, cơ hội đã tới, cậu muốn cô nhớ kỹ cậu.

.....

.....

“Tôi cho em nỗi cô đơn của tôi, tôi tắm của tôi, trái tim đòi khát của tôi; Tôi cố gắng gây ấn tượng với em bằng sự bối rối, nguy hiểm, thất bại.

...Hy vọng em hạnh phúc, hy vọng khi rời xa tôi em sẽ không thể hạnh phúc... hy vọng em biết tôi đang nhớ em nhiều như thế nào!”

- Hết chương 64-

Bạn đang đọc truyện *Thống Ngưỡng (Đau)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.